

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Yasemin Kokusu

JUDE
DEVERAUX

Sisters Planet

*Hayatı pahasına kaçmak zorunda olan yakışıklı bir işkoş,
Keşfetmeye meraklı, esprili ve yetenekli bir genç kadın,
Bütün tehlikelere bedel, tutku dolu bir aşk...*

Zengin bir ailenin kızı ve yetenekli bir ressam olan Catherine Edilean Harcourt'un, evlilik hayallerini gerçeğeştirmeyi bekleyen çok sayıda talibi vardır. Ancak ağabeyleriyle büyüyen Cay'in maceracı ruhu, vâflız babasının ona acil bir görev vermesiyle açığa çıkar. Cay, bir baloya katılmadan önce eski bir aile dostunun oğluna bir ot teslim etmelidir... ancak bu adam, kansını öldürmekten hüküm giymiş bir hapishane kaçkınıdır!

Planlar beklendiğı gibi gitmeyince genç kadın kendini bir anda fırlatış işkoş Alexander McDowell'in peşine düşenlerden dörtnala kaçarken bulur. Korkmasına rağmen Alex'ten karşı koyamadığı bir şekilde etkilenmiştir. Genç adamın haksızlıklarla dolu hikâyesine ve masumiyetini kanıtıama macerasına kapılıp onunla birlikte vahş doğaya adım atan Cay, belki ona güvenmekle hayatı bir hata yapmıştır... ama belki de aşk, ikisinin de kurtuluşu olacaktır.

“Deveraux, âşıkların klasik atışmalarını ve şaşırtmacalı olay örgüsünü, kırık kalplerin timsahlar ve zehirli yılanlar kadar ölümcül olabildiği, egzotik bir tarih sahnesine ustalıklı yerleştirmeyi başarmış.”

Publishers Weekly

“Keyifli ve macera dolu bir romans. Rengârenk bir arka planın ötesinde, büyüleyici karakterler öyküyü mükemmelliğe taşıyor... *Yasemin Kokusu*’nu sırf incelikle işlenmiş bir romansın keyfine varmak için bile okumak mümkün.”

Romance Times

“*Edilean* serisine keyifli bir tarihi romans daha ekleniyor... Deveraux hem eski hem de yeni hayranlarına hitap edecek bir hikâye kaleme almış.”

Booklist

Yasemin Kokusu

Pegasus Yayınları: 1342

Bestseller Roman: 581

Yasemin Kokusu

Jude Deveraux

Özgün Adı: The Scent of Jasmine

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Çiçek Eriş

Düzeltili: Begüm Berkman Padar

Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş

Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Nisan 2016

ISBN: 978-605-343-855-7

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016

Copyright © Deveraux, Inc., 2011

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Simon & Schuster Inc.'in alt yayıncısı Pocket Books'tan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

JUDE DEVERAUX

Yasemin Kokusu

Edilean Serisi-4

İngilizceden çeviren:

Melda Dinçel

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

CHARLESTON, GÜNEY CAROLINA, 1799

T.C. Connor, vaftiz kızı Cay'e, "Kuzey İskoçya'yı düşün," dedi. "Babanın memleketini, oranın insanlarını düşün. Reis oydu, yani sen de reisin kızısın, bu da demek oluyor ki..."

"Sence benden yapmamı istediğin şeyi babam destekler miydi?" diye sordu Cay, gür kirpiklerinin altından bakan gözlerinin içi gülüyordu.

T.C. dizinden kalçasına kadar alçılı bacağıyla yatakta yatıyordu. Bacağını birkaç saat önce kırmıştı ve en ufak harekette bile acıyla yüzünü buruşturuyordu ama Cay'e hafifçe gülümsedi. "Baban değerli kızından böyle bir şey istediğimi bilseydi, beni bir trenin arkasına bağlayıp dağların etrafında sürüklerdi."

"Ben giderim," dedi Hope yatağın öbür ucundan. "Arabayı alırım ve..."

T.C. ellerini Hope'un ellerinin üzerine koydu ve şefkatle ona baktı. Hope, Bathsheba ile Isaac Chapman'ın tek çocuğuydu. Huysuz, tatminsiz ve yaşlı babası hayattaydı fakat güzel ve genç annesi seneler önce ölmüştü. T.C. sadece "bir aile dostu" olduğunu iddia ediyordu fakat Cay, Bathsheba ve T.C. arasında arkadaşlıktan fazlası olduğunun konuşulduğunu duymuştu. T.C.'nin Hope'un babası olabileceği bile söylentiler arasındaydı.

“Bunu teklif etmen bile yeter hayatım ama...” Açıkça bilinenlerin altını çizmemek için sustu. Hope şehirde büyümüştü ve hiç ata binmemişti. Sadece at arabalarıyla seyahat ederdi. Ayrıca üç yaşındayken merdivenden yuvarlanmıştı ve sol bacak kemiği yanlış kaynamıştı. Uzun eteklerinin altına beş santim topuklu bir ayakkabı giyerdi.

“T.C. Amca,” dedi Hope sakince, “Cay’den rica ettiğin şey imkânsız. Ona baksana. Balo için hazırlanmış. Bu elbiseyle at süremez.”

T.C. ve Hope, Cay’in neredeyse odayı aydınlatan ışıltılı güzelliğine baktılar. Cay henüz yirmi yaşındaydı ve annesinin olağanüstü güzelliğini almamış olsa da çok hoş bir kızdı. Eşi benzeri görülmemiş uzunluktaki kirpiklerinin arasından koyu mavi gözleri görünüyordu ama en dikkate değer özelliği, o anda topuz yapılmış ve birkaç buklesi yanlardan aşağı sarkarak, babasına çekmiş sert çene hattını yumuşatan gür kızıl kahve saçlarıydı.

“Onun buluşma yerinden doğrudan baloya gitmesini istiyorum.” T.C. oturmaya çalıştığında inlememek için kendini tuttu. “Belki ben...”

Hope onu omzundan hafifçe itti ve T.C. yatağa düştü. Hope T.C.’nin terlemiş alnını soğuk bir bezle sildi.

T.C. nefesi kesilmiş halde dönüp Cay’e baktı. Üzerinde çok zarif bir elbise vardı. İnce tül altından görünen beyaz saten, karmaşık desenler oluşturan yüzlerce küçük kristalle işlenmişti. İnce vücuduna mükemmel bir şekilde oturmuştu ve T.C., Cay’in babası Angus McTern Harcourt’u tanıyorsa, bu elbisenin masrafı T.C.’nin geçen seneki kazancından bile fazla tutmuş olmalıydı. “Hope haklı,” dedi T.C. “Benim yerime sen gidemezsin. Bu çok tehlikeli bir görev, özellikle de genç bir kız için. Keşke Nate burada olsaydı. Veya Ethan ya da Tally.”

Cay dört ağabeyinin üçünden bahsedilmesiyle yatağın yanındaki sandalyeye oturdu. “Tally’yi alt edebilirim,” dedi kendinden bir yaş bile büyük olmayan ağabeyi için. “Ve Nate kadar iyi bir atıcıyım.”

“Adam,” dedi T.C. “Keşke Adam burada olsaydı.”

Cay iç çekti. Hiçbir konuda en büyük ağabeyi Adam kadar iyi olamazdı. Hem zaten Adam’la kıyas kabul edebilecek tek kişi babasıydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“T.C. Amca,” dedi Hope uyarırcasına, “bu yaptığın doğru değil. Cay’i, başarması kesinlikle imkânsız bir iş için kıskırtmaya çalışıyorsun. O...”

“Belki imkânsız değildir,” dedi Cay. “Yani tek yapmam gereken bir yük atımı sürerek söylenen yere gitmek ve birkaç adama para vermek. Hepsi bu kadar, değil mi?”

“Bu kadar,” dedi T.C. tekrardan oturmaya çalışarak. “Adamlarla buluştuğunda para dolu keseyi onlara vereceksin ve üzeri yüklü atın dizginlerini Alex’e teslim edeceksin. Onlar kendi yoluna gidecek ve sen de kısırağınla baloya geçeceksin. Hepsi bu kadar basit aslında.”

“Belki ben...” dedi Cay ama Hope sözünü kesti.

Ayağa kalkmıştı ve elleri belinde, yatakta yatan T.C.’ye bakıyordu. “T.C. Connor, zavallı kızın beynine yaptığın şeyler şeytanice. Kafasını karıştırıp gerçekleri unutturmaya çalışıyorsun, tabii gerçeklerin farkına hiç vardıysa.”

Hope neredeyse otuz yaşındaydı, Cay’den tam dokuz yaş büyüktü ve bazen Cay’e ip atlama yaşını yeni geçmiş gibi davranıyordu.

“İstediği şeyin farkındayım,” dedi Cay.

“Hayır, değilsin.” Hope’un sesi yükseliyordu. “O adamların hepsi sabıkalı. Her biri. Para vereceğin iki adam...” T.C.’ye öfkeyle baktı. “Onları nereden bulduğunu söyle.”

T.C. “Hapis,” diye mırıldandı ama Hope’un bakışlarıyla daha anlaşılır bir şekilde tekrar etti: “Hapishane. Onları hapisten çıkarılırlarken tanıdım. Ama halletmem gereken işi yapacak adamları başka nereden bulabilirdim ki? Kiliseden mi? Hope, bu işte en önemli kısmın Alex olduğunu unutuyorsun. Alex...”

“Alex!” Hope başını ellerinin arasına aldı ve bir anlığına arkasını döndü. Yatakta yatan adama tekrar baktığında yüzü sinirden kıpkırmızı kesilmişti. Çok hoş bir kadın sayılmazdı ve bu renk de onu pek açmamıştı. “Alexander McDowell hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Onu hapiste görmeye gitmeden önce tanı mıydın bile.”

Cay’in gözleri açıldı. “Ama sanıyordum ki...”

“Sevgili T.C. Amcanın onu tanıdığını sanıyordun, değil mi? Ama tanımıyor. Vaftiz babamız orduda senin baban ve Alex’in babasıyla beraber görev almış ve...”

“O adam birden çok defa hayatımı kurtardı.” T.C. öfkeli bir sesle konuşmuştu. “İnsanlar bize ateş etmeye başladığında yere kapaklanmamız gerektiğini bile bilmeyecek kadar acemi olduğumuz zamanlarda bizi o korudu. Mac baba gibiydi veya ağabey... hepimiz için. O...”

“Mac mi?” dedi Cay sonunda hikâyenin parçalarını bir araya getirmeye başlayarak. “Hapisten kaçmasına yardım ettiğin adam, babamın sürekli bahsettiği Mac’in oğlu mu?”

“Evet,” dedi T.C., Cay’e dönerek. “Mac olmasaydı baban şu anda yaşar mıydı, bilmiyorum.”

“Oğlunun ne yaptığını anlat ona,” dedi Hope, yüzü hâlâ güneşte yanmışçasına kırmızıydı. “Cay’e adamın ne yapıp da hapse düştüğünü anlat.”

T.C. bir şey söylemeyince Cay, “Ben sanmıştım ki...” diye söze girdi.

“Ne sanmıştın? Sarhoş olduğu için yakalandığını mı? Yüzüstü at yalağına düştüğü için mi?”

“Hope!” dedi T.C. sert bir biçimde. Cay onun da yüzünün kırmızıya döndüğünü görebiliyordu, tıpkı Hope’un yüzü gibi. “Ben gerçekten...”

“Sen gerçekten gerçekleri söylemeden Cay’i istediğin şeyi yapması için kandırabileceğini mi sanıyorsun?”

“Ne yaptı?” diye sordu Cay.

Hope neredeyse bağırarak, “Karısını öldürdü!” dedi.

“Ya.” Cay söyleyecek başka bir şey bulamamıştı. Gözleri öylesine açılmıştı ki üzerindeki elbiseyle oyuncak bebeğe benziyordu. Saçında pırlanta kaplı, yıldız şeklinde üç toka vardı ve hepsi mum ışığıyla parlıyordu.

Hope yatağın yanındaki sandalyeye oturdu ve T.C.’ye baktı. “Sen mi söylersin, ben mi söyleyeyim?”

“Korkunç detayların hiçbirini atlamama konusunda kararlı gibisin, sen söyle.”

“Sen burada değildin,” diye başladı Hope, “gazetelerdeki çirkin hikâyeleri okumadın. Alexander Lachlan McDowell üç ay önce Charleston’a gelmiş, güzel ve yetenekli Lilith Grey isimli hanımefendiyle tanışmış ve hemen evlenmişler. Düğünden sonraki gün kızın boğazını kesmiş.”

Cay dehşet içinde elini boğazına götürdü.

Hope, öfkeyle T.C.’ye baktı, T.C. de ona. “Yanlış bir şey söyledim mi? Olayı abarttım mı?”

“Her kelime gazeteden alıntı,” dedi T.C. gergin bir şekilde.

Hope, Cay’e döndü. “Alex’in suçlu olduğu şans eseri ortaya çıktı. Birileri Hâkim Arnold’ın yatak odasının penceresinden içeri, bir nota sarılı olan bir taş atmış. Notta Alex McDowell’ın yeni eşinin öldüğü ve cesedinin şehirdeki en iyi otelin süitinde, eşinin yanında bulunabileceği yazılmış. Hâkim ilk önce bunun korkunç bir şaka olduğunu düşünmüş ama Doktor Nickerson’ın aynı notun kendisine de geldiğini söyleyerek kapısını çalmasıyla inceleme başlatmış.” Hope T.C.’ye baktı. “Devam edeyim mi?”

“Seni durdurabilir miyim ki?”

Cay ikisine de baktı. Aynı şekilde duran iki çene ve aynı şekilde öfkeyle parlayan iki çift göz görüyordu. Eve gittiğinde annesiyle birlikte bu gece boyunca kullanılan her kelime, her mimiğe nasıl güleceklerini hayal etti. Babasına da söyleyecekti ama hikâyeyi dikkatle ayıklayacak ve “hapis” veya “cinayet” kelimelerinden bahsetmeyecekti.

“Henüz sabah bile olmadan hâkim ve doktor; Alexander McDowell’ı bulmuş, hemen yanında yeni eşi varmış. Boğazı kesilmiş bir halde yatıyormuş.”

Cay bir kez daha elini boğazına götürüp nefesini tuttu.

“Mac’in oğlunun bu cinayeti işlemediğine dair kendi hayatını tehlikeye atmaya hazırım,” dedi T.C. sakince.

“Gayet güzel olurdu ama sen Cay’in hayatını tehlikeye atıyorsun, kendininkini değil,” diye bağırdı Hope, T.C.’ye.

Cay bir Hope'a bir T.C.'ye bakıyor ve bir daha birbirleriyle konuşup konuşmayacaklarını merak ediyordu. "Yani sen de onu hapisten kaçırıp uzaklara mı göndereceksin?"

"Planım buydu ama ben de onunla gidecektim."

"Uzun ve tehlikeli yolculuklarından birine," dedi Hope hâlâ sinirli bir sesle. "Bu sefer nereye gitmeyi planlıyordun?"

"Florida ormanlarına."

Hope tiksintiyle irkildi.

Cay hayatı boyunca T.C. Amca'nın seyahatlerini dinlemişti. Keşif ekipleriyle uzak batıya gitmiş ve başka hiçbir beyaz insanın görmediklerine şahit olmuştu. T.C. bitkileri seviyordu ve hepsinin Latince isimlerini biliyordu; gördüklerini çizmeyi öğrenmesi üç yılını almıştı. Fakat diğer insanlar çizimlerini beğense de, Cay ve annesi fikirlerini kendilerine saklamışlardı çünkü sanat konusunda ortak bir yetenekleri vardı ve onun çizimlerini çok basit ve eğitimsiz buluyorlardı. Cay'ın çizim hocalarından biri -dört yaşından beri hocası vardı- İngiliz ressam Russell Johns'tu. Adam stüdyoda tam bir zorbaydı ve Cay'ın onun isteklerini yerine getirmek için çok çalışması gerekmiş ama hepsini başarmıştı. Hocası efkârli bir tonda Cay'e, "Keşke erkek olsaydın," demişti birkaç kere.

Cay, T.C. ve Hope'un ona baktığını görene kadar yüksek sesle konuştuğunu fark etmemişti. "Şeyi düşünüyordum..."

"Bay Johns," dedi T.C. "Son hocan." Cay'e özenerek bakıyordu. "Keşke senin yeteneğine sahip olsaydım. Senin kadar güzel ve hızlı çizebilseydim şimdikinden üç kat fazla çizimim olurdu ve hepsi de güzel olurdu. Kısaltım işi beni deli ediyor!"

Hope, Cay'i veya ailesini yakından tanıımıyordu. Ortak noktaları, ikisinin de vaftiz babası olan T.C. Connor'dı. Hope'a söylenen tek şey Cay'in "vermesi gereken bir karar olduğu" ve bu kararı verebilmek için de Charleston'a geldiği idi. "Resim yapıyor musun?"

T.C. hafif bir kahrkaha attı ve bütün vücudunu kaplayan bir acı hissetti. Soluklanmaya çalışırken bandajların altındaki dizini okşadı. "Yeteneği Michelangelo'nunkine benzer."

“Pek sanmıyorum,” dedi Cay ama gülümsüyordu. Bacaklarının üzerindeki ellerine mütevazı bir bakış attı.

“Ve sen bu hoş genç kızı bir suçluyu kurtarmak için tehlikeye atmak mı istiyorsun?”

“Hayır. Her şeyini kaybeden bir adam için bir şey yapmasını istiyorum! Sana yalvardığımda benimle gelip onu hapishanede ziyaret etmiş olsaydın, kederini görürdün. *Kendi başına geleceklerden çok, kaybettiği kişi için endişeleniyordu.*”

Hope pek oralı değildi, bu sebeple Cay bunu daha önce defalarca tartıştıklarını tahmin ediyordu. “Peki, bu adam kurtarıldıktan sonra ne yapacak?” diye sordu Hope. “Hayatının sonuna kadar kanun kaçağı mı olacak?”

“Söylediğim gibi, asıl planda Alex, Bay Grady ve benimle beraber Florida’ya gelecekti.” Cay’e baktı. “Bu keşif gezisinin lideri Bay Grady ve ilkbahardan beri bu geziyi planlıyorduk. Ben gördüğüm her şeyi çizerek ve resmederek kayıt tutacaktım. Bay Grady insanları veya hayvanları çizemediğimi bile bile beni işe alarak büyük bir incelik yaptı. İlgiyi sadece bitkiler çekiyor. Oysa Cay...”

Cay sanatsal yetenekleri hakkında daha fazla övgü duymak istemiyordu; birilerinin hayatı tehlikeyken geri kalan her şey lüzumsuz görünüyordu. “Kimse onu karşılamaya gitmezse ne olur?”

“Yakalanır, hapishaneye döner ve yarın sabah asılır,” dedi T.C.

Cay onaylaması için Hope’a baktı ama Hope yorum yapmadı. “Ona bir at götürmemi mi istiyorsun yani?”

“Evet!” dedi T.C., Hope ağzını açmadan. “Hepsi bu. Onu hapishaneden kaçırarak adamlara paralarını ver, atı Alex’e teslim et ve oradan ayrıl.”

“Peki, bunları yaparsam nereye gidecek?”

“Bay Grady’ye. Alex’in keşif heyetiyle buluşacağı yerin haritasını çizdim.” Cay’e düşünceli bir bakış attı. “Ben gidemediğime göre Bay Grady’nin, yerime çizim yapacak birini bulması gerekiyor sanırım. Çok kötü oldu bu.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Cay ne demek istediğini anlayarak gülümsedi. “Erkek olsaydım bile bunu yapmak istemezdim. Virjinya’da ailemin yanında yaşamaktan çok mutluyum ve orada kalmayı düşünüyorum. Macerayı ağabeylerime bırakıyorum.”

“Doğru ve yerinde bir karar,” dedi Hope. “Kadınlar bütün ülkeyi dolaşıp erkeklerin yaptığı işleri yapmamalı. Ve bacaklarını açarak bir ata binip sabıkahnın tekiyle buluşmaya *kesinlikle* gitmemeli.”

T.C. ciddiyetle Cay’e bakıyordu. “Seni doğduğundan beri tanıyorum ve sen de biliyorsun ki senden tehlikeli bir şey yapmanı asla istemem. Elbisemi Hope’un büyük kukuletalı peleriniyle gizleyebilirsin ve at sürebildiğini de biliyorum. Birçok erkeği dehşete düşürebilecek çitlerin üzerinden atladığına şahit oldum.”

“Yapamaysaydım ağabeylerim bana gülerdi,” dedi Cay. “Onlar...” Onları düşündüğü anda kendi kendine, bu durumla karşı karşıya kalsalardı ne yapacaklarını sordu. Tally çoktan ata binmiş olurdu, Nate gitmeden önce yüzlerce soru sorardı, Ethan gezide T.C.’nin yerini alacağı için hazırlanmaya başladığı ve Adam...

“Onlar ne?” diye sordu T.C.

“Onlar babamızın arkadaşına yardım ederlerdi,” dedi ayağa kalkarken.

“Bunu *yapamazsın*,” dedi Hope yatağın ucundan Cay’e bakarak.

“İmkânın olsaydı *kendin* gidebileceğini söylememiş miydin?” diye sordu Cay.

“Evet,” dedi Hope, “ama o farklı. Sen çok gençsin ve... ve...”

“Çocuksu? Şımarık? Zengin?” diye sordu Cay ve gözleri ağzından çıkan her kelimeyle daha da kısıldı. Hope’la tanıştığı günden beri kendini hiçbir şey yapamayacak kadar genç, fazla uçar, fazla şımarık gördüğünü hissediyordu. Cay’in, Hope’un hayatı boyunca yaşadığı türde şanssızlıklarla, kaza sonucu aksak kalmak, annesini kaybetmek, durmaksızın söylenen babasına bakmak zorunda olmak gibi sorunlarla karşılaşmadığı doğrudu ama onun da önüne bazı engeller çıkmıştı. Ona göre dört erkeğin arasındaki tek kız olmak ağır bir bedeldi.

“Yapacağım,” dedi Cay ve küçükken Tally’nin ensesinden içeri bir kurbaga daha atmasını engelleyen bakışıyla Hope’a baktı.

“Teşekkür ederim,” dedi T.C., gözleri yaşarmıştı. Cay’in küçük elini tuttu ve öptü. “Teşekkür ederim, teşekkür ederim. Başına hiçbir şey gelmeyecek. Alex çok iyi bir genç adam ve...”

“Karısının ailesinin buna katılacağını sanmıyorum,” dedi Hope. T.C.’nin bakışıyla sandalyesine oturdu. Yenildiğini sonunda anlamıştı.

“Üstümü değiştirmeliyim sanırım,” dedi Cay.

“Hayır, hayır, bu şekilde gitmeni istiyorum. Buluşma noktasından doğruca baloya git.”

“Bu da senin için bir kanıt olacak,” dedi Hope, sesindeki öfke biraz olsun yatışmıştı.

“Evet, kesinlikle. Nerede olduğun sorulmayacaktır ama...” T.C. sustu.

Hope yenilgisini ifade edercesine iç çekti. “Ve yüzünü kapa. İnsanların seni görmesine izin verme. *O adamın* bile.”

“Onu takip eden birileri olacak mı?” diye sordu Cay sonunda gönüllü olduğu işi anlayarak.

“Hapishanede geçirdiği birkaç haftadır bunu planlıyorum,” dedi T.C. “ve her şeyi düşündüm. Kaçan üç farklı grup olacak ve doğru kişinin nerede olacağını bir tek sen biliyor olacaksın.”

“Bu sana pahalıya patlamış olmalı,” dedi Hope.

T.C. bu konuyu savuştururcasına elini salladı. Bu kaçış planı için sahip olduğu her şeyi ortaya koymuştu ama bunu onlara söylemeyecekti.

“Ne zaman yola çıkmalıyım?” diye sordu Cay ve önündeki geceyi düşünerek yutkundu.

“Yirmi dakika önce çıkmalıydın.”

“Sana bunu düşünmen için süre tanımak istemiyor,” dedi Hope.

“Hizmetçim...”

“Ben onu meşgul ederim,” dedi Hope. “Kaçtığını anlamaz bile.”

“Ben... Ben, şey...” diye kekeledi Cay.

“Git!” dedi T.C. “Daha fazla düşünme, hemen *git*! Kendini gizle, kimseye yüzünü gösterme, Alex’e bile ve sonra baloya git. Atını balo salonunun arkasına bırak, böylece kimse nasıl geldiğin hakkında konuşmaz. Hope onun çaresine bakacak.”

Cay ona sert ve kısa bir baş hareketi yapan Hope’a baktı. “Pekâlâ, o halde ben artık gideyim. Bu elbiseyle ata nasıl bineceğim bilmiyorum ama...”

“Pelerin her tarafını örtecektir,” dedi T.C., gözleri tartışmayla daha fazla zaman kaybetmemesini söylüyordu. “Yarın sabah kahvaltıda sıcak çikolata içip olanlara güleceğiz.”

“Söz mü?” diye sordu Cay gülümseyerek.

“Yemin ederim.”

Cay, T.C.’yi gülümsetmeye yetecek kadar uzun bir tereddüt yaşadktan sonra eteğini tuttu ve merdivenlerden aşağıya koştu. Kalbi hızla atıyordu ama bunun yapılması *gerektiğinin* farkındaydı. Bu gece bir adamın hayatını kurtaracaktı. Katil olup olmadığı konusunda endişelenmek istemiyordu. Sadece bu işi halletmesi daha iyi olacaktı ve ne yaptığını sonra düşünecekti.

2

Cay karanlıkta atının üzerinde otururken ve Virjinya'daki ailesinin yanında olmayı diledi. Sonbahardı, yani orası daha serindi. Salonda ateş yakmış olurlar mıydı? Ağabeyleri evde miydi yoksa dışarıda... her zaman ne işle meşgul oluyorlarsa onu mu yapıyor olurlardı? Ethan, Woodlock kızlarından biriyle görüşüyordu ama Cay o ilişkiden pek umutlu değildi. Kız Ethan için yeterince güzel veya akıllı değildi.

Kısrığı huzursuzca hareketlenmeye başladığında Cay eyerde oturuşunu değiştirip atı sakinleştirdi. Alexander McDowell'ın hapishaneden kendisini kaçıran adamlarla yanına geldiğinde teslim alacağı yüklü at, arkasındaki ağaçlık alana saklanmıştı.

Cay etrafına bakındı ama gece karanlığında pek bir şey göremiyordu. Amcasının, Mac'in oğluyla buluşacağını söylediği yeri bulmak zor olmuştu. Cay onu sadece Mac'in oğlu olarak düşünebiliyordu. O, babasına yardım eden bir adamın oğluydu ve orada olmasının nedeni de buydu. Düşüncelerini bu konuya yoğunlaştırmazsa karanlık kırsala doğru bakıp, muhtemelen cinayet işlemiş bir adamla buluşmak üzere olduğunu düşünmeye başlayacaktı.

Hope, Cay'le beraber merdivenlerden inmiş, elbisesini büyük peleriniyle gizlemesine yardımcı olmuş ve T.C.'nin, gitmesi gereken yeri çizdiği haritayı Cay'e teslim etmişti.

"Hayır demek için geç değil," demişti Hope, Cay'in başına geçirdiği başlığı bağlarken.

Cay olabilecek en cesur ifadesini takınmıştı. “Bir şey olmayacağına eminim. Ayrıca bu adamın gerçekten katil olduğu konusunda şüpheliyim.”

Hope sesini alçaltmıştı. “Gazetede yazanları okumadın. Doktor ve hâkim, kızı kilitli odada, onun yanında bulmuş; o hâlâ uyurken. Yaptığı şeye dair hiç pişmanlığı yok. Şeytanın ta kendisi o.”

Cay yutkunmuştu. “Bu olanlar hakkında ne dedi?”

“Bir kadeh şarap içip uyuyakaldığını söyledi.”

“Belki doğruyu söylüyordur.”

“Çok toysun,” demişti Hope patronluk taslayan bir ses tonuyla. “Hiçbir erkek gerdek gecesinde uyuyakalmaz.”

Cay, “Ama belki...” derken Hope onu susturmuştu.

“Ne kadar çabuk gidersen o kadar çabuk dönersin. Seni baloda bekliyor olacağım. Senin kadar gösterişli giyinmeyeceğim ama üzerimde gül rengi ipek elbisem olacak, beni öyle arayabilirsin.” Hope ellerini Cay’ın omzuna koyup bir an ona bakmıştı. “Tanrı yardımcın olsun,” diyerek Cay’ın yanağına hızlı bir öpücük kondurmuştu. Bir an sonra ikisi de atların beklediği ahıra doğru koşuyordu. Hope, Cay’ın ipek çoraplarının altından belli olan bacaklarını örtmesi için elbisesinin üstündeki geniş pelerinini ayarlamasına yardım etmişti. Balo elbisesi dardı ve atın üzerine oturduğunda üst bacağına kadar çıkmıştı.

Cay sonunda eyerin üzerine her tarafı örtülmüş bir halde otururken Hope, “Vaftiz babamız ne derse desin, lütfen bu adama çok dikkat et,” demişti.

Cay bu ciddi anın havasını yumuşatmak için, “Sana bir şey getireyim mi?” diye sormuştu.

“Güvenliğin benim için yeterli,” demişti Hope hiç gülmeden ama Cay’ın memnuniyetsiz bakışını gördükten sonra, “Bir koca getir. Çok uzun olmasın, çok kısa olmasın, zengin de olmasın, fakir de. Sadece babama karşı dimdik ayakta durabilecek bir adam istiyorum,” diye eklemişti. Ve gülümsemişti. “Ve gerdek gecemizde uyuyakalmayacak birini istiyorum.”

Cay, "Hangi babana?" diyerek espri yapmaya çalışmıştı ama Hope'un düşündüğünden daha ciddi olduğunu hemen fark etmişti. Özür dilemek için ağzını açmıştı ama Hope kahkaha atmıştı.

"Durmadan söylenene tabii ki. Ötekiyle bir sorunum olmuyor... bana itaat etmemesi dışında. Git hadi!"

Cay atı tekmeleyerek hareketlendirmiş ve katille buluşacağı yöne, batıya doğru sürmüştü.

Şimdi atın üzerinde oturmuş bekliyordu. Şimdiye kadar gelmeleri gerekiyordu fakat hiçbir şey duymamış ve görmemişti. Bir şeyler ters mi gitmişti? Kaçma girişimleri başarısız mı olmuştu? T.C. Amca'nın bu planı gerçekleştirmek için neler yaptığı hakkında biraz fikri vardı ama daha çok soru sormalıydı. İpuçlarını birleştirmeyi seven ağabeyi Nate gibi olmalıydı. O kimin neyi, neden yaptığını çözmedi çok severdi. Karanlığın ve sessizliğin içinde, Nate'in ilk defa bütün ailesini ve onların yanında çalışanları telaşlandıran bir ikilemi çözüşünü hatırladı. Mutfaktaki un ciddi miktarda azalıyordu ama kimse çaldığını itiraf etmiyordu.

Cay gülümseyerek o günleri düşünmeye başladı ama sağından gelen bir ses, kısırağının dizginlerine yapışmasına neden oldu. Diğer atı elli metre kadar ötedeki bir ağaca sıkıca bağlamıştı ama şimdi o tarafa doğru baktığında hiçbir şey göremiyordu.

Ama içinden bir ses bir değişiklik olduğunu söylüyordu. "Kim var orada?" diye bağırdı.

Karanlığın içinde uzun boylu, sakallı, yaşlı bir adam ortaya çıktı; Cay'e o kadar yakındı ki Cay dizginlere asılıp kaçmak için hazırlandı ama adam onu baldırından yakaladı. Yakalandığında ipek çoraplı bacağı ve elbisesinin bir kısmı ortaya çıktı. Hatta kristal boncuklar gecenin karanlığında parlıyordu.

"Çüş artık," dedi adam, Cay'e bakarak. "O yüzüz ahmak anca bi herifin üstesinden gelceği işe bi süt bebesi yollamış. Adamın hayatı tehlikede olunca bi bebecik heçbi işe yaramaz. Kendimi gebertiyim daha iyi be." Adam sustu, sonra Amerikan aksanıyla, "Partiye mi gidiyorsunuz küçük hanım?" dedi.

Cay onun elini baldırından itip olabildiğince aşağılayıcı bir tavırla atın üstünden ona baktı. “Senden kurtulim, hemmen gidicem. Benim hızıma yetişebilcen mi ki?” Birkaç yazını İskoçya’da kuzenleriyle geçirmişti ve adamın onu aşağıladığını anlamıştı; o anda da tek düşünebildiği, adamın nankörün teki olduğuydu.

Cay diğer atm nerede olduğunu işaret etmeye tenezzül bile etmedi. Bir “süt bebesinin” –ana kuzusunun– “kendisini gebertmesi gerekecek kadar” işe yaramaz olduğunu düşünüyorsa atı da kendi kendine bulabilirdi.

Alexander şaşkınlıktan ağzı beş karış açılmış halde duruyordu ve Cay onun anlaşılması güç aksanım anladığı için şaşırdığını düşünüyordu. Alexander, “Sen McTern’sün,” gibi bir şeyler geveledi ama Cay ne dediğini tam olarak anlayamadı.

Silah sesi duyulduğunda Cay pek şaşırmadı. T.C.’nin planının ters gittiği belliydi. Cay’ın para vermesi gereken adamlar gelmemişti ve bu ağzı bozuk İskoç tek başınaydı. Cay atı daha hızlı gitmesi için mahmuzlarken adamın artık kendi başının çaresine bakması gerektiğini düşündü.

Atını sürerken elbisesinin kalçalarına doğru çıktığını hissedebiliyordu. Bu hızla giderse balo yerine ulaştığında berbat görünüyor olacaktı. Pelerinin başlığı geriye düşmüştü ve ustaca tutturulmuş saç tutamlarının da tokalardan kurtulduğunu hissedebiliyordu. Pırlantalı yıldız tokalarını korsesine ilıstirmeyi akıl ettiğı için seviniyordu. Tokaları, babası on sekizinci yaş gününde vermişti ve onları kaybetmek, özellikle de bu kadar değersiz bir nedenden ötürü kaybetmek hiç hoşuna gitmezdi.

Arkasından hızla gelen başka bir atm sesini duyuyordu. Döndü ve İskoç’u gördü. Saçı sakalı birbirine girmiş olsa da gözlerinde öfke kıvılcımları görünüyordu.

“Koru kendini aptal kız,” diye bağırdı Cay’e.

“Şimdi mütevazı olmanın zamanı değil.” Cay eyerde ayağa kalkınca at daha da hızlandı. Ata binmeyi hep çok sevmişti ve hayatının

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

büyük kısmını at üstünde geçirmişti. Ağabeyleriyle yarışmak –ve onları yenmek– en sevdiği meşgaleydi.

“Kız olduğunu görmezler böylece,” diye bağırdı adam, Cay’e yetişmeye çalışırken. Ama yetişemiyordu çünkü atı, gezide yanma alacaklarından dolayı çok yüklüydü. Yine de adam onu ilerletmeye çalışıyordu, ta ki Cay hayvana acıyınca kadar.

“Ayrılmalısınız,” dedi Cay hızla dizginleri sola çekerek. Charles-ton civarım pek iyi bilmiyordu fakat yön duygusu kuvvetliydi, hem uzaktaki ışıkları da görebiliyordu. Planladığı gibi eşyalarını toplayıp sabah erkenden oradan ayrılmak üzere T.C.’nin evine gidecekti. Ziyareti boyunca yaşabileceği heyecanı yaşamıştı.

Adam da onunla birlikte dönüp Cay’in neredeyse yoldan çıkmasına neden olunca, Cay’in atı yolda tutmak için tüm tecrübesini kullanması gerekti.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” diye bağırdı Cay.

“Senin küçük hayatını kurtarıyorum,” diye bağırdı adam. “Şehre gidersen seni tutuklarlar.”

“Seninle tanıştığımı bile kimse bilmiyor.” Omzunun üzerinden baktı. Silah sesi duymuş fakat kimseyi görmemişti.

“Seni gördüler.”

“Hayır!” diye bağırdı Cay.

Adam, Cay’i hayretler içinde bırakarak atının yularını tutup o kadar sert çekti ki Cay neredeyse düşüyordu. Cay’in elinde bir kırbaç olsa onu adama karşı kullanırdı.

“Benimle gelmelisin.”

“Gelmem. Sen bir suçlusun!”

“Artık sen de öylesin. Ya beni takip edersin ya da seni o attan indirip kendi eyerime yatarım.”

Cay bunu yapması için onu tahrik edecekti neredeyse. Bol kıyafetleri içinde incecik olduğunu görebiliyordu, Cay ondan daha gençti ama yine de adam onu çekebilecek kadar güçlü olabilirdi. “Pekâlâ,” dedi sonunda ve bir saniye sonra adam kendisini takip etmesini bekleyerek öne geçti. Cay dönüp başka yöne gitmek istiyordu fakat

uzaktan bir el silah sesi daha duyuldu ve Cay adamı takip etti. Belki saklanacak güvenli bir yer biliyordu. Hapse giren herkes böyle şeyler bilmez miydi?

Bir buçuk kilometre kadar peşinden gitti, sonra adam birden karanlıkta gözden kayboldu. Cay atını şaha kaldırıp durdu, etrafına bakındı ama adamı göremedi. Bir kuş ışığı duydu ama etrafta başka sesler de vardı. Bir an sonra bir atın toynaklarının yolu dövdüğünü duydu ve adam sakallarına rağmen öfkesi yüzünden okunur halde ortaya çıktı.

Adamın nankörlüğü karşısında hayrete düşen Cay atını yolun yanındaki otların arasına doğru sürdü ve atından indi.

“Beni anlayabildiğin için kafan azıcık çalışıyodur sandıydım ama bi velet kadar salaksın.”

“Söylediğin her kelimeyi anlayabiliyorum,” dedi Cay “ve duyduklarımın hiçbirisi hoşuma gitmiyor. Geri döndüğüm zaman...”

Alexander ellerini Cay’ın sırtına koyup onu yere doğru iterken, “Sessiz ol kızım,” diye söylendi.

Cay tam karşı koyacaktı ki yaklaşan atların sesini duydu. Başını eğerken adamın kolunun vücudunu sardığını hissetti. İğrenç kokuyordu ve Cay üzerinde bit veya başka türlü haşarat olup olmadığını merak etti. Varsa onları saçından asla çıkaramazdı.

Dört atlı onlara çok uzak olmayan bir mesafede durdular ve Cay onların gitmesini beklerken nefesini tuttu.

“Size söylüyorum, T.C. Connor’ın evinde kalan kızıl saçlı kızdı. Arkaya baktığında yüzünü gördüm,” dedi adamlardan biri yüksek sesle ve Cay’ın nefesi kesildi.

İskoç adam eliyle Cay’ın ağzını kapadı. Cay’e çok yakın duruyordu, uzun vücudu Cay’in vücuduna yaslanmıştı, omzu omzunu bastırıyor, onu yerde sabit tutuyordu.

Cay, adam elini ağzından çeksin diye başını oynattı. Alexander elini çekti fakat ona uyarıcı bir bakış attı.

“Bir kız mı?” dedi adamlardan biri. “Neden kızın teki bir suçlunun kaçmasına yardım etsin ki?”

“Büyük ihtimalle karısını öldürmesinin nedeni o kızdır ve beraber kaçacaklardır. Herkes onun Bayan Grey’le parası için evlendiğini biliyor.”

“Onun kadar güzel bir kadını öldürmek nasıl bir aptallık.”

“Dedikoducu tavuklar gibisiniz. Bence Connor’lara gidip kız orada mı, bir bakalım. Yoksa Connor’ı sorguya çekelim derim.”

Bu sözlerin üstüne atlarını döndürüp oradan ayrıldılar.

Cay birden atına doğru yöneldi ama adam pelerinin ucundan onu yakalayıp tekrar aşağıya çekti.

“Nereye gittiğini sanıyorsun?”

“Vaftiz babamı uyarmak için onun evine.”

“T.C.’nin evine yani?”

“Elbette.”

“Oraya git de seni yakalayıp bir suçluya yardım ve yataklıktan hapse atsinlar.”

Adam ayağa kalkarken Cay öfkeyle ona baktı. “Sana iyilik yapan birini korumak için kendini ele vermeyi planlamıyorsun galiba.”

Alexander sanki Cay dünyanın en salak insanıymışçasına kısaca hıhladıktan sonra ayağa kalktı ve atının yanına gitti. “Connor başının çaresine bakar. Onu tanıyorsam kendisi Kızılderililerden, aylardan ve bir gemi dolusu korsandan kaçabilir. Bana kalırsa korkutacak güzel bir kız arayan bir avuç kasabalının üstesinden gelebilir.”

“Evet, ama...” Cay onunla tartışarak zaman kaybetmek istemiyordu. “Pekâlâ, o halde ben de eve giderim.”

“Neredeymiş evin?”

“Edilean, Virjinya’da.”

“Charleston’da, orada yaşadığını bilen kimse var mı?” Atının üzerindeki çantaları kontrol ediyordu.

“Buradaki birkaç kişi ailemi tanıyor. Ailem sık sık buraya gelir ve ağabeylerim...”

“Aile ilişkilerini sonraya sakla. Eve gidemezsin çünkü Connor’ı sorguya çektikten sonra gidecekleri ilk yer orası olacak.”

“Eve gidemez miyim?” Cay ayağa kalkıp atma doğru giderken gülümsedi. “Babamı hiç tanımıyorsun sanırım, değil mi?”

“Sana şu anda yardım edemez. Atına bin ve bacaklarının üstünün örtülü olduğundan emin ol. Dikkatimi dağıtıyorlar.”

Cay bunun bir iltifat olup olmadığından emin değildi ama öyleyse bile hoşuna gitmemiştir. Hope’un bu adamın karısına yaptıkları hakkında anlattıklarıyla kafasında oluşan görüntü hâlâ canlıydı.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Cay. “Babamın tanıdığı çoktur ve o...”

Alexander, Cay’in hemen yanında durmak için atının dizgini sertçe çekti. “Baban McTern klanının reisi olmak için yetiştirildi, değil mi?”

“Evet, öyle,” dedi Cay gururla.

“O halde ailenin koruyucusu da odur?”

“Elbette. O en iyi...”

“Madem bunu biliyorsun, o halde baban ve Charleston şehri arasında bir savaş başlatmak hoşuna gider mi?”

“Tabii ki hayır.”

“Eve gidip babanın yanına saklanırsan seni korumak pahasına ölümüne savaşacaktır. Ailenin ölümünü görmek mi istiyorsun?”

“Hayır,” dedi Cay ve nefesini tuttu çünkü babasının ve ağabeylerinin ne yapacağını çok iyi biliyordu. “Kesinlikle istemiyorum ve babam bunları duyunca...”

“T.C. Connor’ın olanları babana duyurmayacağına eminim. Yapmamız gereken şey, ben masum olduğumu kanıtlayana kadar senin saklanabileceğin güvenli bir yer bulmak. Ben serbest kaldığımda sen de serbest olacaksın.”

“Ama...” Onun masum olduğundan pek emin olmadığını söylememek için kendini zor tuttu. “Suçlu olmadığını Florida’nın ormanlarında başıboş gezinirken nasıl kanıtlayacaksın?”

“Herkes sakınması için biraz zaman tanımalıyım. Mahkeme sırasında kimsenin beni dinlemediğini fark ettim. İnsanların çoğu karımı severdi...” Boğulacak gibi oldu.

“Karın sevilen biri miydi?” diye sordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Sence kimsenin sevmediği biriyle evlenir miyim?” diye çıktı.

“Nankörlüğün beni dehşete düşürüyor. Senin için tehlikeye attığım onca şeyden sonra sen, sen...” Bir nefes aldı. Aklından geçenleri söylemenin, içinde oldukları duruma bir faydası olmayacaktı. “Doktor ne dedi?”

“O şerefsiz, kalp krizi geçirip Lilith’in... Lilith’in gidişinden bir gün sonra öldü. Onu bir kez daha göremeden Lilith gömüldü.”

“O kadar çok seviliyorsa doktor da yaşananların şokuyla ölmüş olabilir; insanların seni cinayetden asmak istemelerine şaşırmamalı.”

Alexander bu suçlama karşısında soğukkanlı görünüyordu. “Onu öldürenleri asmaktan beter edeceğim,” diye mırıldandı. “Şimdi beni takip et ve boş laflarınla beni rahatsız etme.”

Cay adamın peşinden giderken bu zor durumdan nasıl kurtulacağını düşündü. Vaftiz babasının evine, aile dostlarının yanına veya kendi yuvasına gidemiyorsa, nereye gidecekti? Ne kadar süreyle kanundan kaçabilirdi? Belki İskoçya’ya giden bir gemiye binmeli ve bir süre babasının ailesinin yanında kalmalıydı. Ama bu ne kadar sürecekti? Altı ay mı? Bir yıl mı? İskoç, Charleston’daki yetkilerin “sakinleşmesini” –veya onun deyişiyle “sakinlemesini”– bekleyeceğini, sonra karısının gerçek katillerini bulacağını söylemişti. Fakat bu ne kadar sürerdi? Gerçek katil oysa ne olacaktı? Bu, adının hiçbir zaman aklanamayacağı anlamına geliyordu. Her zaman aranan bir adam olacaktı... bu da Cay’in her zaman kanun kaçağı olması demekti.

Hâlâ adamı takip ediyordu ama her an geri dönüp Charleston’a doğru gitmeye hazırdı. Ancak yoldaki adamların onu aradığını, onu tanıdıkları ve nerede bulacaklarını bildiklerini hatırlayınca vazgeçti. Ayrıca İskoç’un, ailesi hakkında söyledikleri yola devam etmesini sağlıyordu. Charleston’a döner, T.C.’nin evine gider ve kendini ele verirse hapse atılacağından emindi. Ailesinin ne kadar öfkeleneceğini düşünemiyordu bile. Babasının ve dört ağabeyinin hapishanenin içinde silahlarını ateşleyerek kendilerine yol açtıklarını neredeyse görebiliyordu. O zaman içlerinden biri vurularak ölebilirdi de.

Gözyaşları yanaklarından aşağıya süzüldüğünde onları silmeye bile tenezzül etmedi. İyi bir şeyler düşünmeye çalıştı fakat aklına gelen tek şey ne kadar aptal olduğuydu. İlk kez tek başına seyahate çıkmıştı –hizmetçisi ve kâhyası Cuddy hariç tek başına– ve bunu yapabilmek için kavga etmişti.

“Biz olmadan başını belaya sokacaksın,” demişti Tally.

“Başka erkeklerle tanışacaksın ve üç evlilik teklifinden de fazlasını değerlendirmek zorunda kalacaksın,” demişti Ethan gözleri keyifle parıldarken.

Nate kendisine almasını istediği kitapların listesini vermiş ve “Dikkatli ol, tamam mı?” demişti.

En kötüsü Adam’dı. Onu alnından öpmüş, ona güvendiğini ve inandığını söylemiş, her koşulda gerekli görgü kurallarına uyacağını bildiğini belirtmişti.

Cay atın üstünden aşağıya baktı ve bir bacağının dizine kadar açıldığını fark etti. Pelerini üzerine örtmeye çalıştı fakat altına takılmıştı.

Babasına gelince, yalnız seyahat etmek için onun iznini istediğinde, “Hayır,” demişti. Sadece bu kadar. “Hayır.” Annesi, “Merak etme, ben onu ikna ederim,” demişti... ve etmişti.

Yani Cay hepsinin güvenini boşa çıkarmıştı... kız kardeşinin aklı havada bir ahmak olduğunu düşünen Tally hariç.

“Al!” dedi İskoç adam ve kirli mendilini ona uzattı. Cay almaya tereddüt edince, “Burnun mendili daha da kirletecek, bu yüzden en baştan temiz olmasının ne anlamı var?” dedi.

Cay sorusuna cevap vermek için ağzını açtığı anda Alexander gökyüzüne baktı ve atını ileriye doğru hızlandırdı.

Cay sümkürdü ve ne yapacağını bilemeden kirli mendili uzattı.

“Sakın düşürme,” dedi İskoç adam hızlıca. “Peşimizden köpek salacaklar.”

Cay bunun düşüncesiyle bile o kadar afallamıştı ki bezi düşürdü ama İskoç adam atının dizginlerini geri çekip mendil yere düşmeden onu yakalamayı başardı.

Kirli mendili eyerinin önündeki göze sokuştururken öfkeyle, “Hoşuna gitmese de bu işte beraberiz,” dedi. Sonra sesi yumuşadı. “Özür dilerim, hatun. Seni bu işe sokmayı hiç istemezdim fakat ben bir kızı...”

“Bir kez daha ‘bir erkek işi için göndermezdim’ dersen, seni kendi ellerimle onlara teslim ederim.”

Cay emin olmamakla beraber adamın bütün o sakallarının altında hafifçe gülümsediğini düşünüyordu.

“Hadi hatun,” dedi, “biraz neşelen. Beni yakalarlarsa asıldığımı izleyebileceksin.”

Alexander atını hızla sürerken Cay, “Peki, beni de senin yanında mı asacaklar?” diye sordu.

“Hayır. Seni kaçırdığımı söyleyeceğim. Buna inanacaklardır.”

“Ben inanıyorum zaten,” diye mırıldandı Cay ve atı mahmuzlayıp adamın peşinden gitti.

3

Cay'ın bacakları acıyor, sırtı ağrıyordu ve o kadar uykusu gelmişti ki atın dizginlerini bile zar zor tutabiliyordu. Gece ve gündüz boyunca yola devam etmişlerdi ve zavallı at Cay'den daha yorgundu.

Ama takip ettiği adama bu konu hakkında söylenmedi. Adamın sırtına ve eyerin üzerinde yorgunluk belirtisi göstermeden dimdik oturuşuna bakıp insan olup olmadığını merak etti.

Adam birden atını döndürdü ve kısa süre içinde yanına geldi. "Atları dinlendirmeliyiz."

Cay, *kendisinin* ne halde olduğunu da sorsa fena olmayacağını söyleyecekti ki sustu. En kibirli halini takınıp, "Evet, atım bitkin düştü," dedi. Emin değildi fakat sanki adamın mavi gözlerinin gülümsermiş gibi hafifçe kısıldığını görmüştü. Yüzündeki saç sakal nedeniyle emin olmak zordu.

"Beni burada bekle." Dalları yere kadar uzanan büyük bir meşe ağacını işaret etti. "Atın üzerinde kal yoksa asla geri binemezsin."

"Bence attan inme ve tekrar binme konusunda oldukça başarılıyım."

Adam başını iki yana salladı. "İyi bir eğitim aldın sanırım."

"Görgü kuralları konusunda yüksek ihtisasım var. Bu kuralları hiç duymuş muydun?"

"Bu ülkede duymadım," dedi ama dağınık bıyıklarının altından gülümsüyor gibiydi.

Cay adamın peşinden ağacın altına doğru gitti, uzun dallara takılmamak için eğilerek ilerledi.

“Adamlara vereceğin para yanında mı?”

Cay’ın yüzünden, endişelendiği anlaşılıyordu. Azıcık parasını da alıp kanunlarla yüzleşmesi için onu tek başına mı bırakacaktı?

Adamın yüzündeki alaycı bakış kayboldu ve gözleri alev alev parladı. “Ben hırsız değilim! Geceyi geçirmek için bir yer tutmak ve yemek almak için biraz paraya ihtiyacım var. Gerisi senin olsun.”

Cay bacağıının yanındaki çantaya uzandı ve T.C. Amca’nın verdiği para kesesini çıkardı. T.C.’nin para kesesini eline tutuşturduğu anı hatırlayıp bir an duraksadı. O ve Hope artık çok uzaklardaydı.

“Bütün gece tutmayı mı düşünüyorsun?” diye çıkıştı İskoç adam.

Cay paraları onun nankör suratına fırlatmak istedi ama kendini tuttu. “Ne kadar paraya ihtiyacın var?”

“Bir iki dolar yeter. Burada durup bekleyecek misin yoksa yetkililere mi koşacaksın? Döndüğümde neyle karşılaşacağımı bilmem lazım.”

İçinden bir ses bölge şerifine gidip bu adam tarafından kaçırıldığını söylemek istiyordu ama daha baskın bir ses bunu yapamayacağını bildiğini bağıyordu. Bir daha T.C. Amcasının yüzüne asla bakamazdı. “Bir kaleme, kâğıda ve mürekkebe ihtiyacım var,” dedi. “Aileme iyi olduğuma dair bir mektup göndermeliyim.”

“Yalan söylemeyi mi düşünüyorsun yani?”

“Affedersin?”

“Asılmasına sadece bir gün olan bir adamın himayesi altındasın. Ailenin bu şartları ‘iyi’ addedeceğinden pek emin değilim.”

Cay babasının öfkesini veya annesinin dökeceği gözyaşlarını düşünmek istemedi. Özellikle de ağabeylerinin onu aramak için neler yapacağını hayal etmek istemedi.

“Yine ağlayacaksan mendili sana vermem gerekecek.”

Cay eyerde dimdik oturdu. “Ağlamayacağım ve senin verdiğin o pis bezi kullanacağıma burnumu koluma silmeyi tercih ederim.”

“Akıllıca bir tercih,” dedi gözleri bir kez daha kısılırken. “Şimdi burada kal, sessiz ol ve beni bekle.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Canım isterse beklerim,” dedi karşı gelircesine ama tek istediğinin hareketsizce durmak olduğunu biliyordu.

Yine adamın sanki kahkahasını tutarcasına ağzının kıvrıldığını gördü ve adam atını döndürüp doğuya doğru ilerledi.

Cay yalnız kaldığında başka bir nedenden ötürü olmasa bile sadece onun kurallarına uymayacağını göstermek için atından inmek zorunda olduğunu düşündü. Ama buna enerjisi yoktu. Bunun yerine başının öne düşmesine izin verdi ve hemen uykuya daldı.

Alex döndüğünde onu böyle buldu; dizginler hâlâ elinde, derin bir uykuya dalmış bir şekilde. Öne doğru eğilerek yüzüne iyice yaklaştı. Küçük, çok güzel bir kızdı. Elbisesindeki boncukların ısıltısı küçük çenesine yansıyor ve on iki yaşından büyük göstermiyordu. T.C. Connor bu çocuğu Alex’in cehenneme dönmüş hayatına gönderirken ne düşünüyordu?

İçinde kendini teslim etmesini ve bu işi bitirmesini söyleyen bir parça vardı... hayatını bitirmesini. Sevdiği kadının yanında, güzel boğazı kesilmiş halde yatışının aklına gelmediği bir an bile yoktu.

Ondan sonra olan her şey, hapiste insanların ona karşı davranışları, duruşması, hepsini hak etmiş gibiydi; ona zarar verdiği için değil, onu koruyamadığı için.

Ve şimdi, bütün sıkıntıların arasında ona dostça davranan tek kişi olan T.C. Connor başka bir kadını Alex’in himayesi altına vermişti... ve Alex onları çevreleyen tehlikelere karşı bu kadını koruyacak güce sahip değildi.

Dikkatlice dizginleri Cay’in yorgun ellerinden alıp atı ilerletti. O geceyi geçirmeleri için kiraladığı ahıra doğru giderlerken Cay’in eyerden düşmemesi için dikkat ediyordu fakat genç kadın sağlam duruyordu. Ahırın sahibi yaşlı Yates çok sıkı bir pazarlık yapmıştı, bu yüzden Alex yanında biraz para olmasına memnundu. Yaşlı adam pahalı elbisesinin içindeki kızı görseydi ellerindeki her şeyi isterdi. Ya da daha kötüsü ikiye ikiye toplayıp şerife gitmiş olurdu.

Alex, ikisinin gittikleri her yerde dikkatleri kendilerine çekecek kadar tutarsız bir çift olduklarını farkındaydı. Kız çok gençti ve

zengin olduğunu belli eden bir havası vardı. Omuzlarına dökülen gür ve bukleli saçlarından, gümüş rengi ayakkabıların içindeki küçük ayağına kadar her şey “para” diye bağırıyordu. Varlık, görgü, eğitim ve zarafet kokuyordu. Hiç elyapımı kupadan çay içmiş miydi acaba? Yoksa sadece porselen mi kullanıyordu?

Alex ise onun tam tersiydi. Elbiseleri yırtılmış ve kir pas içindeydi, hapiste geçirdiği haftaların sonunda bir deri bir kemik kalmıştı. T.C. onu her ziyaretine gelişinde bir kutu yemek getiriyordu fakat muhafızlar “arama” konusunda çok istekli davrandığı için kutu ona ulaşana kadar içindekiler yenmez hale geliyordu.

Tıraş takımı kullanmasına veya yıkanmasına izin yoktu. Yaptığını düşündükleri şey yüzünden Charleston halkı ondan nefret ediyordu ve buna uygun davranıyorlardı; bir hayvana davrandıklarından farksız.

Ve şimdi Alex’in bu masum genç kızı göz kulak olması gerekiyordu ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Ailesine yalan söylemesi için onu yönlendirmeli miydi? Hüküm giymiş bir katil tarafından kaçırıldığını ve adamın onun gitmesine izin vermediğini anlatabilirdi. Ama bu hikâyeyi devam ettirebileceği konusunda kuşkuları vardı. T.C. onu firar etmiş bir suçluyla buluşmak için bir şekilde ikna ettiyse bu, kızın yufka gibi bir yüreğe sahip olduğunu fakat kendini korumaktan âciz olduğunu gösteriyordu.

Ayrıca ailesinin yanına yalnız başına nasıl dönecekti? Böyle bir kızın kendi başına çaresine bakması için gitmesine nasıl izin verirdi? Bol pelerinin altındaki elbisesine bir kez bakan bütün hırsızları Charleston başına toplanırdı.

Hayır... T.C.’nin planını, bir keşif heyetine katılıp Florida’nın ormanlarında gezeceği planı beğenmişti. Plana göre T.C. gördüğü şeyleri resmedecek ve Alex de seyislik yapacaktı. Atlarla ilgilenecek, onları taşıyacak ve gerektiği yerde her şeye yardımcı olacaktı.

Bugün güneye doğru giderken T.C.’nin neden gelmediğini sorduğunda kız, T.C.’nin ayağını kırıldığını söylemişti. Tam o sabah T.C. çatıya çıkmak için bir merdivene tırmanmış ve sırtüstü düşmüştü. Alex, firari bir mahkûma yardım edeceği gün böyle bir şey yapmanın

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

ne kadar salakça olduğu konusunda kendi kendine söylenmiş ama sesini yükseltmemişti. Kızın anlaşılması güç aksanıyla konuşurken bile kendisini anlamasına çok şaşırmıştı. Alex Amerika'ya ilk geldiğinde kimse söylediklerinden tek kelime bile anlamıyordu. İlk altı ay boyunca her şeyi jestlerle anlatmak zorunda kalmıştı. Fakat Amerikan tarzı konuşmayı ve her şeyin yazıldığı gibi okunduğunu öğrenmeye başlamıştı. Alex bunun sıkıcı ve yaratıcılıktan uzak olduğunu düşünüyordu ama üstesinden gelmişti.

Lilith'le, evleneceği kadınla tanıştığı zamanlarda bir Amerikalı kadar anlaşılır konuşuyordu. Sadece büyük bir baskı altında olduğu durumlarda, yani hapisten kaçıp küçük kızın onu beklediğini gördüğü zamanki gibi durumlarda ağır aksanı geri dönüyordu.

Yates'in kırık dökük ahırına birkaç dakikada ulaştılar. Alex yaşlı adamın yüzünü kirli pencerenin ardında görünce vücuduyla kızın önünü kapadı ve kızın başlığını kafasına geçirmeyi akıl ettiği için sevindi. Bu açıdan bakınca atın üstündekinin kız mı yoksa erkek mi olduğunu kimse anlayamazdı... bu da Alex'in arzu ettiği şeydi çünkü erkek kardeşiyle seyahat ettiğini söylemişti.

Alex atları ahıra sürdü ve arkalarından kapının tahtasını indirdi. Yaşlı adamın içeride bir ineği, yaşlı bir atı ve çatı kirişine tünemiş birkaç tavuğu vardı. Kirli bir yapıydı ve Alex yağmur yağmaması için dua ediyordu yoksa sınılsıklam olurlardı. Çatıdaki deliklerden, batan güneşin ışınlarını görebiliyordu. Neredeyse yirmi dört saattir at sürüyorlardı.

Kızı hâlâ atın üstünde uyur halde bırakıp, parasını ödediği şeylerin orada olup olmadığını kontrol etmeye gitti. Bir balya saman köşede duruyordu, atlar için biraz yulaf vardı ve eski masanın üstünde bir kâse sulu çorba ile sert ve iri bir ekmek parçası duruyordu. Ne kadar yetersiz olsa da Alex yaşlı adamın ayırabileceğinin bu kadar olduğunu tahmin ediyordu.

Samani ahırın boş bir bölmesine dağıttıktan sonra kızın yanına gitti. Cay daha derin bir uykuya geçmek üzereydi ve atın üstünde sallanıyordu. Alex onu sabit tutmak için elini beline koydu ve dikkatlice

onu aşıya çekti. Oldukça sağlam bir ufaklıktı, düşündüğünden daha ağırdı ama kendisi de her zamankinden zayıftı. Cay hâlâ uyuyordu ve birileri tarafından taşınmaya alışmış biri gibi, Alex'e sokuldu... ve Alex alışık olduğuna emindi. Onu tanımasının ve kim olduğunu bilmesinin bir nedeni küçükken annesinin, Cay'ın annesi Edilean Harcourt'tan gelen mektupları yüksek sesle Alex'e ve babasına okumasıydı.

Daha dokuz yaşında, annesinin ölümünden sonra Cay'ın ağabeyi Nate'le mektuplaşmaya başlamışlardı. Aynı yılda doğmuşlardı ve Bayan Harcourt bir yaşıtıyla iletişim kurmasının, Alex'in kederini hafifleteceğini düşünmüştü. Hafifletmişti de ve Nate'le o birbirlerine yazmayı hiç bırakmamışlardı.

On beş yıl kadar kızın ağabeyiyle yazışmışlardı ve Alex, Harcourt ailesiyle alakalı birçok şey öğrenmişti. Nate ve Alex on yaşındayken mektuplarını herkesten gizleme kararı almışlardı. Alex için bu, Nate'in mektuplarını babasına yüksek sesle okuyamayacağı anlamına geliyordu fakat yine de ona her şeyi anlatıyordu. Ancak geniş ailesiyle birlikte yaşayan ve her şeyi paylaşan Nate, Alex'i tamamen kendine saklamıştı. Oğlanların birbirine yazdıklarını sadece ailesi biliyordu.

Alex, Nate'in kız kardeşi hakkında yazdığı her şeyi hatırlıyordu ve hapisteyken T.C. kızın onu Charleston'da ziyaret ettiğini söylemişti.

"Ama onu bana yollaması gerekmezdi," diye mırıldandı Alex.

Kız kollarının arasında kıınıldadı ve Alex onu daha yukarı kaldırdığında Cay kollarını Alex'in boynuna doladı. Pelerin düştü ve parılayan, beyaz elbisesini, çıplak kollarını ve göğsünün üst kısmını açığa çıkardı.

Üstünü kapamaya çalışırken onu neredeyse düşürüyordu. Haf-talardır çok az yemek yemek ve hiç egzersiz yapmamak sonunda onu da etkilemişti.

Alex onu yere serptiği samanların üzerine dikkatlice bıraktı ve ayağa kalkıp sırtını esnetti. Ona bakmaktan kendini alamıyordu. Koyu kızıl saçları başının etrafında bir hare oluşturuyor ve elbisesi çatıdan süzülen zayıf güneş ışığının altında parlıyordu. Bir örtü gibi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

yayılmış büyük pelerinin üzerinde yatıyordu. Kesinlikle bir güzellik abidesiydi... ve bu görüntü Alex'in nefesini kesiyordu.

Bu kızla ne *halt* yiyecekti?

Onun kadar masum ve narin birini tek başına hayatın içine salmak onun mantık sınırlarının dışında kalıyordu.

Kızı orada uyurken bırakıp atlarla ilgilendi. Eyerleri, üzerlerindeki çantaları indirdi, bir avuç samanla tüylerini fırçaladı ve yemek ile su verdi.

Geri döndüğünde kız yerinden kıpırdamamıştı, bu yüzden ahırın ucundaki çürük masanın yanındaki sandalyeye oturup Yates'in ayırabildiği mütevazı yemeğin yarısını yerken onu izledi. Yemeği bitirmesi sadece birkaç dakikasını aldı ve şu anda tek yapmak istediği şey uyumaktı. İçinde kıvrılıp uyuyabileceği, ince ve yırtık giysilerini örtebilecek İskoç paltosunun yanında olmasını diledi ama değildi.

Tam nerede uyuyabileceğini düşünüyordu ki kız yana doğru kayıp büyük yün pelerinin bir kısmını boşa çıkardı. Yapmaması gerektiğini biliyordu fakat kızın sunduğu konfora karşı koyamadı. Pelerinin bir tarafını tutup yan tarafa doğru çekti ve kalın yünlü kumaşın bir kısmını üzerine örttü. Bu kadar kirli olmasaydı ona iyice sokulabilirdi ama üzerindeki kirin, elbisesini toz toprak içinde bırakacağını biliyordu. Uykuya dalarken nasıl olup da saatlerce at sürüp bu kadar temiz kalmayı başarabildiğini merak etti. Fakat ona göre temiz kalmak kadınların gizemlerinden biriydi.

Alex uykusundan sıçrayarak uyandı fakat hiç hareket etmeden, gözleri kapalı halde yatmaya devam etti ve etrafı dinledi. Hiçbir şey duymayınca doğrulup etrafına bakındı. Görünüşte ahır tıpkı bıraktığı gibiydi ama bir şeyin değiştiğini hissedebiliyordu... veya değişeceğini. Babası, Alex'in altıncı hissini annesinden aldığını söylemişti. Annesi her zaman misafir geleceğini tahmin ederdi. Alex altı yaşındayken annesinin evi telaşla temizlediğini gördüğünde yüreği heyecanla çarpmaya başladı çünkü bir şeyler olacağını anlardı. Annesi *hiç* yanılmazdı.

Alex yanındaki kıza baktı, hâlâ yanı başında uzanmış, uyuyordu. Alex sessizce olduğu yerde durup ahırdaki bir avuç hayvanın seslerini dinledi; her şey yolundaydı. Ama kötü bir şey olacağı hissinden kurtulamıyordu.

Çatıdaki deliklere baktığında güneşin doğmasına saatler olduğunu fark etti, bu da kısa süre dinlendiği anlamına geliyordu. İçinden bir ses atları dışarı çıkarması gerektiğini söyledi. Tehlike yaklaştığında kızla beraber hızla oradan çıkmaları gerektiğinin farkındaydı. Bu nedenle de atları hazırlamalıydı.

Alex sessizce atların bulunduğu bölüme gitti ve elleriyle atının sırtını okşadı. Eskiden bindiği yarış atma veya gençliğindeki Kuzey İskoçya atlarına benzemiyordu fakat T.C.'nin Alex'in ihtiyacı olacağını düşündüğü gereçleri taşıyabilmesi için doğru bir seçimdi.

Takımları üzerine yerleştirirken yumuşak bir ses tonuyla attan özür diledi. Atın yorgunluğunu atacak zamanı olmamıştı ama Alex'in yumuşak ve bilge ellerine karşı koymadı.

Sonra kızın kısırağının yanına gitti ve iki yanını okşadı. Bu kısırağın T.C.'nin ahırındaki en iyisi olduğunu düşündü. Kısırak huzursuzlandı ama Alex onu fısıldadığı kelimelerle, yumuşak dokunuşlarıyla sakinleştirdi. Kısırak çok gençti ve Alex diğerlerini geride bırakacak kadar hızlı koşabileceğini biliyordu. Toynaklarını kontrol ederken kızın ata binişini düşünerek gülümsedi. Çok iyi eğitim almıştı ve sanki Kuzey İskoçya'da büyümüş gibi at biniyordu. Bu düşünceyle gülümsemesi büyüdü. Kızın bütün Virjinyalıların böyle at bindiğini söyleyeceğinden hiç şüphesi yoktu.

Alex yavaşça ve sakince kızın kullandığı şık İngiliz eyeri atın sırtına yerleştirmeye başladı. Eyerin üzerinde içine bir şeyler konabilecek göz olmadığından işe yaramazdı fakat kesinlikle çok hoştu. Alex kızın yan eyerle gelmemesine sevinmişti... ancak genelde onu kullandığına emindi.

Atların eyerlerini taktıktan sonra Alex büyük ahır kapısına doğru ilerledi ve dikkatlice kapıyı açtı. Hiçbir şey duymadı, kimseyi görmedi. Sessizce hayvanları dışarı çıkardı ve yaklaşık bir kilometre ötedeki meşe ağacının yamna gidip onları ağaca bağladı. Yağmur yağmazsa atların keyfi bozulmazdı ama ahırın konforunu da özleyeceklerinden emindi. Onlardan özür diledikten sonra ahıra geri döndü.

Kapıyı arkasından kapadıktan sonra kızın yanına gitti. Kız, bıraktığı halde uyuyordu. Kızın hayatı boyunca güvenle yaşadığı ve gece bile tetikte olmasını gerektirecek bir nedeni olmadığı açıkça görülüyordu. Alex ahırın içinde dolaştı, elleriyle koyu renkli duvarları yokladı. Tek kapı öndekiydi fakat Alex kaçmak için başka bir çıkışa ihtiyaçları olduğunu düşünüyordu. Arka tarafta dört tane gevşek ve çürük tahta parçası vardı. Onları çıkarmak kolaydı. Açtığı büyük deliği tahta parçalarıyla gizledi.

Yeniden kendini güvende hissettiğinde kızın yanına döndü. Uykusunda burnunu kasması Alex'i gülümsetti. Nate bir keresinde

annesinin çizdiği, kız kardeşinin küçük bir resmini yollamıştı ve Alex onu yıllar boyunca yatağının yanından ayırmamıştı. Lilith resmi gördüğünde neredeyse kıskanmıştı.

Karısını düşününce gülümsemesi kayboldu. Şu anda zihnindeki tek görüntü karısının kan gölünde yatarkenki haliydi. Ölümü, hayata veda edişi Alex'in yaşama isteğini de öldürmüştü. Adını temize çıkarma fikrini ona aşıl原因 T.C. Connor'dı.

Muhafızların onu duymaması için kısık sesle, "Grady'yle Florida'ya git," demişti. "O güzelliğın içinde teknede geçireceğın birkaç ay boyunca düşünmeye ve hatırlamaya vaktin olacaktır."

"Hatırlamak istemiyorum," demişti Alex.

"Hayatta en sevdiğın insanı kaybetmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum. Ben bunu iki kere yaşadım, önce babası sevdiğım kadını başka biriyle evlendirdiğinde, sonra da öldüğünde. Pek öyle görünmüyor, biliyorum ama zaman her yarayı iyileştiriyor. Florida'ya git ve kasabanın sakinleşmesi için biraz zaman tanı. Kendi huzurunu bul. İnsanların suçsuz olduğunu öğrenmesine *ihtiyacın var Alex.*"

Alex şimdi çatıya bakıyordu. Oradan ayrılmaları gerekmeden önce iki saat kadar uyuyabilirdi. Henüz kız yanındayken ne yapması gerektiğini bilmiyordu ama kafasında bir plan oluşmaya başlamıştı. Tek yapması gereken James Grady'yle buluşacakları yere ulaşana kadar kızı korumaktı. Kızı güvenle oraya ulaştırabilirse onu T.C.'nin arkadaşlarıyla orada bırakabilirdi. Kız orada birkaç hafta geçirip sonra eve dönerken ona eşlik etmesi için parayla birini tutabilirdi. Soranlara katilin –bu kelimelerin düşüncesiyle bile derin bir nefes aldı– onu kaçırıp birkaç hafta tutsak ettiğini ama sonra elinden kaçmayı başardığını anlatırdı.

Alex samanların üzerindeki kızın yanına uzandı ve yırtık, kirli gömleğinin içindeki kılıftan büyük bıçağını çıkarıp hemen yanına koydu. Atının üstünde bir tabanca ve tüfek vardı fakat Alex ateşli silahların tutukluk yapabileceğini ve barutun ıslanabileceğini çok iyi biliyordu. Şu anda bıçak onun en sağlam savunmasıydı.

* * *

Cay yavaşça uyandı ve birkaç uzun saniye boyunca nerede olduğunu anlamadı. Kirpikleri birbirine yapışmıştı ve sırtında bir kabartı vardı. Gözlerini kırptırıp ovuşturarak başını çevirdi. *Onu* yanı başında gördüğünde bağırarak için kendini zor tuttu. Saç sakal kaplı suratı sadece birkaç santimetre uzağındaydı ve pis kokusu neredeyse dayanılmazdı.

Tek düşüncesi ondan nasıl uzaklaşacağıydı. Kaçışlarının üstünden belli bir süre geçtiğine göre T.C. Amca'yla birlikte masumiyetini kanıtlamak için bir şeyler düşünebilirlerdi. Adam açıkça derin uykuda olduğu için Cay sessizce yanından kalkıp parmak ucunda dışarı çıkmayı düşündü. Fakat büyük pelerin ikisini de sardığı için kolları dışında neresini hareket ettirirse ettirsin onu uyandırır.

Gözleri ahırın içindeki karanlığa uyum sağladığında adamın yanındaki bıçağı fark etti. Bıçağı yetişebilirse onu adamın boynuna dayayıp zorla kendini serbest bırakırdı. Evet, aynen böyle yapacaktı.

Çıplak sağ kolunu adamın yüzünün üzerinden uzatırken uyanıp uyanmadığını anlamak için dikkatle onu izledi ama adam kıpırdamıyordu. Tam uyuduğundan emin olmuştu ki adam konuştu ve Cay nefesini tuttu.

“Ne yapıyorsun, hatun?” diye sordu yumuşak bir sesle, gözleri hâlâ kapalıydı.

Cay yuvarlanarak oradan kalkmayı ve koşmayı hayal ederken düşünceler beyninde hızla dönmeye başladı. Ahırın kapısına ondan önce ulaşabilir miydi? Ahırın sahibi her kimse onun kaçmasına yardım eder miydi?

Alex gözleri hâlâ kapalı halde yanındaki bıçağı uzandı ve kabzasını Cay'e döndürerek bıçağı ona sundu. “İstediğin şey bu mu?”

Cay hızlı bir hareketle bıçağı kaptı ve adamın boynuna doğru tuttu. “Beni serbest bırak yoksa canım alırım,” dedi en tehditkâr ses tonuyla.

“Hatun,” dedi Alex sakince, “bir adamdan kaçmak istiyorsan bunu ona söylememen gerekiyor.”

Bıçağı boğazına bastırdı. “Vaftiz babama olan saygımdan seni öldürmeyeceğim. Tek isteğim senden kurtulmak.”

Alex’in gözleri hâlâ kapalıydı ve bıçak boğazına dayanmış halde öylece yatıyordu. “Gitmekte özgürsün ama henüz yeterli vakit geçmediği konusunda seni uyarıyorum. Asmak için beni bulamazlarsa senin süt gibi boynunu uzatmaya karar verebilirler.”

“Ama ben masumum.”

Alex gözlerini açarak kıza baktı. Suratları birbirinden sadece birkaç santimetre uzaktaydı. “Bir mahkûmun kaçmasına yardım etmek masum bir hareket midir?”

“Ben vaftiz babama yardım ediyordum, *sana* değil!”

“Ah, o halde onu da yanında asabilirler.”

Cay bıçağı biraz daha bastırdı. “Birazcık aklım varsa seni şimdi öldürüp insanlara...”

Cay’in cümlesi yarım kaldı çünkü Alex koluyla bıçağı uzaklaştırıp hızla ayağa kalktı. “Dışarıda biri var,” diye fısıldadı ve Cay’i tutup yukarı çekti. Fakat genç kadının ayakları büyük pelerinin ucuna dolandığından Alex’in üzerine devrildi.

Alex onu iterken, “Senin kadar işe yaramaz bir hatun görmemiştim,” diye mırıldandı.

Cay neredeyse ahır duvarına doğru düşüyordu ki ayaklarını pelerinden kurtardı ve dimdik ayakta durduğunda adamın kapıya doğru koşup bir delikten dışarıya baktığını gördü. Bir saniye sonra yanına dönmüştü. “Yaşlı Yates geliyor ve yanında biri daha var. Gitmeliyiz.”

Cay masanın üzerindeki yemeği yeni görmüştü ve midesi bir gurultuyla cevap verdi.

“Şimdi yemek yemenin zamanı değil, hatun,” dedi Alex ve onu ahırın arka tarafına doğru itti. Cay bir kez daha takılacakmış gibi olduğunda Alex ekmek parçasını kapıp kirli gömleğinin içine sokuşturdu. Bir an sonra Cay’in önündeydi ve duvara yastı tahtaları kenara

çekiyordu. Birileri büyük kapıyı yumruklamaya başladı. Alex uykulu ve sinirli bir ses tonuyla ve İskoç aksanıyla, “Ne istiyon?” diye sordu.

“Düzgünce söylesene,” diye kızdı Cay. Dışarı çıkmıştı ve içinden ahırın ön tarafına doğru koşup kendini ele vermek geçti fakat İskoç adamın ikili veya üçlü idamdan bahsedışı aklına gelince duraksadı.

“Ne istiyorsun?” diye bağırdı Alex duvardaki açıklıktan geçerken. Fakat pantolonunun dikişi bir yere takıldı ve kurtulamadı.

Cay tam o anda hâlâ bıçağı tuttuğunu fark etti. Bıçağı kaldırdı ve bir saniyeliğine gözleri gözleri buluştu... ve Cay, adamın, onu bıçaklayacağını düşündüğünü anladı.

Hızla bıçağı aşağı indirdi ve pantolonun dikişini kesip onu kurtardı. Alex’in gözlerindeki minnettar bakışla neredeyse yüzü kızardı.

“Atlar meşe ağacının altında. Yola çok yakınlar ama o taraftan gidemeyiz. Tarlaların içinden geçmeliyiz, çabuk. Koşabilir misin hatun?”

“Ağabeylerimden kaçabiliyorum,” dedi sanki bu, sorusunu cevaplamış gibi. Pelerinin ve elbisesinin eteklerini kaldırarak koluna astı.

Aldığı cevap karşısında şaşırان Alex tarlaların içinden hızla geçmeye başladı ve Cay de peşinden gitti. Yaklaşık yirmi dakika boyunca zikzak çizerek ilerledikten sonra Cay elbisesini ve pelerinini çıkarıp yola iç çamaşırlarıyla devam etmeyi arzulamaya başladı. Bunu yapmak için İskoç adamın bıçağını kullanarak korseseinin iplerini kesmesi yeterli olacaktı. Şu anda ince bir belden çok, derin derin nefes almaya ihtiyacı vardı.

Bir defasında tahta çitlerden geçmeleri gerekti. Alex önden gitti ve sonra Cay’i indirmek için kollarını ona doğru uzattı fakat genç kadın neredeyse üzerine düşecek gibi olduğunda geriye doğru sendeledi.

“Çok güçsüz bir adamsın. Ağabeylerimin üzerine ağaç dallarından atladığım çok olmuştu ama hiçbiri senin gibi sendelemedi.”

Alex kendini savunmak ister gibi ağzını açtı fakat sonra koşmaya başladı, Cay de hemen peşinden gitti. Ancak Cay, Alex’in kendi kendine mırıldandığını ve birkaç kez kafasını iki yana salladığını gördü. Onu sinir etmeyi başardığını anlayınca gülümsedi. Kendisini bu kadar rahatsız ettikten sonra bu kadarını yapmak hakkıydı.

Sonunda atlara ulaştıklarında Cay şaşkınlıkla kalakaldı. Meşe ağacının altında olduklarını söylemişti fakat bunu duymak ve görmek bambaşka şeylerdi. Etekleri kollarına dolanmış bir halde durdu, uzun külotu nemlenmiş ve yapış yapış olmuştu, çorapları yırtık pırtık ve kirliydi. “Bunu ne ara yaptın?”

“Şimdi sorulara vaktimiz yok hatun,” dedi Alex. “Buradan hemen gitmeliyiz.” Cay hareket etmeyince Alex onu elinden tutup çekti. “Seni eyere fırlatmam mı gerekecek?”

“Sen mi?” dedi Cay şaşkınlığı azalınca. “En küçük ağabeyim bile senden güçlüdür.”

“Tally mi?” dedi Alex ellerini birleştirirken, Cay ayağıyla ellerine bastı ve eyere doğru yükseldi. “O çocuk düşmana vurmak yerine çamur atmaya yeğleyecek biri.” Kelimeler ağzından dökülür dökülmez pişman oldu. Nate bunu, henüz ikisi de çocukken gönderdikleri mektuplardan birine yazmıştı.

Cay gözleri kocaman olmuş halde bakakaldı. “Sen bunu nereden biliyorsun?” Babası, onlar üç ve dört yaşlarındayken yaptıkları çamur savaşlarını hatırlayıp gülerdi.

Alex atının dizginlerini eline alıp şakağını gösterdi. “Önsezi diye bir şey duydun mu hatun? Ben insanların düşüncelerini okuyabiliyorum.” Hafifçe gülümsedi, hatta beyaz dişlerinin bir kısmını bile gösterdi ve sonra eğilerek atını alçak dalların arasından ilerletmeye başladı. Bir dakika sonra atını mahmuzlayarak hızlandırdı ve dürt-nala gitmeye başladı.

“Onu takip etmemi bekliyor sanırım,” dedi Cay ve kısırağının boy-nunu okşadı. Geldikleri yöne baktı. Gün henüz aydınlanmamıştı ama peşlerinden kimsenin gelmediğini görebiliyordu. Belki ahıra dönüp ailesine kavuşmak için adamların yardımını isteyebilirdi.

Cay atını o yöne doğru çevirmişti ki bir şey onu durdurdu. Nedeni belki İskoç adamın kolayca elinden alabileceken bıçağı tutmasına izin vermesi, belki de Tally’den bahsetmesiydi. Veya T.C. Amcasının o adama duyduğu güven olabilirdi... fakat ondan kaçmadı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Buna pişman olacağım sanırım,” dedi sesli bir şekilde ve atını İskoç adamın olduğu tarafa doğru çevirip peşinden gitti. Ona yetişmesi biraz zamanını aldı fakat adamın atı yüklerin altında eziliyor olmasaydı yetişebileceğini de düşünmüyordu. İskoç, kuzenleri kadar iyi at biniyordu.

Adamın yanına ulaşınca Alex’in rahatladığını görebildi. “Ekmek sende olduğu için geldim,” dedi Cay yüksek sesle. Alex elini gömleğinin içine daldırdı ve iri, bayat ekmek parçasını ona uzattı.

İki koşan atın arasında bir şey alıp vermek kolay değildi ama Cay ağabeyleriyle bayrak yarışları yaptığı için yüksek hızda giderken bir şeyi nasıl yakalayacağını biliyordu. Ekmeği yakaladı ve bir anlığına, bu pis şeyi *yiyecek* miyim, diye düşündü. Bu kadar aç olmasaydı ve adam onu izlemeseydi ekmeği yere atardı ama bu hazza ona yaşatmayacaktı. Ekmekten bir parça kopardı ve tiksintiyle çiğnedi.

“Pekâlâ, Catherine Edilean Harcourt, belki o kadar da işe yaramaz değildir,” dedi Alex anlaşılır Amerikan aksanıyla ve atını hızlandırdı.

Cay adını bilmesine o kadar şaşırmıştı ki bir anlığına atı yavaşladı.

“Hadi, hatun!” diye bağırdı Alex. “Tüm gün oyalanacak vaktimiz yok.”

“Oyalanmak mı!” diye mırıldandı ekmeğin son lokmasını yerken. “Hadi kızım,” dedi atına, “onu yakalayalım.”

Beş dakika sonra onu geçmişti ve on dakika sonra o kadar uzaklaşmıştı ki arkasına baktığında onu göremiyordu. Bir anlığına onu kaybettiğini düşündü ama yolun virajını döndükten sonra karşısında duruyordu... ve çok kızgındı.

“Bir daha bunu sakın yapma,” dedi yumuşak bir sesle ama neredeyse korkutucu bir tınısı vardı. “Nerede olduğunu bilemezsem seni koruyamam. Bir adamla dalga geçmek ayrı şey, kırağını tehlikeye atmak başka. Bu sert yolda ön bacaklarını incitmesine neden olabiliirdin.” Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Ben mi?” dedi Cay atıyla olduğu yerde hareketsizce duran Alex’in etrafında daireler çizirken. “Beni geçmişsin, o halde benden daha hızlı gittin demektir. Bu yoldan gelmedin mi?”

“Benim nasıl geldiğim seni ilgilendirmez. Seni korumak benim görevimse sen de bana itaat etmelisin.”

Cay sinirlenmeye başladı. “Benim ‘itaat edeceğim’ tek kişi babamdır... ve bazen de Adam,” dedi. “Sana gelince, bana yetişemiyorsan o halde burada kalıp şerifin seni bulmasını beklemelisin.” Sözlerini bitirir bitirmez atının dizginlerini çekerek yönünü değiştirdi ve olabildiğince hızlı bir şekilde oradan ayrıldı.

Öfkesinin dinmesi için beş kilometre kadar dörtnala at sürmesi gerekti. Hayatı boyunca duyduğu katlanılamaz ve kibirli sözlerin arasında en ağırı bu adamınkiler olmuştu.

Atını yavaşlattı ve arkasına baktı. Adamdan iz yoktu. Aslında doğruyu söylemek gerekirse, duyduğu kötü sözler arasında en kötüsü onunkiler değildi. Ağabeylerinin hepsi kendilerine “itaat etmesi” gerektiğini söylemişti. Ve o da söyleneni yapmıştı. Onlara itaat etmezse onlardan küçük bir kız çocuğu olarak kendileriyle takılmasına izin vermezlerdi. Ama Tally’nin söylediklerine *asla* itaat etmemişti.

Atı hafifçe topallayınca Cay üstünden inerek onu bir ağacın gölgesine doğru çekti. Zavallı hayvanın dinlenmeye ihtiyacı vardı... ve Cay’ın de. Etrafı dinledi ama hiçbir şey duymadı. Yolda kimse yoktu. Durduğu anda ne kadar çok acıktığını ve susadığını fark etti. Atının üzerinde sadece evden getirdiği sık deri eyer vardı. İskoç’unki gibi bir yemek gözü yoktu.

Konuşma sesleri duyduğunda ağaca yaslanıyordu. Gelen kişi kimse karşılamak için hemen ayağa kalktı ama bir saniye sonra bir grup erkeğin yaklaştığını fark etti. Başını eğip üzerine baktı. Balo elbisesi önceden çok güzeldi ama artık kirlenmişti ve boncukları sarkıyordu. Fakat yine de elbisenin pahalı olduğu belli oluyordu. Ve güzel kısağın üzerinde elyapımı eyer göze çarpıyordu. Hepsini düşününce Cay bir grup yabancı adamın onu, tek başına duran bir kadını fark etmelerine izin veremeyeceğini anladı. Onları görüp kim

olduklarını ve nasıl insanlar olduklarını anlayana kadar saklanması gerektiğini düşündü.

Atını yolun kenarındaki sık ağaçların içine doğru çekip bekledi. Adamlar görüş açısına girdiğinde kendini saklamaya karar verdiğine sevindi. Üzerleri kirli dört adam görüyordu ve atlarının üstündeki oturuşlarına bakılacak olursa ayık değillerdi.

Bir ses kulağına, "Tüm gece içmişler," diye fısıldadı. Cay, İskoç'u yanı başında görünce heyecandan nefesini tuttu.

Yarı sarhoş adamlardan biri atının dizginlerini çekip durdu ve "O neydi?" diye sorduktan sonra yere indi.

"Hiç," dedi bir diğeri. "Hadi eve gidelim."

"Bir şey duydum diyorum size."

İlk konuşan adam ağaçlara yaklaştı ve karanlık gölgelere doğru baktı.

Alex kollarını Cay'ın omzuna doladı ve pelerinin başlığını kafasına geçirip onu aşağıya doğru bastırdı.

"Yates dedi ki..."

"O yaşlı yalancı mı? İki katilin geceyi onun ahırında geçirdiğine inandın mı?"

"Neden inanmayayım? Charleston'daki katil, hanım arkadaşıyla kaçmış. Yates'in ahırında kalmış olamazlar mı?"

"Olamazlar çünkü bir kibrit bile o ahırın yanmasına neden olabilir. Madem katiller, neden Yates'i öldürmediler? Onu ben bile birçok kez öldürmek istemişim."

"Elinde para vardı, onları nereden buldu peki?"

"Ben her zaman parası olduğunu düşünmüşümdür. Kendi bira-sını alamayacak kadar beleşçi sadece. Hadi, eve gidelim. Duyduğun şey kedidir."

Alex ve Cay ilk adamın isteksizce dönüp atını çekiştirmesini ve adamların yollarına devam etmelerini izlediler.

Alex, Cay'den uzaklaşınca Cay sırtüstü yattı ve Alex'e baktı.

"Gitmekte özgürsün," dedi Alex öfkeyle. "Ben gardiyan değilim ve öyle görünmek istemiyorum. Ne zaman istersen gidebilirsin ama

Ücretsiz PDF KİTAP ARAMA - <https://www.pdfdrive.org>

benimle kalacaksan benim söylediklerime...” Sustu ve sanki hangi sözcükleri seçeceğine kadar vermeye çalışır gibi baktı. “En azından benim söylediklerime *kulak asmalısın* ve üzerinde düşünmelisin.”

Cay küstahlık yapıp oradan ayrılacağını söylemek istiyordu ama adamların sözleri kulaklarında yankılandı. İskoç bir adamın kaçtığına dair haberin bu kadar güneye inmesi korkutucuydu. Daha da kötüsü, kendisi adamın suç ortağı olarak görülüyordu.

“Kız kardeşin yok sanırım, olsaydı ona ‘itaat etmeleri’ gerektiğini söylememen gerektiğini bilirdin.” Yerde yatmaya devam ederek Alex’e bakıyordu.

Alex başını salladı. “Ne kız kardeşim ne de erkek kardeşim var. Babamın tek çocuğu benim.”

“Peki ya annen?”

“Ben dokuz yaşındayken öldü.”

“Başın sağ olsun,” dedi Cay. Alex aşağıda yatan Cay’e bakıyordu, mavi gözlerinde hoş bir bakış yoktu ve Cay’in cevabını bekliyordu.

Genç kadının pes etmek istemiyordu. Bu adama söz vermek istemiyordu. Eve gitmek, ailesiyle olmak, sıcak bir banyo yapmak ve temiz kıyafetler giymek istiyordu. Her şeyin bitmesini istiyordu!

Alex, Cay’in yanına oturdu, bacaklarını kendine çekip kollarıyla sardı. Gözlerindeki bakış yumuşamıştı. “Nasıl hissettiğini biliyorum, hatun. Ben de bunların hiçbirini yaşamak istemedim. Atlarımı yarıştırıp Charleston’daki tembel ve zengin çocuklardan para kazanıyordum ve dünyadaki en güzel kadınla evlenmek üzereydim ki birden kendimi pislik içinde bir hapishanede ölüm cezasına çarptırılmış halde buldum.” Sesini alçalttı. “Ve sevdiğim kadın ölmüştü.”

Alex’in yüzü yandan görünüyordu ve Cay gözlerindeki acıyı –hayır, *kederi*– görebiliyordu. Durumu onun açısından düşünmeye vakti olmamıştı.

Cay bir şey söylemeyince Alex atının yanına gitti ve kolanını sıktı. “Seni geri götüreceğim,” dedi. “Bu işin bir parçası olmayı hak etmiyorsun.”

Cay ayağa kalkarak yanına gitti. “Virjinya’ya mı demek istiyorsun?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Evet, Virjinya’ya veya nereye istersen oraya.”

“Peki, ailemi tehlikeye atmam ne olacak?”

“Bir katille olmandan daha iyi sanırım.” Atının bağımlı çözdü ve eyere atlamak üzereydi ki Cay onu engelledi.

“Bu konuyu konuşmalıyız.”

“Konuşacak bir şey yok,” dedi ata binerken. “Bence artık gitmeliyiz ama böyle söyleyince bana *itaat* etmen gerektiğini düşünürsün sen şimdi, o yüzden ne istiyorsan onu yap.”

Cay hareket etmedi. “Belki biraz durup bir plan yapmalıyız.”

Genç kadın yerde ayakta dururken, Alex atının üzerinde oturuyordu... ve Cay çok küçük görünüyordu. İhtişamlı saçları omuzlarına dökülüyordu ve aralarında dal ve yaprak parçaları vardı ama güzelliğinden hiçbir şey kaybetmemişti. Nate kız kardeşinin saçından, kızıl olduğu ve erkek kardeşlerinin onunla sürekli alay ettiği dışında hiç bahsetmemişti. Tally bir keresinde eski bir peruğu kızıla boyamış ve Cay’i taklit ederek evin içinde dolaşmıştı. Cay onu annesinin ödüllü porselen vazolarından birini Tally’nin kafasını birkaç santimetreyle sıyrarak şekilde balkondan aşağıya atarak durdurabilmişti. Alex ikisinin bir hafta boyunca çamaşır yıkamakla cezalandırılmasına çok gülmüştü.

“İyi düşündün,” dedi Alex. “Ne yapmamız gerektiği konusunda bir fikrin var mı?”

Cay, Alex’in dürüstlüğüyle gafil avlanmış halde gözlerini kırıştırdı fakat birileri peşlerine düşmüşken nasıl kaçacakları konusunda hiçbir fikri yoktu. Genelde yaptığı gibi bunu gizlemek için espiye başvurdu: “Sana bir elbise giydiririz ve iki yaşlı kadın olarak Virjinya’ya geri döneriz.” Gözlerinin içi gülüyordu. “Tabii bu durumda tıraş olman, hatta banyo yapman gerekir.” Atını bir kütüğe doğru çekti, üstüne çıkıp eyere oturdu.

“Banyo yapmam gerekiyorsa olmaz,” dedi ve ses tonu o kadar ciddi idi ki Cay dalga geçip geçmediğinden emin olamadı. “Ve elbise falan giymem.” Ciddi bir bakışla Cay’e döndü. “Kuzeye mi yoksa güneye mi gideceğiz?”

Cay yutkundu. Hayatında hiç böyle bir karar vermek zorunda kalmamıştı. Ailesinin böyle bir durumda ne yapacağını düşünüp kararını verecekti. Ağabeyleri böyle bir durumla karşılaşsalar, sevdiklerini korumaktan asla çekinmezlerdi. “Güney,” diye fısıldadı en sonunda.

Devamını söylemek için ağzını açtı fakat Alex hemen başını sallayarak söylediğini onayladı, atının dizginini çekti ve hızla oradan uzaklaştılar. İki kere hem kendilerinin hem de hayvanların su ihtiyaçlarını gidermek için durdular.

Molalardan birinde Cay söylentilerin yayıldığı alandan uzaklaşabilmeleri için ne kadar gitmeleri gerektiğini sordu. T.C.’nin haritasına pek bakmamıştı. Tek bildiği, güneşin sürekli yüzüne vurduğu ve güneye gittikleriydi.

“İnsanlar korkunç hikâyelere bayılıyorlar ve bana kalırsa söylentilerden kaçabilmemiz için Florida’ya kadar gitmemiz gerekiyor.”

Florida, diye düşündü ve içi ürperdi. Bataklıklar ve timsahlar ve insan yiyen bitkiler. En azından T.C. Amcasının Tally ve ona küçükken anlattığı hikâyelerden biri böyleydi. Ağabeyi Adam bunun doğru olmadığını söylemiş ve gece kâbus görerek çılgık attığında ona sarılmıştı.

“Merak etme,” dedi Alex. “Benimle beraber bataklıklara gelmeyeceksin. Seni T.C.’nin arkadaşlarıyla bırakacağım.” Atının yanına gitti, çantasına baktı ve Cay’e bir parça kurutulmuş dana eti uzattı.

“Ben bundan nefret ederim,” dedi Cay ve et parçasını isteksizce çiğnedi. “Bir planın olmadığını söylememiş miydin?”

“Beni Virjinya’ya götürmeye karar verseydin yoktu.”

Alex başka bir şey söylemeyince Cay, “Eee? Planını bana da anlatacak mısın?” diye sordu.

Alex, Cay’in ata binmesi ne yardım etmek için ellerini uzattı. “Hayır.”

Cay sinir olarak elini Alex’in omzuna koydu ve ayağını Alex’in bacağına doğru kaydırdı. Bu genelde erkek kardeşlerine de yaptığı bir hareketti ve dengelerini bozması garantiydi. Ama Alex bu harekete

hazırlıklıydı ve bir adım geri çekilerek Cay'ın neredeyse sırtüstü düşmesine sebep oluyordu. Cay yere kapaklanmadan onun elini yakaladı.

Tam Alex'i azarlamaya başlayacaktı ki yüzündeki memnuniyet ifadesini görünce gülmeden edemedi. "Kız kardeşin olmadığına emin misin?"

"Evet, ama yapabileceğin ve yapacağın en sinsi şeyleri düşünmeyi öğrenmeye başladım sanırım."

Cay kendini savunmak için birkaç sefer ağzını açtı ve kapadı ama sonra gülmeye başladı. "Ağabeylerimden daha zayıf ve yaşlı olabilirsin fakat onlardan daha zekisin. Adam hariç tabii."

Alex kenetlediği ellerini uzattı ve Cay ellerine basarak atına çıktı. "Adam hariç," dedi Alex atına binerken. Arkasına dönerken, "Adam kaç yaşında?" diye sordu.

"Yirmi sekiz."

Güneşe doğru bakarak, "Ben de öyle hatırlıyordum," dedi Alex düşünceli bir şekilde. "Seni bilmem hatun ama sanırım benim bir şeyler yemeye ihtiyacım var."

"Açlıktan gözüüm döndü. Ben de senin atının buduna bakıp duruyordum."

"Öyle mi?" dedi Alex. "Sanırım *benim* buduma göz koymadığın için şanslıyım."

"Senin kirinden zehirlenirim," dedi Cay gülümsemeden. "At daha temiz. Ve daha güzel kokuyor."

Cay güzel saçlarını arkaya doğru atıp çenesini havaya kaldırarak önünden ilerlemeye başladığında Alex gülümsemeden edemedi.

5

“İdare edebileceğinden emin misin?” diye sordu Alex, Cay’e üçüncü defa.

“Babamdan da betersin,” dedi Cay ama sergilediği cesaret gösterisi sahteydi. Aslında ormanda tek başına kalacağı için korkudan ölüyordu. Arkasını dönüp Alex’in üzerine çatı niyetine branda gerdiği ürkütücü harabelere baktı. Harabelerin ön tarafı açık olduğu için şeylerden korunamayacaktı... ağaçların arasında gezinenlerden. “Bana bir şey olmaz,” dedi. “Sen dönene kadar burada bekleyeceğim, o kadar.”

“Tabanca sende, nasıl kullanılacağını biliyorsun, değil mi?” Ayrıların kamplarına saldırma olasılığının düşük olduğuna Cay’i ikna etmek için hayli vakit harcamıştı.

“Atış konusunda oldukça iyiyim.” Gökyüzüne bakarken serin hava nedeniyle kollarını ovuşturdu. “Yağmur yağacak gibi. Gitsen iyi olacak.” Kendisini yalnız bırakmaması için ona yalvarmak istedi fakat bunu söylemek yerine ölmeyi tercih ederdi.

Alex bu cesaret gösterisine aldanmamıştı. Onun korktuğunu biliyordu ve kanun kaçağı olarak üç eyaletteki bütün ödül avcılarını peşlerine taktıkları için korkmakta haklıydı da. Ama Alex’in yemek bulması gerekiyordu, yanında onunla insan içine çıkamazdı. At üstünde seyahat eden bir erkek ve bir kadını arayan pek çok insan vardı.

“Senin kısırağını alacağım,” dedi ve bu sözlerin Cay’i ne kadar rahatsız edeceğini anlamak için ona baktı. Cay gerilince neredeyse

vazgeçiyordu. Alex'in eyerindeki gözlerde paketlerce kuru et vardı fakat onları ileride kullanacaktı. Şu anda ikisinin de sıcak bir tas yemeğe ihtiyacı vardı ve Alex bu ihtiyaçlarını giderecekti.

Cay brandaya doğru geri adım atarak, "Git!" dedi. "Benim için endişelenme. Başımın çaresine bakabilirim."

Alex kızın kendi başına zar zor yürüdüğünü düşündü ama bunu dile getirmeyecekti. Asıl korkusu onun kaçmaya karar vermesi ve Alex gittiği anda oradan ayrılmasıydı. Bir avuç şerif özentisinin suçlu olduğuna inandıkları genç bir kıza neler yapabileceklerini düşünmek bile istemiyordu.

İsteksizce atı semerledi ve geriye son kez bakarak Cay'i ormanın içinde, yanmış bir evin yıkık tuğlalardan oluşan duvarlarının arasında yapayalnız bıraktı.

Ağaçların arasındaki dar patikadan olabildiğince hızla yol aldı ve bininci kez T.C. Connor'a küfretti. Alex hayatını bu adama borçluydu ama hiçbir şey yapmayı bilmeyen bir kıza bakmak –ve onu beslemek– zorunda kalması da T.C.'nin suçuydu. Emirlerle itaat etmiyor ve canı ne zaman, nereye gitmek isterse oraya gidiyordu. Ve Alex ona neyi nasıl yapması konusunda öneride bulunduğu da tanıştığı en nankör ve kötü kokan adam olduğu cevabını almıştı.

Alex yola yaklaşırken ister istemez gülümsedi. Cay ata binmeyi biliyordu, bu konuda hakkını yiyemezdi. Onun uçuşan saçları, minik vücudunun etrafında parıldayan beyaz elbisesi ve arkasında dalgalanan peleriniyle at sürerkenki görüntüsü sesli bir kahkaha atmasına sebep oldu.

Hemen durup sesini duyan var mı diye etrafına bakındı ama yolda kimse yoktu.

Ashna bakılırsa kız iyi bir yol arkadaşıydı ve hayatının son birkaç ayından sonra buna gerçekten ihtiyacı vardı. Dava süreci tam bir felaketti. Mahkeme salonunda, kendi avukatı da dahil, onun suçsuz olduğuna inanan tek bir kişi bile yoktu. Her gün hapisneden mahkeme salonuna neredeyse yerde sürüklenerek götürülüyor ve insanlar ona bağırıyor, tükürüyor hatta tas atıyordu. Suçlu bulun-

duğu andan sonra Alex de masumiyetini sorgulamaya başlamıştı. Ashnda “ne olduğunu bilmiyorum” diyerek kendini savunması pek ikna edici sayılmazdı.

Ona sadece T.C. iyi davranmıştı ve serbest kalması için planını anlattığında Alex biraz şüpheli davranmıştı. Kaçacağı gün T.C.’nin ayağını kırıp planı takip edememesi ve Alex’e yardım etmesi için para verdiği adamlardan birinin vurulup diğerinin de yakalanması onu haklı çıkarır nitelikteydi. Alex buluşacakları yere yürüyerek gelip de karşısında parıltılı balo elbisesiyle güzel bir kız görünce dünyanın sonu gelmiş gibiydi. Alex dakikalar içinde hayata gözlerini yumacağından emindi... ve kız da peşinden.

Kız, onun ağır aksanıyla –çoğu Amerikalının anlayamadığı aksanıyla– söylediklerini anladığında, karşındakinin Angus McTern Harcourt’un kızı olduğunu fark ederek dehşete düşmüştü. Kız, Alex’in en samimi arkadaşının çok sevgili, çok değerli kız kardeşiydi ve Alex kendini bile koruyamayacak haldeyken onun himayesi altına verilmişti. Düşünecek vakti olsaydı kızın hayatını tehlikeye atmaktansa teslim olmayı tercih ederdi. Ama havada uçuşan kurşunlar kaçmaktan başka bir şey yapmalarına izin vermemişti.

Ancak kız görüldüğünden daha çetin cevaz olduğunu kanıtlamıştı. Kızın ne kadar korktuğunu ama en kötü durumda bile cesaretini toparlayabildiğini görmüştü.

Alex kırsağı hızlandırdı. T.C.’nin haritasına göre yakınlarda bir han vardı ve doğru düzgün bir yiyecek alabilmek için elinden geleni yapmaya kararlıydı. Boğazından sıcak yemek geçmeyeli haftalar olmuştu ve artık kaburgalarının çıktığını hissedebiliyordu. Kızın ona zayıf ve yaşlı olduğunu söyleme tarzını düşünüp bir kez daha kıkırdadı. Sakallarını ovuşturdu. Charleston’da birçok insanın gördüğü yüzünü artık saklaması gerekiyordu. Ama sakalı yüzünden kız onu yaşlı zannediyordu... taptığı ağabeyi Adam’dan da yaşlı.

Alex bir erkek ve kadının üstü açık bir at arabasının içinde yanından geçtiğini görünce kafasını eğdi. Firar etmiş bir mahkûm olduğunu fark etmediklerinde rahatlayarak derin bir nefes verdi.

Yoluna devam ederken Nate'in, kız kardeşi hakkında söylediklerini hatırlamaya çalıştı ama onun hakkında pek bir şey anlatmamıştı. Nate gizemli olayları çözmeye meraklıydı ve karşılıklı olarak mektuplarında şüpheli gördükleri olayları çözmeye çalışıyorlardı. Nate kız kardeşinden sadece cezalandırılmasına yol açacak bir şey yaptığında bahsederdi... ve bu da genellikle erkek kardeşi Arthur Talbot Harcourt, yani Tally'yle kavga ettiği anlamına gelirdi. Alex, Cay ve ağabeyi Tally'nin maskaralıklarını babasına anlatarak onu defalarca güldürmüştü.

"Annene benziyor," derdi babası. "Angus'a ateş ettiğini anlatmış mıydım?" Alex evet diyebilirdi fakat yeniden dinlemek istiyordu. Bu hikâyeyi onlara ilk anlatan, Cay'in büyük amcası Malcolm'dı. McTern'ler Glasgow'un kuzeyinde yaşarken Alex ve babası onları üç kez ziyarete gitmişti. Hepsi Alex'ten büyük, daha zengin ve daha iyi eğitilmiş olan, Cay'in altı kuzeniyle de tanışmıştı. Konu sadece atlar veya herhangi bir hayvan olduğu zaman Alex liderlik koltuğuna oturuyordu. Alex'in yeteneğini ondan on bir yaş büyük olan en büyük kuzeni Derek fark etmişti. McTern klanının reisi olan Malcolm'ın ve eşi Harriet'in evlat edindiği Derek bir gün klana liderlik yapacağı için herkes onun sözünü dinliyordu. Derek, Alex'in konu hayvanlar oldu mu "büyücü" kesildiğini ve onlara istediği her şeyi yaptırabileceğini söylemişti. Alex Nate'e bundan bahsettiğinde Nate ona "Merlin" demeye başlamış... ve bu ismi açıklamak için ona büyücüyü anlatan bir kitap göndermişti. Bu isim Alex'e yapışmıştı ve o günden sonra Nate ona hep bu şekilde hitap etmişti.

Alex hamı uzaktan görünce yaşadığı ana geri döndü. Umduğundan daha büyük ve kalabalıktı. İçeriye girip sipariş verebilmeyi dilemişti fakat içerideki onca insan arasında Charleston'dan yayılan haberi duyan birileri mutlaka olacaktı. Alex temiz ve güzel giyimli olsaydı yüzünü saklayan sakallarıyla tanınmadan içeriye girebilirdi. Ama şu haliyle hapisane kaçkınına benziyordu.

“Kahretsin!” diye mırıldandı ve Cay’ın yanına dönmeyi düşündü. Kurumuş et ve meyvelerle birkaç gün daha idare edebilirlerdi. Güneye doğru gittikçe tanınma ihtimalleri azalacaktı.

Ama midesi guruldayarak ona yemeğe ihtiyaçları olduğunu hatırlattı. Atından inerek handaki hareketliliği izlemek için ağaçların arasına doğru ilerledi. Mutfağın arka tarafta olduğunu ve dışarıda büyük bir kazan durduğunu görebiliyordu. Aşçı ve kasapların kanlı tezgâhlar arasında dolaştığını gördü.

Ön taraftaki ikili kapı insanlar girip çıktıkça açılıp kapanıyordu. Evet, içeriye girerse kimsenin onu tanınamasının imkânı yoktu.

Birden aklına bir şey geldi. İçeri giremiyorsa, içerideki *herkesi* dışarıya çıkarabilirdi. Yanında getirdiği barutun miktarını kontrol etti. Elindeki barut ve biraz kozalakla büyük bir gürültü koparabilirdi.

* * *

İskoç gözden kaybolana kadar Cay patikada ilerledi, sonra küçük kasvetli kamp alanına dönüp bir kütüğün üzerine oturdu. Tabancayı sol elinde tutarken barutun kuru olup olmadığını merak etti. Barut ıslaksa tetiği çektiğinde silah yüzüne patlayabilirdi. Patlamazsa da tabancayı yeniden doldurması en az üç dakikasını alırdı. Peki ya barut ateş ettiği şeyin öbür tarafında kalırsa ne olacaktı? Mesela ona doğru yaklaşan bir ayı olursa ve ilk atışı ıskalarsa, koca hayvanın etrafından dolaşıp baruta ulaşıp tabancayı nasıl dolduracaktı? Öte yandan, ilk atışta ayıyı öldüremezse ayı onu öldürürdü, yani baruta ulaşması, zaten öleceği için bir şey ifade etmezdi.

Arkasından bir dalın kırılma sesini duyduğunda olduğu yerden zıplayıp nişan aldı fakat karşısındaki sadece bir sincaptı.

“Sakin olmalısın,” dedi yüksek sesle ve kimse onu duydu mu diye görmek için etrafına bakındı. Henüz gündüzdü fakat ağaçların dalları gökyüzünü kapladığından alacakaranlık gibi görünüyordu.

Cay yalnız kalmaya alışık değildi. İster Virjinya’da ister İskoçya’da akrabalarının yanında olsun *her zaman* etrafında bir erkek olurdu.

Bir anlığına gözlerini kapadı ve karşısında ağabeylerinden veya kuzenlerinden birini veya babasını görmeyi diledi. "Tally bile olur," diye fısıldadı. Şu anda Tally bir atın üzerinde ona doğru geliyor olsaydı o kadar memnun olurdu ki bütün iğnelemelerini ve sataşmalarını gülümsemeyle karşılardı.

Gözlerini açtı ve yeniden kütüğe oturdu. Hayatındaki erkeklerin hiçbirini onu kurtarmaya, ona sarılmaya ve her şeyin düzeleceğini söylemeye gelmeyecekti. Ya da annesinin kucağına koşup bütün belaları ona anlatıp içini dökemeyecekti. Gerçek şu ki, Cay onlardan herhangi birinin yanına giderse, yanına gittiği kişi de yardım ve yataklıktan hapse atılabilirdi.

Gözlerinden yaşlar aktı fakat Cay eliyle yaşları silip eski patıkaya doğru baktı. Adam gideli çok olmamıştı, bu yüzden de yakın zamanda geleceğine dair umudu yoktu.

Arkadan bir ses duyduğunda bir kez daha sıçradı ama hiçbir şey görmedi. En azından onu ve atını yeme arzusuyla koşan bir ayı görünmüyordu. Atın sessizce otlamaya devam etmesi ve hiçbir şey duymamış gibi görünmesi Cay'i yerine oturmaya ikna etmişti.

Ateş yakmak istemişti fakat Alex birileri görür diye karşı çıkmıştı. Ormanda soğuk, rutubetli ve çok tekinsiz bir hava vardı, ateş ortamı ısıtıp aydınlatır ve yumuşatırdı. Cay de yanan dalları kullanarak yabani hayvanları uzak tutabilirdi.

Bir kez daha kendine sakin olması gerektiğini söyledi ama beyni durmuyordu. Belki İskoç dönemeyecekti. Onsuz daha kolay ve hızlı ilerleyebilirdi. T.C. Amcasının haritasına bakmadığı için gezginlerle nerede buluşulacağını bilmiyordu... gerçi bu *kendisi* için pek bir şey ifade etmiyordu. Başka bir yerde kalıp bekleyebilir veya ailesinin gelip onu alması için haber yollayabilirdi.

Ayağa kalkıp Alex'in kurduğu brandanın altına girdi ve bu kamp alanını sadece kendisi için kurup kurmadığını merak etti.

Hope'un büyük pelerinine sarındı, başlığı kafasına geçirdi ve dizlerini karnına çekti. Etrafını çevreleyen yünü hissedince T.C. Amcasının evindeki son geceyi düşündü. Cay çok cesur davrandığını

biliyordu fakat aslında Hope'un ona sanki T.C.'nin ondan istediğini yapamayacak kadar küçük ve uçarı bir kızmış gibi davranmasıyla harekete geçmişti.

"Haklıydı da," dedi yüksek sesle ve akmaya hazır gözyaşlarını tuttu. Güzel şeyler düşünmeliydi. Şeyi düşünebilirdi... şeyi... Hope'un kendisinden bir koca istemesini. Bu gülünebilecek bir şeydi. Hope baskındı, otoriterdi, her zaman iyi huylu değildi ve bazen kırıcı konuşurdu. Evlenmemesi hiç şaşırtıcı değildi.

Belki Hope ve İskoç evlenebilir, diye düşündü Cay ve bu düşünce onu rahatlattı, hatta içini ısıttı. Adam kadınların gözleri kapalı bir şekilde kendine itaat etmesini beklediği için aralarında çıkacak tartışmaları hayal etti. Hope kocasından yılda bir defa banyo yapmasını isteyecek ve adam da ondan ne kadar anlamsız olsa da her dediğini yapmasını talep edecekti.

Hayalleri Cay'e kahkaha attırdı. Yaprak kaplı zemine uzanırken eğlenceli düşüncelere yoğunlaşmak için uğraştı. İskoç, Hope'tan yaşlıydı -Cay'in tahminlerine göre kırklı yaşlardaydı- ama önemli değildi. Neredeyse otuz yaşına gelmiş biri olarak Hope'un da evlenecek bir adam bulduğunda seçici davranma lüksü yoktu.

Cay yavaş yavaş rahatlayınca sonunda çok ihtiyacı olan uykuya daldı.

6

Alex büyük bir paket sıcak yemekle geri döndüğünde doğrudan kamp alanına gitmek yerine etrafından dolandı. Bir olayın içine dalmaktansa neler olup bittiğini görmek istiyordu. Harabeyi görüp kızı ve atı göremeyince neredeyse paniğe kapılıyordu. Gümbür gümbür atan kalbini sakinleştirmesi biraz zaman aldı. Kız atı alıp gitmişti. Ya da onu bulup kaçırmışlardı. Kızı hapishaneden kaçırmayı mı gerekecekti?

Uzun ipe bağlı at görüş alanına girince Alex o kadar rahatladı ki kendinden utandı. Bunu itiraf etmek istemiyordu fakat kızı yeniden göreceği için mutluydu, hem de sadece kendi himayesi altında olduğu için değil. Kız onunla babası arasında bir bağ oluşturuyordu. Ayrıca İskoçya'yla ve yüz yüze tanışmamış olmalarına rağmen en samimi arkadaşı Nate'le.

Alex elinde büyük paketle getirdiği yemeği görünce kızın ne kadar sevineceğini düşünerek yavaşça atım tepeden aşağıya indirdi.

Atından indi, eyeri çıkardı ve kız için yaptığı geçici küçük barınağın içine girmeden önce kısırağı otlaması için serbest bıraktı. Kız yaprakların üzerinde yatıyordu ve Alex ona yaklaştıkça da uyanmadı. Yanağındaki gözyaşı izlerine bakınca ağladığını anladı.

Sanki kendisi yokken cesareti kırılmışa benziyordu. Paketi açtı ve sessizce içindekileri çıkarmaya başladı. Önce hâlâ sıcak olan bir somun ekmeği, sonra seramik kap içindeki bol üzümlü turtayı çıkardı. Onun altında, kocaman bir ahşap kapta neredeyse ağzına kadar dolu,

büyük et parçalarının yanında patates ve havucun da yüzdüğü, mis gibi kokan sosuyla dana güveç duruyordu. En altta ise tek bir tahta kaşık vardı.

Alex kaşığı güvece batırdıktan sonra Cay'ın burnuna doğru uzattı. Cay'ın hareket etmesi biraz zaman aldı. Gözleri hâlâ kapalıyken önce burnu hareketlendi.

Alex kaşığı geri çekti ve Cay de onu takip etti.

"Ahhhh," dedi gözlerini açıp kaşığa uzanırken... ama Alex kaşığı çekti. Cay öylece oturup şaşkınlık içinde Alex'e baktı.

"Onu bana ver!" Cay öne doğru atılıp kaşığı kaptı ve güveci ağzına götürdü. Lokmasını çiğnerken gözleri zevkle kapandı. "Cennet. Gerçekten cennet."

Alex kaşığı almak için uzandı ama Cay geri çekti.

"Kendi kaşığını al."

"Aldım zaten, benim kaşığım o. Paylaşmamız gerekiyor."

"Kaşığı mı paylaşacağız?" Hayretler içinde kalmıştı.

Alex uzun kollarıyla Cay'ın arkasına uzanıp kaşığı alırken genç kadına bir dilim ekmek attı. "Bunu kullan. Şimdi nankör kimmiş peki? Sanırım *iki* kaşık çalmak için yakalanmayı göze almamı bekliyordun."

Cay ekmekten bir parça koparıp kaba bandırdı. Ekmek sosu emdi ama eti yakalamak zordu; sürekli olarak düşüyordu.

Alex eti yakalama konusundaki başarısız çabalarını izledikten sonra kullandığı kaşığı ona uzattı.

Cay durumun "paylaş veya aç kal" seviyesinde olduğunu fark edince kaşığı elinden kaptı. "Tam bir barbar gibi davranıyorsun."

"Sen de oduncu iştahına sahipsin. Kaşığı bana geri ver yoksa sana bunları nasıl aldığımı anlatmam. Neredeyse ölüyordum."

"Seni takip eden oldu mu?" diye sordu Cay kaşığı ağzına götürürken.

Alex kaşığı çekti. "Sana, neredeyse ölüyordum, diyorum ve senin tek endişen yakalanıp yakalanmayacağın mı?"

Cay kendini savunmaya hazırlanmıştı ki adamın dalga geçen bakışlarını fark etti. “Seni takip eden olsaydı kaşığı başkalarıyla da paylaşmak zorunda kalırdım. Sen bana yetiyorsun zaten.”

“Sanırım mahkûm edilmiş bir katilin yanı başında uyumasına ancak katlanabiliyorsun.”

Cay şakasından hoşlanmadı. Çok gerçekçiydi... ve çok korkutucu. “Bence Charleston’da olanları bana kendi tarafından anlatmalısın.” Konuşması için cesaret vermek üzere en sempatik ses tonunu kullanmıştı ama Alex ona bakmıyordu bile.

“Öff!” dedi Alex kaşığı Cay’in elinden alırken.

“O da ne demek oluyor?”

“Bu seni ilgilendirmez, demek oluyor.”

“Bence kendi hayatımı senin için riske atıyorsam ve sen de...”

“Ayı mıydı o?” diye sordu Alex ekmeği ağzına doğru götürürken durarak.

Cay yarı dönüp yarı sıçrayarak ona doğru yaklaşırken panikle hafifçe haykırdı.

“Yok, sadece rüzgârı,” dedi Alex ve yemeğe devam etti.

Cay cinayet hakkında konuşmaya devam etmemeleri için onu susturmak üzere yalan söylediğini anladı. “Bence iyi bir insan değilsin.”

“Bu konuda bütün Charleston sana katılacaktır.”

“İnsan tanıma konusunda başarılı olan koca bir kasaba.” Bu sözleri esprili bir şekilde söylemek istemişti fakat Alex’in yüzündeki ifadeden, başaramadığını anlamıştı. Bir süre sessizlik içinde yemeklerine devam ettikten sonra Cay, “Onu çok mu sevmiştin?” diye sordu.

“Evet, çok.”

Bu sözlerle cesaretlenerek devam etti. “Nasıl tanıştınız?”

“Bir yarışta.” Güveci bitirdiklerinde Alex arkasındaki turtaya uzandı... Cay onu görmemişti.

“Üzümlü mü? En sevdiğim.”

“Şu anda hangi yemek en sevdiğin olmazdı ki?” Alex’in gözlerindeki hüznü, derin ifade silinmişti ve Cay buna memnundu.

“Kuru et, kurutulmuş elma ve içinde biraz yosun yüzen dere suyu.”

Alex kıkırdayarak büyük bıçağıyla turtayı dörde böldü. “Birazını kahvaltıya ayıralım. Tabii bize yemek bırakırsan. Bu yediklerin nereye gidiyor hatun?” Çoğunluğu pelerinin altında gizlenmiş kızı baktı, pek bir şey gözükmüyordu.

Ağzı dolu halde, “Kaslarıma,” dedi ve bileğine akan suyu yaladı. “Vücudum tamamen kastan oluşuyor.”

Alex güldü, Cay duyduğu sestten hoşlanmıştı.

“Onu ne zamandır tanıyordun?”

“Kimi?” diye sordu Alex.

“Karını. Evlenmeden ne kadar önce tanışmıştınız?”

“Üç hafta.”

Ağzı şaşkınlıktan açılmış olan Cay, Alex’e baktı. “Ama bu, evlenmeden karşındaki insanı tanımak için yeterli bir süre değil.”

“Kim söyledi bunu sana? Annen mi?”

“Ve babam.”

“Ve eminim papaz da söylemiştir.”

Cay turtadan bir parça daha yedi. “Demek kanunlardan kaçma konusunda olduğu gibi aşta da uzmansın.” Bu sözlerinin Alex’i öfkeli edeceğini düşünüyordu fakat pek umurunda olmamıştı.

“Aşk hissettiğim zaman anlarım, evet. Peki, annen sana ne yapmanı söyledi? Evlenmeden önce erkeği tanımanı mı?”

“Tabii ki.”

“Onun da babanı tanıdığı gibi.”

“Onlar evlenmeden seneler önce tanışmışlar,” dedi Cay gözlerini kısarak. “Ailem hakkında çok şey biliyorsun. Sana bizden T.C. Amca mı bahsetti?”

“Evet, biraz. Artık doydun mu yoksa hana bir baskın daha mı yapmalıyım? Birkaç kilo etleri kalmış olmalı.”

“Bu kadar yeter ama umarım o yarım turtayı korumayı düşünüyorsunuzdur.”

“Hayatımla.” Cay’in bakışları altında Alex tabağın içindeki turtayı pakete geri koydu ve iple bağlayıp ağaca astı.

“Yemeğini her zaman korumalısın, hatun. İskoç akrabalarının bunu sana öğretmemesine şaşırdım.”

“Onları ziyarete gittiğimde şatoda kalıyorum, dışarıda değil.” Cay konuşurken yağmur atıştırmaya başladı ve hava soğudu. Pelerinini etrafına saran Cay dizlerini kendine çekti. Onlar yemeklerini yerken hava kararmıştı ve şimdi neredeyse hiç tanımadığı bu adamla bir başına kalmıştı.

“Yeniden benden korkmaya mı başladın, hatun?” diye sordu Alex yumuşakça.

Cay dikeldi. “Senin gibi zayıf ve yaşlı bir adamdan niye korkayım ki? Neden bahsediyorduk?”

“Senin kur yapma konusundaki tecrübelerinden,” dedi Alex hızlı bir şekilde. Ses tonundan neşesi belli oluyordu.

“Seni eğlendirebildiğim için mutluyum fakat aslında Charleston'a gitme sebebim, aldığım üç evlilik teklifi arasında karar vermektir.” Alex ona şaşkınlıkla bakınca memnun oldu.

“Üç mü?”

“Erkeklerin beni istemediğini mi düşünüyordun? Senin gözünde işe yaramaz olmam başkaları için de...”

“Üç adamdan hangisiyle evleneceğine karar veremediğini mi söylüyorsun yani?”

Ses tonundan bunun tuhaf, hatta yanlış olduğunu düşündüğü anlaşılıyordu fakat Cay nedenini anlayamamıştı. “Evet,” dedi çekinerek. “Hepsi çok iyi insanlar ve...”

“Peki ya *tutku*?” diye sordu Alex merakla.

Cay karanlığın, kızaran yanaklarını gölgelemesinden memnundu. “Bir erkek ve kadının yalnız kaldıklarında yaptıklarından bahsediyorsan seni temin ederim, her şeyi biliyorum. Hayatımı hayvanların ve erkeklerin arasında geçirdim. Bir avuç pis yaratıktan başka bir şey değil. Erkeklerden bahsediyorum tabii, hayvanlardan değil.” Alex gözlerini kocaman açmış, ona bakıyordu. “Neden bana öyle bakıyorsun?”

Alex bir an başını çevirerek sanki zihnini boşaltmak istercesine salladı. “O üç adamdan herhangi biri kanını kaynatıyor mu?”

“Kanımı kaynatıyor mu? Bu ne saçma bir soru. Hayır, normalde kanımın yapması gerekenin dışında bir şey yaptırmıyorlar. Aslında artık uyusak iyi olacak.” Yırtık çoraplarının içindeki bacaklarını uzattı ve uyumak için beynini hazırlamaya çalıştı fakat saatlerce şekerleme yapmıştı ve tedirgindi. Ayrıca Alex hâlâ cevap bekliyor gibiydi. “Hepsi iyi adamlar ve geleceğimi güvence altına alabilirler ve çocuklarımızınkini de. Bunda yanlış bir şey...” Alex alay eder gibi bir ses çıkarınca Cay sustu ve ona bakmak için dirseğinin üzerinde doğruldu. Alex sırtını ona dönmüş, ince kıyafetlerinin üstünde örtü olmadan yaprakların üzerine yatmıştı. “O ne demek peki?”

“Hiçbir şey, hatun. Uyu artık.”

Cay oturdu. “Hayır, çıkardığın nefret dolu homurtunun ne anlama geldiğini öğrenmek istiyorum.”

“Homurtu mu?” diye mırıldandı, kızın söylediği sözle eğlenmiş gibiydi. “O bir ‘homurtu’ değildi, sadece anlayamayacağım kadar saçma bir şey duyduğumda çıkardığım bir sestir.”

“Ne demek istediğini söylemezsen ben...”

“Sen, ne, hatun?”

Alex’e doğru eğildi. “Senin hayatını mahvedeceğim,” dedi yumuşak bir sesle.

Alex Cay’e dönünce Cay onun, tehdidini gerçekleştirmek için kullanacağı yolları değerlendirdiğini görebiliyordu. “Sanırım bu, beni bu gece öldürene kadar konuşacağın anlamına geliyor.”

“Böyle başlayabilirim.”

Alex sırtüstü yattı ve ellerini başının altına koydu. “Evlilik anladığım kadarıyla kolay bir iş değil ve bunu başarmanın tek yolu karşıdaki kişiyi sevmek.”

“Buna katılıyorum,” dedi Cay tereddüt ederek, adamın ne konuda şikâyet ettiğini pek anlamamıştı.

“O halde üç adamı da seviyor musun?” Cay oturduğu, Alex de yattığı için Cay’e aşağıdan bakıyordu.

“Sevebilirim. Bilgin olsun ki on altı yaşından itibaren sekiz evlilik teklifi aldım ve bu sayıyı kendimce üçe indirdim. Sadece üç teklif almış ve bunlar arasından seçim yapmak zorunda kalmış değilim. Bana ilk teklifte bulunan adam... hiç uygun bir aday değildi ve onu saymadım bile.”

“Ah o halde sevebileceğini düşündüğün üç adamı seçtin ve hangisi olacağına karar vermek için ta Charleston’a kadar geldin, öyle mi?”

“Evet,” dedi Alex’e bakarak ama onun neye güldüğünü anlayamamıştı. “Komik olan nedir?”

Tam cevap verecek gibiydi ki oturup Cay’e baktı. “Hatun, tutkuyu hissetmen lazım.” Cay bir şey söyleyecek gibi olduğunda elini kaldırdı. “Bir adama bakmalı ve hayatının geri kalanını onunla geçirmezsene ölecekmişsin gibi hissetmelisin. Kalbin güm güm atmalı.”

“Bence birini sevmeyi öğreniyorsun. Sana göre çocuktan biraz büyük göründüğümü biliyorum ama senin bahsettiğin ‘tutkulu’ evliliklere şahit oldum ve hiçbiri yürümedi. Annemin arkadaşlarından biri kendinden yaşıca küçük bir adamla kaçtı ve... şimdi sürekli tartışıyorlar. Kızları benim arkadaşım ve hayatının yarısını kavgacı ailesinin yanına gitmek yerine bizim evde geçiriyor.”

“Kaç çocukları var?”

“On bir.”

“On bir çocukları var ama sürekli tartışıyorlar mı?”

Cay yüzünün kızarmasını istemiyordu ama kendini kontrol edemedi ve sadece Alex’in görmemesini umut etti. “Mutlu bir çift değiller.”

“Bence gayet iyiler. Asıl birbirlerine karşı kibar olanlar mutsuzdur.”

“Çok saçma. Benim annemle babam birbirlerine çok kibar davranır.”

Alex Cay’e dik dik baktı.

“Belki her zaman değil,” diye düzeltti Cay. “Annem biraz başma buyruktur ve bazen bu yüzden babamın tepesinin tası atar ve birkaç sefer de barışmazlarsa ağabeylerimle evi terk edeceğimizi söylemiştik. Ama birbirlerini çok seviyorlar.”

“Ve mantıklı bir çift olacakları için birbirlerini seçtiler, değil mi?”

“Babam klanın reisiydi ve annem de vâristi. Evet, bence çok uymuşlar.”

Adam bir kez daha homurdanarak uzandı ve sanki uyumaya hazırmış gibi kollarını kavuşturdu. “Dünyanın en uyumsuz çift onlardı,” diye mırıldandı.

“Ailem hakkında bu kadar çok şeyi nereden öğrendiğini bilmek istiyorum.”

“T.C.”

“T.C. Amcamın sana bizim hakkımızda bu kadar çok şey anlatacağına inanmıyorum. Bathsheba’yla arasında olanları söyledi mi?”

“Ondan bahsetmişti,” dedi Alex ama dönmedi. “Ona tutkuyla âşık mıydı?”

“Delicesine. Annem Bathsheba’nın başka bir adamla evlenmesi üzerine T.C. Amcamın neredeyse üzüntüden öldüğünü söylemişti.”

“O hissi bilirim,” dedi Alex kısık sesle. “Çok iyi bilirim.”

Cay daha çok şey söylemek istedi, hatta onunla tartışmak istedi. Uykusu pek gelmemiştii ve onları çevreleyen gece, yağan yağmur yüzünden endişeleniyordu. “Ve sen de karını çok seviyordun, öyle mi?” diye sordu.

“Bütün kalbim ve ruhumla.”

“Ve bunu sadece üç haftada anladın yani?”

“Bunu ilk anda anlamıştım. Gözlerimizin buluştuğu ilk andan itibaren onundum.”

“Ama onun hakkında hiçbir şey bilmiyordun; karakterini, neleri sevip sevmediğini, gelecekte ne umduğunu, hiçbir şeyi bilmiyordun.”

“Sanırım evlenmeyi düşündüğün üç adam hakkındaki her şeyi biliyorsun.”

“Tabii biliyorum.”

“Liste mi yapıyorsun?”

Cay evlenebileceği adamların karşılaştırmalarını yaptığı not defterini düşündü. Yaşlarının, evlerinin, geçmişlerinin ve aklına gelen her şeyin karşılaştırmasını yapıyordu. Evliliğin ciddi bir kurum olduğunu biliyordu ve hata yapmak istemiyordu. Ebeveynlerinininki kadar iyi bir

evlilik yapmak istiyordu. “Tabii ki öyle bir şey yapmıyorum,” diye yalan söyledi. “Kararı vermesi için kalbimi dinleyeceğim. Bir gelinin yapması gereken bu değil mi?”

“Ne yapman gerektiğini bana soruyorsan bence yatıp uyumalısın. Yarın erkenden yola çıkacağız, güneş doğmadan, bu yüzden olabildiğince dinlenmelisin.”

Cay isteksizce sert zemine yattı ve zihnini sakinleştirmeye çalıştı ama başaramadı. “Benim için bir plan yapabildin mi?”

“Evet, yaptım ama aklımdakileri sana anlatmayacağım, bu yüzden dırdır etmeyi bırak.”

“Dırdır etmiyorum,” dedi Cay.

“Bu konuda ders verebilirsin. Bir adamı, senin dilinden kurtulmak için ağlayacak seviyeye getirme konusunda ders veren bir okul açabilirsin.”

Cay kendisine çocukmuş gibi davranmasından nefret ediyordu. “Micah Bassett dilimden kurtulmak istememişti. Hatta...”

“Hatun, şu anda hüküm giymiş bir katille ormanda yalnızsın. Ona, bir kızın diliyle neler yapabileceğini anlatacağını söyleme sakın.”

“Ben, şey...” Cay kendini nasıl açıklayacağını bilemiyordu ama zaten yapabileceği bir açıklama da yoktu. Bunun yerine pelerinin kendi tarafına düşen kısmına uzandı ve bir an tereddüt ettikten sonra diğer tarafını Alex’in üstüne örttü. Alex homurdanarak minnetini ifade etti ve ona doğru yaklaştığında Cay sırtında Alex’in sıcaklığını hissetti. Belki rahat olduğundan, belki de yağmurun nazik sesindendi ama Cay gözlerini kapadı ve uykuya daldı.

“Erkek kılığına girmeyeceğim,” dedi Cay. “Kesinlikle olmaz, hayatta olmaz! Konu kapanmıştır, bunu daha fazla tartışmayacağız.”

“Güzel!” dedi Alex. “O halde söylenmelerine daha fazla katlanmak zorunda kalmayacağım. Giyindiğinde... bir erkek gibi giyindiğinde, dilini tutacaksın... tabii evlenebileceğini düşündüğün bir adamla tanışmazsan, o zaman da dilinle başka şeyler yapabilirsin.”

“İğrençsin. *Ağabeylerimden* daha kötüsün.”

“Adam’dan da mı?” diye sordu Alex. “Yoksa Adam kilisede dile getirilemeyecek şeyleri düşünmeyecek kadar mükemmel biri mi?”

Cay kısırağının kolanını sıkarken atın boynunun altından Alex’e dik dik baktı. Alex ona bakmadı ama Cay onun kendinden memnun olduğunu ve laf dalaşında Cay’i hakladığını düşündüğünü görebiliyordu. “Ağabeyim Adam’ın kilise cemaati karşısında dile getiremeyeceği düşünceleri yoktur. Gitmeye hazır mısın yoksa yardım lazım mı?”

Alex, Cay’ın kısırağının etrafından dolaşıp eğilerek Cay’i baldırından yakaladı ve eyerinin üzerine neredeyse fırlatarak çıkarırken, “Yardıma ihtiyacım yok ve ağabeyin de çok sıkıcı birine benziyor,” dedi.

Yılların tecrübesi ve güçlü kasları sayesinde Cay öbür taraftan düşmekten kurtulmuştu. Ama söylenerek onu tatmin etmek istemedi.

“Baksana, şimdiden bir erkek gibisin.” Alex yukarıya doğru baktı. “Gerçek şu ki hatun, bu kadar saçın olmasaydı erkek samlabilirdin.”

Bir cümlede Cay'ın bütün korkularını ifade etmişti Alex. Cay'ın annesi o kadar güzeldi ki erkekler onun için şiirler yazmıştı. Genç bir adam, güzelliğini anlatan bir şarkı bestelemişti. Ama evin tek kızı olan Cay, annesine pek benzemiyor, babasını ve ağabeylerini andırıyordu. Ashında çocukluk yıllarında insanlar aralarında on ay fark olan Tally ile ikiz olduğunu sanıyorlardı... erkek ikiz kardeşler.

Ayakta durmuş, atın üzerindeki Cay'e bakan Alex, Cay'ın kalbini kırıldığını ve kızın kendini ağlamamak için zor tuttuğunu fark etti. Böyle olsun istememişti. Halbuki güzel bir yemeğin ve akşam uykusunun üstüne, güzel elbiseli, şirin bir kızın ağaca asılı pakete ulaşmaya çalışmasını izleyerek güne başlamıştı. Önce nerede olduğunu ve geçen birkaç ayda neler yaşadığını hatırlayamamıştı. O ana dönünce hayatında daha önce bu kadar güzel bir görüntüyle karşılaşmadığını düşündü... ve sorun da buradaydı.

Cay'i erkek gibi giydirme fikri, yaşlı Yates'e erkek kardeşiyle seyahat ettiklerini söylediği anda aklına gelmişti fakat Cay'ın şimdi yaptığı gibi tepki vermesinden korktuğu için bunu dile getirmemişti. Kadınları, günün her saati kurdele takmazlarsa var olmadıklarını düşünmeye iten şey neydi?

Cay'e bakarak, "Sadece bir süreliğine," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Buraya yakın bir kasaba var ve bugün günlerden pazar. Bence kapalı bir dükkâna gizlice girip ihtiyacımız olanları alabiliriz. Ve hepsinin tutarı kadar da para bırakırız," diye ekledi çünkü Cay'ın böyle bir istekte bulunacağından emindi. "Sana gereken malzemeleri aldıktan sonra Florida'ya inebiliriz. Seni T.C.'nin arkadaşlarının yanında bırakırım ve birkaç hafta orada kalıp uzaklaşmamı beledikten sonra sen de evine dönebilirsin. İnsanlar tek başına dolaşan bir erkeği fark etmeyecektir ama yalnız ve güzel bir kız sorundan başka bir şey yaratmaz."

"Sana göre pek öyle değil. *Sen* şu halimle beni erkeğe benzetiyorsun. Herhalde saçımı da perukla gizlememi istiyorsun, değil mi?"

Alex karşılık vermeyince Cay onun tüm ciddiyetiyle atı yüklediğini gördü. Nefesini tuttu. "Saçlarımı kesmemi istiyorsun, değil mi?"

Alex atına bindi ve bir an sonra Cay'in gözlerine baktı. "Bu konuyu düşündüm, bence saçın kılık değiştirmene engel. Zaten çok genç görünüyorsun ama erkek kıyafetleri içinde daha da genç gözükeceksin. Pudralı bir peruk takarsan bütün dikkatleri üzerine çekersin. Ayrıca at binme şeklin yüzünden peruk düşebilir ve bütün saçın meydana çıkar."

Cay omuzlarından aşağıya sarkan saçlarını tuttu. Çocukken saçları sayesinde ağabeyine benzetilmekten kurtulmuştu. "Saçımı kesmeyeceğim." Atını ilerletti. "Kıyafet konusunu düşünebilirim," dedi. "Ama saçımı *kesmeyeceğim*."

"Pekâlâ," dedi Alex yumuşak bir sesle. "Kesmek yok." Bunu söylerken bile yalan söylüyordu. Kızın gösteriş merakı yüzünden hayatını tehlikeye atmayacaktı.

"Bir süre önden gitmek ister misin?" dedi gönlünü almak ister gibi. Ona yapmak zorunda kalabileceklerini düşününce en azından buna izin verebilirdi. Kız kendi arzusuyla yapmazsa Alex iznini istemeden yapmak zorunda kalacaktı... ve düşüncesiyle bile ürperdi. Kız uyurken saçını keserse o etrafındayken gözlerini asla kapamaması gerekecekti yoksa kız da onun bir şeyini keserdi... ve o şey, saçı olmazdı.

Sabah karanlığında üç saat boyunca anayollardan uzak durarak ve olabildiğince tarlaların arasından geçerek ilerlediler. Güneye indikçe kasabaların araları açıldı ve plantasyonları görmeye başladılar. Plantasyonlar küçük kasabalar gibiydi, içinde yaşayan ailelerin ve çalışanların ihtiyacı olan her şey toprakta yetişiyor veya orada yapılıyordu.

Yol boyunca Cay pek konuşmadı ve Alex onun erkek gibi giyinmek istemediği için sessiz kaldığının farkındaydı ama onu korumanın başka bir yolunu bulamamıştı. Cay, Alex'in yanma yıldız ışığından yapılmış gibi bir elbiseyle geldiği için Alex'i takip eden adamlar onun kadın olduğunu hemen anlamıştı. Şimdi de beraber seyahat eden bir kadın ve erkek arıyorlardı. Alex bu tanımın bir parçasını değiştirebilirse daha güvende olacaktardı.

Bunu Cay'e söylemeyecekti fakat şimdiye kadar ikisinin de resminin olduğu el ilanlarının çıktığını düşünüyordu ve ikisinin en fark edilir özelliği Cay'in saçıydı. Alex el ilanın üzerindeki kelimeleri hayal edebiliyordu: "Parlak kızıl" veya "bir metre uzuluğunda, dolgun, parlak, koyu kızıl saçlar" ve "hiç güneş yüzü görmemiş gibi, porselenden bir cilt".

Alex'e gelince, sakallarını kesmek isterdi ama gazetelerde mahkeme boyunca çıkan resimde sakalsızdı. Alex tanınırsa sakalsız yüzüyle tanınırdı. Ayrıca, Cay'in ona defalarca söylediği gibi –Alex'e göre binlerce kez– sakal onu olduğundan yaşlı gösteriyordu.

Cay dönüp Alex'e baktı ve yanına gelebilmek için dizginleri çekti. "Neden öyle bakıyorsun?"

"Yok bir nedeni. Ben böyle bakarım," dedi Alex somurtarak.

"Neden senin suratsızlığına katlanmak zorundayım, bilmiyorum. Masum olan benim ve sırf sana yardım etmeye gönüllü olduğum için bu keşmekeşin içindeyim."

"Şimdi suratsızlık yapan kim peki?"

"Benim hakkım bu. Senin minnettar olman lazım."

"Sana hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim ama neredeyse yakalanmamıza sebep olduğun için teşekkür etmiyorum."

"Ben ne zaman..." diyecek oldu ama sustu. Bir saniye sonra atını döndürdü ve hızla geldikleri yöne doğru gitmeye başladı.

Alex, Cay'e zar zor yetiştirdi ve atının üzerindeki ağırlıklar yüzünden yavaşlamasına lanet okudu. Ona yetiştirdiğinde atını yavaşlatmak için dizginleri elinden almaya çalışırken neredeyse kolunu çıkaracaktı. Ama Cay at binmede o kadar ustaydı ki ne kadar uğraşırsa uğraşsın Alex dizginleri ele geçiremedi. "Özür dilerim," diye bağırdı arkasından. "Senden özür diliyorum. Hatun, söylediklerim için bütün kalbimle senden af diliyorum."

Alex onu kaybettiğine emindi fakat Cay, Alex'i şaşırtarak yavaşladı ve ona döndü.

"Bir daha söyle."

Birilerinin ayaklarına kapanmak ona ters geliyordu. Babası ona her zaman unvanları veya paraları olmasa da gururları olduğunu ve ondan asla vazgeçmemesi gerektiğini söylerdi. Ama şimdi, karşısındaki bu kıza bakıyordu ve gerekirse kendini affettirmek için ayağını bile öperdi. Bunu düşününce aklındaki kötü düşünceleri ve kendine acımayı bir kenara bıraktı.

“Özür dilerim, hatun,” dedi ama dudaklarını hafifçe kıvrarak gülümsüyordu. “Sen T.C. Connor’ın berbat ettiği şeyi temizleyecek cesarete ve güce sahipsin ve bunun aksini iddia ettiğim için senden özür diliyorum.”

“Bunu içinden gelerek mi söylüyorsun yoksa sırf seni burada yalnızlığa terk etmemem için mi?”

Alex bu sözleri karşılığında neredeyse kahkaha atacaktı. Onsuz çok daha iyi durumda olurdu fakat bunu ona söylemeyecekti. Şu anda Angus McTern Harcourt’un, kızına neden bu kadar iyi at binmesini öğrettiğini merak ediyordu. Ama kız yarı İskoç’tu, belki kanında vardı.

“Bana hâlâ tuhaf bakıyorsun.”

“Cokey kıyafetiyle kazanamayacağın yarış yok. Atlarım yanımda olsaydı ve bu keşmekeşin içinde olmasaydık seninle bir servet kazanabilirdik.”

Cay kendini tutamayıp güldü. “Bu yüzden mi sabah o kadar huysuzdun? At yarışlarını özlediğin için mi?”

Alex gerçekleri, gelecekte ve yakalanırlarsa olacaklardan korktuğunu söylemeye yeltendi ama söylemedi. Onun yerine bakışlarını yere eğdi. “Seninkiler gibi saçları kesmek zorunda olmanın ne kadar kötü olduğunu düşünüyordum. Ama başka ne yapabiliriz bilmiyorum çünkü sen başının etrafında uçuşan o hareyle fazla güzel görünüyorsun, hatun.”

Alex Cay’ın ona bir hayvan olduğunu söyleyip oradan hızla uzaklaşacağına ve bir daha asla yüzüne bakmayacağına emindi ama Cay böyle bir şey yapmadı. Sözlerine karşılık saçlarına dokundu ve gülümsedi. “Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?”

“Evet, öyle düşünüyorum,” dedi ve bu söylediğinde samimiydi.

"Sanırım çok çabuk sinirleniyorum," dedi Cay. "Bu benim için her zaman bir sorun olmuştur. Adam bunun en büyük kusurum olduğumu söyler."

"Ve tabii ki Adam her zaman haklıdır," diye mırıldandı Alex.

Cay ciddi mi söylediğini yoksa alay mı ettiğini anlamak için dikkatle Alex'e baktı.

Alex sakince bakmak ve içindeki kalkıka atma isteğini bastırmak için kendini zorladı. "Benimle gelmeyecek misin hatun?"

"Bana isminle hitap edersen geleceğim," dedi. "Tam adımı bildiğinden eminim, ben..."

"Cay," dedi. "İsminin baş harfleri C-E-H olduğu için. Annen sen doğmadan önce isminin baş harflerini her yere işlediği için ağabeyin Nate ismini bu sanıyormuş. Annen kız olacağına eminmiş. Şimdi... Gitmeye hazır mısın Cay? Yakında kasabaya varmış oluruz."

Alex atını çevirip Cay'in de peşinden geleceğini umarak güneye doğru yol aldı fakat Cay hareket edemiyordu. T.C. Amca ona ne kadar çok bilgi vermişti! Cay'e göre, yabancı bir adama aile işlerinden fazlasıyla bahsetmişti. Suratını asarak Alex'in peşinden gitti.

Alex kısrakın çıkardığı toynak seslerini duyunca kendi kendine gülümsedi ve kadınlar hakkında bir şey daha öğrendiğini düşündü. Özür dileyerek ve kendisiyle gelmesi için yalvararak gururunu çiğnediğinin farkındaydı ama şu anda peşinden geldiği için de kazanmıştı. Belki de gurur ve kadınlar beraber yürütülemiyordu. Gerçek ne olursa olsun Cay'in mantıklı bir seçim yapıp onu korumasına izin vermesinden çok memnun kalmıştı.

* * *

Alex binanın yan tarafında bulunan kapıdan çıkardığı çiviyle uğraşırken, "Bu hiç hoşuma gitmiyor," diye fısıldadı Cay.

"Sence benim hoşuma gidiyor mu?" diye karşılık verdi Alex fısıldayarak. "Şu anda burada olmak yerine, evimde karımla olmayı tercih ederdim."

“Özür dilerim,” dedi Cay pişmanlıkla. “Başına gelenleri unutmuyorum bazen.”

Alex kilidi çekti ve çiviye itince kapı nihayetinde açıldı. “Çabuk,” dedi Cay’i önden içeriye sokarken. Alex bir süre dışarıda durup onları gören olup olmadığını kontrol etti. Ama belli ki bu küçük kasabadaki herkes pazar sabahını kilisede geçiriyordu, bu da bir süre güvende olacakları anlamına geliyordu.

Duvarlardaki dolu raflara bakınarak, “Hoş bir dükkân,” dedi Cay. Arkalara doğru duran dolaplar kıyafet doluydu. “Charleston veya New York değil fakat buraya göre fena sayılmaz.”

Alex ihtiyaçlarını alıp yakalanmadan oradan çıktıkları sürece dükkânın ne kadar iyi olduğuyla ilgilenmiyordu. “Buradan çıkıp gitmeliyiz,” dedi kısık sesle. “Ve sessiz olmalıyız.”

“Hiçbir şeyden anlamadığımı düşünüyorsun hep,” dedi Cay büyük dükkânın arka tarafına doğru yürürken. Dükkânın girişinde arkasında kutular ve şişeler olan uzun bir tezgâh vardı. Sert bisküvi ve turşuların bulunduğu kavanozlar göze çarpıyordu.

Alex tezgâhın arkasından büyük bir bez çanta aldı ve içini bisküvi ve kuru elmalarla doldurmaya başladı. Cay’e T.C.’nin, hapishaneden kaçışıyla bağlantısına dair haberin Bay Grady’ye ulaşmış olmasından ve Bay Grady’nin Alex’in eşkaline uyan bir adamı beklediğinden endişelendiğini henüz söylememişti. Bunca yolu bir tuzağın içine düşmek için gittiklerini düşünmek hiç hoşuna gitmiyordu.

Cay’den hiç ses çıkmayınca Alex onun kıyafetlerini değiştirdiğini düşündü ve rahatsız etmek istemedi. Çantayı kapının yanına koyup sessizce dükkânın arkasına doğru yürüdü. Arkada dolaplar dolusu kıyafet vardı ve hepsi sağlam, işlerini görecektik kadar iyiydi fakat kızın alışıktığı kalitede olmadıklarından emindi. Yırtılmış ve kirli kıyafetlerini çıkarıp beline oturan, açık kahverengi binici pantolonu, beyaz bir gömlek ve boyunbağı ile koyu yeşil ve uzun bir yelek giymesi birkaç saniyesini aldı. Geniş kenarlı hasır şapkalarla dolu bir raf görünce hemen bir tanesini kaptı. Bu şapka onu Florida’nın güneşinden koruyabilirdi. Kendine baktığında İskoçya’nın kuzeyinden gelmiş ve

hapisten kaçmış bir mahkûmdan çok, zengin bir plantasyon sahibi gibi gözükmesi hoşuna gitti.

Gülümseyerek kendini Cay'e göstermek ve onun bulduklarına bakmak için ilerlerken Cay'i gördü ve kalakaldı.

Arkadaki bölmelerden birinde boy aynası vardı ve Cay önünde durmuş elindeki fırçayla saçlarını tarıyordu. Alex şimdiye kadar onun görüntüsüne çoktan alıştığını söyleyebilirdi ama onu pelerinsiz hiç görmemişti. Elbisesi üzerinden akıp gidiyordu ve yıpranmış kısımlarına rağmen üzerinde oldukça güzel duruyordu. Yakası açıktı ve göğüsleri belli oluyordu. Elbisenin kısa yenleri sayesinde Cay'in uzun ve çıplak kolları ortaya çıkmıştı ve Alex inatçı atlarla yıllar boyu verdiği uğraşın sonunda ne kadar güzel bir şekil aldıklarını görebiliyordu. Beyaz elbisenin göğüs kısmı dardı, hemen altında beyaz bir kurdele vardı ve sonra genişleyerek aşağıya iniyordu.

Alex bir süre öylece durup Cay'i izledi ve Charleston'daki baloya gitmek üzere hazırlanışım düşündü. Büyük ihtimalle Cay'in aklından ay ışığının altında genç adamlarla dönerek dans edeceği geçmişti ve belki de torunlarına anlatacağı evlilik teklifleri repertuvarına bir yenisini ekleyecekti.

Ama iyi niyetinden dolayı çok az sayıdaki zengin kadının –veya fakir kadının– yapabileceği bir şeyi kabul etmişti. Daha önce hiç tanışmadığı bir adamı, cinayetten hüküm giydiğine inanmakta haklı olduğu bir adamı kurtarmak için hayatım riske atmıştı.

Cay saçını tararken onu izlemeye devam etti ve son kez saçlarını tarıyor olabileceğini düşündüğünü anladı. Ve yüzündeki yenilmiş ifade saçını kesmeyi kabul edeceğini söylüyordu.

Zamanı geri alabilmeyi nasıl da istiyordu. Keşke alabilseydi, geriye dönebilseydi... Nereye döneceğini düşünemedi çünkü hayatında en çok mutlu olduğu ana, Lilith'le evlendiği zamana dönmek isteyecekti.

Derin bir nefes alarak dolu rafların arasından çıkıp Cay'in yanına gitti. "Bu dansı bana lütfeder misiniz Bayan Cay?"

Cay'in kirli saçlarını ve vücuduna sinmiş hapishane kokusuna aldırmayacağını umarak elini uzattı.

Ama Cay nezaketi iyi biliyordu. Zarif bir şekilde gülümsedi, eteğini kaldırdı ve diğer eliyle Alex'in elini tuttu. Alex parmak uçlarını beline dokundurduğunda müziklerinin olmasını diledi ve elinden gelenin en iyisi, annesinin ona küçükken söylediği yavaş bir İskoç şarkısı mırıldanmak oldu. Düzenli olarak partnerlerin değiştiği türde bir dans değildi, sadece ikisinin arasında geçen özel bir danstı.

Cay şarkıyı bildiğini belli edip mırıldanarak Alex'e eşlik etmeye başlayınca Alex'in gülümsemesi iyice genişledi ve Cay'ı odada döndürerek masaların, rafların arasından tezgâhın önünden ve arkasından geçirmeye başladı. Cay uzanıp koyu kahverengi bir şişeyi alıp tezgâhın üzerine koyduğunda Alex kahkaha attı. Cay neden orada olduklarını unutamamıştı.

Alex Cay'ı birkaç dakika sonra aynanın önüne götürüp eğilerek geri çekildi. "Şunu söylemeliyim ki Bayan Cay, bunun kadar keyif aldığım bir dans daha olmamıştı."

"Benim de öyle." Cay eteğini olabildiğince çekip reverans yaptı.

Alex geri çekilirken uzun elbisesinin içinde ne kadar güzel gözüktüğünü düşünerek Cay'e baktı... Onu bu halde hatırlamak istiyordu. O, hayatını kurtaran kızdı.

"Bana yardım etmen gerekiyor," dedi Cay.

Alex hâlâ ona bakıyordu. Ağabeyiyle mektuplaştığı onca sene boyunca Nate kız kardeşinin güzelliğinden hiç bahsetmemişti. "Ne için yardım edeceğim?"

"Soyunmam için."

Alex'in duyduğunu anlaması biraz vakit aldı. "Yardıma mı istediğin konu... soyunman mı?"

Cay şirince gülümsedi. "Beraber seyahat edeceksek ağabeylerimden biri gibi davranmalısın." Alex'e arkasını döndü ve eliyle saçlarını topladı. "Arkamdaki düğmeleri açarak başlayabilirsin."

"Binlerce düğme var. Tüm günü burada geçiririz."

"Sen evli bir adamsın, bir elbisenin arkasındaki düğmeleri açmayı bilmen gerekiyor."

“Sadece birkaç saatliğine evliydim,” dedi Alex dördüncü düğmeyi açmaya çalışırken. Düğmeler minicikti ve küçük ilikleri kaygandı.

Cay omzunun üstünden ona baktı. “Birkaç saat mi? O halde siz...”

“Bu seni ilgilendirmez ama hayır, yapmadık.” Düğmeler yüzünden somurtuyordu.

“Hope gerdek gecenizde uyuyakaldığını söylemişti ama ben ona inanmamıştım.”

“Uyuyakalmadım. İlaçla uyutuldum.”

“Ah, evet, bir kadeh şarap ve uyku. Seni kim ilaçla uyuttu?”

“Bunu bilseydim kendimi mahkemede aklardım.” Düğmelerin üçte ikisini açmıştı.

“Hope kapının içeriden kilitli olduğunu ve odada eşinden ve senden başka kimse olmadığını söyledi.”

“Avukatların söylediği tek doğru şey buydu.” Alex son düğmeyi de açtı. “Bitti, hadi şu elbiseden kurtul da gidelim. Birisi gelebilir.”

“Pazar günü mü? Hiç sanmıyorum. Babam bile pazar günü çalışmıyor.”

“Bu da kimsenin çalışmadığı anlamına geliyor herhalde,” dedi Alex alaycı bir tonla. Sanki bir dağa tırmanmış gibi Cay’in elbisesinin arkasına bakıyor ve yaptığıyla gurur duyuyordu.

“Arkanı dön,” dedi Cay. “Her koşulda ben bir kadını ve sen de bir erkeksin, bu yüzden...” Alex’in yeni kıyafetler giydiğini yeni fark edince susup ona baktı.

“Beğendin mi?” diye sordu Alex kollarını açarak.

“Plantasyon sahibi gibi duruyorsun,” dedi yumuşak bir sesle. “Bunlar sana çok yakışmış.” Yüzünü aynaya çevirmek için arkasını döndü ama Alex’in yansımasına bakmaya devam etti. “Ülkedeki en kirli adam olduğun gerçeği ve kafadaki bitler bütün etkiyi bozuyor tabii.”

Alex elini saçına götürdü. Eskiden saçını düzgünce tarar ve siyah bir kurdeleyle ensesinde bağlardı fakat artık saçları karışmış ve uzamıştı ve Cay kirli olduğu konusunda haklıydı. “Gittiğim yere varınca yıkarım belki.”

“Hayır. Bugün banyo yapacaksın yoksa erkek kıyafeti giymem.”

Alex gülümsedi. “Bunun için çok geç. Yardımım olmadan o düğmeleri asla ilikleyemezsin.”

Cay yakındaki raftan bir elbise aldı ve üzerine tuttu. Kahverengi ekose kumaştan yapılmış, kol kısmında siyah şeritler bulunan basit bir elbiseydi. Gözlerinde tehditkâr bakışlar vardı.

Alex bu düşüncesini paylaşmayacaktı fakat Cay elbise giymeye devam ederse Alex’in seçimi şu anki beyaz elbiseden yanaydı. Güneş ışığının altında parlamasına alışmıştı. Cay şaşılacak bir şekilde, kadınlara özgü bir hissiyatla, düz kahverengi elbiseyi giymesini istemediğini biliyor gibiydi.

“Banyo yapmak zorundasın.”

“Yıkanacağıma söz veriyorum.” Alex gülümsüyordu. “Sen öyle düşünsen de barbar değilim.”

Cay aynaya döndü. Güzel elbisesini üstünde tutuyordu ve son defa uzun uzun elbisesine baktıktan sonra Alex arkasını dönerken ona baktı ve ardından elbiseyi yere bırakıp bir adım atarak içinden çıktı. Uzun korsesine, dizlerine kadar inen iç pantolonuna ve yıpranmış, kirli ayakkabılarının üzerindeki yırtık çoraplarına baktı. Kadın haline son kez bakıyordu.

Daha da kötüsü, korsesini çıkarmak için onun yardımına ihtiyacı olacağını biliyordu. Hizmetçisi korsesini günler önce takmıştı ve o zamandan beri çıkarmamıştı.

“Bunu çözmen gerekecek,” dedi.

“Onu yapmak için arkamı dönmem gerekiyor. Yoksa bir göz bandı mı takayım?”

“Bir kadın bunu senden istemeden kadının korsesini açtığında infaz edileceksen göz bandı takarsın ama şu anda bunu senden ben istiyorum. Bu yüzden sorun yok.”

Alex gülerken arkasını döndü ve nefesini tutunca Cay memnuniyet duydu. Onu iç çamaşırlarıyla gören tek erkekti. Babam ve ağabeylerim hariç, diye düşündü ama onlar sayılmazdı. Bir keresinde annesinin eski bir arkadaşı olan ve sonrasında Virjinya valiliği görevine getirilen

Thomas Jefferson'la tanışmadan hemen önce Tally korsesine kaşını tozu dökmüştü. Sonrasında Tally'ye yaptıklarını düşününce kendini tutamayıp güldü.

Alex gözlerini kemikli korseden ayırmadan, "Nereden başlayacağım?" diye sordu.

"Atın koşu takımımı gibi düşün ve çözmeye başla."

"Bıçağımı kullanarak..."

"Hayır!" dedi. "Kesmek yok."

Alex'in aklından, "henüz" diyerek bıçağı saçlarına götürene kadar hiçbir şeyi kesmeyeceğine dair bir şaka yapmak geçti ama yapmamasının daha iyi olacağını düşündü. Bağcıklar geçen günler içinde düğüm haline gelmişti ve onları gevşetmek biraz zaman aldı. Alex bağcıkları çözerken Cay'ın derin nefesler aldığını hissedebiliyordu.

"Hizmetçim balo yüzünden normalden çok sıkıştı," dedi Cay nefes verirken.

"Canını yakmıyor mu?" Zor bir düğüme çatmıştı ve bıçağını çıkarıp düğümü kesmeyi çok istiyordu.

"Tabii ki yakıyor ama siz erkekler ince belli kadınları beğeniyorsunuz."

Alex eğilerek düğümlere iyice yaklaştı. Hizmetçisi başta olduğu gibi ortada da düğüm atmışa benziyordu. "Ama kadınların bugünlerde giydiği kıyafetler bellerini gizliyor."

"Gerçekten mi?" diye sordu tatlı bir masumiyetle.

Alex gevşeyen bağcıkları çekti, geriye çekildi ve gülümsedi. Cay haklıydı. Yüksek bel modasının gizlediği pek bir şey yoktu. "Hayır, pek gizlediği söylemez. Bir kadın mum ışığının önünde durunca..." Boğazını temizledi. "Bitti."

Cay korseyi çıkarmaya başlamıştı bile. Alex en alttaki kısmı açmadığı için Cay içinden zorlayarak çıkmak zorunda kaldı. Alex arkasını dönmek istemişti ama Cay öyle bir çırpınıyordu ki ona bakmaktan ve gülmekten kendini alamadı.

“Nefes alabiliyorum!” Cay elini sırtına götürüp uzun, pamuklu fanilasının üstünden kaşımaya başladı ve bu yeterli gelmeyince duvara koşup sırtını sürttü; ne kadar memnun olduğu yüzünden okunuyordu.

“Aylardan korkmana gerek yokmuş, seni de kendi ırkından zannedermiş zaten.”

“Sus lütfen,” dedi Cay sevimli bir sesle. “Günlerini bir korsenin içinde geçirmiş *olsaydın*, geceleri bile çıkarmamış olsaydın sen de...” Sırtım Alex’e döndü. “Bir işe yara da buraya gelip sırtımı kaşı. Kaşıntı beni delirtecek.”

Alex tereddüt etti fakat Cay’in dediğini yapıp kumaşın üzerinden hafifçe sırtını kaşımaya başladı.

“Zayıf bir adam olduğumu biliyorum fakat kesinlikle bundan daha iyisini yapabilirsin.”

Alex daha sert kaşımaya başladı ve tırnakları yetersiz kalınca bıçağım çıkarıp kabzasıyla derisini kaldırdığına emin olarak kaşımaya devam etti.

Sonunda Cay çekildi. “Daha iyi. Çok daha iyi.” Hâlâ dönüyor, omuzlarını ovuşturuyor ve kollarıyla daireler çiziyordu.

Alex bir kez daha güzelliğine hayran kalmıştı. Nate neden mektuplarında ondan bahsetmemişti? “Artık giyinebilir misin hatun?”

“Tabii. Ne giymeliyim?”

“Üzerini örtecek herhangi bir şey,” diye mırıldandı ve ihtiyaçları olabilecek başka bir şey var mı diye bakmak üzere dükkânda dolanmaya başladı. Tezgâhın üzerinde, dans ederlerken Cay’in koyduğu şişe duruyordu. Üzerinde “yasemin yağı” yazan bir etiket vardı. Erkek kılığına girecek olsa bile güzel kokmayı düşünüyor gibiydi. Tabii ki Cay’e bunu süremeyeceğini söyleyecekti fakat şu anki neşesini bozmak istemiyordu. Yağlı tekrar rafa koydu.

Cay dükkânın arka tarafında kıyafetlerle boğuşuyordu. İç gömleğini çıkarmamıştı fakat göğüsleri, üzerine erkek gömleği geçirdiğinde de belli oluyordu. Ve yürüdükçe hareket etme eğilimindeydiler. İskoç’a bu sorunu söyleyip fikrini almak niyetinde değildi. Bunun yerine dükkânda gezinerek göğüslerini bağlayabileceği bir kumaş aramaya

başladı. Arka köşede kumaş topları ve makaslar duruyordu. Cay bir parça beyaz muslin kesip ondan büyük bir bandaj yaptı. Bezi sadece göğüslerinin hareket etmemelerini sağlayacak ve o bölgeyi geniş göstermeye yetecek kadar, fazla sıkmadan bağladı ve gömleği geri giydi. Bol gömleğin işini görebileceğini düşündü.

Diğer kıyafetleri giymesi pek zaman almadı. Yırtık ipek çorabının yerine erkek çorabı giydi ve binici pantolonu sıska bacaklarından kolayca geçti. Pantolonu belinde tutturma konusunda bütün o düğmeler ve bağcıklarla uğraşırken bir hayli çaba sarf etti ama sonunda onun da üstesinden geldi. Gömleği pantolonun içine soktu, kollarını yeleğin kollarından geçirdi ve hafif, yünlü bir palto bulup üzerine aldı. Raftan geniş kenarlı hasır bir şapka kapıp dükkânın ön tarafına doğru yürümeye başladı ve tezgâhın önüne geçti.

“Ee?” diye sordu arkası dönük Alex’e.

Alex dönüp uzun bir bakış attı fakat bir şey demedi.

“Beğenmedin mi? Yanlış mı olmuş? Binici pantolonu giymeye alışık değilim ama bence doğru bağladım.”

Alex sessizce arkasına geçip ellerini Cay’ın omzuna koydu ve onu aynanın önüne itti. Yansımasında erkek kıyafetleri giymiş bir kız vardı. Saçları geniş bukleler halinde omuzlarından dökülüyordu ve kulaklarında hâlâ inci küpeleri vardı. Bu kadar süre dayanmaları şaşırtıcıydı... fakat Cay arada onları sıkıştırıyordu.

Alex tek kelime etmeden elini kaldırdı ve Cay onun ne demek istediğini anladı. Küpeleri çıkarıp Alex’in avcuna bıraktı.

“Bunları diğer eşyalarının yanına koyacağım ve yanımızda götüreceğim.”

“Tabii ki eşyalarımı yanımızda götüreceğiz. Bu çirkin kıyafetleri sonsuza kadar giymeyi düşünmüyorum. Belki sen diğer adamlarla beraber yola çıktıktan sonra ben de kadın halime geri dönebilirim.”

“Ve yalnız bir kadın olarak Virjinya’ya kadar seyahat mi edeceksin? Hayır.” Kelimeler ağızdan çıkar çıkmaz söylediklerine pişman oldu ama Cay hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine yine etrafında dönmeye başlamıştı.

“Ne yapıyorsun?”

“Hareket ediyorum. Korse olmadan çok tuhaf hissediyorum. On iki yaşından beri her gün korse giyiyordum.”

“On iki mi?” diye sordu Alex. “Bebeklik çağını henüz geçtiğin günden beri o şeye mi giriyordun?”

“Elbette. Yetişkin kadınların beli başka nasıl ince kalabilir ki? Bir annenin kızının büyümesini bekleyip sonra belini küçültmeye çalıştığını düşünmüyorsun, değil mi?”

“Bir kadının belinin nasıl olduğunu hiç düşünmediğimi itiraf ediyorum. Öyle doğduklarını sanıyordum galiba.”

Cay başını iki yana salladı. “Bundan sonra kadınların saçlarının doğuştan parlak, yanaklarının da doğuştan kırmızı olduğunu söyleyeceksin sanırım.”

Bu doğru olduğu için Alex tek kelime etmeden Cay'e baktı.

“Bana kalırsa sen annen veya kız kardeşin olmadığı için hayatta çok şeyden mahrum kalmışsın.”

“Seninle tanışana kadar tam bir cahildim,” dedi Alex bıyık altından ve sonra yüksek sesle, “Gitmeye hazır mısın hatun?” diye sordu.

“Artık erkek çocuğu olduğuma göre bana böyle demeyi bırakmalısın.”

“Saçını kesip artık böyle görünmediğin zaman bırakacağım.”

Cay'in neşesi kayboldu. “Bence yıkayıp ıslakken geriye doğru fırçalarsam işimi görebilir.”

Cay'in gözlerindeki hüznün Alex'in hoşuna gitmedi. “Bunu bir aslan yelesi için de söyleyebilirsin,” dedi ve Cay'in gülümsemesine sevindi.

“Gerçekten mi?”

“Kesinlikle. Biliyor musun daha önce bu kadar gür saçlı kimseyi gördüğümü sanmıyorum. Ve rengi de kesinlikle muhteşem.” Kapıya doğru giderken konuşmaya devam etti ve Cay de onu takip etti.

“Sence çok kıızıl değil mi?” diye sordu masumca gözlerini açarak. Çantaya koyduğu şeyleri görmemesi için dikkatini olabildiğince dağıtmak istiyordu.

Alex gözlerini genç kadına dikti, içinde eşyaların olduğu büyük çantayı aklı ve kapıyı açtı. "Bir telini bile değiştirmedim." Geri dönüp dükkana baktı, tezgâha bıraktığı parayı kontrol etti ve kapıyı kapadı. "Daha önce yelekleri senin saçının renginde olan bir midillim vardı ve içlerinde en sevdiğim oydu."

Cay arkalarındaki kapalı kapıya baktı. "Bütün bunları, bana istediğini yaptırmak için mi anlatıyorsun?"

"Evet, aynen öyle ama aynı zamanda gerçekleri söylüyorum, hatun," dedi yumuşakça. "Çok güzel saçların var."

Cay gülümseyerek merdivenden indi.

Dükkandayken erkek kıyafetlerinin ne kadar bol olduğunu fark etmişti fakat kısırağına binince ne kadar farklı olduklarını anladı. Ata binmek için başka birine veya bir şeye ihtiyacı olmadan, bacaklarını birbirine yapıştıran elbisesi olmadan ayağını üzenkiye koyup kendini yukarı çekti. Koyu renkli pantolonuna baktı ve asil annesinin bu görüntü karşısında bayılacağını düşündü. Edilean Harcourt şartlar ne olursa olsun, asla erkek gibi giyinmezdi. Ama Cay kendini biraz daha özgür hissediyordu. İskoç'un onu merakla izlediğini fark etti. "Gideceğimiz yerin haritasını görmek istiyorum," dedi çıkarabildiği en sert ses tonuyla.

Alex'i bu kadar güldürecek ne söylediğini bilmiyordu ama Alex'e sessiz olmaları gerektiğini yoksa birilerinin onları duyabileceğini hatırlattı.

"Sanırım durumu daha da kötüleştirdim," dedi Alex atının dizginlerini çekip güneye doğru yol alırken. Cay de hemen peşindeydi.

8

Cay o akşamlık kamp kurmak üzere durana kadar İskoç'un saçı veya vücudunun durumuyla ilgili bir şey söylememeye dikkat etti. Kırpiklerini kırptırıp bir nehir veya dere kenarında kamp kurabilirler mi diye tatlı bir tonla sorunca Alex neler karıştırdığını soracakmış gibi gözlerini kıstı ama bir şey söylemedi. Sonunda bir nehir kenarında durdular. Yemek olarak kurutulmuş meyve, bisküvi ve turşu yerlerken Cay hiç konuşmadı.

Yemek yemeyi bitirdikten sonra Cay ayağa kalktı ve Alex'e baktı. "Artık banyo yapma zamanın geldi."

"Çok soğuk," dedi Alex ona bakmadan.

"Hava neredeyse yirmi yedi derece ve sen İskoç'sun. Nasıl soğuk dersin?"

"Nehrin akıntısı çok kuvvetli."

Nehrin ne kadar sakın aktığını görmek için Cay'in o tarafa bakmasına gerek yoktu. "Saçın için sabun aldım."

"Sabuna ihtiyacım yok." Hâlâ Cay'e bakınamıştı. "Sana gelince, hatun, artık maalesef saçını kesme zamanı geldi. Ben de makas aldım. bıçağımı kullanmak zorunda kalmayacağım; artık başlasak iyi olur diye düşünüyorum."

Cay Alex'in, dikkatini dağıtmaya çalıştığının farkındaydı ama işe yaramıyordu. "O kadar kötü kokuyorsun ki elimle burnumu tıkayıp ağzımdan nefes almak zorunda kalıyorum. Saçların o kadar kirli ki

onlardan daha temiz inek kuyrukları görmüştüm. Pis kokuyorsun ve ben buna daha fazla katlanamıyorum.”

Alex gözlerini ileriye dikmiş, akıntıya ve gökyüzünde alçalmış güneşe bakıyor, Cay'e bakmıyordu. Aslında vücuduna sinmiş hapis-hane kokusunu temizlemek istemiyordu. Aptallık ettiğinin farkındaydı ama Lilith'le evlendiği günden beri banyo yapmamıştı ve yıkanırca onunla arasındaki son bağı da koparacağını biliyordu.

Fakat öte yandan, arzulanabilirliğini fark etmeye başladığı genç bir kadınla baş başaydı. Sonunda, onu kendinden uzak tutmanın daha iyi olacağını düşündü. “Kokumu seviyorum.”

“Ama ben sevmiyorum. Florida'ya beraber gideceksek yardımuma ihtiyaç duyacağım anlar olacak ve sana yardım etmemi istiyorsan temiz olmak zorundasın.”

Alex öylece oturmaya devam edince Cay arkasını döndü, atının yanına gitti ve eyerini takmaya başladı. Alex'in kendisini durdurması düşündüğünden uzun sürdü ama sonunda yaptı.

“Baban neden seni dizine yatırıp büyüklere itaat etmeni öğretmedi ki?”

“Babam asla bir çocuğa vurmaz ama annem...” Alex'e baktı. “Şimdi ailemi boş ver! Su orada ve sabun da çantada. İşin bittikten sonra saçını yasemin yağıyla ovacağım.”

Alex yüzünde korku dolu bir ifadeyle bir adım geri çekildi. “Hayır, yapmayacaksın.”

“Yağ saçında yaşayan şeylerin hakkından gelecek. Hepsi boğulacak.”

“Ama koku, hatun... O kötü kokuya dayanamam.” Cay'in pes etmeyeceğini görünce suya baktı. “Hayır, yapmayacağım.”

“Peki,” dedi Cay olabildiğince nazık bir şekilde. “Ama *ben* banyo yapacağım.” Dönüp etraflarını kaplayan ağaçların arasına daldı ve her nefesinde adama lanet okuyarak ayakkabılarını çıkardı. “Neft yağı istiyordu herhalde,” diye mırıldandı. “Daha *erkeksi* kokardı. İyi. İsteddiği kadar pasaklı kalabilir, umurumda değil. Ama bir daha *be-*

nim pelerinimi kullanmayacak ve asla benim yanımda uyumayacak. O asla...”

Su sesini duyunca kendi kendine konuşmayı kesti. Sesi çıkaran ya büyük bir balık ya onları yemek için gelen bir ayı ya da... Nehre biraz daha yaklaştı ve İskoç'un suda olduğunu gördü.

“Dışarısı sıcak olabilir ama su soğuk,” dedi Alex ve Cay batan güneş ışığının altında bile yüzünün kızardığını görebiliyordu.

“İskoçya'daki su daha soğuk,” dedi Cay gülerек.

“Evet, ama orada suya çıplak girmiyorum.”

Cay gülümseyerek ağaçların arasına doğru çekildi. Belki de katil olan, çıplak bir adamla ormanda bir başınyaydı fakat gülümsüyordu. Bu durum Cay'e bile tuhaf geldi.

“Bana katılmayacak mısın hatun?” Küçük bir kıızı çağırarak yaşlı bir adam gibi konuşmuştu... ama Cay bunu şaka olarak söylediğini biliyordu.

Esprisi durumun tuhaflığını yok etti. “Sabunu kullan. Kirinin en azından birazını temizleyebilecek kadar güçlü olmasını umuyorum.”

“Buraya gelip bana nasıl yapılacağım göster misin?” diye bağırdı alay edercesine.

Cay ortaya çıkmadı ama gülüyordu. Alex'in başka bir şey söylememesi ve su sesleri gelmesi üzerine Cay dikkatlice ağacın arkasından uzanıp suya baktı. Alex göğsüne kadar suyun içinde, başında köpüklerle titriyordu. Cay onu izlemeye devam ederken Alex suya daldı ve genç kadın suyun üzerinde kalan kalçasını gördü. Cay arkasını dönüp kıkırdadı ve kalan kıyafetlerini çıkarmaya başladı.

Suya girip yanına gidersem ne yapar, diye merak etti. Kız arkadaş grubunun cilvelisi Jessica Welsch'ti. Bir defasında annesi Cay'e Jess'in annesi Tabitha'nın geçmişi göz önüne alındığında Jess'in on üç yaşındayken bir adama nasıl kaçmadığını merak ettiğini söylemişti. Cay bu sözünün arkasındaki hikâyeyi öğrenmek istemiş fakat annesi buna yanaşmamıştı.

“Jessica olsaydım ne yapardım?” dedi yüksek sesle. Bütün kıyafetlerini çıkarıp nehre doğru yürüdüğünü düşündü. Sönük akşam

karanlığı, sıcak hava, bir adamla yapayalnız olmak... Her şey doğru gözüküyordu.

Ama Cay bir ağaca yaslanıp iç çekti. Yanlış olan, bu adamın doğru kişi olmamasıydı. Bu adamı çok az tanıyordu, kendisine göre çok yaşlıydı ve ailesinin gurur duyacağı bir damat seçimi değildi. Cinayet suçundan aklansa bile suçlamaları ve utanç verici lekeleri her zaman taşıyacaktı.

Hayır, diye düşünüp bir kez daha iç çekti. Durum doğru olabilirdi ama o doğru kişi değildi.

Onun sudan çıktığını duyana kadar bekledi, sonra suya girdi. Alex'in bulunduğu yerden olabildiğince uzaklaştı ve yüzüp suyun içinde oynamak istemesine rağmen –ki su görüldüğünden daha soğuktı– bunları yapmadı. Saçını sabunlayıp duruladı ve kurulanmak için T.C. Amcasının eşyalarının arasındaki iki havluyu kullandı.

Kamp alanına döndüğünde Alex ateş yakmış, temiz kıyafetlerle hemen ateşin önünde oturuyordu. Daha güzel gözüküyor ve daha güzel kokuyordu. Belki ışıktan öyle görünüyordu fakat daha genç ve belki biraz da yakışıklıydı.

“Daha iyi mi?” diye sordu Alex.

“Çok. Fakat artık seni kokundan bulamayacağım.”

Ateşe doğru eğilmişti, ilk tanıştıklarındaki halinden uzun görünüyordu ve artık saçı kafasından fııkmıyor, ıslak ve temiz duruyordu.

Cay kahverengi yasemin yağı şişesini havaya kaldırdı. Büyük ihtimalle dükkân sahibinin eşi tarafından yapılmış yağı görmüş ve bit, kene gibi bütün haşerata karşı işe yaracağını anlamıştı. Ama bunu başka yağlar da yapabilirdi. Önemli olan haşerata yağa boğup nefes alamamasını sağlamaktı. Dükkândaki diğer yağların yerine yasemin yağını seçmişti çünkü kokusunu daha çok seviyordu. Alex şişeyi saklamaya çalıştıktan sonra onu yerinden geri alması gerekmişti. Adam kendini ona iltifat etmeye o kadar kaptırmıştı ki şişeyi aldığını fark etmemişti bile.

Alex hiçbir şey söylemedi, sadece yağı saçına dökebileceğini belirtircesine başını salladı. Cay elinde tarakla yanına oturunca gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Bana ne yapmayı düşünüyorsun hatun?” diye sordu yumuşak bir ses tonuyla.

“Umduğun şeyi değil. Eğil de saçını görebileyim.”

Alex gülümseyerek önüne oturdu ve Cay bir şey yapmayınca yüzüne baktı.

“Ulaşamayacağım kadar uzunsun.” Cay ıslak havluyu bacaklarının üzerine serdi. “Uzan ve başımı kucağıma koy.”

“Hatun, ben...”

“Bana karşı duyduğum ‘tutkuyu’ kontrol edemez misin?” diye sordu gülümsemeden. “Bana dokunup o saniyede âşık olacağından mı korkuyorsun?”

Alex kendisiyle dalga geçtiğini biliyordu ve Cay onu güldürme konusunda marifetliydi. “Kendimi daha olgun birine saklayacağım ve seni de Michael’a bırakacağım.”

Alex başını kucağına koyduktan sonra saçını taramaya başladığında, “Micah,” diyerek onu düzeltti Cay. Düğümleri açıktan sonra yağı saçma döktü. Yasemin yağının cennetimsi kokusu etraflarını sardı.

“Bunu bir keresinde Ethan saçına bal ve balmumu bulaştırdığında yapmıştım. Babam saçını kazıtmak istedi ama ben buna dayanamayıp saçını temizleyeceğimi söyledim.”

“Kaç yaşmdaydım?”

“On bir sanırım.”

“O halde Ethan da...”

“On dört yaşındaydı.”

“Onlara her zaman anneleri gibi mi davrandın?”

“Her zaman değil.” Yağı masaj yaparak kafa derisine yedirdi. Sürekli adamın bitli olduğundan yakınmıştı ama şimdi kafa derisi ve uzun saçları dışında bir şey hissetmiyordu. “Belki Ethan’a biraz anne gibi davranmış olabilirim ama ağabeylerim arasında en tatlı, en hassas ve en güzel olan odur.”

“Güzel mi? Kız gibi mi?”

“Hayır. En azından hiçbir kız onu öyle görmüyor. Yaşlısı genci, tüm kadınlar üzerine atlıyor.”

“Bu iyi bir şey olmalı.”

“Ona göre iyi. Zorluk yaşayan kişi annem. Benim yaşıttım kızların sınırlarının ve utanmalarının olmadığını söylüyor. Bugünlerde kızların kendilerini erkeklerin kucağına attığını söylüyor.”

“Sen ve genç erkeğin gibi mi?”

“Ben hiçbir zaman...”

“Sana şeyi nasıl kullanacağını öğretmedi mi?..” Elini ağzının etrafında salladı.

“Hayır,” dedi Cay tereddüt ederek. Yalan söylediğini itiraf etmek istemiyordu. “Jessica anlatmıştı. Erkekler konusunda arkadaşlarımdan ve benden daha tecrübeli.”

“Yani şu Micah denen çocukla yapmamanız gereken hiçbir şey yaşamadınız mı?”

Cay, onun babası gibi konuşmasından hoşlanmamıştı. “Ona çocuk denemez. Otuz yaşında, hiç evlenmemiş ve pazar ayinlerini yönetiyor.”

Alex dönerek Cay’e baktı. “Bir vaiz mi? Papazla mı evlenmeyi düşünüyorsun?”

“Bunda yanlış olan ne peki?”

“Hüküm giymiş bir katilin hapisten kaçmasına yardım etmeyi kabul ettin. Sence bu kutsal bir adamın terbiyeli eşinin yapabileceği şeylere biraz ters düşmüyor mu?”

“Sana söyledim, bu işi senin için değil, T.C. Amcam için yaptım.”

“Ve o da Bathsheba isimli bir kadına tutkuyla âşık olan adam değil mi?”

“Evet,” dedi Cay ama nereye varmak istediğini anlamamıştı.

“Söylesene çocuğum, T.C. sana tutkusundan hiç bahsetti mi?”

Cay bir şey söylemeyince Alex ona baktı.

“Hadi ama hatun. Yüzünden anlayabiliyorum. Ne yaptı?”

"Bathsheba'nın Hope adında bir kızı var ve kız T.C. Amca'ya çok benziyor." Yukarıdan Alex'e baktı. "Bana bu şekilde bakmaya devam edersen bu yağış sırttan dudaklarının arasından dökerim."

Alex gözlerini kapadı fakat sırtıtmaya devam ediyordu. "Hatun, benim söylediğim tek şey, vaizle evlenirsen ve insanlar yaptıklarını öğrenirse bunun, kocanın hayatını zora sokacağı. Gerçi o da anlayışlı bir erkek olup günahlarını affedebilir."

"Ben..." Ne söyleyeceğini bilemediğinden sustu. Neler yaptığını anlatınca Micah ne karşılık verecekti? Bu adamla yapayalnız günler geçirdiğini, hatta başını kucığına koydurduğunu ama aralarında günah sayılabilecek hiçbir şey geçmediğini nasıl açıklayacaktı? Alex'in düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi ona bakıp sırtıttığını görünce tehdidini boşa çıkarmayıp yağış ağzına boşaltmayı düşündü. "Hüküm giymiş bir katil olduğunu ve şu an burada yalnız olduğumuzu unutuyor musun? Şeyler hakkında konuşmamı istemediğini sanıyordum... erkekler hakkında..."

"Ve gayet haklıym. Sadece yapmaman gereken bir şey yapmadığını bilmek istedim."

"Seni tanıdıkça ağabeylerimden biri gibi konuştuğunu fark ediyorum."

"Hangisi gibi?"

"Biraz Nate, biraz Tally."

"Güzel Ethan gibi değil mi yani?"

"Kesinlikle Ethan gibi değil."

"Peki ya mükemmel Adam?"

"Adam eşsizdir. Kimse Adam gibi olamaz."

Bir süre sessiz kaldılar ve Cay'ın elleri kafatasını ovuştururken kokuyla çevrelenen Alex gözlerini kapadı. "Beni kendimden geçiriyorsun hatun, yemin ederim."

Cay saçlarını okşayıp bacaklarına doğru çekerken ailesini, nerede olduğunu ve nereye gittiklerini veya başına neler geleceğini bilmediğini düşünmeye başladı. Bütün hayatı planlıydı ve ileride ne yapmak istediğini çok iyi biliyordu. Otuz yaşında kendi resimlerini yapmaya

başlayabilirdi. O zamana kadar iki erkek, bir kız çocuğu sahibi olacaktı. Tek yapması gereken, kocasının kim olacağına karar vermektir. Ancak kanun kaçağı olarak geçirdiği günlerden sonra taliplerinden herhangi birinin onunla evlenmek isteyip istemeyeceğini merak ediyordu.

Birden gözleri dolmaya başladı ve bir gözyaşı Alex'in alnına düştü.

Alex gözlerini kapamış, zihnini ve bedenini uzun süredir ilk defa karşılaştığı rahatlığa bırakmıştı ama Cay'ın neler hissettiğini biliyordu. Bir kızı ağlattığını düşünmek istemiyordu, özellikle de onun kadar tatlı ve masum bir kızı. "Bu ülkeye at yarıştırmak için geldiğimi biliyor musun?" diye sordu. Sesi o kadar yumuşaktı ki Cay onu zar zor duyabilmişti.

"Hayır. Ben..." Hıçkırdı ve gözyaşlarını tutmaya çalışarak burnunu çekti. "Aslında, senin hakkında çok az şey biliyorum."

Alex, "Gazetede okudukların haricinde," dedi ve Cay'ın gerildiğini hissetti.

"Aslında hiçbir şey okumadım. Bildiklerimi Hope'tan öğrendim." Sözleri Alex'i etkilemeyince ağabeylerine yaptığı gibi, onu sakinleştireceğini düşünerek saçını okşamaya başladı. "Yarış atları dışında sevdiğin bir hayvan var mı?"

"Hepsini severim," dedi Alex. "Kuşlar, atlar, rakunlar, hepsini severim."

"Peki ya örümcekleri?"

Alex gülümsedi. "Daha az. İskoçya'dayken kötü bir şey yapmıştım. İki kere yaptım."

Cay saçını taramaya devam etti. Saçları kucağına yayılmış, yağla kaplanmıştı. "Ağabeylerim de babamın hoşuna gitmeyen bazı şeyler yaptılar. Bir keresinde, Nate'in ne yaptığını tam bilmiyorum ama babamın siniri bir hafta boyunca geçmemişti."

Alex sırtımdan edemedi. Nate'in ne yaptığını çok iyi biliyordu, neden yaptığını da ve babasının oğlunun ne yaptığını düşündüğünü de. Ama bunu Cay'e söylemeyecekti. "Kısrağımı gizlice Lord Brockinghurst'ün büyük damızlık atıyla çiftleştirdim. İki kere."

Cay güldü. "Öyle mi?"

“Evet. Çok tatlı, küçük bir beygirim vardı, oldukça cesurdu. Aslında biraz sana benziyordu. Ve onu güneye, İngiltere’ye götürüp adamın en güçlü damızlığı gece meraya salmana kadar bekledim. Kısırakların en güçlü hayvanıyla çiftleşmesi için çok para istiyordu ve benim de ona yetecek param yoktu.”

“Yani sana ait olmayan bir şeyi çaldın.”

“Ben ata güzel kısırağımla geçirebileceği felekten bir gece verdiğimi düşünmek istiyorum.”

“O zaman hayırsever birisin.”

“Aşağı yukarı.” Gülümsüyordu.

“Peki, cömertliğin karşılığında ne aldın?”

“İlk tay dişi oldu ve senin de bildiğin üzere dişiler erkekler kadar hızlı koşamaz.”

“Belki koşmak istemiyorlardır,” dedi Cay. “Belki bir yerde kalıp aileleriyle olmak istiyorlardır.”

Alex ona bakmak için tek gözünü açtı. “Seni evine ulaştıracağım hatun, merak etme.”

“Bir erkek gibi görünürken mi? Belki tütün çiğnemeye başlamalıyım.”

Alex hâlâ ona bakıyordu. “Gerçekten de başlamalıydın hatun çünkü şu anda erkeğe benzemiyorsun. Saçların...”

Alex elini saçlarına doğru uzatmaya başlayınca Cay onu itti. “Atlardan bahsediyorduk.”

“Ah, evet.” Arkasını dönüp gözlerini kapadı. Alex saçlarının arasında her ne varsa uzun süre önce taranarak saçından atıldığını biliyordu ama Cay onu itmediği için halinden memnundu. “İkinci tay çok güzeldi, her açıdan mükemmeldi.”

“Yani erkekti.”

“Tabii ki. Yoksa nasıl mükemmel olabilirdi ki?” Cay kafasını kucağından itmek için hareketlenince Alex güldü ve Cay’ın elini yakaladı. “Sadece şaka yapıyorum, hatun. Bunu bilmiyor musun?”

Cay yumuşadı ve saçını taramaya devam etti. “Peki, ne yaptın?”

“Bir planım vardı.”

“Neydi peki bu plan?”

Alex ona anlatmak istedi fakat planına Cay’in ailesi de dahil olduğu için anlatamazdı. Nate ile Cay’in babasının on yıl kadar önce Edilean’dan çok uzakta olmayan bir at çiftliği aldığını biliyordu. İçeride bir ev, bir alur, nehir, göl, yani bir erkeğin aile kurup at yetiştirmek için ihtiyacı olan her şey vardı. Nate orasıyla ilgili her şeyi mektuplarında anlatmış, babasının orayla ilgilenemeyecek kadar meşgul olduğunu ve çiftliğin para kaybettirdiğini yazmıştı. Alex cevap olarak orasının hayallerindeki çiftlik olduğunu yazınca Nate, ileride orayı kendine alabileceğinin sinyalini vererek babasına orayı satmaması için yalvarmıştı.

Alex’in hayata sarılmasını sağlayan şey bir gün arkadaşına yakın bir çiftlik sahibi olma olasılığıydı. Babası Amerika’da karşılaşabileceği fırsatlardan bahsetmişti ve Alex uzun süre oraya gitmeyi hayal etmişti. Planı at yarışlarından, çiftliği alabilecek kadar para kazanmaktı ve sonra babası da Amerika’ya gelip onunla yaşayabilirdi. Çiftliği alacak parayı kazanmadan Lilith’le tanışıp evlenmesiyle planı biraz yolundan sapmıştı fakat aşkı bulduğu zaman onu seçmesi gerektiğini biliyordu. Tabii Lilith çiftçi eşi olarak nitelendirebileceği biri sayılmazdı ama Alex her şeyi yoluna koyabileceklerinden emindi.

Alex susunca, “Planın neydi?” diye sordu Cay.

“Çok para kazanmak. Herkesin Amerika’ya geliş nedeni bu değil mi?”

“Ve kazandın mı?”

“Evet.” Zifiri karanlığa bakmak üzere gözlerini açtı. Ateşten ışık yayılıyordu fakat güneş batmıştı ve gece erken bastırmıştı. “Üç atımla bir gemiye bindim, anne ve iki yavrusuyla. Planım kısırakları çiftleştirmek ve erkeği yarıştırmaktı. Tarka hızlıydı...”

“Tarka mı? Bu babamın İskoçya’da yaşadığı yıllardaki en hızlı midillisinin adıydı. Küçük bir kızken ona biniyordum.”

Alex neredeyse Nate’in mektuplarında bu hikâyeden bahsettiğini ve bu nedenle hayvana bu adı koyduğunu söyleyecekti ama söylemedi. “Yaygın bir isim.”

“Öyle mi? Bana ender bir isim gibi gelirdi. Peki, atlarını Amerika’ya getirdin ve yarıştırdın mı? Yoksa sadece Tarka’yı mı yarışlara soktun?”

“Küçük kısırağım neredeyse bütün atları geçiyordu. Tarka’yı büyük ödülü kazanmak istediğim yarışlara bıraktım.”

“Anlıyorum. Seni yenebileceklerini düşünmelerini istedin ama sonra diğer atını ileri sürdün. Onu saklıyor muydun?”

“Şeytani bir zekâya sahipsin,” dedi ama gülümsüyordu.

“Öyle mi yaptın?”

“Evet, aynen öyle yaptım. Tarka’yı o zengin çocukların bulamayacağı kadar uzakta bir yerde sakladım. Yarışları kazandım ve kaybettim ama sonra Tarka’yı getirdim.” Gülümsemesi yüzüne yayıldı. “Onu görmeliydin. Uzun, siyah renkli ve gündoğumu kadar güzeldi. Muhteşem bir hayvandı ve bunu biliyordu. Başı ve kuyruğu yukarıda yürür, diğer atlara bakmazdı bile. Ve gerçekten koşardı! Yarışlarda sanki diğer atlar otlamaya gelmiş gibi hızla koşardı. Onlara fark atardı. Amerika’da ona dokunabilecek tek bir şey bile yoktu.”

Cay somurtuyordu. “Öyle bir konuşuyorsun ki sanki o...” Duraksadı. “Sanki o hayatta değilmiş gibi. Ne oldu ona?”

“Bilmiyorum,” dedi Alex ve sesindeki neşe yok oldu. “Cinayetle suçlanınca elimdeki her şey alındı. T.C.’ye atlarıma ne olduğunu sordum ama o da bir şey bilmiyordu ve hiçbir şey öğrenemedi.”

“T.C. Amcama kimsenin görmediği bir bitki bulduğunu söylemeliydin, onu bulmak için dünyayı yerinden oynatırdı.”

Alex gülümsedi, keyfi yerine gelmişti. “Beni hep güldürüyorsun, hatun.” Yana döndü ve Cay’e baktı. “Aklandığımda Tarka’yı, annesini ve kız kardeşini geri alacağım.”

“Peki, nasıl aklanmayı düşünüyorsun?”

“Ben...” Bunun için şimdiden birçok şey yaptığını söyleyecek gibi oldu fakat yaptıkları ağabeyini de kapsadığı için bunlardan ona bahsedemezdi. T.C. onu hapishanede ziyarete geldiğinde Alex başına gelenlerin iç yüzünü Nate’e yazmıştı. Gardiyanlar kâğıt kalem bulundurmasına izin vermiyordu. Bu nedenle mektubu birkaç ziya-

ret boyunca yazmayı sürdürerek bitirmiş ve T.C. giderken sayfaları beraberinde götürmüştü. Alex mektubu tamamlayınca T.C. uzun ve detaylı mektubu Nate'e ulaştırması için bir atlı kiralamıştı. Alex, Nate'in yanına gelip olanları yüz yüze konuşabilmeleri için yeterli vakitleri olduğunu düşünmüştü fakat hâkim, Alex'in işlediği suç çok iğrenç olduğu için kararın açıklanmasından iki gün sonra asılmasına hükmetmişti. Mektubun Nate'e ulaşması, Charleston'a gelmesi ve Alex'i aklamaları için yeterli vakit olmamıştı.

"Sen ne?"

Alex ayağa kalktı ve ateşe biraz daha odun attı. "Hiçbir şey, hatun. Hiçbir şey yok."

Cay yalan söylediğini biliyordu. Ne yapacağına karar verdiğini söylemek üzere olduğundan emindi ama Cay'e bunun ne olduğunu anlatmıyordu. Cay ona *canını* emanet edecek kadar güveniyordu ama o kendini savunmak için ne yapacağını bile söyleyemiyordu. Dizlerini kendine çekti ve kollarını etrafına doladı. Havluyu kenara koyunca yasemin kokusu her tarafa yayıldı. "Bana 'hatun'dan başka bir şekilde hitap edebilir misin lütfen?"

Alex yarım yamalak gülümsedi. "Sen bana herhangi bir şekilde hitap etmeye başlarsan olur."

"Çok saçma. Ben sana..."

"Evet, sen bana nasıl sesleniyorsun?"

"Bay McDowell."

"Kulağa hoş geliyor." Alex gerindiğinde nemli gömleği sırt kaslarına yapıştı. "Büyüklerine karşı saygılısın anlaşılan. Belki şu anki durumumuza uygun olduğundan buna ara sıra 'efendim' de ekleyebilirsiniz."

"Şu anki durumumuz..." dedi Cay. "Seni kurtarmasaydım şimdiye ölmüştün. Seni ilk gördüğümde yayandın ve sana ateş edenlerden kaçıyordun. Kaçmana yardım eden adamlara ne oldu?"

"Biri vuruldu, diğeri de teslim oldu," dedi Alex sessizce.

"Sen nasıl kaçtın?"

“Karanlığın içine daldım ve koştum. Onlardan kurtulacağımı düşünmüyordum.” Cay’e bakıp gülümsedi. “Ama balo için hazırlanmış güzel bir genç kız beni bekliyordu. Bir melek gibi göründün bana.”

“O zaman öyle söylememiştin ama. Lanetlendiğini söylemiştin.”

“Beni yanlış anlamışsın. Ölüp cennete gittiğimi düşündüğümü söyledim.”

“Dedin ki...” dedi Cay fakat sonra alay ettiğini anladı. “Evet, beni bir meleğe benzettiğine inanıyorum ve seni beklediğimi gördüğüne çok ama çok sevinmiştin.”

“Ben de böyle hatırlıyorum.” Gözleri alevlerin ışıyla parlıyordu ve Cay gülümsemeden edemedi.

“Hatun, bence...” Ona baktı. “Cay, bence artık uyumalıyız. Yarın sabah erkenden yola çıkacağız.”

Cay sızlandı. “Yine gün doğmadan önce. Evdeyken hizmetçim beni bir bardak sıcak çikolatayla uyandırır ve ben yataktan çıkmadan çikolatamdan içerken o gün ne giymek istediğimi sorardı.”

“Çok sıkıcıymış,” dedi Alex ateşi söndürürken.

“Hayır, bu...” Gecenin durgunluğunda etraflarına baktı. Oldukça güneydeydiler ve bitki yapısı değişmeye başlamıştı. Sadece T.C. Amca’nın çizimlerinde gördüğü çiçekleri fark etmişti. “O zamanlar sıkıcı olduğunu düşünmüyordum,” dedi yere bakarak. “Alex.”

“Ne dedin?”

“Evdeyken bunun sıkıcı olduğunu düşünmediğimi söyledim.”

“Hayır, onu duydum. Sonra ne dedin?”

Gülümsedi. “Alex. Bunu mu duymak istiyordun?”

“Hayır, Bay McDowell daha çok hoşuma gidiyor.”

Cay yerden bir avuç toprak alıp Alex’e fırlattı ve Alex kolundan vurulunca gerçekten canı acımış gibi sesler çıkardı. “Hiç de nazik bir beyefendi değilsin.”

“Hiç olmak istemedim. Sadece bir beyefendinin damızlık atının sahip olduklarını istedim.”

Cay gülerek ayağa kalktı. “Artık uyku vakti. Hizmetçimin yatağına ısıtması ve sıcak çikolatamı getirmesi gerekiyor sadece, sonra uyumaya

hazır olurum.” Alex’in gülmesini bekliyordu fakat ciddi bakışlarına maruz kaldı. “Ne oldu?”

“Erkeğe benzemiyorsun.”

“Ben de öyle umuyorum.” Kıyafetlerine baktı. “Bu pantolonların insana büyük özgürlük tanıdığını söylemeliyim. Ve şeylerin eksikliği... belli içliklerin eksikliği bugün at binmeyi çok kolaylaştırdı benim için.”

“Hayır, asıl konu yürüyüşün, hareketlerin. Hatun...” Alex elini kaldırdı. “Cay, bu şekilde asla bir erkek gibi algılanmazsın demek istiyorum.”

Cay elini saçına götürdü. *Ağlamayacaktı.* “Biliyorum. Saçlarım...”

“Saçlarını kazısam bile kız gibi görüneceksin. Olay durumunda, ellerini hareket ettirme biçiminde.”

“Ellerimi hareket ettirme biçimimde ne varmış?”

“Balo salonuna giren bir hanımefendiysen hiçbir şey yok. Ama erkek kıyafetleri giymiş bir kız gibi görünüyorsun.”

Alex’in ne demek istediğini anlayan Cay, “Ya,” dedi. “Tally gibi davranmamı istiyorsun.”

“Bilmiyorum, bir dene.”

Cay ateşten uzaklaştı, omuzlarını geri attı, göğsünü dışarı çıkardı ve Alex’in yanından, en iyi, en harika insan kendisiymiş gibi kasılarak geçti. Durduğunda yumruğuyla burnunu sıyırdı ve sanki onu dövüşe davet ediyormuş gibi küstah bir tavırla Alex’e baktı.

Alex bir kahkaha patlattı. “Kesinlikle doğru olamaz bu. Çocuk böyle yürüyor olamaz.”

“Hep böyle yürüyor.”

“Bir daha dene ama bu sefer kavga çıkarmak istiyormuş gibi davranma. Omuzlarını geriye atman güzel ama bu kadar kasılma.”

“Belki biraz Adam gibi.” Cay bir kez daha yürüdü ama bu sefer yolu birkaç uzun adımda tamamladı ve yüzünde dünyanın geri kalanını önemseyemeyecek kadar meşgul olduğunu belirten bir ifade vardı.

Alex gülmek için öksürdü.

“Olmadı mı? Peki ya Ethan?”

Alex deneyebileceğini göstermek için elini açıp uzattı.

Cay yürüdüğü yoldan bu sefer yavaş yavaş, her şeye dikkatlice bakarak dönmeye başladı ama Alex'e baktığında sanki onu daha önce hiç görmemiş ama tanışmayı çok istemiş gibi uzun bir bakış attı.

"Tanrı aşkına!" dedi Alex. "Kesinlikle böyle yapmıyordur."

Cay omzunu silkti. "Kızlar sokakta peşinden gidiyor."

"Aslında, şey, bunu yapmana gerek olduğunu sanmıyorum. İnsanların bizi takip etmesini istemiyoruz. Peki ya diğer ağabeyin? Adı neydi?"

"Nathaniel. Nate."

Cay etrafında bakındı ve eyerde asılı duran deri çantayı aldı. "Bunun bir kitap olduğunu düşün." Çantayı yüzüne iyice yaklaştırdı ve kitaptan başka hiçbir şeye dikkat etmiyormuş gibi alanın sonuna doğru yürüdü. Sona geldiğinde kafasını aşağıda tutmaya devam etti ama ağacın etrafından dolaştı. Ateşe döndü ve Alex'e baktı. "Ee?"

Alex gülmekten kendini alamıyordu. "Hiçbirinin doğru olduğunu düşünmüyorum. Şöyle olsa..."

"Nasıl olsa?"

"Yani hatun... Cay, benim gibi yürüsen olmaz mı?"

"Ah. Böyle mi demek istiyorsun?" Göğsünü dışarı çıkardı, suratı asıldı ve aşağıda duran hayali bir insana doğru baktı. "Gelsene artık, hatun. Tüm günü burada geçiremem. Bana yarardan çok zararın var." Hızla karanlığın içine daldı ve hayali aslını geride bıraktı.

"Ben öyle..." diye başladı Alex fakat sonra başım salladı. "Belki yapıyorumdur. Böyle yürür ama ağzını açmazsan idare edebilirsin."

"Bu bir iltifat mıydı?"

"Benden gelmedi," dedi ama sakallarının ardında gülümsüyordu. "Artık uyumalıyız bence. Yürüyüşün üzerinde yarın da çalışırız."

"Bacaklarımı ayırarak oturmam gerektiğini söylemeyeceksin. değil mi?"

"Evet, söyleyeceğim," dedi ciddi bir tavırla.

“Belki bu iyi olur. Bu kadar büyük bir günah işlersem annem nerede olursam olayım gelip beni bulur.” Hope’un büyük pelerini yerden kaldırdı ver üzerine örttü. Onu hem topraktan korunmak hem de kendini gizlemek için kullanacaktı fakat pantolonuna baktığında durumun gerçekliğini düşündü. Biri onun kız olduğunu tahmin ederse ve onu Alex’le görürlerse kim olduğunu anlamaları zor olmazdı. İkisi de hapsi boylayabilirdi.

“Saçımı kesmeni istiyorum,” dedi yumuşak bir sesle ama saçlarına dokunmaya cesaret edemedi, yoksa yeniden ağlamaya başlayabilirdi.

Alex’in özür dilemek üzere olduğu veya bu işi sabaha bırakmaları gerektiği konusunda bir bahane uyduracağını fark etti ama düşündüğü olmadı. Alex başıyla yakınlarındaki bir kütüğü işaret etti, Cay dimdik bir şekilde kütüğe oturdu.

Alex dükkândan aldığı makası yerdeki çantasından çıkardı ve Cay’in arkasına geçti. Genç kadının saçları, yüzdükleri için hâlâ nemliydi ama kurumaya başlayan kısımları dolgun buklelere dönüşüyordu. Böyle bir saç kesmek güzelliği harcamak demekti.

Cay Alex’e baktı, yüzündeki tereddüdü gördü ve bu işi kendisi için daha fazla zorlaştırmamasını söylemek istedi. Bunun yerine teşvik etmeye karar verdi. “Sana Benjamin’den bahsetmiş miydin?”

“O kim ki?” dedi Alex eline bir tutam saç alıp kaldırarak. Tutamı yüzüne götürmek, cildinde hissetmek istedi. Hapishanede geçirdiği ve duruşmada harcadığı haftalar sebebiyle bir kadının yumuşaklığını hissetmeyeli aylar olmuştu. “Beşinci bir ağabeyin mi var?”

“Benjamin taliplerim arasında en genç olanı. Yirmi iki yaşında ve yakışıklı. Ethan kadar yakışıklı değil tabii ama yine de göze hitap ediyor. Ailesi oldukça zengin ve o da kumar oynamayı, atlar üzerine bahis oynamayı seviyor.”

“Bahis mi? Bir kumarbazla evlenmeyi düşünmüyorsun, değil mi?” Saçından bir tutam kaldırıp ilk makas darbesini vurdu. Göz alıcı kııl saç yere düşerken Alex de ona baktı.

Cay saçının kesildiğini hissettiğinde ağlamamaya kararlıydı. “Ama beni güldürüyor ve oynaması çok keyifli oyunlar icat ediyor. Belki evlenmem gereken kişi odur diye düşünüyorum. Hüküm giymiş bir katille kanunlardan kaçma maceramın güzel bir hikâye olduğunu düşünecektir.”

“Nasıl bir adam, başından geçenleri hiç umursamaz ki?” Alex saçından biraz daha kesti. “Herkesin düşündüğü gibi suçlu olsaydım ne olacaktı? Şimdiye kadar sana ne yapmış olabileceğim hakkında bir fikrin var mı?”

“Ama bir şey yapmadın ve geri döndüğünde Ben’e her şeyi anlatacağım. Saçma yasemin yağı sürmeme çok gülecek.”

“Öyle mi?” diye sordu Alex, onun saçını keserken somurtuyordu. “Kıskanmayacak mı?”

“Benjamin, kıskançlığın saçma bir duygu olduğunu ve evlendiğimiz zaman ne yaparsa yapsın onu kıskanmamam gerektiğini söylüyor.”

“Sen evde velet sürüsüyle otururken o kadınlarla gezeceğini söylüyormuş gibi geldi bana.”

“Kadının görevi bu değil midir?”

“Hayır,” dedi Alex. “Bence bir çift, aile kurmak için beraber çalışmalıdır.”

“Sence bir erkek kıskanç mı olmalıdır yani?”

“Bence...” Cay’ın kendisiyle alay ettiğini anladığı için sustu. “Sen insanın canını sıkkan bir kız çocuğundan başka bir şey değilsin. Hadi, bitti.”

Cay ayağa kalktığında pelerini omuzlarından aşağı düştü ve bir süre kafasını hareket ettirmeye korkarak durup Alex’e baktı. Saçlarının bu kadar kısa olması nasıl bir his yaratacaktı? Yavaşça ve hafifçe kafasını önce bir tarafa, sonra da diğer tarafa çevirdi. Aslında o kadar kötü hissetmiyordu. Alex, ağabeyleri gibi saçını arkaya tarayıp ense-sinde toplayabilmesi için omuz hizasında kesmişti.

Cay kafasını yana çevirdi ama bu sefer daha hızlıydı. Neredeyse otuz santim kadar kısalan dolgun saçları şaşırtıcı derecede hafifle-

mişti. Kafasını sallamaya başladı ve saçları yüzünün önüne uçtu. Durduğunda Alex'e baktı. Alex bir elinde makasla şaşkınlık içinde onu izliyordu.

"Beğendim sanırım." Bir ayağını kütüğün üzerine koydu, elindeyse hayali bir pipo vardı. "Pekâlâ efendim, buğdayın fiyatından ne haber? Sizce yeniden artacak mı yoksa İngilizler onun da mı icabına baktı?"

Alex hayatında onun kadar erkeksi olmayan birini daha önce hiç görmemişti. Dalgalı saçları omuzlarına değiyordu ve uzun kir-piklerinin gölgesi yanağına dölşüyordu. "Bence konuşma işini bana bırakmalısın."

Cay ayağa kalktı ve birkaç kez daha saçlarını savurdu. Kesinlikle çok güzel bir histi.

"Şunu yapmayı keser misin!" diye çıkıştı Alex.

"Neden?"

"Beni rahatsız ediyor çünkü. Artık uyumalısm."

"Peki ya sen?"

"Benim ne yapacağım seni ilgilendirmez," derken huysuzluk yaptığının farkındaydı. Hâlâ Lilith'e âşık olduğunu biliyordu ama bir kadınla baş başa kalmayalı uzun zaman olmuştu ve Cay... Doğru kelimeyi bulmaya çalıştı. *Büyüleyici*... Cay büyüleyiciydi.

Karşısında durmuş ona bakıyordu ve Alex onun ne istediğini biliyordu. Nereye gittiğini, ne yapacağını ve ne zaman döneceğini öğrenmek istiyordu. Alex bir defa daha ne yaptığının onu ilgilendirmediğini söylemek istedi ama söylemedi. "Şu yağı saçından çıkarmak için kafamı yıkayacağım," dedi sonunda. Oysa buz gibi nehirde uzun uzun kalmayı planlıyordu.

"Bunu yapamazsın," dedi Cay. "Saçındaki şeylerin boğulması için yağın en azından sabaha kadar kalması gerekiyor. Yarın yola çıkmadan yıkarsın." Pelerini aldı ve etrafına doladı. "Ama ne istersen yap. Ben uyuyacağım."

Ateşin yanına uzandı ve bir süre sessizce yattı ama sonra pelerinin bir tarafını açtı. Bu Alex'e bir davetti. Çok kalın olmasa bile yün onları ayıracaktı ve Cay o yanındayken daha güvende hissediyordu.

Alex uzun süre hareket etmedi. Bir karar veriyormuş gibiydi. Sonunda Cay sessizce güldüğünü duydu –bu sesi tanımaya başlamıştı– ve Alex çimenlerin üstüne, hemen yanına yatıp pelerini üzerine örttü.

“İyi geceler Cay,” dedi.

“İyi geceler Alex,” diye karşılık verdi Cay ve yünün üstünden Alex'in vücut ısını hissettiğinde uykuya daldı.

9

“Hâlâ leş gibi kokuyor,” dedi Alex kütüğe otururken. Başını eğince kokulu saçları iki yandan aşağıya döküldü. “Şu kokuyu geçiremiyorum. Üç kere sabunladım ama hâlâ burnuma... çiçek kokusu geliyor. Lanet bir çiçek gibi kokuyorum!”

Cay elinde makasla arkasında durmuş, uzun saçından birkaç santimetre kesmeye çalışıyordu. Cay saçının kokusunu kısıkanıyordu ama bunu söylememesi gerektiğini gayet iyi biliyordu.

Asıl sorun, sabah yavru köpekler gibi birbirlerine sokulmuş halde uyanmalarıydı. Pelerinin kalın yünlü kumaşının aralarında olduğu doğrudu fakat yine de birbirlerine çok yakındı. Alex’in yüzü ateşe dönüktü ve Cay hemen arkasında yatmış, vücudunu Alex’in vücuduna yaslamış, kolunu da göğsüne dolamıştı. Kafasını Alex’in kokulu saçlarına daldırarak güzel rüyalara dalmıştı.

Alex’in bunu itiraf etmek istemediğini biliyordu ama o da güzel rüyalar görüyor olmalıydı ki Cay’in elini alıp avcunu yanağının üstüne koymuştu.

Ama Alex kendine geldiğinde öfkeyle ayağa fırlamıştı. Yine de Cay’i korkutmamıştı. Genç kadın gerinmiş, Alex’e gülümsemiş ve muhteşem koktuğunu söylemişti. İşte o anda Alex nehre koşmuş, soyunmuş ve saçındaki yasemin yağından kurtulmak için ne gerekiyorsa onu yapmıştı.

İşe yaramamıştı. Saçı hâlâ güzel kokuyordu. Cay saçını kesmek için onu kütüğün üzerine oturtmuştu ve ne zaman bir yorum yapsa veya daha kötüsü, burnunu saçına götürse Alex daha da hiddetlenmişti.

“Kafamı kazıyacağım, evet, bunu yapacağım,” diye mırıldandı. “Kel olacağım.”

“Tıraş da olman gerekir çünkü sakalın da en az saçın kadar eşsiz kokuyor.”

Alex dönüp öfkeyle Cay’e baktı.

“Özür dilerim. Çok erkeksi bir koku. Fakat bunu arkadaşlarıma anlatmak için sabırsızlanıyorum. Tarifini dükkânın sahibinden alabilir miyim diye merak ediyorum. Bu kadar kuvvetli bir yasemin yağı görmemiştım. Yasemin çayını nasıl yapıyordur acaba?”

Alex ayağa kalktı, hâlâ öfkeyle bakarken omzundaki havluyu aldı. Maalesef o havlu da yasemin yağıyla kaplanmıştı ve hareket ettirdikçe koku etrafa yayılıyordu.

Cay gülmemek için dudaklarını ısırarak zorunda kaldı ama onu sakinleştirmeye çalışmaktan da sıkılmıştı. Saçmalıyordu. “En azından banka soyguncusu değilsin,” dedi.

“Peki, bunun nesi katil olarak adlandırılmaktan daha iyi?” Atına semer vuruyor ve çantaları yerleştiriyordu.

“İçeri girer girmez seni tanırlardı.” Alex arkasını dönüp susmasını gereken bir bakış atınca Cay sadece gözlerini kırptı. “Seni avlamaları için kadınlar tutarlardı.”

Alex Cay’e dik dik bakarak üzerine doğru yürüyünce Cay geri adım attı. Üzerinde elbise olsaydı yerdeki dallara takılabilirdi ama pantolonu ve yeni kazandığı özgürlüğüyle rahatlıkla üstlerinden geçti. “Yakalanma emrinde ne yazardı? ‘Bu suçluyu koklayın.’ Gazetelerle beraber kokunun küçük deneme boylarım da dağıtabilirlerdi. İnsanlar her gün gördükleri insanların saç kokusunu bu kokuyla karşılaştırırdı.”

“Sen...” dedi Alex ama Cay onun gözlerinden artık öfkeli olmadığı görebiliyordu.

“Gülsuyu kullanan insanlar elenirdi. Sadece yasemin yağı suçlu bulunurdu. Suçlular dünyasına neler yapabileceğini düşün. Bir adamın resmi değil, kokusu onu ele verirdi.”

“Pekâlâ, bu kadar yeter,” dedi Alex ama gizliden gizliye gülüyordu. “Atına bin de gidelim. Tabii benimle alay etmeyi bırakabilirsen.”

“Elimden geleni yaparım ama bir önerim var. Rüzgârın açısına göre eşlik edebilir miyim?”

Alex daha fazla kendini tutamayıp kahkaha attı. “Hadi hatun, kalk yoksa Bay Grady’yle buluşamayacağız.”

Cay ata bindi ve dizginlere asılıp Alex’i geçince sanki kendinden geçtiğini belli etmek istermiş gibi göstere göstere derin bir nefes aldı ve gözlerini kapadı.

Alex, Cay’in hareketini görmezden gelerek açıklıktan yola kadar liderlik yaptı. “Şimdi, unutma. Birilerini gördüğümüz zaman başım önüne eğeceksin ve hiç konuşmayacaksın. Yoksa bir kız olduğunu anlamaları çok uzun sürmez.”

“Ama kız gibi kokmuyorum,” dedi sırtarak. “Onu sana bırakıyorum.”

Alex başını salladı ve atını sürmeye başladı.

10

Nerede bu kız, diye sordu Alex yine kendine. Cay handa yanında olmalıydı ama değildi. Erkek kılığını denemeye tabi tutmak onun fikriydi ve günün erken saatlerinde bu konuda tartışmışlardı.

“Yapmayacaksın!” demişti Alex emir verir gibi.

“Eninde sonunda toplum içine çıkmam gerekecek, neden şimdi çıkmayayım?”

“Hâlâ Charleston’a çok yakınız.” Alex atın üstünde kaskatı bir şekilde oturmuş, bakışlarını ileriye yöneltmişti, Cay’e bakmıyordu.

“Savannah’nın güneyinde olduğumuzu biliyorum. Haritaya bakma iznim olmamasına ve senin de nerede olduğumuza, nereye gittiğimize veya ne kadar sürede oraya varacağımıza dair bana bir şey söylememene rağmen. Aslında benim için yaptığın planı bile henüz söylemedin. Seni ölümden kurtardım, kendi hayatımı tehlikeye attım ama sen beni zaman ve mekân konularında aydınlatmıyorsun ve ne zaman sana sorsam...”

“Tamam,” dedi Alex yüksek sesle. “Gevezeliği kesersen erkek kılığında hana girmene izin veririm. Ama davranışlarına dikkat etmelisin. Ve saçınla oynamayı da bırak!” Hemen yanında, at üstündeki duruşuna bakınca kendilerini o anda şerife teslim etmelerinin daha iyi olacağını düşündü. Alex’e göre Cay erkeğe hiç benzemiyordu. Ve ağabeylerinininki gibi olduğunu söylediği duruşu çok komikti. Dünyada kimse onun erkek olduğuna inanmazdı.

Cay'ın suratında kocaman bir gülümseme vardı. "Mahvolmuşsun gibi bakmayı bırak. Sadece sen kız gibi göründüğümü düşünüyorsun. Bu arada elbisemi dikkatlice katladın, değil mi?" Alex'e söylememiştii ama korse kısmına işlenmiş pırlantalar için endişeleniyordu.

"Evet, hatun." Mahvolmuş gibi bakmayı bırakamıyordu çünkü Cay'e baktığında böyle hissediyordu. Cay kendini gösterir göstermez yakalanacaklarından emindi.

Cay ona bakarak gülümsemiş ve arkasında kalmak için atını geriye çekmişti. Birkaç dakika sonra onun sol ayağını üzengiden çekip sağ ayağının üzerinde durmaya çalıştığını görmüştü. "Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sormuştu elinden geldiğince sakın bir sesle.

"Tally'nin sürekli yaptığı ama benim üzerimde elbise olduğu için yapamadığım bir hareketi. Kuzenim Derek öğretti ona. O..."

"Reis olacak," demişti Alex hızla ve kendini kontrol edemeyerek. Kışkandığını hissetmişti. Kuzeni Derek Moncrief'e iki ayağını da tek üzengiye koyup nasıl atın bir tarafına saklanacağını öğreten kişi Alex'ti. Alex bu numarayı fundalıkların arasında gece ata binmesi yasaklandığında babasından gizlenerek evden çıkmak istediği zamanlarda kullanıyordu.

"Öyle yapılmaz," demişti Alex düşündüğünden daha öfkeli bir sesle. "Bütün ağırlığını sağ ayağına ver ve sol bacağını arkasına doğru kaydır. Oldu, şimdi eğil hatun. Kimse atın bu tarafından seni göremez."

Cay minnetle gülümseyince Alex başka yöne bakmıştı. "Sanırım bu bir İskoç numarası."

"Aslında bunu babamdan öğrendim, o da Kızılderililerden öğrenmiş. Ağabeylerine baban öğretti sanırım."

"O..." Cay babasının bu kadar kullanışlı hareketleri ona değil de ağabeylerine öğretmesine ne kadar kırdığını belli etmeden edememişti. Onlara başka neler göstermiş ama kendisini mahrum bırakmıştı? "Başka neler yapmayı biliyorsun?" diye sormuştu Alex'e.

"Sence benden daha hızlı kaçmanı sağlayacak numaralar öğretir miyim sana?"

“Tutsak olmadığımı ve istediğim zaman gidebileceğimi söylemiştin. Ayrıca artık kaburgalarım birbirine yapışık olmadığı için yeni yeni keyfini...”

“Ne? Keyfini mi çıkarıyorsun?”

“Hayır, tabii ki hayır. Ama ben...” Gözlerini kısarak bakmıştı. “Büyük bir baş belasıymışım gibi bakmayı bırak ve başka bir numara göster. Tally’yi gördüğüm zaman onu derinden etkileyebileceğim bir şeyler yapabilmek istiyorum.”

“Ah, onu *derinden* etkilemek istiyorsan bunu denemek isteyebilirsin.” Ona at üstünde yapılabilecek numaraları göstererek zaman kaybetmemesi gerektiğini biliyordu ama bütün övgüyü başkasının kapmasına katlanamıyordu. Atları değiştirmişlerdi ve Cay’e kendi atıyla yolun kenarında durmasını söylemişti. İlk gece ona verdiği kirli mendili yere atıp kısırakla yolda ilerlemeye başlamıştı. Cay onu izlerken ona doğru dörtlünela koşmuş ve mendile yaklaştığında eğilip mendili yerden almıştı. Tıpkı Cay’in mendili günler önce düşürdüğündeki gibiydi ama bu sefer daha da eğilmişti ve Cay nasıl düşmeden eyerde kaldığını anlamamıştı.

Atını durdurup dönmüş ve Cay’e doğru yürümüşü.

“Bunun nasıl yapıldığını öğrenmek istiyorum.”

Alex attan inip kısırağının dizginlerini Cay’e uzatmıştı. “Öğreteceğim ama şimdi olmaz. Zamanımız yok.” Cay’in ifadesini görünce ona doğru eğilmişti. “Ve bunu tek başına dener de boynunu kırarsan benimle hesaplaşman gerekir.”

“Ne zaman öğreteceksin?”

Florida’ya gider gitmez öğreteceğini söylemek istemişti fakat keşif ekibiyle yola devam edeceğini ve Cay’in orada kalması gerektiğini biliyordu. Buluşma noktalarına gitmeleri için harcayacakları iki günden sonra onu bir daha hiç görememe olasılığı vardı. Ama bunu Cay’e söylemeyecekti. Tek söyleyebildiği, “Zamanımız olduğunda,” olmuştu.

Günün geri kalanında Alex, Cay’in ilk numarayı çalışmasını izledi. Cay’in önden gitmesini istemişti, böylece neyi yanlış yaptığını görebilecek ve hatalarını düzeltebilecekti... ve herhangi bir uzvunu

kırarak gibi olursa onu kurtarabilecekti. Ama Cay'ın önden gitmesi bir hata olmuştu çünkü Alex genç kadını vücuduna yapışan pantolonu ve incecik gömleğiyle atın üzerindeki hareketlerini seyretmek durumunda kalmıştı.

Hana vardıkları zaman Alex'in keyfi kaçmıştı. Cay'ın yeni kılığını denemek istemesi mantıklıydı ama Alex bunu kendine itiraf edemiyordu. Belki de geceyi yine onunla yolda geçirmek istiyordu. Başka bir insana yakın olmak hoşuna gitmeye başlamıştı. Hapishanede geçen korkunç haftalardan sonra bütün kederine rağmen insanların yanında olmayı arzuladığı zamanlar olmuştu. T.C.'yle konuşmasına izin verildiğinde beş dakika boyunca konuşmak ve avukatından başka birini dinlemek!

"İnsanlara erkek olduğumu düşündürebilirim," demişti Cay, erkek olarak insanların arasına çıkmasına izin vermesini sağlamak için. Alex onu yüzüstü bırakmaya dayanamamıştı.

"Tamam," demişti en sonunda. "Ama ne dersem onu yapmak zorundasın."

"Hep öyle yapmıyor muyum zaten?"

Alex inlemişti. "Bir tavuk kadar itaatkârsın."

"Bir ne?" diye sormuştu Cay. "Tavuk mu? Onca hayvan arasından bunu mu seçtin? Neden beni bir tavukla karşılaştırıyorsun?"

"Belki saçın yüzündendir. Kızıl horoz. Kızıl tavuk."

* * *

Şimdi Alex handaydı ve Cay'ın gelmesini bekliyordu. İki tabak yemek, iki kupa malt birası sipariş etmiş, sonra da Cay'ın daha önce hiç alkollü bir içecek içip içmediğini düşünmüştü. Ama ona çay sipariş ederek erkek olduğu hikâyesini devam ettiremezdi.

Bir kez daha kapıya baktı. Tuvalete gitmesinin üzerinden yarım saat geçmişti. Peki, nerede kalmıştı ve ne yapıyordu? Şimdiden tanınmış mıydı?

Masanın ucunda üç adam oturuyordu ve içlerinden biri, "Bize katılana. Böyle güzel bir gecede yalnız kalmamalısın," dedi.

"Bekliyorum ben, şey, kardeşimi."

"O da bize katılır," dedi ikinci adam.

Amerikan aksanını hatırlamak için elinden geleni yaparak, "Hayır, ama teşekkürler," dedi Alex. Cay'le tanıştığından beri bu aksanı kullanmamıştı. Üç adam ona bakmaya devam edince, "Kardeşim utangaçtır. Yabancılarla anlaşılamaz," dedi.

"Güzel bir çocuk mu?" diye sordu üçüncü adam. "Dal gibi incecik mi?"

Alex nefesini tutmamaya veya duyduklarının onu ne kadar şaşırttığını göstermemeye çalıştı. Adamın onun bir kız olduğunu anladığına dair bir şeyler söyleyeceğinden oldukça emindi. Ama kafasını sallamayı başardı.

"O halde pek de utangaç sayılmaz," dedi ilk adam gülümseyerek. "Onu hancının kızıyla gördüm, birbirlerinden utandıkları pek söylenemez. Gülüşüp konuşuyorlardı."

Alex korku içinde adama bakmaktan başka bir şey yapamadı. Cay yine ne yapmıştı? Onları ele verecekti! Tam yerinden kalkmıştı ki ön kapı açıldı ve Cay içeri girdi. Yeleğini atın üzerinde bırakmıştı, bu yüzden ince fiziği büyük beyaz gömleği ve dar kalçalarına oturan pantolonundan belli oluyordu. Bir erkeğe benzeyebileceğini nasıl düşünmüştü ki?

"İşte geldi. Çocuk, söylesene, kızla bir ilerleme kaydedebildiniz mi?"

Cay sırttı. "Evet, tabii ki. Ama siz moruklara anlatacak değilim, hiç heveslenmeyin."

Üç adam kahkahalarla gülererek bira dolu kupalarına döndüler.

Cay yanma oturur oturmaz Alex dişlerini kenetlemiş bir şekilde, "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu.

"Sonra anlatırım," dedi kısık sesle ve kalaylı kupasını hâlâ gülen adamlara doğru kaldırdı. Kanarcasına içmeye başladı.

"İndir şunu!"

“Susadım.”

“Şu anda senin sarhoş olup etrafta dans etmeye başlamana ve herkese kim olduğunu göstermene hiç ihtiyacım yok.”

“Dans edersem ne olurmuş?” diye sordu Cay. “Kimse kız olduğumu düşünmüyor. Beni öyle gören sadece sen varsın.” Masanın ortasındaki kapta duran yumurtayı aldı ve ısırdı. “Ne yaptığımı duymak istiyor musun? Bu güzelmış. Belki tarifini isterim.”

“Erkekler tarif sormazlar.”

“Annemin... Hayır! Nişanlımın evlendikten sonra bana yapmasını isteyeceğimi söyleyebilirim.”

Alex yumurtanın yenmemiş kısmını Cay'den alıp ısırdı. “Herkesle olabildiğince az konuş ve kimseden tarif isteme. Anladın mı?”

“Gereksiz konularda endişelendiğini anlıyorum. Hah, işte yemekler de geldi.”

“En azından erkek gibi olduğun bir konu var: iştahın.” Alex o kadar endişelenmişti ki iki tabak dolusu yemek getiren kızı fark etmemişti. Tabakta kalın dilimlenmiş salamlar, yeşil fasulye, tereyağlı patates, mısır ekmeği ve elma marmeladı vardı. Ama Cay'ın tabağının kendisininkinden iki kat dolu olduğunu görünce garsona baktı.

Sarı saçlı, mavi gözlü, güzel bir kızdı ve göğüsleri adeta göğüs kafesinden boynuna kadar taşıyordu... düşük dekolteli korsesi sayesinde her şeyi ortadaydı. Cay yan masada oturan adamlara bakınca kızı ağızları açık izlediklerini gördü.

“Korsen doğru durmuyor,” dedi Cay ve ellerini kızın iri göğüslerinin üzerine koyup bluzunun ön kısmını düzeltti. Alex ağzına bir lokma atmış olsaydı boğulurdu. O anda tek yapabildiği, dili tutulmuş bir şekilde bakmaktı.

“İşte oldu,” dedi Cay, “şimdi çok daha iyi duruyor.”

“Teşekkür ederim, efendim,” dedi kız, dikkatini yemeğe çevirmiş olan Cay'e reverans yaparak.

Handaki herkes –hepsi erkekti– kızın odadan çıkıp mutfığa gidişini izledi.

Kız gittikten sonra hepsi kahkahalarla gülmeye başladı ve Cay hakkında espriler yapıldı. İki adam ona doğru yürüyüp omzuna vurdu.

“Aferin sana çocuk!”

“Yürü be!”

İkinci darbeden sonra Cay’ın kafası neredeyse tabağa gömülü-yordu ama ona öfkeyle bakan Alex’in bakışlarını fark edebildi.

Sonunda gülüşmeler ve ilgi kesildiğinde Cay sessizce, “Gördün mü? Hepsi erkek olduğumu düşünüyor,” dedi.

“Dikkatleri üzerine çektin,” dedi Alex kısık sesle ve yanından geçerken Cay’i tebrik eden adama gülümsedi. “Korkunç bir gösteriydi. Kızın senin böyle bir şey yapmana izin vermesi inanılacak gibi değil!”

“Adam’dan daha kuralcı konuşuyorsun,” dedi Cay dolu ağızla. “Şu hardal uzatır mısın lütfen? Elmalı tatlı da varmış.”

“Peki, kızla ne yapmayı düşünüyorsun?”

Bir an kafası karışmış gibi bakan Cay gülümsedi. “Onu eteğinin altından mıncıklayabilirim, ne dersin?”

Alex dehşetle derin bir nefes aldı.

“Lütfen sakın olur musun?” dedi Cay başka bir adam omzuna vurduğunda gülümseyerek. “Ne yaptığımı biliyorum. Ahırda neler olduğunu anlatmalıyım. Onunla konuştum...”

“Lütfen doğru işitmediğimi söyle. Gidip birisiyle *konuşmadın*, değil mi?”

“Beni dinlemeyeceksin sanırım. Bana kalırsa birlikte yatağa gi-rene kadar bekleyip o zaman anlatmalıyım.”

Cay’ın söyledikleri o kadar çıldırtıcıydı ki Alex’in aklına bir karşı-lık gelmedi. Tabağındaki yemeğini bitirdi ve hana sessizlik çökerken bakmadan bile hancının kızının döndüğünü anladı. “Ona dokunursan seni...”

“Beni ne?” diye sordu Cay ona dik dik bakarak.

“Geceyi dışarıda geçirirsin ve bir daha senin yanında yatmam.”

Cay karşı çıkacak gibi oldu fakat kamp alanında bir başına kalma ihtimalinden dolayı ağzını açmadı. Garson tatlıyı servis ettikten sonra ona temas etmeden mırıldanarak, “Teşekkür ederim,” dedi. Kız git-

tikten sonra handaki adamların hayal kırıklıkları yüzlerine yansıdı ama başka bir gösteri çıkmaması sebebiyle çenelerini de kapadılar.

“Böyle daha iyi,” dedi Alex.

Cay toprak tabağın içindeki elma dilimleriyle oynadı. “Yardım etmeye çalışıyordum ama ne diyeceğimi dinlemiyorsun.”

Alex eğildi ve yüzü Cay’ın yüzüyle aynı seviyeye geldi. “Birileri seni tanır diye endişeleniyorum.”

“Biliyorum ama güzel şeyler yaptım. Nate’e mektup yolladım.”

“Ne yaptın?” Alex yandan geçen bir adama başıyla selam vermek için sustu. “Ne yaptım dedin?”

“Ağabeyime mektubumu ulaştırması için birilerini ayarladım. Nate’ten Charleston’a gitmesini ve gerçekte olan biteni öğrenmesini istedim.”

Alex aynı kişiden aynı şeyi istediği için karşılık veremedi.

Cay suskunluğunu yanlış anladı ve kendini savunmaya başladı. “Beni dinlersen her şeyi açıklayabilirim.”

“Pekâlâ,” dedi Alex. “Oda meselesi nedir?”

“Eliza –garsonun adı bu– bize özel odalardan birini verdi. Yatağı paylaşmamız gerekecek ama...”

“Bu iyi değil.”

“Tamam o halde, sekiz yataklı odalardan birini tercih ettiğini söylerim. Seninle uyumazsam başka bir erkekle uyumam gerekecek. Herkese bir yatak veremeyecek kadar dolular.”

Alex ona dik dik baktı. “Yemeyi bitirdin mi?”

Cay üç büyük lokma elmayı ağzına doldurup şurubu da kaşıkladıktan sonra ayağa kalktı. “Artık evet.” Meyvenin suyu çenesine akınca elinin tersiyle ağzını silmek zorunda kaldı.

“Yukarıya,” dedi Alex. “Tabii kadınlarla oynamak istemiyorsan.”

“Hayır, o işi Josiah’ya bırakıyorum.”

“Onun da taliplerinden biri olduğunu söyleme sakın.”

“Sessiz ol!” diye fısıldadı Cay. “Josiah, Eliza’nın sevdiği adam ve yarın kaçıyorlar. Babamın, sana daha önce de anlattığım çiftliklerinden birinde yaşayacaklar.”

Alex'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Neredeyse Nate'in satılmaktan zar zor kurtardığı, Alex'in eşi ve çocuklarıyla yaşamak üzere satın almak için para biriktirdiği çiftlikten mi bahsettiğini soracaktı. Bunun yerine onlar için hazırlanmış küçük odaya doğru Cay'in peşinden merdivenlerden çıktı. Yatağın üzerine konmuş ince uzun bir ayırıcı yastık görünce sevindi. Yastık yolcu hanlarında yatak paylaşmak zorunda kalan yabancıları birbirinden ayırmak için kullanılıyordu.

"Tamam," dedi Alex. "Dinlemeye hazırım." Odadaki tek sandalyeye oturdu ve bekledi.

"Tuvaletten geri dönüyordum ki bazı sesler duydum ve ben..."

"Nasıl sesler?"

"Eee..." Duraksadı. Onları gözetliyormuş gibi anlaşılmadan öpüşme, kumaşların birbirine sürtme ve derin nefes alıp verme sesleri duyduğunu nasıl söyleyebilirdi? Aslında bir bakıma yaptığı şey buydu. Ama böyle bir durumda kim olursa olsun, merak etmez miydi?

"Söyle artık," dedi Alex. "Ve hoşuma gidecek bir hikâye uydurmaya çalışma. Ne duydun ve ne yaptın?"

"Ahırdaki bölmelerden gelen sesler duydum ve çok dikkatli bir insan olduğum için neler olduğunu görmek istedim." Alex'in anlatıklarına inanıp inanmadığını anlamak için ona baktı ve artık iyice tanımaya başladığı kibirli ve çokbilmiş ifadeyi gördüğüne memnun oldu. Alex şu anda saçları taranmış ve geriye yatırılmış haliyle çok daha iyi gözüküyordu ama yüzü hâlâ sakallarla kaplıydı. Fakat gözlerinin etrafında daha az kırışıklık var gibiydi ve Cay'in ilk tahmin ettiğinden genç duruyordu. Belki odadaki loş ışıktan öyle görünüyordu.

Yatağın ucuna otururken neden gerçeği dolandırdığını sorguladı kendi kendine. Sonuçta bunun kendisiyle bir alakası yoktu, Alex'i neden hayatın gerçeklerinden mahrum bırakacaktı ki? "Sevişme sesleri duydum."

"Sevişme mi?"

"Evet. Öpüşme gibi şeyler. Oraya doğru gittim ve ahırın içinde Eliza ve Josiah'nın öpüştüğünü gördüm ve... ve..." Elini salladı. Ge-

risini Alex tamamlayabilirdi. "Parmak ucunda oradan ayrılıyordum ki Eliza ağlamaya başladı."

"O yüzden geri gittin," dedi Alex. "Bunun tam bir kız hareketi olduğunu anlamıyor musun? Her zaman kız gibi davranarak insanları erkek olduğuna nasıl inandırabilirsin?"

"İlk gece ağladığımda bana mendilini uzatmıştın hatırlarsan. Bu seni kız yapıyor mu?"

Alex gülümsemesini saklamak için kafasını çevirdi ama Cay onu gördü.

Alex, "Eliza'nın sorunu neymiş?" diye sorunca Cay onun öfkesinin dindiğini anladı. Alex'in endişelendiği için sinirlendiğini biliyordu.

"Babası zengin bir adamla evlenmesini istiyormuş."

"Ve sanırım o da genç ama fakir olanla evlenmek istiyor."

"Evet. Josiah'ya âşık ama çocuğun beş kuruşu yok." Cay Alex'e bakıyor ve ona son günlerde ne kadar alıştığını düşünüyordu. Charleston'da Hope ve T.C. Amcasıyla geçirdiği günleri düşününce üzerinden çok uzun zaman geçmiş gibi hissediyordu.

"Ne yaptın peki? Onlara bir çiftlik mi verdin?" Sert ses tonuna hâkim olamamıştı. Nate'le yaptıkları onca şeyden sonra Cay, çiftliği gamsız bir şekilde başkasına verecekti. Daha önce onun statüsü hiç ağırlına gitmemişti ama bu sefer farklıydı.

"Mektuplarımı aileme ulaştırırlarsa babamın onlara iş vereceğini söyledim. Josiah bir şeyler yetiştirmeyi seviyormuş ve babamın da çiftliğin başında duracak birine ihtiyacı olduğu için mektubumda orayı önerdim. Nesi var bunun? Sanki yapmamam gereken bir şey yapmışım gibi davranıyorsun. Mektupları gönderebilecek birini bulmama sevinirsin diye düşünüyordum. Birinde Nate'e gerçekleri yazdım, diğerinde de babama Charleston'da çok güzel vakit geçirdiğimi. Elden teslim edecekler."

Alex, Cay'ın adının Charleston gazetelerindeki hapishaneden kaçma haberlerinde geçmesinden ve babasıyla ağabeyinin şimdiden kasabaya gitmiş olmalarından korkuyordu. Ama bunu Cay'e söylemeyecekti.

“Hancının kızı senin gerçek kimliğini olduğunu biliyor muydu? Bu yüzden mi sana...” Göğsünün önünde bir el hareketi yaptı.

“Hayır, sevdiği adamla kaçmasını mümkün kılan bir erkek olduğumu düşünüyor. Ayrıca,” Alex’in yaptığı hareketin aynısını yaptı, “gömleği biraz kaymıştı... Josiah’yla ahırda yaptıkları şey yüzünden. Ben de onu düzelttim. Sanırım erkek olmam gerektiğini unuttum. Bir anlığına. Sadece bir anlığına unuttum, bir daha unutmayacağım. O adamlar çok büyüttüler olayı, değil mi?”

“Evet, öyle. Çok ama çok büyüttüler ve sırf bu yüzden bizi unutmayacaklar.” Alex ayağa kalktı, küçük pencerenin yanına gitti ve dışarı baktı. Kendini kontrol etmeliydi. Cay doğru bir iş yapmıştı ve ona kızmaya hakkı yoktu. T.C. isminin gazetelerde çıkmasına engel ol-duysa ve Nate yazdığı mektubu almadıysa Cay çok iyi bir iş yapmıştı. Ve hayallerini elinden alan kişi Cay değildi. Asıl bu hayali Lilith... dünyadan göç ettiğinde elinden alınmıştı.

Cay, Alex’in endişelerinden haberdar değildi. Onunla küçük bir odada durmanın tuhaf olduğunu düşünüyordu çünkü genellikle dışarıda vakit geçiriyorlardı. Ama burada duvarlar sınırları belirliyordu ve dışarıda olmaktan daha samimiydi. Onun yanına gitti. “Karını mı düşünüyorsun?” diye sordu yumuşak bir sesle.

“Evet. At yetiştirmek istiyordum ve biz beraber...” Susup Cay’e baktı. Gür saçları arkasındaki bağdan kurtulmuştu ve uzun kirpikleri masumca Alex’e dönüktü.

Cay aralarındaki tuhaflığı hissetti ve bu hiç hoşuna gitmedi. Kurdukları basit yoldaşlık bağından hoşlanıyor ve bunu korumak istiyordu. “Gerçekten güzel kokuyorsun,” dedi.

Alex gülümseyerek pencereden uzaklaştı ve rahatsız edici an geride kaldı. “Yatağın bu tarafını istiyorum, kapiya yakın olanı.”

“Biri içeri girerse beni koruyabilmek için mi?” Bu kelimeleri bir övgü olarak söylemek istemişti ama ağzından çıkar çıkmaz hepsini geri almak istedi. Karısının öldüğü geceye gönderme yapıyor gibi olmuştu. “Ben öyle demek istemedim...”

Alex'in sırtı dönüktü ve Cay yüzünü göremiyordu. Alex bir anlığına omuzlarını kaldırdı ve sonra kendini serbest bıraktı. "Seni korumak için elimden geleni yapacağım." Arkasını dönüp Cay'e baktı ve genç kadın bir saniyeliliğine içindeki derin acıya şahit oldu.

Onu güldürmeliyim, diye düşündü. Alex'i içine kapanmaktan kurtaran şey, espri anlayışıydı. Cay gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye çıkıştı Alex.

"Yukarıya küvet getirmelerini istedim. Sıcak su dolu küvette yıkanacağım."

Alex bir an şaşırды ama sonra rahatladı. Bir kez daha acısını gizledi. "Ben de sırtını sabunlarım."

"Onu Eliza yapacak."

"O halde ben de onun göğsünü yıkarım."

Cay kahkaha attı ve Alex de ona katıldı. Cay bunun üzerine bir şey söyleyemezdi. "Arkamı dön. Yatmadan önce şu sıkı bez parçasından kurtulmam gerekiyor."

"Korseyle uyumuştun, şimdi neden onunla uyuyamıyorsun?" diye sordu arkasını dönerken.

"Korse yukarıdakileri dolgunlaştırıyor ama bu şey... Ah, işte. Evet, muhteşem bir his. Cennette gibiyim. Şimdi dönebilirsin."

Alex dönüp ona baktı ama bunu yapmamış olmayı diledi. Cay'in üzerinde gömleği vardı ve düğmeleri de kapalıydı ama yine de hayal gücüne pek bir şey bırakmıyordu. "O adamların seni nasıl erkek sandığını anlayamıyorum."

"Teşekkür ederim," dedi Cay yatağın ucuna otururken. Sonra ayakkabı ve çoraplarını çıkardı.

"Bu kadar yeter. Daha fazla bir şey çıkarma üstünden."

Cay gülümsemeden edemiyordu. Hayatı boyunca birçok iltifat almıştı ama Alex'in söyledikleri daha gerçek gibiydi. Ona söylediği güzel şeyleri ailesi zengin olduğu veya yüklü bir mirasa konacağı için değil, arzulanabilir olduğu için söylüyordu. Erkek kıyafetlerinin rahathğına rağmen Cay, dişi olmayı daha çok seviyordu.

Gülümsemeye devam ederek giyinik halde yatağın cam kenarındaki tarafına geçti ve ince örtüyü üzerine çekip odada dolanan Alex'i izledi. Bir gün evleneceğini ve sevdiği adamla yatak odasında yalnız kalacaklarını ve gerçek birer karı koca olacaklarını düşündü.

Alex botlarını ve yeleğini çıkardı ama gömleğinin düğmelerini çözmeye başladığında durup Cay'e baktı. Onun gibi, giysilerinin çoğunu çıkarmadan yatağa girdi, mumu söndürdü ve örtüyü üzerine çekti.

Cay karanlıkta yatmış, Alex'in nefes alıp vermesini dinliyordu. Birlikte birkaç gece geçirmişlerdi fakat küçük bir odada yalnız olmak nedense daha samimi gelmişti. Aralarında uzun, yuvarlak yastık vardı fakat Cay, Alex'in yakınında olduğunu biliyordu.

Tüm günü at üstünde geçirdiği için yorgundu ve uyumak istiyordu fakat Alex'in hızlı ve derin nefeslerini duyuyor ve bir şeylerin canını sıktığını biliyordu. Karısının öldürülmesinden sonra ilk defa bir odada olduğunu ve yatakta yattığını anlaması bir dakikasını aldı.

Öldürülmesinden, diye tekrar etti içinden ve bu kelimenin, suçlu Alex'in işlemediğini belirttiğini fark etti. "Nasıl biriydi?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Alex, "Sessiz," deyince Cay ilk başta kendisine susmasını söylediğini sandı. Ama nefeslerini duyabiliyordu ve aklından geçenleri tahmin etmede başarılı olduğunu anladı.

"Benim gibi değildi o halde," dedi.

"Hayır, değildi. Sessiz, hassas ve zarifti."

"Günlerini ata binip gezerek geçirmiyordu herhalde?"

"Hayır. Ama senin ata binmeni beğendiğimi söylemeliyim."

Cay onun huzursuzluğunun dindiğini duyuyor ve hissedebiliyordu. Taktığı işe yarıyordu. Diğer tarafa dönüp elini başının altına koydu ve yastığın üzerinden Alex'e baktı. Alex sırtüstü yatıyordu ve Cay camdan sızan ay ışığında onu yandan görebiliyordu. "Onu anlatsana bana."

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Herhangi bir şey. Nerede büyümüş? Nasıl bir ailesi varmış? Okula nerede gitmiş? Kaç kardeşi varmış?"

“Bilmiyorum,” dedi Alex ve sesinden şaşkınlığı belli oluyordu. “Bu soruların cevaplarını bilmiyorum.”

“Nerede büyüdüğünü bilmiyor musun?”

“Hayır.” Alex dönüp ona baktı. “Hiç sormadım, o da hiç anlatmadı. Fakat çok az bir süre beraberdik.”

Cay başını tekrar yastığa koydu. “Bu çok tuhaf. Tanıştıktan on dakika sonra sana ailemi anlatmıştım.”

“Evet, anlatmıştın hatun. Ailen ve kendin hakkında o kadar çok şey anlattın ki şimdiden onları tanıyor gibiyim. Ama Lilith senin gibi değildi. Az ama öz konuşurdu.”

“Ama aile önemlidir. Aile her şeydir. Babanın senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Karına ondan bahsettin mi?”

“Evet. Ona İskoçya’daki hayatımı ve babamı anlattım. Hikâyeleri dinlemek hoşuna gidiyordu. Amerikan aksanıyla konuşmadığım zamanlarda beni anlamıyordu ama bunun için onu suçlayamam, değil mi?”

Cay esprili konuştuğunu duyup nefesinin yavaşladığını fark edince memnun oldu. İstedikini elde etmiş, onu sakinleştirmişti. Tabii geceyi, karısının boğazını kesmekten hüküm giymiş bir adamla kapalı bir odada geçirmemesi gerektiği de aklına gelmişti.

Cay onun nefesindeki değişimi hissettiği sırada Alex de onun nefesinin değiştiğini fark etti. “Başka bir odaya geçmemi istiyorsan geçebilirim.”

“Hayır,” dedi Cay. “Burada seninle olmak daha güvenli.”

Alex bir süre hiçbir şey söylemedi ama sonra büyük yastığın üzerinden uzanıp genç kadının küçük ellerini avuçlarının içine aldı. “Bunun için teşekkür ederim. Sen bana inanan ikinci kişisin.”

Cay ellerinin üzerindeki büyük ve sıcak elleri sevmişti... çok sevmişti. Elini çekti ve ona sırtını dönerek öbür tarafa doğru yattı. “O mendil numarasını bana öğretmeden Florida’ya gidersen her şeyi geri alırım.” Gülümsedi ve Alex’in kıkırdadığını duydu; Alex’in nefesleri yavaşladı ve Cay uykuya daldığını fark etti. Yumuşak ve sessiz nefesleri

Cay'i rahatlatıyordu ama camdan aya doğru bakıp önlerindeki birkaç günde neler olacağını düşündü.

Soru yağmuru sayesinde Alex'in onun için yaptığı "planı" bir araya getirebilmişti. Alex'in niyeti onu T.C. Amcasının arkadaşlarının yanında bırakıp keşif ekibine katılmaktı. Bir veya iki hafta sonra, Cay yine erkek kıyafetleriyle ailesinin Virjinya'daki evine doğru yolculuk yapacak ve bir suçlunun kaçmasına yardım ettiği için başına bir şey gelmemesini umut edecekti. İlk başlarda olduğu gibi Alex'in masumiyetini kanıtlamaya çalışmakla ilgili bir konuşma geçmiyordu artık. Alex bu düşünceyi yolda bir yerde düşürmüş gibiydi. Son birkaç gündür sadece Cay'i ailesine ve güvenli bir yere ulaştırmaktan bahsediyordu.

Adalet fikrinden vazgeçmiş olabilir mi, diye düşündü. Ve öyleyse bunu Cay için mi yapmıştı? Ve şimdiki konuşmalarından, Florida'nın vahşi ormanlarına gideceği ve belki de hiç dönmeyeceği anlaşıyordu.

Ama geçmişten bahsederken ses tonunun nasıl değiştiğini fark etmişti. Atlarından bahsederken kuvveti yerine geliyor, hatta heyecanlanıyordu. Geleceği için umutla yurdunu ve babasını geride bırakmıştı.

Tıpkı benim hayatım için bir planım olduğu gibi, diye düşündü Cay. Hayattan ne istediğini biliyordu, Alex gibi. Alex bunun için İskoçya'dayken çalışmaya başlamıştı bile. Kısrağıyla "mükemmel" damızlığı yasadışı yollarla çiftleştirme hikâyesini hatırlayıp gülümsedi. Bunu Amerika'ya gelebilmek ve bir gün kendi çiftliğine, bir eşe ve aileye sahip olabilmek için yapmıştı.

Benimle aynı şeyleri istiyor, diye düşündü ve kendisi istediği geleceğe sahip olabileceksen Alex'in olamayacağını düşününce büyük bir üzüntüye kapıldı. Bütün hayatı boyunca aranan bir katil olarak ve asılmadan bir gün önce kaçtığı gerçeğiyle yaşayacaktı.

Peki ya Nate mektubu alıp Charleston'a gitmiş ve Alex'in karısını kimin öldürdüğünü bulmuşsa? Bir insanın katilinin bulunması onu hayata geri döndürmezdi. Alex'in cinayet suçlamalarından kurtulacağı doğru olsa da sevdiği kadını *asla* geri döndüremeyecekti. Böylesine üzücü bir olayın etkilerinden kurtulmak yıllar alırdı... tabii kurtulabilirse.

“Bu kadar çok düşünme,” dedi Alex. “Beni uyutmuyorsun.”

“Peki,” dedi. “Bence Florida’ya gitmen bir şey çözmeyecek.”

“Ben de öyle düşünüyorum,” dedi Alex, “ama şu anda yapabileceğim tek şey bu. Uyumamız gerekiyor çünkü sabah erkenden yola çıkmayı düşünüyorum.”

“Kafamı saçlarına gömüp yasemin kokusunu içime çekersem uyuyabilirim.”

“Bana dokunmayı bile düşünme.”

Cay gözlerini kaparken, “Peki, Bay McDowell,” dedi.

11

Ertesi sabah gün doğmadan çok önce Alex, Cay'e yataktan kalkmasını söyledi fakat Cay pek uyanabilmişe benzemiyordu. "Gitmeliyiz, o şeyi göğsüne sar ve çıkalım."

Cay ayağa kalkmaya çalışırken, "Sıcak çikolatamı istiyorum," diye mınıldandı. "Ve banyo yapmak istiyorum."

"İki gün önce banyo yaptın. Şimdi giyin hadi."

Alex odanın diğer tarafına geçer geçmez Cay kendini yatağa attı ve anında uykuya daldı.

"Kalk!" dedi Alex onu gömleğinin kolundan yakalayıp çekştirerek. "Kendini yatağa bir daha öyle atarsan o küçük popona bir şaplak indiririm."

"Acımasısın." Gözlerini açmayı başaramıyormuş gibi, ayakta duruyor ama sallanıyordu.

"Cay!" dedi Alex sertçe. "Giyin."

"Giyiniğim," diye mınıldandı.

Alex bezi alıp omzuna attı ama Cay öylece durdu. Hareket etmeyince Alex devam etti. "Seni burada bırakmam için beni zorluyorsun! Aşağıya indim; hancı, kızının seyiyle kaçtığını çoktan öğrenmiş. Adam buradan birinin onlara yardım ettiğini biliyor. Seni burada bırakırsam çenenen tutup her şeyi ayarladığın konusunda hava atmama ihtimalin yok. Seni büyük ihtimalle hapse attırır."

Cay bir gözünü açtı. “Beni gerçekten burada bırakmazsın, değil mi?”

Tamamen giyinmiş olan Alex kapının önünde durdu. “Beş dakika. Beş dakika sonra atların yanında olmazsan beni bir daha göremezsin.” Sözlerinin ardından kapıyı arkasından kapayarak odadan çıktı.

Cay tam bir dakika boyunca öylece durdu. Tabii ki yalan söylüyordu ama belki de söylemiyordu. Alex odadan çıktıktan dört buçuk dakika sonra Cay kırsağının yanında esniyordu. Alex ortalarda yoktu. Elinde ağzına kadar dolu kupayla handan çıkınca, “Nerede kaldın? Saatlerdir seni bekliyorum,” dedi Cay. Alex’in bıyıklarının altından hafifçe sırtıttığını gördü ama Alex sadece kupayı uzattı. “Kahvaltı nerede?”

“Bu işte. Hancı yemek yapamayacak kadar sinirli. Kızının evlenmesini istediği adam da içeride.”

Alex başka bir şey söylemeyince, “Nasıl biri?” diye sordu Cay.

Alex’in ne kadar keyiflendiği gözlerinden belli oluyordu. “Çok yaşlı, çok çirkin.”

Cay kupayı kafasına dikip hana doğru yöneldi ama Alex onu kolundan yakaladı. “Nereye gittiğini sanıyorsun?”

“Adama yasemin yağından bahsedeceğim. Yaşlı ve çirkin adamları bile güzel gösteriyor.”

“Atına bin,” dedi Alex gülerek. “Önümüzdeki iki gün hızla yol alırsak yarın akşama varmış oluruz.”

“Yarın mı?” diye sordu Cay, kelimenin etkisiyle uyanmıştı. Sadece bir gün.

Alex atının üstünden ona baktı. “Beni özleyecek misin hatun?”

Ailesini göreceğine sevindiğini söylemek istedi ama kelimeler ağzından çıkmadı. Alex’in somurttuğunu görünce yeniden endişelenmeye başladığını anladı. “Sana Ephraim’den bahsetmiş miydin?” diye sordu atına binerken.

“Üçüncü talibin mi?”

Cay, Alex’in arkasından taşlık alandan anayola çıktı. “Evet. Kırk iki yaşında, dul ve üç yetişkin çocuğu var.”

“Hatun, lütfen şaka yaptığını söyle.”

“Hayır. Çok zengin, güzel bir atı var ve...”

“Ama her görüşünde kalbinin hızla atmasına sebep oluyor mu?”

“Alex McDowell, tanıştığım en romantik erkeksin.”

“Adam hariç tabii.”

“Adam uzun kış gecelerinde şiir yazar.”

Alex sızlandı. “Mükemmel ağabeyinle umarım hiç tanışmam.”

Cay, Alex’e baktığında onun ailesinden kimseyle tanışmama ihtimali olduğunu düşündü.

Alex Cay’in ifadesinin değiştiğini, gözlerindeki parlaltının kaybolduğunu gördü. “Gitmeye hazır mısın? Bana ayak uydurabilir misin?”

“Seni zorlanmadan geçebilirim.”

“Ha şöyle. Artık üzölmek yok. Benden kısa süre sonra kurtulacaksın.” Alex dönerek hızla yola koyuldu, Cay hemen arkasındaydı.

Güneye doğru gittikçe kasabalar ve hatta yollar azalmaya başladı. Evden çok köye benzeyen kocaman, gösterişli plantasyonların yanından geçtiler. Tekdüze ve ot bürümüş yolların etrafı hektarlarca pamuk ve pirinç tarlalarıyla çevriliydi.

Plantasyonların olmadığı yerlerde, etraflarında bir düzine kadar çocuğun koşturduğu küçük, yıkılmak üzere olan evler vardı. Çok zengin ve çok fakirin arasında belirgin bir çizgi vardı.

Cay, Alex’in tutturduğu acımasız hıza ayak uydurmaya çalışırken her şeyi görmeye çalışıyordu. Alex arada bir dönüp iyi olup olmadığını soruyor ve Cay de başını sallayarak karşılık veriyordu.

Güneş ışınları kuvvetlendi, gökyüzü mavileşti, insanlar ve evler seyrekleşti. Cay ışıktan kendini korumak için geniş siperlikli şapkasını eğip yola devam etti.

Öğle vaktinde bir nehir kenarında durarak yemek yediler.

“Hâlâ evde olmayı diliyor musun?” diye sordu Alex.

Cay uzun, tıknaz gövdeli palmyelere ve büyük eğreltiotlarına baktı. “Hayır, pek değil.”

“İki talibin için bile mi?”

“Üç.”

“Yetişkin çocukları olan adam hakkında ciddi değildin, değil mi? En büyük çocuk kaç yaşında?”

“On sekiz.”

Alex mataranın tıpasını taktı. “Seninle yatacak yaşta.”

“Asla öyle bir şey yapmaz. Çok iyi bir oğlan. Hukuk okuyor.”

“Aa, o zaman tamam. Çünkü avukatlar kişilikli insanlardır.”

“Çok kötüsün.”

“Öyle olmadığımı söylemedim.” Atına bindi ve Cay’e baktı. “Yaşlı adamı elersen geriye vaiz ve kumarbaz kalacak. Kiminle evleneceğin konusunda iyi düşünmen gerekiyor, hatun.” Gülerek atını ıssız yola doğru sürdü.

Cay kısırağına binerken Alex’e arkadan dil çıkardı. Ancak Alex arkasını döndü ve hareketini gördü... öyle bir güldü ki Cay ona vurmak istedi.

Birkaç saat daha at binmeye devam ettiler ve yollar patıkaya dönecek kadar daraldı. İki kere evlerin önünde durdular ve Alex yol sordu. Her seferinde ev sahipleri arkadaşa ve dışarıdan gelen haberlere aç olduğu için onları içeri davet etti. Cay orada kalmak ve attan inerek yürümek istedi ama Alex kabul etmedi. Bir evde on altı yaşlarında güzel bir kız Cay’e kirpiklerinin altından bir bakış attı ve kocaman bir parça mısır ekmeği verdi. Ama Alex’e hiçbir ilgi göstermedi.

Atlarına geri döndüklerinde Cay keyifle ekmeğini yedi. “Bu yediğim en lezzetli mısır ekmeği olabilir. Hmmm. Çok lezzetli.” Alex’e bir ısırmak bile vermedi. “Bu ekmeği neden bana verdiğini biliyorsun, değil mi?” diye sordu.

Alex hiçbir şey söylemedi.

“Benimle flört ediyordu da o yüzden. Benimle flört ediyordu çünkü erkek olduğumu sandı.”

Alex onu baştan aşağıya süzdü. Pantolonu bacaklarına yapışmıştı, saçları omuzlarına kadar iniyordu ve büyük şapkasının siperliği peçe gibi duruyordu. Bundan daha kadınsı görünemezdi. “İnsanların aptal olduğunu kanıtlamış oldun.”

"Ne görmeleri gerekiyorsa onu görüyorlar. Ne zaman duracağız? Yakınlarda bir han var mı?"

"Bu yolda yok. Onu paylaşacak mısın, paylaşmayacak mısın?"

Yemediği kocaman mısır ekmeği Cay'ın elinde duruyordu. "Sana satabilirim."

"Para sende."

"Para istemiyorum. Bana planını anlatmanı istiyorum."

Alex gözlerini kıstı. "Şimdiye kadar anlamadın sanki."

"Yani bütün üstü kapalı sorularımı anladın mı?"

"Üstü kapalı ne demek, haberin bile yok senin."

"Peki, küçükken başından geçen bir olayı anlat."

"Hapishanedeyken hücremi farelerle paylaştığımı anlatsam nasıl olur? Ya da kasabalıların bana mahkeme salonuna giderken taş attıklarını duymak istersin belki?"

Cay'ın gülümsemesi yüzünden silindi ve mısır ekmeğini Alex'e uzattı.

Alex ekmeği iki lokmada yedi. "Bir gün yumuşak kalbin yüzünden başın belaya girecek. Ben kazandım!" Atını tekmeleyip ilerledi.

"Seni gidi..." diye bağırdı Cay önünden hızla kaybolurken. Kahretsin! Neden Tally ona küfür öğretmeye çalışırken ağabeyini dinlememişti? "Çok kötü bir insansın Alexander McDowell!" diye bağırdı ama karşılığında Alex'in kahkahasını duydu. Ve artık Cay de gülümsüyordu.

12

“Peki ya misafirhanedeki insanlar benden hoşlanmazsa?” diye sordu Cay.

Alex ateşin kalıntılarını ayağıyla söndürüyordu. “Senden neden hoşlanmasınlar ki?” diye sordu yumuşak bir sesle.

“Efendim?”

“Diyorum ki onlarla sonsuza kadar yaşamayacaksın, sadece birkaç hafta kalacaksın, o yüzden bir şey olmaz.”

“Kaç hafta?”

“Bilmiyorum.” İçin için yanmaya devam eden bir çalının üzerine bastı. Cay’e baktığında sanki bütün soruların cevaplarını bildiğini düşünüyormuş gibi kendisine baktığını gördü. “Gerçekten neyle karşılaşacağımızı bilmiyorum. İnsanlara Charleston’dan kaçan mahkûm hakkında ne bildiklerini soramam, değil mi?”

Cay bir kütüğün üzerine oturdu ve orada sonsuza kadar kalabileceğini düşündü. T.C. Amca’nın –henüz yeni gördüğü– haritasına göre Alex’in Bay Grady’yle buluşacağı St. John Nehri’nin kenarındaki küçük kasabaya üç saatlik mesafedeydiler. Kasabada yaklaşık bir düzine kadar ev, bir ticaret merkezi ve birkaç dükkân vardı. Evlerden biri para karşılığında misafir kabul ediyordu ve Cay de orada kalacaktı. T.C.’nin “arkadaşlarının” yanında kalacağını düşünmüştü fakat sadece bir misafirhanede kalacaktı.

Alex yanma oturdu. "Hadi ama hatun, neşelen biraz. Sadece kısa bir süreliğine... sonra ailenin yanına döneceksin."

"Peki, nasıl döneceğim? Ya soyguncular bana saldırırsa?"

"Onlardan hızlı kaçabilirsin. Veya sana öğrettiğim gibi atının bir tarafına doğru eğilerek saklanabilirsin."

Cay, Alex'in sesindeki alaycı tonu duyabiliyordu. Ayağa kalkıp yukarıdan ona baktı. "Sen Florida'daki ormanların derinliklerinde eğlenirken!"

Önceki gece iğne yapraklı sık ağaçların arasında kamp kurmuş ve artık alıştıklarından birbirlerine sokularak uyumuşlardı. Aslında pelerine veya ateşe gerek duymayacakları kadar sıcaktı. Bu yüzden bir metre mesafe bırakarak uyumamak için hiçbir nedenleri yoktu fakat ayrı yatmak için nedenler uyduramayacak kadar yorgunlardı. Alex nemli toprağın üzerine bir örtü sermiş, ikinciye birkaç metre öteye sermek için harekete geçmişti fakat Cay'in bakışlarından sonra onu da diğerinin yanına koymuştu. Sonuçta beraber geçirecekleri son geceydi.

Konuşamayacak kadar yorgunlardı ama sabah Alex, T.C.'nin haritasını göstermiş ve Cay buluşma noktasına ne kadar yakın olduklarının farkına varmıştı. Gündüz epey yol kat etmişlerdi ve Cay neredeyse hiç gülümsememişti bile.

"Hadi ama hatun, aklından geçen bir espri vardır," demişti Alex atıyla Cay'in yanında ilerlerken.

"Hayır, hiç yok."

"Saçıma biraz daha yağ sürsem peki?"

Cay komik bir karşılık düşünmüştü fakat aklına hiçbir şey gelmemişti.

Öğlene doğru Alex engibeli yoldan çıkmış, onları yutacakmış gibi görünen sert çalılarının arasından bir açıklığa çıkıp ateş yakmıştı. Bunun zaman kaybı olduğunu biliyordu fakat Cay gibi o da sonsuza kadar ayrılmadan önce kalan az zamanın farkındaydı. Cay'i özleyecekti. Bunu Cay'e söylememişti fakat onları neyin beklediği konusunda ciddi endişeleri vardı.

Şimdi kütüğün üzerinde oturmuş, Cay'e bakıyordu. "Mecbur kalmasaydın bunu yapmazdım. Biliyorsun değil mi? Seçme şansım olsaydı..." Gülümsedi. "Seninle geri döner ve ağabeylerinle tanışırdım."

Cay yeniden kütüğün üzerine oturdu. "Ormanda saklanman gerekmeseydi hâlâ evli bir adam olurdun ve beni tanımazdın bile."

"Doğru," dedi Alex. "Ama başıma gelenlerin arkasındaki gerçeği öğrenebilirim, bir gün seni ziyaret edebilirim."

"Etmezsin." Cay iç çekti. "Sanırım bütün hayatım mahvoldu."

"Bunun için çok üzgünüm, hatun. Seni bir kaçağa dönüştürmeyi, peşine silahlı adamların düşmesini hiç istemedim. Veya..."

"Ama mesele de bu," dedi Cay yeniden ayağa kalkarak. "Sanırım bunların hepsinden *keyif aldım*. Bunlar olmadan çok mutlu bir insandım. Muhteşem bir ailem, iyi dostlarım vardı ve çok güzel, küçük bir kasabada yaşıyordum. Her şeyim vardı. Ama şimdi..." Kollarını uzattı. "Şimdi üzerimdeki kıyafetlerden başka bir şeyim yok ve..."

"Ve çantamdaki elbisenden," diye ekledi Alex, "ayrıca üç pırlanta toka." Onu yeniden enerjik görmekten öyle memnundu ki dükkânda yaptıkları gibi onunla yeniden dans etmek istiyordu.

"Annemin bir şirketinin olduğunu biliyor muydun?"

Alex her şeyi bildiğini söylememek için kendini zor tuttu, sözünü kesmek istemiyordu. "Nasıl bir şirket?"

"Şirketi, evlenmeden önce Boston'dayken kurmuş ve birçok kadını meyve satmak için işe almış. Çok başarılıymış ve şirketi devrettiğinde çok para kazanmış, hepsini de yanında çalışanlara vermiş. Annem kayda değer birçok iş yapmış. Peki, *ben* ne yaptım?"

"Kararsızlığınla üç erkeği deliye çevirdin herhalde?" dedi Alex.

Cay şaka yaptığını biliyordu ama öyle karşılık vermedi. "Aynen öyle! Ashına bakarsan o adamların nasıl göründüklerini bile hatırlamıyorum."

"Çirkin, yakışıklı ve ortalama."

Cay başıyla onayladı. "Aşağı yukarı."

“Ne demeye çalışıyorsun peki, hatun? Florida’da kalıp dönmemi mi bekleyeceksin? Ne kadar süreliğine gideceğimi bilmiyorum.” Nate’e araştırma yapması için uzunca bir süre tanımak istiyordu.

“Bekleyeceğim,” dedi Cay. “Bunu yapacağım.” Cay’e göre “beklemek” korkunç bir kelimeydi ama aynı zamanda gördüklerini çizebileceğini tahmin ediyordu. Öğretmeni Bay Johns, Cay’in batıya gidip hakkında çok şey duyduğu muhteşem doğayı çizemeyecek olmasının şanssızlık olduğunu söylemişti. Belki Alex’in dönmesini beklerken yanından geçtikleri büyük plantasyonlara gidip orada yaşayanların portrelerini çizebilirdi.

“Belki uzun sürmez,” dedi Alex umut dolu bir ses tonuyla. Belki o dönene kadar Nate gerçeği açığa çıkarmış olurdu. Son günlerde bir insanın *neden* Lilith’i öldürmek isteyeceğini soruyordu kendine. Neden onu değil de Lilith’i? Ve birkaç defa, mahkemede ileri sürüldüğü gibi Lilith’in şaraba ilaç katıp Alex’e vermesinin olasılık dahilinde olup olmadığını düşünmüştü. Ama her seferinde tek bir soruya yoğunlaşıyordu: *Neden?*

“Karını düşünüyorsun, değil mi? Gözlerinde yine o derin, hüznü bakış var.”

“Beni artık iyi tanıyorsun.” Elini yanma koydu ve Cay kütüğe oturdu. “Keşif gezisinde uzun süre kalmayacağım. Bir ay kadar kalıp sonra Bay Grady’ye, gitmek zorunda olduğumu söylesem nasıl olur? Atlarla ilgilenmesi için yerime birini bulmasına yardım ederim ve geri dönüp sana Virjinya’ya kadar eşlik ederim.”

Cay sırtıttı. “Bunu yaparsan kaçmanın anlamı kalmaz. Hayır, birbirimizden uzak olmalıyız. Beni geride bırakma planın gayet iyi fakat pek hoşuma gitmiyor.”

Alex, Cay’in mantıklı olmasından ve kendini feda edebilmesinden memnundu. “Masumiyetimi kanıtlamayı umuyorum.”

“Yapamazsan tüm hayatın boyunca saklanacaksın.”

“Biliyorum, hatun,” dedi yumuşak bir sesle, “ama seni temin ederim ki *aklanman* için elimden gelen her şeyi yapacağım.”

"Ağabeylerim ve babamın başıma bir şey gelmesini önleyeceğine eminim. Benim endişem sensin. Çok iyi bir adamsın ve..."

"Şimdi öyle mi oldum?" dedi atına binerken.

Cay ayağını üzenkiye geçirdiğinde, "Bazen öylesin," dedi sertçe. Ona iltifat ediyordu fakat Alex her zamanki gibi dalga geçiyordu.

"Beni büyük evinde yemeğe davet edecek misin? Sen ve ben güneye doğru yol alırken beraber uyuduğumuz geceleri yâd ederiz ve kocan da kıskançlıktan deliye döner."

Alaycı tavrı bulaşıcıydı. "Sonra kavga ederiz ama tutkuyla barışmamız *seni* kıskandırır." Atının dizginlerini çekti ve burnu havada bir oturuşla yola koyuldu.

"Hah!" dedi Alex yanma giderek. "O zamana kadar kollarımın arasında iki kadın olacak... Hayır! Üç tane... ve Virjinya'daki en büyük at çiftliğinin sahibi olacağım."

"Kumarda donuna kadar kaybedeceksin ve senin gibi kokuşmuş yaşlı bir adamı hiçbir kadın istemeyecek." Alex'in güldüğünü görmek Cay'i mutlu etti; özellikle de kaybettiği karısından başka kadınlar hakkında konuşmalarına memnun oldu.

"Yasemin kokusu erkeklerin yeni modası olacak," dedi Alex moda önem veriyormuş gibi konuşarak. "Ticaret yapanlar bile güderi kıyafetleriyle yasemin yağı kullanacak."

"Koku kelekleri çekecek ve bu da kadınlar için yeni bir tarz oluşturacak. Şapkalarımız kelek kanatlarıyla süslenecek."

"Ve kocan bu durumdan rahatsız olacak çünkü kanatlar sürekli hapsirmasına neden olacak."

"Öyle erkeksi bir adamla evleneceğim ki hapsirmeyecek bile," dedi Cay atını hızlandırırken.

Cay'in neşeli hali bir saat daha sürdü ama gidecekleri yere vardıklarında ne olacağını düşünmeye başlayınca aştıkları her mesafede daha da hüznüldü. Alex gittikten sonra birkaç hafta misafir evinde kalması gerekecekti, sonra Alex'in defalarca tekrar ettiği gibi dikkatlice eve doğru yola koyulacaktı. Bundan daha sıkıcı, yalnız hissettiren veya korkutucu bir şey düşünemiyordu. İstemese de, ters gidebilecek

yüzlerce şey geçiyordu aklından. Alex'e ailesinin adını temize çıkardığından emin olduğunu söylese de zamanlama konusunda endişeliydi. Ya Charleston polisi Alex'in güneye gittiğini fark ettiyse? Birçok insan T.C. Amca'nın keşif gezilerinden haberdardı ve bir sonraki gezisini de biliyor olmahtıdılar. T.C. ve Bay Grady'nin bu geziyi bahardan beri planladıklarını biliyordu; firari mahkûmun –ve yordakçısının– keşif ekibiyle buluşmak üzere Florida'ya gittiğini anlamak için dedektif olmaya gerek yoktu.

Bunlar doğruysa, Alex gittikten sonra yetkililer Florida'ya gelirse Cay ne yapacaktı? Orada tek başına kalmış olacaktı. Yapayalnız.

Zaman zaman olduğu gibi, sanki Alex düşüncelerini okumuştı. “Eve doğru yola çıkmadan önce insanlara haberleri sorup hâlâ aranıyor musun, öğrenmek zorundasın. Ama eminim ki T.C. o konuyu halletmiştir.”

“Nasıl yapabilir ki?”

“Birçok yol var. Biriyle buluşacağını ama hapisten kaçışın yarattığı kaosu ortasında kaldığını söyleyebilir. Ailen Charleston'a vardığında, ben Lilith'leyken orada bulunmadığına şahitlik yapabilirler. Hatta benimle hiç tanışmadığına.”

“Yani T.C. Amcamın seni hapiste ziyaret etmesinden sonra benim, vaftiz kızının, kaçtığın gün orada olmasının bir rastlantı olduğunu mu düşünecekler?”

“Belki oraya seninle evlenmek isteyen birçok adamdan biriyle gizlice buluşmak için gittiğini söyleyebilirsin. Bilemiyorum. T.C.'nin yüzlerce hikâye uydurabileceğine eminim.” Alex'in nefeslenmek için bir süre susması gerekiyordu çünkü ses tonu endişesini belli ediyordu. “Bildiğim tek şey, senin için her şeyi ayarlayacakları ve güven içinde eve dönebileceğin. Bu konuda *emin olmasaydım* seni asla göndermezdim.”

“Ama *sen* güvende değilsin.”

“Benim zaten bir evim yok,” dedi yumuşak bir sesle ama Cay'e gülümseyebildi. “İyi tarafından bak, hatun. Aileni ve sevdiğin erkekleri yeniden görebileceksin.”

“Ah, erkekler,” dedi Cay pek ilgilenmeden. “Düşünüyordum da biraz daha aramam gerekiyor sanki. Belki Edilean’ın dışına da bakmalıyım.”

“Güzel fikir,” dedi Alex. “Belki Williamsburg’un bile dışına çıkmahısın.”

“Sen benimle dalga geçmeden ben ne yapacağım?”

“Yakında öğrenirsin,” dedi keyifle.

Cay, Alex’e sert bir bakış attı. “Şu ormana dalmak için sabırsızlanıyorsun, değil mi?” Çevreleri palmye ağaçları, renkli çiçekli çahlar ve Cay’in daha önce hiç görmediği kuşlarla doluydu ve hepsi çok güzeldi.

“Sanırım öyle,” dedi Alex. “T.C. bana bu fikirden ilk bahsettiğinde hapislane hücresindeydim ve bir teknenin içinde onun deyimiyle, cennete doğru süzülmenin ne demek olduğunu hayal bile edemiyordum. Ama şimdi burayı görüyorum ve sanırım daha da çok şey görmek istiyorum.”

“T.C. Amcamın yerine kim geçecek?”

“Bilmiyorum.”

Cay’in aklında bir fikir oluşmaya başladı. “T.C. Amcamın gele-meyeceğinden Bay Grady’nin haberi var mı?”

“Bilmiyorum. Belki T.C., Grady’ye bir mektup yazıp kayıt tutması için yeni birine ihtiyacı olduğunu söylemiştir ve Grady de yeni biriyle gelir.”

“Ama biz çok hızlı geldik. Bay Grady de buraya başka bir yerden geldiyse mektup ona ulaşmamıştır.”

“Bu benim sorunum değil. Bitkileri ve hayvanları çizmesi için başka birini bulabileceğinden eminim. Bu ne kadar zor olabilir ki?”

Cay bir sanatçı olabilmek için nasıl hazırlanıldığını uzun uzun açıklayacaktı ki vazgeçti. Bunun yerine sessizce başka olasılıkları düşünmeye başladı. Gerçekleşmesi zor bir şeydi fakat yine de bunu düşünmek hoşuna gitmişti.

Bir saat sonra bir köye vardıklarında Cay etrafına baktı. Birkaç ev badanaya benzer bir şeyle sıvanmıştı ve bazı çatılar kurumuş pal-

miye yapraklarıyla örtülmüştü. Cay binaların büyüleyici olduğunu düşündü. Sağında misafirhane olduğunu düşündüğü uzun ve kısa bir bina vardı. Dışarıda, gölgede iki genç kız vardı; biri mısır soyuyor, diğeri havanda mısırları eziyordu. Yaptıkları işi bırakıp merakla Alex ve Cay'e baktılar.

Alex başıyla evi işaret etti. "Önce seni yerleştirelim."

"Hayır!" Alex ona döndüğünde Cay devam etti. "Yani önce Bay Grady'yle buluşacağın yere bakalım. Seni bekliyor ve gelip gelmeyeceğin hakkında endişeleniyor olabilir."

"Bir gün erken geldik zaten, yerime başkasını almış olabileceğini sanmıyorum."

"Ama bundan emin olamayız, değil mi?"

Alex gülümsememeye çalıştı. "Seni en çok ne korkutuyor, hatun? Yalnız kalmak mı yoksa beni çok özlemek mi?"

"Sen beni paçalarından çekmeden sabahları nasıl kalkacağım? Ve geceleri yasemin kokusu etrafımı sarmadan nasıl yaşayacağım?" Bunları şaka olarak söylemişti ama gerçekten özleyeceği şeyler olduğu için büyük bir etki yarattılar.

Alex anlayışlı bir gülümsemeyle baktı. "Pekâlâ hatun, gidip Bay Grady'yle buluşacağım yeri bulalım." Alex gitmek üzere dizginleri çekerken Cay onu takip ettiği için memnundu. Bir misafirhanede tıklıp kalmak istemiyordu. Sakin, sıcak ve hoş kokulu bir hava vardı ve Cay olabildiğince dışarıda vakit geçirmek istiyordu.

Yansıması duru ve sakin nehre düşen iskeleyi bulmaları kolay oldu. Ahşap kutular ve onlara bakan iki adam vardı. Adamlardan biri kırklı yaşlarda, kısa, şişman ve kır saçlıydı. Diğeri genç, uzun boylu, zayıf, açık sarı saçlı, büyük burunlu ve çilli bir oğlandı. Yakışıklı sayılmazdı ama kendine has bir çekiciliği vardı. Ve Cay'e Tally'yi hatırlatıyordu.

Yaşlı adam, "T.C.'nin arkadaşı sen misin?" diye sordu Alex'e bakarak. "Hayvanlarla sihirli bir iletişim kurabilen?"

"O kadar olduğumu düşünmüyorum," dedi Alex atından inerken. Ya da öyle dediğini düşünüyordu. Oysa onların duyduğu, anlaşılması

güç İskoç aksanıyla söylenmiş, anlamsız kelimeler olduğu için öylece baktılar.

Cay atından indi ve Alex'in yanına gitti. "Ağabeyim, T.C. Connor'ın ona layık gördüğü bu yakıştırmayı abartılı bulduğunu söyledi." El sıkışmak için elini uzattı. "Ben Cay. Ben..." Adını söyler söylemez sustu. İnsanlar çoğunlukla adının Kesia'nın kısaltması olduğunu düşünürdü ve bu bir kız ismiydi.

Alex, kardeşiymiş gibi elini Cay'in omzuna attı. "Bu bir kısaltma. Charles Albert..." Bir saniyeliğine düşündü. "Yates için."

Cay ona sert bir bakış attı. Onları şerife şikâyet eden adamın adıyla anılmak hoşuna gitmemiştir. "Bu da ağabeyim..." İlk isim için tereddüt etti ama "Alex" yaygın bir isimdi. "Alex Yates."

Soyadları Alex'in de hoşuna gitmemiştir çünkü Cay'in omzunu sıkıyordu fakat Cay ondan uzaklaştı. "Bunların hepsi Bay Grady'ye mi ait?"

"Öyle," dedi yaşlı adam, Cay'in elini sıkarak. "Ben Elijah Payson, herkes bana Eli der. Ve bu genç serseri de Tim Dawson. T.C. nerede?"

"Düştü ve ayağını kırdı," dedi Alex. "Gelemeyecek." Kelimeleri dikkatlice telaffuz etmek için yavaş yavaş konuşmuştu ki Eli onu anlayabilsin.

"Bu Bay Grady'nin hiç hoşuna gitmeyecek," dedi Eli. "Daha önce hiçbir beyaz adamın gitmediği yerlere gitmemizi ve hepsinin de kayda geçmesini istiyor."

"İnsan yiyen bitkiler görürsek onların kesinlikle kayda geçmesini isteyecektir," dedi Alex.

Eli güldü. "T.C.'nin masallarını dinlediniz anlaşılan. Öyle bitkilerle karşılaşsak genç Tim'i yem olarak atacağız ve onun canlı canlı yendiğini resmetmesi için de birine ihtiyacımız olacak."

Tim espri malzemesi olmaktan hoşlanmamışa benziyordu. Yüzü sinirden kıpkırmızı oldu. "Bu çocuk benden daha kısa!" Cay'i işaret etti.

"Doğru," dedi Alex, "ama kardeşim bizimle gelmeyecek. Ben yokken burada kalacak." Eli'ya döndü. "Kutularda ne var, göster bakalım."

“Seve seve,” dedi Eli ve iki adam kutuların içlerine bakmak için uzaklaştı.

Cay nehre bakmak için iskeleye indi ve gördüğü güzellikle büyüledi. Çocukken zamanının çoğunu ağabeyleriyle James Nehri’nde yelkenliyle gezinti yaparak ve kürek çekerek geçirirdi. Gezinin tekneyle yapılacağını daha önce anlamamıştı ama bu gayet mantıklıydı. Son birkaç gündür yollar iyice aşılmaz hale gelmiş ve ormandan başka şey göremez olmuşlardı.

“Bizimle gelmiyor musun yani?”

Cay dönünce Tim’i gördü. Kendisinden uzundu ama daha gençti ve sanki uzun boyunu kaldıramayacak kadar zayıf duruyordu. “Hayır,” dedi gülümseyerek.

“Korkuyorsun herhalde.”

“Hiç de bile. O yüzden gelmiyor değilim.”

“Orada timsahlar var. Timsahlardan haberin var mı?”

“Evet.” Cay hâlâ gülümsüyordu ama çocuğun tavrı bunu zorlaştırıyordu. Kavgacı bir tavrı vardı.

“Hiç gördün mü?”

“Hayır. İzninle...”

Tim önünü kesti. “Sana korkak bir kedi dediğim için ağabeyine beni şikâyet mi edeceksin?”

Cay dimdik durup çocuğa baktı. “Senden ağabeyime veya dünya üzerindeki hiç kimseye bahsetmeye niyetim yok.” Bakışları onu hakkında konuşacak kadar önemli biri olarak görmediğini belli ediyordu.

“Beni hatırlamayacağım mı sanıyorsun?” dedi Tim ve bir anda omzuna sertçe vurdu.

Cay geriye doğru dengesini kaybetti, kendini toparlamak için çabaladı fakat yapamayınca nehri boyladı. Nehrin dibine doğru, bitkilerin ve insanların attığı çöplerin içine indi. Suyun üstüne çıkmaya çalışırken birkaç hayvan iskeleti gördü. Alex iskelede çömelmiş, ellerini de onu dışarı çekmek için uzatmıştı ama Cay her an arkasından suya atlamak için hazır olduğunu görebiliyordu. Derin derin nefes alıyordu.

“Ne halt ettini zannediyon?” Öfkeli ve korkmuş bir ses tonu vardı. “Bi de boolmanla mı uğraşcam?”

Cay ona aynı aksanla cevap verdi. “Hergele bana yumruk attı.”

“Öyle mi?” dedi Alex hafifçe gülümseyerek.

“Düştü,” dedi Tim bağırarak. “Çocuk kutuya takıldı ve suyu boyladı. Onu yakalamaya çalıştım ama olmadı.”

Eli, “Doğru mu delikanlı?” dedi Cay’in ıslak haline gülümserken.

Üç adam öylece onu izliyor ve cevap vermesini bekliyordu ve Cay doğruyu söylemek için yanıp tutuşuyordu... ama bunun kadınsı bir hareket olacağını biliyordu. Ağabeylerinin birbirlerine korkunç şeyler yaptıklarına ama ölseler bile söylemediklerine şahit olmuştu. Gerçeği saklamak erkek onurunun tuhaf bir kanunu gibiydi.

Dilini ısırarak zorunda kalarak, “Evet, düştüm,” dedi.

“İyi,” dedi Eli nazikçe. “En azından sakatlanmadın.”

Alex korumacı bir şekilde elini Cay’in omzuna attı. “Hadi gel, üzerine kuru bir şeyler bulalım.” Eli’ya baktı. “Sabah erkenden görüşürüz.”

“Bay Grady öğlene doğru gelecek,” dedi Eli. “Kayıt tutacak kim-senin olmadığını söyleme işini *sana* bırakıyorum.”

“Peki,” dedi Alex ve Cay’i yürümesi için itti.

Ama Cay arkaya döndü. “Şapkamı unuttum.” Nehre düşerken şapkası başından çıkıp iskeleye düşmüştü. Cay şapkasını alırken genç Tim orada duruyor ve zafer edasıyla sırtıyordu. Su damlaları Cay’in saçından süzülüyor, burnunun ucuna damlıyordu. Çocukça davranmaması ve bu nefret dolu çocuğun seviyesine düşmemesi gerektiğini biliyordu ama kendini tutamadı. Belki üzerindeki erkek kıyafetleri onu Tally’ye dönüştürmüştü. Şapkasını aldıktan sonra kalkarken bir ayağını uzatıp Tim’e çelme taktı. Tim öne doğru düşerek yüzünü tahta kutunun kenarına çarptı.

Cay şapkasını kendinden emin bir şekilde kafasına koyarken çocuğun yanından çenesi havada geçti.

“Burnumu kanattı,” diye bağırды Tim arkasından.

Eli çocuğa sert bir bakış attı. "Ama senin hatandı, değil mi delikanlı? Tıpkı Cay'ın nehre kendi kendine düştüğünü söylemen gibi seninki de bir kazaydı. Değil mi?"

Cay arkasını dönmedi, nefesini tutmuştu.

"Evet, takıldım," dedi Tim isteksizce.

Cay gülümseyerek Alex'e baktı. "Gitmeye hazır mısın?"

"Başka bir şey yapmak istemiyorsan, evet. Belki çocuğun üzerinden bir at arabasıyla filan geçmek istersin?"

"Hayır. Burnunu kanatmam yetti." Şirince gülümsüyordu. "Bana yeni kıyafetler alabilir miyiz? Yoksa bunlar kuruyana kadar çıplak gezmem gerekecek."

"Cay, hatun, o çocuğa yaptıklarından sonra ne dersen benim için emirdir."

"Keşke o kadar basit olsa," dedi Cay derin bir nefes alarak. Alex bu sözlerine gülerek karşılık verdi.

13

Cay ıslak kıyafetlerini kol mesafesinde tutarak şık yeni yeleğini düzeltti. Ticarethanenin sahibi bunu ormanın derinliklerine girmeden önce paraya ihtiyacı olan genç bir delikanlıdan aldığını söylemişti.

“Geri dönmedi,” demişti gözlerini kocaman açıp Cay’i korkutmaya çalışarak. “Büyük ihtimalle bir şeye yem oldu.”

“Kardeşim geziye katılmayacak,” demişti Alex alaycı bir tonla. İsteddiği son şey Cay’in şimdikinden daha da korkmasıydı. “Yelek ne kadar?”

Şimdi Cay’in, yeleğin ucundaki işlemelere bakışlarını görüp somurtuyordu. Yabani çiçeklerin etrafında dolanan arılar işlenmişti. Cay Alex’e göre zaten kadınsı görünüyordu, bu yüzden Alex’in seçtiği eski, neredeyse yıpranmış kıyafetleri giymeliydi. Ama Cay’i işlemeli bir yeleği almaktan hiçbir şey ahkoyamamıştı. “Bakma şunlara, yoksa insanlar kadın olduğunu anlayacak,” dedi kısık sesle.

“O adam erkek olduğumu düşündü. Ve o ahmak Tim de. Eli ise kız olduğumdan kuşkulanmadı bile. Beni kadın gibi gören tek kişi sensin.”

“Hepsi kör.”

Alex’in önünden yürüyen Cay döndü ve geri geri yürümeye başladı. “Yani beni şimdi görmüş olsaydın, kim olduğumu bilmeseydin ve daha önce tanışmış olmasaydık bir kadın olduğumu anlayacağımı mı söylüyorsun?”

"Evet," dedi Alex. "Kadın gibi yürüyorsun, kadın gibi konuşuyorsun ve kadın gibi dırdır ediyorsun. Senden daha kadınsı kimseyi görmedim."

"Sanırım bu bir iltifat."

"Hayır, değil." Alex somurtuyordu. "Seni burada bırakırsam kadın olduğunu anlayacaklar ve kimliğini sakladığını öğrenirlerse bunun nedenlerini sormaya başlayacaklar."

"O halde beni de yanında götür." Bu fikir sabahtan beri aklından geçiyordu ama birden söylemek yerine Alex'i yavaş yavaş buna alıştıracaktı. "Ben de..." Çizim yapabileceğini söylemek için konuşmaya başladı ama Alex sözünü kesti.

"Kesinlikle olmaz! Hiçbir şekilde olmaz. Hayır, hayır ve hayır." Misafirhaneye doğru hızla yürüyerek Cay'i geride bıraktı.

"Ama..." Cay ona yetiştı. "Seninle gelmem burada yalnız ve korumasız kalmamdan daha iyi olabilir."

"Hayır. Her köşesi yeni tehlikeler barındıran, bilinmezlerle dolu bir yere gitmen, burada güven içinde kalmamdan daha iyi *değil*. Ve bu konu hakkında bir kelime daha duymak istemiyorum." Misafirhanenin kapısını açarken, Cay'in söyleyeceklerini dinlemeyeceğini belirten bir bakış attı.

Cay omuzlarını dikleştirip Alex'in önünden içeri girdi. Söylediklerine sert bir karşılık verecekti fakat birden kasabaya girerken onları gören iki kızın arasında kaldı.

"Geleceğini biliyorduk," dedi biri gözlerini kocaman açıp Cay'e bakarak. "Alice'e bizimle kalacağını söylemiştim."

Birbirine tıpatıp benzeyen ikizler, pek çekici değillerdi. Defalarca yıkanmaktan yıpranmış elbiseler giyiyorlardı. Onların yanında Cay, güzel işlemeli yeleğiyle göz alıcı duruyordu.

"Sen gördüğüm en güzel erkeksin," dedi diğer kız, elini Cay'in kolundan geçirirken.

İlk kız Cay'in diğer koluna girdi. "Yemek odasına gidelim de karnını doyur. Çok zayıfsın."

"Bizimle aylar boyunca kalacağım doğru mu?"

Cay omzunun üstünden Alex'e baktı, gözleriyle kendini kurtarması için ona yalvarıyordu ama Alex genç kadının artık anlamını çok iyi bildiği bir şekilde gülümsedi. Duyduğu rahatsızlık Alex'in hoşuna gidiyordu... ve bir süre meşgul olmasına sevinmişti.

"Halletmem gereken bazı işler var," derken sesinden ne kadar eğlendiği anlaşıyordu. "Sonra görüşürüz, küçük kardeşim. İyi akşamlar."

Cay onu terk etmesinin hesabını soracağını gösteren bir bakış attı ama Alex kocaman bir gülümsemeyle kapıyı arkasından kapadı.

Cay iki genç kızla baş başa kalır kalmaz onu soru yağmuruna tuttular.

"Kaç yaşındasın?"

"Ailen nerede yaşıyor?"

"Evli misin? Yoksa nişanlı mısın?"

"En sevdiğin yemek ne? Çok güzel yemek yaparım."

"Ata binişini gördüm. Ben de atları severim. Bence çok ortak noktamız var."

"Gerçekten aylarca bizimle mi kalacaksın? Her gün beraber at binmeye gidebiliriz. Sadece ikimiz. Yalnız. Öğle yemeği için yanımıza piknik sepetini alırım ve kaybolursak geceyi dışarıda geçiririz."

Bu teklifi yapan kız Cay'in elini okşamaya başlayınca Cay elini çekti ve yemek masasına oturdu.

"Dışarı!" diye bir ses duyuldu arkadan. "İkiniz de derhal odayı terk edin ve genç adamı yalnız bırakın."

Cay dönüp elinde bir tabak yemek ve bir kupayla kapının girişinde duran bir kadın gördü. Uzun boylu ve hoş bir kadındı ama yaşı geçkindi. Cay otuzlu yaşların başında olduğunu düşündü ama gözlerinde onu daha yaşlı gösteren bir ifade vardı; sanki kısa hayatında çok şey yaşamış gibi.

Cay için masayı kurarken kızlara tehditkâr bir ifade atınca kızlar isteksizce odadan çıktı.

“Onlar adına özür dilerim,” dedi kadın. “Delikanlılar burada pek kalmıyor ve sanırım onlar da durumu biraz abarttılar. Burada olduğunuz sürece onları sizden uzak tutmak için elimden geleni yapacağım.”

Cay’ın tabağında tavuğa veya daha önce gördüğü hiçbir kanatlı hayvana benzemeyen kızarmış bir kuş olduğu için Cay ülkenin bu tarafında neler avladıklarını merak etti. Tereddütle kadının verdiği çatal bıçağı alıp yemeye başladı. Lezzetliydi.

“Adım Thankfull,” dedi kadın, Cay’ın karşısına otururken.

“Burada kalacağımı nereden öğrendiniz?”

Thankfull gülecek gibi oldu. “Tim denen çocuk burnunu göstermek için buraya geldi. İyi ki onlarla gitmiyorsun yoksa sana zorluk çıkarabilirdi.”

“Benden görür görmez nefret etti,” dedi Cay daha önce hiç görmediği bir sebzeyi yerken ama o da çok lezzetliydi. Bunun Virjinya’da yetiştirilip yetiştirilmeyeceğini merak etti. Belki annesinin serasında olabilirdi.

“Sanırım kaskandı,” dedi Thankfull. “Gezinin en genci o olacaktı ama sen gençliğin, yakışıklılığın ve eğitiminle...”

“Eğitim mi?” Cay bu kadının kendisi hakkında bu kadar çok şeyi tahmin etmesinden hoşlanmamıştı.

Thankfull gülümsedi. “Genç Tim’e göre, profesör gibi konuşuyormuşsun. Daha önce bir profesörle tanıştığından değil tabii ama senin ‘kendini beğenmiş hallerinden’ çok bahsetti.”

Cay bu kadının, o çocuğun nasıl biri olduğunu anlamasına memnun olmuştu ve şimdiden ondan hoşlanmaya başlamıştı. Onunla bir hayli vakit geçireceği için bu iyi bir şeydi. “Uzun zamandır burada mı yaşıyorsunuz?”

Thankfull bir toprak kap almak için büfeye gitti. Cay’ın gördüğü kadarıyla ev elyapımı eşyalarla döşenmişti, temiz ve düzenliydi.

Thankfull kâseye bir meyve dilimlerken, “Hayatım boyunca,” dedi ve kabı Cay’e uzattı. “Pek öyle değil aslında ama çok uzun zaman oldu gibi geliyor.”

Cay kadının hayatıyla ilgili daha fazla soru sormaması gerektiğini biliyordu çünkü bu kadınısı bir hareketti. Babası zaman zaman, yirmi

yıldır tanıdığı bir adam hakkında, karısının yirmi dakikada öğrendiği şeyleri bilmediğini söylerdi.

Ama Cay kendini tutamıyordu. Yabancı bir yerde, tanımadığı insanların arasındaydı ve kadının hayat hikâyesini öğrenmek istiyordu. “Peki neden?” diye sordu.

Thankfull bir süre cevap vermedi ama Cay’in bakışları onu cesaretlendirdi. Thankfull bunu söylememişti fakat bütün misafirleri yaşlı adamlardı ve tek konuştukları şey işleriydi. Zamanlarını oturup misafirhaneyi işleten kadınla konuşmaya harcamamışlardı. “Annem beni doğururken ölmüş. Uzun yıllar babamla beraber yaşadık. Dolaşmayı sevdiği için insanlarla yakın bağlar kuramadım ama bir çocuk vardı...” Elini salladı. “Neyse, babam güneyde daha iyi işler olduğunu ve her şeyin orada daha güzel olduğunu duyunca tekrar tekrar taşındık. Ben on yedi yaşındayken yeniden evlendi. Eşinin ikizleri vardı; Jane ve Alice. Kadın anneliği veya ev hayatını benimseyen biri değildi.”

“Yani büyük bir üvey kızının olmasını fırsat bilip ikizleri ve evi sana mı bıraktı?”

Thankfull gülümseyince Cay onun daha genç ve güzel görüldüğünü düşündü. “Öyle de denebilir. Benden sadece altı ay büyüktü. Hayatını yaşamak istiyordu.”

“Ama sen...”

Thankfull omzunu silkti. “Kızlar on yaşındayken öldü, babam da sonraki yıl öldü. Yani onlara bakabilmek için evde kalmam iyi oldu.”

“O halde eş olmadan anne oldun.”

“Herkes yapması gerekeni yapar.”

“Evet, öyle,” dedi Cay meyve dolu kabı alıp içine bakarak. Alex ve kendi başına gelenleri düşünüyordu. Sonuçta o da yapması gerekeni yapmıştı.

“Sen de burada kalıp ağabeyinin Bay Grady’yle çıktığı keşiften dönmesini mi bekleyeceksin?”

“Aslında ağabeyim birkaç hafta burada kalıp sonra eve dönmemi istiyor.”

“Kendi başına mı?”

“Evet,” dedi Cay. “Bunda bir sorun mu var?”

“Tek başına seyahat edemeyecek kadar gençsin.”

“Yirmi yaşımdayım.”

Thankfull’un ağız şaşkınlıktan beş karış açıldı. “Lütfen üvey kardeşlerime bunu söyleme. Henüz on altı yaşında olduğumu söyledim onlara. Yirmi yaşında olduğumu öğrenirlerse iki hafta içinde ne olduğumu bile anlamadan içlerinden biriyle evlenirsin.”

Cay gülümsedi. “Pek sanmıyorum.”

“Evet, aynen öyle olur,” dedi Thankfull ciddiyetle. “Buradan kurtulmayı nasıl istediklerini bilemezsin. Alice aktris olacağını söylüyor ama Jane evlenip çocuk sahibi olmayı düşünüyor.”

“Ama onların yaşı... Kaç yaşındalar?”

“On dört, neredeyse on beş. Ama kısa hayatlarında çok şey gördüler, bu yüzden daha büyük olduklarını düşünüyorlar. İçlerinden birini beğeneceğini umuyordum ve... ve...”

“Elinden alacağımı mı?”

“Evet,” dedi Thankfull gülümseyerek.

“Yani sen de mi buradan kurtulmak istiyorsun?”

“Her şeyden çok.”

“Peki, buraya gelip giden erkeklerin içinden birini bulamadın mı?” diye sordu Cay.

“Teklif aldım ama isteyebileceğim birini henüz bulamadım. Anlarsın ya.”

Cay, Thankfull’un ne demek istediğini çok iyi anladığını söylemek istedi ama bunu dile getirmemesinin daha iyi olacağına karar verdi. Birkaç hafta boyunca orada bir erkek olarak kalacaksa rolüne şimdiden girse iyi olacaktı.

Thankfull, “Sana bir mektup geldi,” dediğinde Cay bu habere o kadar şaşırdı ki neredeyse boğuluyordu.

“Kimden?”

“Bay Connor’dan.”

Cay onun ismi telaffuz ediş tarzını fark edince sert bir bakış attı. Thankfull'un adama karşı bir ilgisi var gibiydi. Veya Alex'in deyişiyile "ateşli bir tutku" hissediyordu. Ama Alex fazla romantikti.

"Öyle mi?" dedi Cay sonunda. "Bana geldiğinden emin misin?"

Thankfull cebinden bir kâğıt çıkardı ve bir saniyeliğine sanki vermek istemiyormuş gibi elinde tuttu. "Üzerinde 'Cay'e' diyor ve bana postalanmış. Dün atlı bir adam getirdi. Ağabeyin yola çıkmadan yetişmesi için gece gündüz yol kat etmiş gibi gözüküyordu."

"Öyle olmalı," diye mırıldandı Cay mektubu alırken. Mührünü hemen oracıkta açmak ve T.C. Amca'nın yazdıklarını okumak istedi fakat Thankfull'a baktığında bunu yapamayacağını anladı. Kadının, mektubun içeriğini merak ettiği belliydi ama Cay ona hiçbir şey söylemezdi.

"Yemeği bitirdi mi?" diye sordu kapının önünde duran ikizlerden biri.

Thankfull iç çekti. "Evet," dedi Cay'in boş tabağını ve meyve kabını önünden alırken. "Ama belki biraz dinlenmek istiyordur."

"Ama ona göstermem gereken şeyler var," dedi kız.

"Ve benim de," dedi diğer kız. "Lütfen bizimle dışarıya gel. Sana göstermek istediğimiz bir sürü şey var."

Cay kızlardan kaçma ve iki kızın gösterdiği ilgiden hoşlanacak erkek rolüne devam etme gerekliliği arasında gidip geldi. "Buraların tuhafııklarını mı göstereceksiniz?" diye sorup ayağa kalktı.

"Görmek istediğin her şeyi göstereceğiz," dedi kızlardan biri kıkırdarak.

Cay gülümsedi ve annesini gördüğünde ondan af dileyeceğini düşündü. Cay çoğu zaman annesinin çok katı ve eski kafalı olduğunu düşünüyordu ama şimdi onları günün her saati düzelterek anneleri olmayan kızlara ne olduğunu görebiliyordu. İşte aynen böyle oluyorlardı.

"Gitmek zorunda değilsin," dedi Thankfull kız kardeşlerine amansız bir bakış atarak.

"Hayır, önemli değil," dedi Cay kızların elinden tutup kendisini odadan çıkarmalarına izin vererek. "Bu toprakları merak ediyorum."

14

Cay dehşete düşmüş bir halde, “Beni öpmeye çalıştılar!” dedi Alex’e. Hava kararmıştı, ahırda duruyorlardı ve Alex ikisinin de atlarını tımar ediyordu.

“Öyle mi?”

“Sakin benimle alay etmeye *kalkışma*. Tek bir şey söylersen...” Hafifçe gülümsedi. “T.C. Amcamın gönderdiği mektubu sana göstermem.”

Alex bunun üzerine gülmeyi kesti. Dönüp Cay’e baktı. “Ne diyor?”

“Aslında henüz açmadım.”

“Okumadın mı yani?”

“Bilgin olsun diye söylüyorum, beni dişi köpekbalıklarının arasında bırakıp gittiğinden beri oldukça meşguldüm. O iki kızın benden neler istediğini biliyor musun? Her yerimi ellediler. Her bir adımında beni öpmeye çalıştılar. Biri diğerinin üzerine düşebilmem için bana çekme taktı. Onlar...”

“Yani bu gezegendeki diğer kadınlardan bir farkları yok,” dedi Alex konuyu kapatırcasına. “Mektup nerede?”

“Onlar diğer kadınlar gibi *değiller*. Ben hiç...”

“Kadın söylemeden bir erkek kadının öpülmek isteyip istemediğini nasıl anlayabilir ki?” dedi Alex sabırsızca. “Şimdi mektubu bana ver.”

“Öyle olabilir ama kibarlık denilen bir kavram da var. Doktorların kullandığı sülükler bile o ikisinin bana yapıştığı gibi yapışmıyor. Her

adımında...” Alex’in bakışı karşısında ikizler hakkında konuşmayı kesip tek başına okuması gerektiğini düşünmesine rağmen mektubu cebinden çıkardı. Sonuçta sadece onun adına gönderilmişti. Ama son günlerde her şeyini Alex’le paylaşmaya o kadar alışmıştı ki mektubu kendine saklamayı düşünmemişti bile.

Mühürlü mektubu ona uzattı ama Alex mektubu almadı. Bunun yerine kısrakı fırçalamaya devam etti.

“Oku bana.”

Cay mektubun üzerindeki mührü açtı. Amcasının tanıdık elyazısı onu neredeyse ağlatıyordu ama derin bir nefes aldı ve kendini topladı. “Seninle karşılaşmamdan beş... beş gün sonra yazılmış.” Hapishaneden kaçmayı karşılayacak en kibar ifade buydu. Okumaya başladı.

“Çok ama çok sevgili Cay,

“Başıma gelenler için özür dilemeye nereden başlayacağımı bilmiyorum. Hepsi benim suçum ve kendimi bunun için asla affetmeyeceğim. Elimdeki kâğıt ve kalem yettiğince bundan bahsetmek isterdim ama Adam burada ve bunun ne demek olduğunu biliyorsun. Hemen konuya gireceğim.

“Öncelikle annen ve babanın hiçbir şeyden haberi yok. Sadece Büyük Hata olarak adlandırabildiğim gece Hope, Nate’i ve diğer ağabeylerinden gelebilecek olanları almak üzere annenin sadık hizmetkârı Cuddy’yle küçük ve hızlı bir at arabasıyla Edilean’a gitti. Adam’ın evde olması büyük bir şans çünkü her şeyi o ayarladı. Olanların babana aktarılmasının bir savaş başlatacağını biliyor. Angus senin tehlikede olduğunu düşünürse kendinden geçer... ve buna benim sebep olduğumu duyarsa haklı olarak cezamı keser.

“Nate, Adam’ın gerektiğinde mükemmel bir yalancı olduğunu söylemişti ve bu sefer Adam kendini aştı. Ailene hemen gitmeleri gerektiğini açıklayan akıl almaz bir hikâye

anlattı ve planladığımız saatte Nate'le burada oldular. Bir kartal tutup uçarak gelmiş bile olabilirler.

“Adam bir gün boyunca buradaki insanlarla konuşup onlara sorular sordu ve ben bu mektubu yazmayı bitirir bitirmez buradan ayrılmayı düşünüyor. Nereye gideceğini bana söylemiyor. Nate, Charleston'da kalıp Alex'in eşinin kilitli bir odada öldürülmesinin gizemini çözmeye çalışacak.

“Cay, aklındır. Bunu yapmak kolay oldu ve bu mektubu okuyorsan Florida'dasın demektir. Acaba Alex...”

Cay mektubun geri kalanını hızlıca gözden geçirmek için sustu. Alex'e baktı. “T.C. Amcamın adımı temize çıkaracağını söylerken haklıymışsın.”

“Gerisini oku,” dedi Alex.

“Devamında bir şey yok. Bir şeyler yedin mi? Thankfull –buranın sahibi– daha önce hiç görmediğim bir kuş pişirmiş. İçini pirinç ve çeşitli baharatlarla doldurmuş. Gerçekten çok lezzetliydi ve...”

“Mektubu oku ve tek bir kelimesini bile atlama.” Alex'in ses tonu emereder gibiydi.

Cay yeniden mektubu eline aldı.

“Acaba Alex hâlâ seninle mi? Onu hapishanede ziyaret ettiğim sıralarda çok sinirli bir adamdı ve karısını kaybettiği için hissettiği hüznün içimi parçalıyordu. Güneye giden uzun yolculukta sana eşlik etti mi? Onunla yolda yaşamış olabileceklerini düşününce kalbim sızlıyor.

“Adam bana Florida'da kalmanı ve ağabeylerinden biri seni almaya gelene kadar orada beklemeni söyledi. Oradan ayrılmamalı ve biri, büyük ihtimalle Tally yanına gelene kadar orada beklemelisin. Adam bunu defalarca tekrarladı. Senin itaatkâr bir genç kız olduğunu düşünmüyor sanırım. Bense tam tersi olduğunu ve senin zavallı Alex'e ihtiyacı olduğu anda yardım etmeyi kabul ettiğini söyledim. Cay,

hayatım, ağabeyin bana, denizciler ve dağcılarla beraber çıktığım gezilerde bile duymadığım bazı küfürler etti!

“Sana yalvarıyorum, lütfen orada kal! Thankfull seni en iyi şekilde ağırlayacaktır ve beklediğin süre boyunca benim boya malzemelerimi kullanabilirsin. Nerede olduklarını Thankfull’a sorabilirsin. O çok kibar bir genç kadın, hepsini toplamamda bana yardımcı olmuştu. ~~Ona de ki~~

“Sevgili Cay, Alex’i konuşturabildin mi, merak ediyorum. Hapishanedeysen hiç konuşmuyordu. Söylemeyeceğime yemin ettim ama sana şu kadarını söyleyebilirim ki o düşündüğünden daha fazla şey biliyor. Alex’e söyleme fakat hapishanede yazdığı uzun mektup alıcısına ulaşmadı. Nate diyor ki, Alex yazdıklarının hâlâ arkasındaysa Alex’in karısını öldürenleri bulmak için yemin edebilirmiş.

“Artık bitirmeliyim. Adam bana korkutucu bakışlar atıyor. Babana öyle çok benziyor ki!

“Sana sevgilerimi gönderiyorum ve sana ve ailene yaşattığım bütün acılar için özür diliyorum. Yeniden bir araya geldiğimizde sana bir sıcak çikolata borcum olduğunu unutma.

“Derin sevgilerimle,
“T.C. CONNOR”

Cay mektubu katladı ve Alex’e baktı ama Alex ata odaklanmış halde önüne bakıyordu. Ama Cay onu T.C. Amca’nın yazdıklarına kafa yorduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordu. “Düşündüğünden fazlasını bildiğini söylerken ne demek istiyor?”

Alex kırsağın sırtını fırçalarken sessizdi. “Aklanmana sevindim,” dedi sonunda. “Ve burada kalıp birinin seni almaya gelmesini beklemen konusunda onlara katılıyorum. Tek başına seyahat etmen fikrinden hoşlanmamıştım.” Cay’e baktı. “Erkek gibi görünüyor olsan bile.” Ses tonundan şaka yapmaya çalıştığı anlaşılıyordu.

"Tally," dedi Cay sert ve çekilmez bir kelimeymiş gibi. "Bana gülecek."

Alex, Cay'ın ağabeyinin dalga geçmekte haklı olacağını düşünüyormuş gibi bir ses çıkardı. "Ama bence seyahat anılarında onu haklayabilirsin. Firari bir mahkûmla geceleyin ata bindin. Korkularından ve sürekli olarak yüzleştığın tehlikelerden bahsedebilirsin."

Cay tek kaşını kaldırdı. "Dükânda dans ettiğimiz zaman da tehlikede sayılır mıydım? Veya senin başını kucağıma koyduğun ve benim saçını yasemin yağıyla ovduğum zaman?"

Alex, Cay yüzünü göremesin diye başını çevirdi. "Bilmiyorum, hatun," dedi yumuşak bir sesle. "İlk gece benden korkuyordun."

"Doğru. Neredeyse boğazını kesecektim."

Alex güldü. "Bana vurduğun yerin hâlâ acıdığını biliyor muydun?"

"Öyle bir şey yapmadım!"

"Evet, yaptın. Ahırdan çıktığımız sırada yaptın ve neredeyse pantolonumun yarısını yırtıyordun." Cay'e baktı. "O an beni bıçaklayacağını düşündüğümü itiraf etmeliyim hatun. Elinden kurtulabileceğimden emin değildim."

"Sen ve eski ahırın sahibi arasında seçim yapmak kolay olmadı."

"Beni seçtiğine memnun musun?" diye sordu Alex gülerek ama Cay'e bakmaya devam ettikçe yüzünde ciddi bir ifade belirmeye başladı. Cay'in bir kez daha geride kalmak istemediğini belli ettiği ortadaydı.

"Evet."

Birbirlerine baktıklarında tuhaf bir an yaşandı ve bu gecenin son geceleri olduğu gerçeği havayı kapladı.

Anı bozan Alex oldu. "Onları öptün mü peki?"

"Kimi?"

"Kızları öptün mü?"

"Hastasın sen. Bir katilden daha kötüsün, dengesizsin. Akıl hastanesine kapatılmalısın."

"Peki ya Tim? Sana tutulmuştu. Geri dönüp onu öptün mü?"

"Ağabeyim Adam'a bana iyi davranmadığını söyleyeceğim, o da seni bir güzel pataklayacak."

Alex kahkaha attı. “Ah, seni o kadar çok özleyeceğim ki hatun. Her şeyden önce, asla gülümseyemeyeceğimi düşündüğüm zamanlardan sonra beni güldürmeyi başardın.”

“Ben olmasaydım şu an hayatta olmazdın.” Sesinden çok ciddi olduğu anlaşılıyordu, gözlerini Alex’in gözlerine dikmişti.

Alex atlara geri döndü. “Hayır, benimle gelmeyeceksin, bir kez daha başlamayalım. Buradaki yemeklerden bahset biraz. Bu gecedен sonra akşam yemeğinde timsah yiyor olacağım belki de. Acaba tadı nasıldır?”

“Umarım eşek tüyü yumağı gibidir,” dedi Cay onun sırtına bakarak. “Ve sakın bu gece aynı yatakta uyumayı teklif etmeye kalkışma çünkü seninle uyumayacağım. Sen, Alexander... Yates, nankör, kötü kalpli ve huysuz bir ahmaksın. Keşke ağabeyimin bildiği küfürlerden bilseydim de sana birkaçım söyleyebilseydim.” Sözleri biter bitmez kapıyı arkasından çarparak ahırdan çıktı.

Alex dönüp kapıya baktı ve iç çekti. Onu çok ama çok özleyecekti.

* * *

Gecenin ilerleyen saatlerinde Cay yatakta... tek başınaydı ve ağlamak için kendini zor tutuyordu. Alex’in yanından ayrılırken ikizler de daha fazla soru sorma ve bir yerlerini elleme isteğiyle onu bekliyordu. İşi o kadar ileri götürmüşlerdi ki Cay doğruyu, bir kadın olduğunu söylemeyi düşünmüştü. Ama bunu yapamazdı.

Bir gün boyunca bile ikizlerle tek başına başa çıkması gerektiği düşüncesi atına atlayıp kuzeye doğru gitme isteği uyandırıyordu. Onların yanında geçireceği bir haftayı –veya daha fazlasını– hayal edemiyordu.

Daha da kötüsü, bu berbat sürecin sonunda göreceği kişi Tally’ydi. Tally! Cay’in yapmaya çalıştığı her işte yetersiz hissetmesini sağlarmaktan başka hiçbir şeyden hoşlanmıyormuş gibi görünen ağabeyi.

Onu duyabiliyordu: “Bir mahkûmu kurtarmak için gecenin köründe ata binerken üzerinde balo elbisesi mi vardı? Elbisene çamur

sıçramasından korkmadın mı? Veya saçını sabit tutmak için elinden gelen her şeyi yapmana rağmen bozulmasından?”

Durmaksızın böyle laflar edebilirdi ve Cay de öylece durup dinlemek zorundaydı.

Ama onu vurabileceğini düşündü. Omzuna tek bir kurşun. Veya bacağına. İyileşirdi ama bu süre boyunca susmuş olurdu.

Zihninde tatminkâr görüntülerle bu tatlı hayallere dalmışken kapı çalındı. Thankfull'un, Cay'i bir daha rahatsız etmemeleri için kızları tehdit ettiğini duyduğundan, bunun özür dilemek üzere gelen Alex olduğuna emindi. Saçından geri kalanları yastığa yaydı. “Gel.”

Thankfull kapıdan içeri başını uzatınca Cay hemen saçını başının altına toplamaya başladı.

“Seni rahatsız etmek istemedim ama Bay Connor'm mektubunda kötü bir haber olup olmadığını merak ettim.”

“Hayır,” dedi Cay. “Evden haberler.”

“Ahırdan döndüğünde biraz sinirli olduğun gözümden kaçmadı, bu yüzden düşündüm ki...”

Cay gelecekte daha dikkatli olması gerektiğini hatırlattı kendine. Alex'le seyahatleri boyunca aynı insanı iki defa görmemeye alışmıştı. “Hayır, ağabeyim yüzündendi.”

“Ya,” dedi Thankfull. Ellerine bakıyor, sanki bir şey söylemesi gerekiyormuş ama nasıl söyleyeceğini bilmiyormuş gibi görünüyordu. “Güzel o halde. Yani mektup. Bay Connor iyidir umarım.”

Cay, Alex'e olan sinirini bir kenara koyunca Thankfull'un öğrenmek istediği şeyi anladı: T.C. Amca'dan bir haber. “Senden övgüyle bahsediyor.”

“Öyle mi?” diye sordu Thankfull başını kaldırıp gülümseyerek. “Yani, ben de onu çok takdir ediyorum. Boya sandığını suya batırmadan yüzdürdüğümüzü anlatmış mıydı?”

“Bahsetmişti,” dedi Cay kibarca yalan söyleyerek. T.C. ziyaret ettiği Kızılderili kabilelerindeki kilerden bahsetmiyorsa, kadınlardan hiç konuşmazdı. “Ama detaylarını bilmiyorum.”

Yatağın yanındaki sandalyeyi işaret ederek, “Girebilir miyim?” diye sordu Thankfull.

“Tabii,” dedi Cay yatakta daha dik oturarak. Yeni yeleğini çıkarmıştı ama büyük gömleği hâlâ üzerindeydi. Pantolonu yatağın ucunda duruyordu ve gerçekten erkek olsaydı bu çok uygunsuz bir ziyaret olabilirdi.

“Bay Connor geçen bahar Bay Grady’yle buradaydı ve bu gezinin planlarını yaptılar.”

“Burada sizinle mi kaldılar yani?”

“Evet,” dedi Thankfull yeniden ellerine bakarak. “Bay Grady çok meşguldü ama Bay Connor...” Cay’e baktı. “Muhteşem bir sanatçı olduğunu biliyordur. Bay Grady bile öyle diyordu.”

Cay buna cevap vermemek için kendini zor tuttu. Ona göre T.C. Amca başarılı bir bitki uzmanıydı ama kayda değer bir şey çizemiyor veya resmedemiyordu.

Thankfull ayağa kalktı, pencere kenarına gidip aya baktıktan sonra yatakta oturan Cay’e döndü. “Normalde buraya kalmaya gelen erkeklere pek dikkat etmem ama Bay Connor farklıydı. Kibar ve görgülüydü ve çok güzel sohbetlerimiz oldu.”

“Çok iyi bir adamdır.”

Thankfull sandalyeye tekrar otururken, “Öyle, değil mi!” dedi heyecanla. “Yanında resim malzemeleri getirmişti. İtalya’da yapılmış kâğıt desteleri, Fransız boya kalemleri ve İngiliz suluboyaları vardı. Çok güzellerdi.”

Cay sadece gözlerini kırabiliyordu çünkü kadının T.C. Connor’a delicesine âşık olduğu belliydi. Cay, aşkının karşılıklı olup olmadığını merak etti. Annesine göre T.C. Amcası göçüp gitmiş Bathsheba’dan başkasına âşık olamazdı. “T.C. Amca mektubunda resim malzemelerinin nerede olduğunu senin bildiğini ve ağabeylerimden birinin gelip beni almasını beklerken onları kullanabileceğimden bahsetmiş.”

“Öyle mi? Bunu hatırlaması ne kadar güzel. Evet, yatak odamda duruyorlar.”

Cay yanlarında yatıp yatmadığını soracak gibi oldu ama kendini tuttu. "Sandıkla ilgili bir şey söylemiştin."

"Evet, bütün malzemelerini ve bitmiş eserlerini sakladığı metal bir kutusu vardı. O kadar iyi yapılmıştı ki su geçirmezdi. Bay Connor'la beraber nehir kenarına gidip suya batmayıp yüzdüğünden emin olmak istedik. Tabii ki Cowford'a kadar gitmemesi için ip de bağlamıştık ama sorun çıkmadı. Her şey planlandığı üzere mükemmel gitti. Saatler sonra kutuyu çekip çıkardığımızda kâğıtlar, içine ilk koyduğumuz anki kadar kuruydu."

"Saatler mi?" diye sordu Cay ve Thankfull'un yüzü kızardı; bu haliyle çok genç duruyordu. Aşk insana muhteşem şeyler yapabiliyor, diye düşündü.

"Sandığın su geçirmez olup olmadığını kesinleştirmek neredeyse bir günümüzü aldı."

"Senin için de değişik bir gün olmuştur," dedi Cay.

"Kesinlikle." Thankfull yine sustu. "Kutu kilitli ama Bay Connor anahtarı bana bıraktı. Mektupta eşyalarını kullanabileceğin yazıyorsa onları sana seve seve veririm. Ama kanıtı ihtiyacım var tabii ki."

"Evet, kanıt," dedi Cay ve suratını asmamak için kendini zor tuttu. Thankfull, T.C.'den gelen mektubu görmek için bir neden uydurmuşa benziyordu... ama içinde çok gizli şeyler yazdığı için Cay ona asla göstermeyecekti. Bu da Nankör Alex onu terk ettikten sonra T.C. Amca'nın eşyalarını kullanamayacağı anlamına geliyordu.

"Artık gideyim de uyu," dedi Thankfull ayağa kalkarak. "Bay Connor'ın yazdıklarını gösterirsen sandığı sana teslim etmekten memnuniyet duyarım." Gülümseyerek kapıya doğru yürüdü.

Cay birden, "Bay Grady nasıl biri?" diye sordu.

Thankfull'un gözleri fal taşı gibi açıldı. "Onu tarif edebileceğimi sanmıyorum. Tim yarın geleceğini söyledi, kendi gözlerinle görebilirsin."

"Sence kibar bir adam mı?"

"O... James Grady kendine has bir adam. Artık gitmeliyim yoksa kızlar hakkımızda yanlış bir izlenime kapılacak." Hızla odadan çıktı.

Cay bir dakika sonra yastığını yumruklamaya başladı. Kötü, daha kötü ve daha da kötü. Her şey son hızla yokuş aşağı gidiyordu. Haftalarını sevgiye aç üç kadınla geçirmek üzereydi. İkisi Cay'i kocaları yapmaya niyetliyken, diğeri bir çizim kalemi bile almasına izin vermek için Cay'in gösteremeyeceği bir mektubu okumak istiyordu. Bunca hafta ne yapacaktı?

Cay bir kez daha camdan kaçıp atına binmeyi düşündü. Daha da iyisi nehre atlayıp yüzebilirdi. St. Johns Nehri'nin James Nehri'yle kesişip kesişmediğini düşündü. Bir tekne bulursa kuzeye doğru kürek çekebilirdi. Alex'in onun gittiğini anladığında ne kadar endişeleneceğini düşününce güldü. Bu ona haddini bildirir, diye düşündü. Başına açtıklarından sonra ölümüne korkmayı hak ediyordu... Ve Cay onun değersiz hayatını kurtardıktan sonra!

Uykuya dalmak üzereyken Alex'in bu gece nerede uyuduğunu merak etti ve rahatsız, pis kokulu bir yer olmasını diledi.

Cay tabağındaki yumurtaları bir kenara itti. Morali bozuk olduğundan yumurtaların ne tür bir kuşa ait olduğunu umursamıyordu. Etrafta uçan ve dolaşan o kadar çok tuhaf yaratık görmüştü ki artık onları aklında tutamıyordu. Önceki gün ikizlere yukarıda uçan büyük kuşun cinsini sormaya yeltenmişti fakat kızlar kuşla ilgilenmemiştii; tek gördükleri Cay'di. Tek istedikleri ona dokunmak, ona yakın oturmak ve kendilerine bakmasını sağlamaktı.

Alex'in bütün kızların böyle davrandığını söylemesini düşünüp, "Haklı olmasına imkân yok," diye mırıldandı. Cay taliplerine bu şekilde davranmanın yakınından bile geçmediğine yemin edebilirdi. Kendini her zaman olabildiğince saygıdeğer bir hanımefendi gibi davranmaya zorlamıştı. Evlenmeyi düşündüğü üç adamdan biriyle yalnız kaldığı sayılı anlarda annesinin önünde tekrarlayamayacağı hiçbir davranışta bulunmamıştı. Babasının yanında yapabiliirdi ama annesinin yanında kesinlikle yapamazdı.

Masaya bir tabak daha taşıyan Thankfull, "Bir şey mi dedin?" diye sordu kapının önünden.

Cay misafirhanede kalan tek konuktu ve masaya konulanların yarısını bile yese şişmanlardı. Şişmanlaması kızların onu rahat bırakmasına sebep olur mu, diye merak etti.

"Ağabeyin sabah gelmedi," dedi Thankfull. "Sence kahvaltı yapmak ister mi?"

“Geceyi nerede geçirdiğini bilmiyorum ve ne zaman yediğinden veya yiyip yemediğinden de haberim yok.”

“Anlıyorum,” dedi Thankfull tereddütle.

“Geceyi yıldızların altında geçirdim,” dedi Alex odanın dışından.

Cay sesin geldiği yöne döndü ve ona koşmamak için kendini zor tuttu. Yabancı olmayan birini görmek hoş bir histi. Gülümsemesi bütün yüzünü kaplamadan kendini durdurmasına rağmen Alex ifadesini görmüştü.

“Bay Yates,” dedi Thankfull, “lütfen oturun ve kahvaltı yapın. Size yumurta getireyim.”

Thankfull odadan çıktı ve Alex, Cay’ın karşısına oturdu. “Beni özledin mi?” Masanın ortasındaki tabaktan bir ekmek aldı.

“Hiç özlemedim. Umarım dün gece donmuşsundur.”

“Keşke İskoçya’daki yazlar buranın kışları kadar sıcak olsaydı. Bana karşı öfkeni daha ne kadar sürdürmeyi düşünüyorsun, hatun?”

“Bana böyle hitap etme yoksa Thankfull duyacak.”

“Sence ailesi ona neden böyle bir isim vermiş?”

Alex’e bakmakla yetindi ve tabağındaki yumurtalarla oynamaya devam etti.

“Grady bugün gelecek.”

“Umarım gelmez,” dedi Cay sinirli bir ses tonuyla. “Umarım *senin* de burada kalman gerekir.”

“Yanında kalmamı çok istiyorsun, değil mi?”

“Yanımda kalmanı hiç istemiyorum. Sadece burada kalıp ağabeyimin gelip benimle dalga geçmesini beklemek istemiyorum.”

“Hatun,” dedi Alex sakince, “burada posta servisleri var. Diğer ağabeylerine mektup gönderebilir, gelip seni almalarını isteyebilirsin. Güzel olanın adı neydi?”

“Ethan. Hayır. Adam, Tally gelecek diyorsa o gelecektir. Kimse Adam’a karşı çıkamaz.”

Alex’in yüzü asıldı fakat kendini hemen toparladı. “Yarın beni uğurlamaya gelecek misin?”

“Bugün gideceğinizi sanıyordum. Bugün gitmenizi *umuyordum*.”

“Grady bir tekneyle daha fazla eşya getiriyor ve yarın sabah erkenden yola çıkacağız. Beni el sallayarak uğurlarken ağlayacak mısın?”

“Kutlama yapacağım.”

“Kızlar da orada olacak mı? Onlara kaçamak öpücükler verecek misin?”

Cay çatalını kaldırıp masanın üzerinden ona doğru uzattı ve Thankfull içeriye girdiğinde Alex kahkaha atarak geri çekildi.

“Umarım beğendiğin şekilde olmuştur,” dedi Thankfull merakla Cay’den Alex’e bakarak.

Alex sıcak bir gülümsemeyle Thankfull’a dönüp, “Çok güzel,” dedi.

Thankfull mutfağa dönmeden önce Alex’in gülümsemesine karşılık verdi.

“Ona *kur yapıyorsun*,” dedi Cay neredeyse tıslarmış gibi.

“Çekici bir kadın,” dedi Alex.

“Ve sen de evli bir adamsın.”

“Hayır, hatun,” dedi kısık sesle. “Değilim.”

“Ben öyle söylemek istemedim...” dedi fakat sustu. Öfkesini korusuna konusunda başarılı değildi. Çocukken bile Tally ona çok kötü şeyler yapardı ama o uzun süre küs kalamazdı. Dirseklerini masanın üstüne koyup başını ellerinin arasına aldı. “Burada yalnız kalmak istemiyorum.”

“Thankfull iyi birine benziyor, belki arkadaş olursunuz.” Alex anlayışlı bir tonda konuşmuştu.

“T.C. Amcama âşık.”

“Öyle mi? Bu kimin aklına gelirdi. O da Thankfull’a âşık mı?”

“Nereden bilebilirim? Ben onun vaftiz kızıyım. Bana aşk hayatından bahsetmez.”

“Belki bahsetmeli. Hayatındaki katillerden bahsetmesinden daha iyi olabilirdi.”

Cay kendini tutamayıp gülümsedi. “Sana bu konuda katılıyorum.”

Alex masadan uzanıp Cay’in elini tuttu ve ona baktı. “Bütün bunlar için özür dilerim, hatun. Hiçbirinin olmasını istememiştim

ve T.C. de istememişti. Merdivene çıkacak kadar salak olmasaydı bugün burada o olacaktı, sen değil.”

“Ve seninle geliyor olacaktı,” dedi Cay gözlerini kırparak.

Alex elini geri çekip yumurtasından bir lokma aldı. “Yeniden başlama. Gidemezsin ve son sözüm budur.”

İkizlerden biri koşarak odaya girip, “Burada!” diye bağırdı. Gözlerini doğrudan Cay’e dikti. Yanma oturunca Cay ayağa kalktı.

“Kim burada?” diye sordu Alex.

Kız Alex’e hiç bakmadı; bakışlarını Cay’in üstünden ayırmadı. “Bay Grady.”

Alex’e bakarak, “Ya,” dedi Cay sadece.

Alex hızla yumurtasından üç lokma daha aldı, şapkasını kaptı ve gitmesi gerektiğini söyledi.

Cay hemen peşindeydi.

Alex kapının önünde durdu. “Bence burada kalmalısın. Grady’nin nerelere gittiğini bilmiyorum. Bu yüzden Charleston’daki olaylardan haberdar olabilir. Senden şüphelenebilir.”

“Aklanmıştım, unuttun mu? Tehlikede olan *sensin*, ben değilim.”

Alex suratım astı.

“Ama iyi denemeydi,” dedi Cay. “Neredeyse inanıyordum.”

Alex kahkaha attı. “O halde değdi.” Kolunu Cay’in omzuna doladı. “Hadi gidelim, küçük kardeşim ve beni ne bekliyormuş görelim.”

“Seni, beni değil,” dedi Cay somurtarak. “Beni bekleyenleri yemek odasında gördün.”

“Onlar kötü kızlar değil, kardeşim. Belki döndüğümde düğününe gelirim.”

“Komik değilsin.”

Alex gülerek Cay’in omzunu sıktı ama genç kadın dönerek kolumdan kurtuldu.

“Umarım bir timsah, bacağına yer.”

“Ama bunu içten söylemiyorsun, hatun.”

“Evet, söylüyorum. Ben...” İskeleye ulaştıkları için sustu. Birçok kutu ve kasanın arasında üstünde kar beyazı gömlek, koyu yeşil yelek

ve açık kahverengi pantolon olan, uzun boylu bir adam duruyordu. Başında geniş siperlikli bir şapka vardı. Arkası dönüktü fakat Cay genç olduğunu ve jokey gibi kaslı bacakları olduğunu görebiliyordu.

“O mu?”

Alex ona baktığında Cay’in yüzündeki ifadeyi görüp somurttu. “Sanırım. Neden?”

“Tanıdığım birini hatırlattı, o kadar.”

“Misafirhaneye geri dönmelisin bence. Grady seni tanırса biteriz. Öğlen seninle vedalaşmaya geleceğime söz veriyorum.”

Alex bir kez daha kolunu omzuna koymaya çalışınca Cay ondan uzaklaştı. “Dönmem gerekene kadar oraya gitmeyeceğim. Keşke dönse de yüzünü görsem.”

Alex görüşünü kapamak için önüne geçti. “Bundan hoşlanmadım. Bu adamı tanıdığımı düşünüyorsan o da seni tanyacaktır. Senin erkek olduğunu düşünmeyecektir.”

“O düşündüğüm kişiye kim olduğumu anlayamaz çünkü onu sadece bir kez gördüm ve o zaman da sekiz yaşındaydım.”

“Ben hâlâ...” dedi Alex.

“Yates sen misin?” dedi arkalarından bir ses.

Alex isteksizce bakışlarını Cay’in üzerinden çekip arkasını döndü ve Cay’in nefesini tuttuğunu duyunca doğru tahmin yürüttüğünü anladı.

James Grady yakışıklı bir adamdı. Otuzlu yaşların başında gözü-küyordu, Alex kadar uzundu ama haftalarca açlık sınırında yaşamadığı için daha yapılıydı. Koyu renk saçları ve gri gözleri, yanaklarında derin gamzeleri vardı.

Alex adamı görür görmez aklında birkaç fikir oluştu. Cay gibi Grady de zengin olduğunu belli ediyordu. Adama baktığında bir odada elinde kristal bardakta şarap ve purosuyla durduğunu hayal etmek mümkündü. Ve Olimpos’ta yaratılmış gibi gözükен asil giyimli kadınları da.

Alex, James Grady’nin Charleston’daki at yarışlarında yendiği zengin plantasyon sahiplerinin yaşlı hali olduğundan emindi. Başka

bir deyişle Cay'le aynı sınıfta ve eğitim seviyesindeydi. Onun gibi olanlardan, onun sosyal çevresindendi. Eşittiler.

Alex kendi kendine adamdan nefret etmesi için hiçbir neden olmadığını söyledi ama bu duygunun damarlarında dolaştığını hissedebiliyordu.

"Yates sen misin?" diye sordu adam bir kez daha.

"Evet," diyebilirdi sonunda Alex. "Ben Alex Yates."

"Yani T.C.'nin bahsettiği arkadaşı sensin o halde; hayvanlarla ilgilenecek olan?"

"Heç bilemicem onu ama elden ne gelirse yapcez artıh," dedi Alex ağır aksanıyla.

"Anlamadım?"

Bu konuşma sırasında Alex Cay'i arkasında bırakmayı başarmıştı. Cay elinden kurtulmaya çalışmış ama Alex onu sıkıca tutmuştu. Sonunda Cay sırtına bir dirsek attı ve Alex onu bırakmak zorunda kaldı.

Alex'in arkasından çıkıp kocaman gözleriyle Bay Grady'ye baktı. "Ben Charles Albert Yates," dedi omzunu dikleştirip göğsünü öne çıkararak. "Bu benim ağabeyim olur ve ben de onun çevirmeniyim."

Alex bir kez daha anlaşılması güç aksanım kullandığının ve Grady'nin onu anlamadığının farkına vardı.

"Ağabeyim, Bay Connor'ın iltifatlarına sevindiğini ve beklentileri karşılayabilmek için elinden geleni yapacağını söylemek istedi."

Bay Grady, Cay'e keyifle gülümseyerek, "Öyle mi?" dedi.

Cay Bay Grady'nin dalga geçtiğini anlamadan, "Öyle," dedi. "Dilinizi konuşabiliyor fakat pek başarılı değil."

"Peki, ağabeyinde bu aksan varken sende olmamasının sebebi nedir?"

"Ah, ben de ööle konuşabiliyom," dedi bakışlarıyla ne kadar memnun olduğunu belli ederek.

Bay Grady kahkaha attı. "Pekâlâ delikanlı, küçük takımımıza eklenmenin iyi olacağını görebiliyorum. Sen..."

"O gelmiyor," dedi Alex, Amerikan aksanıyla bağırarak.

“Nasıl yani?” diye sordu Bay Grady. “Bizimle geleceğini sanıyordum.”

“Burada kalıp ağabeyinin... bizim ağabeyimizin gelip onu almasını bekleyecek.”

“Onun gibi kuvvetli ve sağlıklı bir delikanlı güzel ülkemizde tek başına seyahat edemez mi? Kaç yaşındasın delikanlı?”

Cay yirmi demek için ağzını açtı fakat Alex’in onu dirseğiyle itmesinin ardından neredeyse düşecekti. Dengesini bulmaya çalışırken Alex, “On altı,” dedi.

Bay Grady kendini toparlamaya çalışan Cay’e baktı ve “Daha büyük duruyor,” dedi. Sanki bir şey hatırlamaya çalışıyor gibi Cay’e bakıyordu ki Alex aralarına girmek için bir adım attı.

“Atlara ben bakarım, avlanırım da ve başka neye ihtiyaç duyar-sanız yardımcı olurum,” dedi Alex.

“Şu anda ihtiyacım olan şey, göreceğimiz güzelliklerin resmini yapacak biri.” Bay Grady yanında Alex ve arkalarında onlara yetişmeye çalışan Cay’le iskeleyle doğru yürüdü. Cay iki adamın da yarısı kadardı ve onlara yetişemiyordu. Ne zaman Alex’in yanından geçmeye kalkışsa Alex kolunu uzatıp onu tutuyordu. İki denemeden sonra Bay Grady’nin yanından yürümek için onun tarafına geçti.

“T.C.’nin geçirdiği kazayı duysaydım yanımda birini getirirdim. Çizim yapmayı biraz bilen bir çocuk vardı. T.C. kadar iyi değildi ama onun gibi az kişi var. Şimdi gitmeye hazırım ama gördüklerimizi kaydedecek kimse yok. Daha önce Florida’nın derinliklerine girmiş miydiniz Bay Yates?”

Alex, Cay’e baktı ve gözlerini kocaman açmış, hayranlıkla Bay Grady’ye baktığını gördü. Herhangi bir şey yapmadan önce onu misafirhaneye geri götürmeliydi.

“Bu arada ben de İskoçya’yla alakasız biri sayılmam,” dedi Bay Grady sessizlikte. “Babam İskoçya’dan geldiğinde daha delikanlıymış, küçük Charlie’den daha büyük değilmiş ve...”

“Cay,” dedi ve Bay Grady, Cay’e bakınca yüksek sesle, “Baş harflerimi kullanırlar,” diye ekledi.

“Cay mı?” Bay Grady, Alex’e dönmeden bir an gözlerini kırpıştırarak Cay’e baktı. “Charleston’dan geldiniz, değil mi?”

“Evet.”

“Firari bir mahkûm hakkında bir şeyler duydum, doğru mu? Orada yaşayan bir kuzenim var ve bütün mektubunda bundan bahsetmiş. Adın bana onu hatırlattı. Hergelenin teki karısını gerdek gecesi öldürmüş diyorlar.”

Alex konuşmak için ağzını açtı ama sesi çıkmadı.

“Çok kötüydü,” dedi Cay çabucak, “ama adamın masum olabileceği ve gazetelerin bile hakkında bir şey yazamayacağı şeytani bir oyunun kurbanı olduğu hakkında söylentiler var.”

“Öyle mi?” dedi Bay Grady. “Kuzenimin bundan haberi yok herhalde, çünkü bunlardan mektubunda kesinlikle bahsetmedi.”

“Bize söyleyen T.C. Amca’ydı.”

“Amca mı?”

“Evet efendim,” dedi Cay. “Benim vaftiz babam.”

“İlginç,” dedi Bay Grady. “T.C.’yi on yıldır tanıyorum ama daha önce vaftiz oğullarından bahsettiğini hiç duymadım.”

“İskoçya’da yaşadığımız için bizi unutmuş olabilir,” dedi Cay. Bay Grady’nin arkasına bakmaya çalışıyordu çünkü Alex öbür taraftan çenesini kapalı tutmasını belirten bakışlar atıyordu. Söylediği yalanlar üst üste biniyordu. Cay onu görmezden geldi. “Geziniz için bir ressamınız yok o halde.”

“Çizim yapabildiğini söylemeyeceksin, değil mi?”

“Çizemez,” dedi Alex yüksek sesle. “Bırakın fırçayı, kalemin bile nasıl tutulacağını bilmez o. Öyle değil mi küçük kardeşim?” Dik dik Cay’e bakıyordu.

“Ashında okulda çizimim iyiydi. Bazılarından kesinlikle daha iyiydi.” Grady’nin arkasından Alex’e baktı. “Sen hep uzaklardaydın, bunları hatırlamazsın.”

“Peki, o halde delikanlıya bir şans verelim,” dedi Bay Grady. “Yanımda her zaman katlanır bir yazı masası taşıyorum, mektup kâğıdı ve kalem işini görür mü dersin?”

“Denerim,” dedi Cay olabildiğince alçakgönüllü bir tavırla.

“Bana kalırsa...” dedi Alex ama Cay ve Bay Grady dönüp ona bakınca sustu. “Kardeşimle yalnız konuşmam gerekiyor.”

“Hazır olduğunuzda burada buluşalım mı?” dedi Bay Grady. “Kâğıt ve kalemi hazır edeceğim.”

Alex hiç zaman kaybetmeden Cay’i kolundan yakalayıp binalardan birinin yan tarafına çekti. “Ne halt ettiğini sanıyorsun?”

“Seninle gelmek istiyorum.”

“Bunu daha önce konuştuk. Bu seyahat çok tehlikeli. Gelemezsin. Son sözüm bu.”

“Cehenneme gitmek bile burada kalıp Tally’nin benimle alay etmesini beklemekten daha iyidir.”

Alex eliyle sakallı yüzünü ovdu ve ona kadar saymaya başladı. Fakat yüze kadar bile saysa bir şey fark etmeyeceğini biliyordu. “Bizimle gelemezsin,” dedi elinden geldiğince sakın bir şekilde. “Öz ağabeyin bile burada kalmanı söyledi.”

“Adam’ın hafifletici sebeplerden haberi yok. *Kiminle* seyahat ettiğimi bilseydi bana gitmemi söylerdi.”

Alex sırtını binanın duvarına yasladı ve derin bir nefes aldı. “Pekâlâ, söyle artık. Kimmiş o?”

“Kim kim?”

Alex gözlerini kısarak Cay’e baktı.

“Bu konuda biraz espri yaparım diyordum fakat mizah duygunu yitirmişe benziyorsun. Pekâlâ! Bana öyle bakmayı kes. Bay Grady’nin gerçek ismi James Armitage ve o...”

Alex inledi.

“Aileyi tanıyorsun yani?”

“İskoçya’dan gelip teknedен iner inmez onların namını duydum. Babası atlarımı almak istedi.”

“Kral.”

“Ne?”

“Jamie’nin babasına Kral denir, Kral Armitage.”

“Jamie mi?”

“Ailesi ona böyle hitap eder. Sanırım göbek adı Grady. Belki de annesinin kızlık soyadıdır. Jamie’nin babasına neden Kral dendiğini biliyor musun?”

“Georgia ona ait sanırım, değil mi?”

“Yalnızca büyük kısmı. Güney Carolina’nın neredeyse tamamı onun. Jamie onun üçüncü oğlu ve neden takma isimle seyahat ettiğini anlayabiliyorum. Ancak bu şekilde normal bir insan muamelesi görebilir. Üstelik çok kibar biri, değil mi?”

Alex bir süre eliyle gözlerini kapadı. “Lütfen, koca adayı arayışlarına yeniden başladığını söyleme.”

Cay, Alex’in hemen yanında duvara yaslandı ve hayallere dalmış bir şekilde konuştu. “Sekiz yaşındayken ailemle Güney Carolina’daki Gracewell’e Armitage ailesini ziyarete gitmiştik. Babam Bağımsızlık Savaşı’nda Bay Armitage ve diğer arkadaşlarıyla beraber savaşmış. Babam ona Kral demiyor, Billy diyor ve birlikte uzun saatler boyunca İskoçya hakkında konuşuyorlar. Biz oradayken Jamie de William&Mary’den yeni dönmüştü. Orası bir...”

“William&Mary’nin üniversite olduğunu biliyorum. İster inan ister inanma ama okuma yazma da biliyorum.”

Cay ne demek istediğini sorgular gibi bir an Alex’e baktı ama sonra hikâyesine devam etti. “Ben sekiz yaşındaydım, o ise yirmi iki ve beni salıncakta sallamıştı.”

Alex bir süre bekledi ama Cay konuşmaya devam etmedi. “Sonra ne oldu?”

“Hiçbir şey. Bu kadardı. Beni yarım saat kadar salladı, sonra eve döndü ve ertesi sabah biz uyanmadan gitmişti. Onu bir daha hiç görmedim.”

Alex ona bakmak için yaslandığı yerden doğruldu. “Bir şey mi kaçırdım? Sanki çok önemliymiş gibi bir tonlama yaptın.”

“Öyleydi. O gece anneme Jamie Armitage’la evleneceğimi söylemiştim ve o da iyi bir seçim olduğunu söylemişti.”

Alex birkaç defa gözlerini kırptırdı. “Başından beri evlilik taktının mı vardı yani?”

“Bu konuda *iyi* karar almak istiyorum. Bunun nesi yanlış? Mutsuz evliliklere şahit oldum ve aynı şeyleri yaşamak istemiyorum.” Cay ellerini göğsünde kavuşturup arkasını döndü.

“Sadece birkaç gün önce aralarında seçim yapmaya çalıştığın üç erkekten bahsediyordun ve şimdi bu adamın peşine mi düştün?”

Cay yüzünü Alex’e döndü. “Kimsenin peşinde değilim. Sadece *bu* adamı tanıdığımı söylüyorum. Ailesini, evini ve babasına ait bazı kasabaları biliyorum.”

“Ve tıpkı o ikizlerin seni kovaladığı gibi, bu adamı kovalayabilmek için benimle seyahate katılmak istiyorsun yani?”

“İğrençsin.”

Alex konuya farklı bir açıdan yaklaşmak için kendini sakinleştirmek üzere birkaç derin nefes aldı. “Ağabeyin Adam burada kalıp beklemeni söyledi ve bence de öyle yapmalısın.”

“Bana kalırsa Adam, Armitage’ların oğullarından biriyle elimden geldiğince çok vakit geçirmemi desteklerdi. Adam...” Sözüünü yarıda kesip bakışlarını Alex’ten uzaklaştırdı.

“Adam ne?”

Cay cevap vermek istemiyor gibiydi ama Alex ona bakmaya devam etti. “Adam diğer taliplerimden hoşlanmıyor.”

“Yani neredeyse taptığın en büyük ağabeyinin evlenmeyi düşündüğün üç erkekten de hoşlanmadığını mı söylüyorsun?”

“Evet. Şimdi mutlu musun?”

Alex gülümsemeden edemedi. “Adam onlar hakkında ne dedi?”

“Sana söylemeyeceğim.”

“O kadar mı kötü? Veya sözlerini tekrar edemeyecek kadar korkak mısın?”

“Adam o üç adamın ayakkabılarımın ucunu bile öpemeyecek kadar yetersiz olduklarını söyledi. İşte! Bunu bilmek seni mutlu etti mi?”

“Hem de nasıl.” Alex sırtıyordu. “Biliyor musun, Adam hakkında söylediğin her kelime o herge... o adamdan nefret etmeme sebep oluyordu ama şimdi birbirimizden hoşlanacağımızı düşünmeye başladım.”

“Hayır, hoşlanmazdım. Birbirinize çok benziyorsunuz.”

“Benziyor muyuz? Hikâyeni değiştirip benim ağabeyine *benzediğimi* mi söylüyorsun?”

“Bundan çok keyif almaya başladığın için bu konu hakkında şunu da söyleyip başka tek kelime etmeyeceğim: Hoşuna gitse de gitmese de Jamie’nin gezisine katılacağım.”

“Katılmayacaksın.”

“Katılacağım.”

“Katılmayacaksın.”

“Katılacağım.”

Alex yumruğunu sıktı. İçinden Cay’i sırtlayıp bir ağaca bağlamak geçiyordu. Birine para verip onlar yola çıktıktan dört saat sonra Cay’i serbest bırakmasını söyleyebilirdi... veya altı saat sonra. Cay çok hızlı hareket edebiliyordu.

“Bana bakışlarından hiç hoşlanmadım. Geliyorum ve son sözüm budur.”

“Gelip ne yapacaksın? Adamların saçlarını mı tarayacaksın? Kıyafetlerini mi onaracaksın? Çamaşır yıkama konusunda tecrübeli olduğunu duydum. Ah, buldum! Yemek yapmaya ne dersin?”

Cay maharetleriyle ilgili bu listeyi uzatmak istedi fakat sessiz kaldı. Çamaşır yıkama konusunda söyledikleri Alex’in genç kadının ailesi hakkında bildiklerini onları tanıyan birinden öğrendiğini hatırlattı. Mantıklı olan bunları T.C. Amca’nın anlatmış olmasıydı fakat Cay onunla bitkiler dışında hiçbir konuda konuşmamıştı. Kaynağı her kimse, Alex kendisi ve ailesi hakkında kişisel ve özel bilgilere sahipti. Fakat Cay’in çizim ve boyama yapabildiğini bilmemesi tuhaftı. Normalde Cay yanında bir çizim defteri ve boya kalemleri bulundururdu. Genelde gördüklerini çizemeyeceğini düşündüğü bir yere gitmezdi ama Alex’le tanıştığı gece baloya gidiyordu ve resim malzemelerini evde bırakmıştı. O zamandan beri de yeni ve tuhaf şeyler yaşadığı için sanat hakkında düşünmeye vakti olmamıştı.

Şimdi Alex’in bunu bilmiyor olması avantaj olabilirdi. “Herkesin çizim yapabildiğini söyledin. Yanlış hatırlamıyorsam, ‘Ne kadar zor olabilir ki?’ demiştin. *Sen* çizim yapabiliyor musun?”

“Biraz,” dedi. “İster inan ister inanma ama Londra’da eğitim almış bir çizim öğretmenim vardı.”

“Çizim görevini kendin üstlenmeyi düşünüyordun, değil mi?”

“Aklımdan geçmedi değil.” Alex gülümsüyordu.

Cay onu tekmelemek istedi. Ondan başka ne saklıyordu? “İkimiz de birkaç çizim yapsak ve seyahat boyunca kimin çizim yapacağı kararım Jamie’ye bıraksak nasıl olur?”

Alex gülmeye devam etti. “Hatun, seni uyarıyorum; çizim konusunda sınıfın en iyisi bendim.”

“Öyle mi?” diye sordu Cay etkilenmiş gibi bir hava yaratarak.

“Evet, öyle. Fundalıklara gidip gördüğüm hayvanları çizmeyi severdim. Atlarla uğraşmasaydım ben...” Omzunu silktilti. “Sen ne eğitimi aldın?”

“Bayan Cooper’ın Genç Kızlar Akademisi’ne gittik,” dedi hızlıca. “Porselen çay fincanlarını boyuyorduk.” Bu kısmı doğruydı ama dört yaşından beri fincanların üzerine ailesinin portresini yaptığını söylemedi. Bu yeteneğini gören annesi Cay’e çizim öğretmenlerinin en iyilerinden özel ders aldırması.

“Öyle mi?” Alex’in gülümsemesi öyle abartılıydı ki neredeyse çirkin bir sırıtışa dönmüştü. Kız kardeşi çizim konusunda yetenekli olsaydı Nate’in bundan bahsedeceğinden emindi. Bu da demek oluyordu ki sadece kısa süreli bir eğitim almıştı. Fincanlar! Böyle bir gezinin neler gerektireceğinden haberi yoktu. Hızlı ve birebir çizimler yapmalıydı.

“Anlaştık mı?” diye sordu Cay. “Yarışacağız ve kararı Jamie verecek. Benim iyi olmadığımı söylerse misafirhaneye dönüp Tally’nin gelmesini bekleyeceğim. Sana uyar mı?”

Alex kaşlarını çatı. Cay öyle kendinden emin konuşuyordu ki bu işte bir numara olduğunu düşündü. “Neyin peşindesin?”

“Hiçbir şeyin. Sadece seninle gelmek istiyorum ve bunun için de seni geçmek için elimden gelenin en iyisini yapacağım. Günbatımında düelloya davet edersen onu bile deneyebilirim.”

“Ve bütün bunlar Armitage denen adamla beraber olabilmek için mi?”

“O ve başka birkaç şey daha.”

“Söylesene hatun, peşinde olduğun şey adam mı yoksa parası mı?”

Cay bir an ona tokat atmanın eşiğine geldi fakat onun seviyesine düşmeyecekti. “Parası, tabii ki, ne de olsa sana göre erkekleri sevmesem bile onlarla evlenmek istiyorum. Belki birini sevemeyeceğimi düşünüyorsun. Kimseyi sevemeyecek kadar taş kalpli miyim sence?”

Alex kafası karışmış bir şekilde gözlerini kırptırıyordu. “Çizimden taş kalbe nasıl geldik?”

Cay tiksinişmiş halde ellerini kaldırdı. “Sen tam bir ahmaksın, daha da kötüsü *erkeksin*.” Eteğinin onun gibi bir pisliğe değmesini istemiyormuş gibi bir hareketle yanından uzaklaştı.

Alex başını arkasındaki binaya dayayıp yukarı baktı. Ormanın derinliklerine yapılacak bu tehlikeli geziye onun da katılmasına çoktan izin vermiş olabileceğinden şüpheleniyordu. Ve daha da kötüsü bunun nasıl gerçekleştiği hakkında bir fikri yoktu.

16

Alex, Cay'in iskeleye doğru yürümesini izledi. Cay'in başı dik, çenesini yukarıdaydı ve kavgaya girecek bir erkek gibi kararlı bir tavrı vardı. Her şeye rağmen onunla gurur duyuyordu. İlk tanıştıkları günkü kızla aynı kız olduğuna inanmak imkânsızdı.

Ama gururu, Cay'in geziye katılmasını engellemek üzere verdiği karardan dönmesini engelleyemiyordu. Onun yanında gelmesini istememesinin asıl nedeni beraber daha fazla zaman geçirirlerse ondan uzak duramayacak olmasıydı ve bunu Cay'e söyleyemiyordu. Etrafta dar pantolonuyla dolaşmasına ve ona dokunamamaya daha fazla dayanamazdı. Kardeş olduklarını sandıkları için kuşkusuz ki geceyi aynı çadırın içinde geçirmelerini bekleyeceklerdi. Alex buna nasıl dayanacaktı?

Seyahate ilk başladıkları günlerde Alex o kadar sinirli, öfkeli ve nefret doluydu ki bir düzine çıplak kadınla uyuyup nimetlerinden faydalanmayabilirdi.

Ama Cay'in hayata iyi tarafından bakması, her şeyin başırlabileceğine olan inancı Alex için her şeyi değiştirmişti. Charleston ve orada başına gelenler artık gerçek gibi değildi; hatta sanki hiç olmamıştı.

Cay'in Grady'ye gülümsemesini ve ağabeyiyle gidip gitmeyeceğini belirlemek için bir yarışma düzenlemek istediklerini söylemesini izledi. Alex kendini beğenmişlik yapmak istemiyordu fakat kazanacağından emindi. Gördüğü her ne ise kâğıda onun aynısını

yansıtmada konusunda çok başarılıydı. Cay'e söylememişti fakat babası Edinburgh'a gittiğinde ona suluboya getirmişti ve Alex birçok doğa resmi yapmıştı. Grady'nin gezi için istediği niteliklerin kendisinde olduğunu biliyordu, kazanmak kolay olacaktı.

Asıl zor olan, onlarla gelemeyeceği için Cay'i teselli etmekti. Cay'in ağladığı ve onun da Cay'i teselli ettiği sahneyi gözünde canlandırdı. Sert ama tatlı davranacak ve bunun onun iyiliği için olduğunu söyleyecekti. Cay'in de sonunda onu haklı bulacağından emindi.

Ertesi sabah ayrılacaklar, Cay'in gözlerinde yaşlar olacaktı ve bu Alex'in gezi boyunca aklından çıkmayacaktı. Kendisi ortalarda yokken Nate'in bazı cevaplar bulmasını umuyordu ve belki döndüğünde adını temize çıkarabilecekti.

Adaletsizliğin lekesinden kurtulduktan sonra atlarını geri alıp Virjinya'ya giderek Cay'i bulabilirdi. Cay onu takdir etmeyecek, soğuk bir çocukla hâlâ evlenmemiş olursa... Bunu gelecekte düşünmesi daha iyi olacaktı.

Cay Alex'e el sallıyor, yanlarına gelmesini istiyordu. Yarışa başlamaya hazır gibi duruyordu. Alex gülümseyerek iskeleye döndü.

* * *

Bay Grady Eli ve Tim'e kurdurduğu iki yazı masasını başıyla işaret ederek, "Yeterli mi?" diye sordu. Kasalara dayanmış geniş tahtalar ve üzerlerinde, yanında kalem ve mürekkep bulunan büyük sayfalar vardı.

"Genç Cay bir kap su istedi," dedi Bay Grady, Alex'e. "Sen de ister misin?"

Alex Cay'in mürekkebin yanında neden su istediğini anlamamıştı fakat başını hayır dercesine salladı ve kasanın üzerine oturup kalemiyle mürekkebin önüne çektikten sonra iğreti şövaesini tuttu.

"Sizin de bildiğiniz üzere yolculuk edeceğimiz için," dedi Bay Grady, "görünenleri hızlıca resmetmek çok önemli ve bu da süreli bir yarış olacak. Gördüğünüzü çizmek için üç dakikanız var. Bunun ne

olacağı, iskele mi, insan mı yoksa kuş mu, size kalmış. Sadece kısa zamanda nasıl bir iş çıkaracağınızı görmek istiyorum.”

Cay bacaklarını kırıp iskelenin üzerindeki sert tahtaya oturdu ve boş kâğıda baktı. Öğretmeni Russell Johns'un söylediği her şey aklından geçti. Russel Johns, iki yıl önce İngiltere'den Amerika'ya ilk geldiğinde fakir olduğunu söylemişti. Kimseyi tanımayan ve Cay'in annesine göre mutsuz biriydi ama o bile adamın kalbini kıran şeyin ne olduğunu öğrenememişti. Annesi kızına öğretmenlik yapması için onu işe almış ama Cay onu memnun edebileceğine hiç inanmamıştı. Öğretmeni kendini sanata adayacak birini istiyordu ama Cay bunu hiçbir zaman istememişti. Şimdi hareketi resmetmesini öğretirken söylediklerini duyabiliyordu. “Daha hızlı çiz!” diye çıkıştırdı. “Ağabeylerinin durup seni bekleyeceğini mi düşünüyorsun?” Cay birkaç darbeye ağabeylerinin top oynamasını veya at binmesini nasıl çizeceğini öğrenmişti. Mürekkep kullandığı zaman çizgilerinden emin olmalıydı çünkü hataların dönüşü olmazdı. Hızlı çizim yaparak geçen üç ayın sonunda Bay Johns sonunda bir homurtu sesi çıkarmıştı. Onu övmemişti ama yermemişti de. Cay için bu en büyük iltifattı.

Bay Grady köstekli saatini cebinden çıkarıp baktı ve “Başlayın!” dedi.

Cay iki eliyle çalışıyordu. Sağ elinde kalem vardı ve düzenli olarak mürekkebe batırıyordu; sol el parmaklarının ucunu ise suya sokuyordu. Hızla kalın çizgiler çizerken resminde gölgeleme yapmak için ıslak mürekkebi suyla yayıyordu.

Bay Grady sürenin bittiğini söylediği zaman Cay kalemini kaldırdı ve ayağa kalktı. Sıksa çocuk Tim, başaramadığını görmeyi umuyormuş gibi sırtarak resmine bakmak için iskelede kasıla kasıla yürüdü.

Eli önce Alex'in resmine bakmaya gitti. “Geçmiş olsun, gayet güzel. T.C.'nin çizimi iyi sanıyordum ama sen ondan daha iyisin.” Sessizlik içinde Cay'in resmine bakan Bay Grady'ye döndü. “İş için bu adamı tutmalısın.”

Bay Grady hiçbir şey söylemedi, yalnızca Tim'le yan yana durup Cay'in resmine bakıyordu. Eli merakla yanlarına gitti.

Alex Cay'e bakıyor ve sırtıtmamak için kendini zor tutuyordu. Eli'n söylediklerinden sonra Alex yarışın bittiğine inanıyordu. "Hadi ama, hat..." Kendine hâkim oldu. "Cay, bu kadar üzülme. Hepimiz iyi..."

Cay'in resmini görünce sustu. Yalnızca üç dakikalık bir sürede limanı, nehri, gökyüzünü ve kucagındaki balık ağıyla Eli'ı resmetmişti. Çizgiler ve gölgelendirmeler, kahn ve ince hatlar, aydınlık ve karanlık bölümler vardı. Alex'e göre bu resim çerçevelenip müzeye asılmalıydı.

Herkes; Tim, Eli, Grady ve Alex dönüp Cay'e baktılar.

"Kötü olduğunu biliyorum ama bir süredir çizim yapmıyordum," dedi Cay. "Gezide daha iyi olacağıma söz veriyorum."

Kendine gelip arkasını dönen ilk kişi Alex oldu. Tek kelime etmeden misafirhaneye giden sokağa yöneldi.

Cay, "Sanırım ağabeyim bana kızdı," dedi ve peşinden koştu.

Bay Grady hâlâ gözlerini masanın üzerindeki resimden alamamış bir şekilde arkasından, "İş senindir," diye bağırdı.

"Daha önce böyle bir şey görmedim," dedi Eli.

"Direğin üzerindeki çirkin kuşu atlamış," dedi Tim ve diğer iki adam dönerek ona baktılar.

"Pelikan bir dakika önce orada değildi," dedi Eli.

"Tim bana kalırsa biraz kıskançlık yapıyorsun." Bay Grady resmi eline aldı ve inceledi. "Sanırım bunu eve, anneme göndereceğim. Bilinmezliğin karanlığına dalarak neler yaptığımı bilmek istiyordu hep. Artık ona gösterebilirim."

Cay Alex'i misafirhanenin dışında yakaladı ve Thankfull'un veya üvey kardeşlerinin ortalıkta olmadığını görünce sevindi.

"Eğlendin mi?" dedi Alex kısık bir sesle. "Benimle dalga geçince keyfin yerine geldi mi?"

"Becerilerin hakkında hava atan sendin, ben değil." Cay onun davranışı yüzünden sinirlenmişti. Yenilince bu şekilde tepki verebileceğini tahmin etmezdi. "Senden daha güzel resim yapabildiğim için mi sinirlendin?"

Alex, Cay'e bunun saçma olduğunu söyleyen bir bakış attı.

“O halde neden sinirlendin?” Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz nedenini anladı. “Benimle gitmek istemediğin için sinirlisin.”

“Bunu daha önce söylememiş miydin?”

Cay elleri dudaklarında, öylece Alex’e bakıyordu. “Yarışı kazanacağına o kadar emindin ki benimle iddiaya girdin ama kazanıp kazanmamam senin için fark etmeyecekti zaten, değil mi? Yanlış yaptığını kabul edemeyecek kadar zavallı bir adamsın.”

“Kollarım indir! Hiçbir erkek bu şekilde durmaz.”

Cay o kadar sinirliydi ki konuşamıyordu. “Dene de görelim.”

Alex, Cay’ın kolundan tuttu ve onu binanın yanından palmye ve çalıların etrafını sardığı bir yola çekti. Dakikalar içinde yerleşim yerlerinin görüş alanından çıktılar. Açıklığa vardıklarında Alex ona doğru döndü. “Bu gezinin ne kadar tehlikeli olduğunu anlamıyorsun galiba. Florida’da daha önce insanların görmediği yaratıklar yaşıyor. Çeşitli şekillerde ölebilirsin. Sen...”

Cay durumun farkına vararak gözlerini kocaman açmış bir halde ondan bir adım uzaklaştı. “Benim bu geziye katılmandan korkmuyorsun. Başka bir şey var. Aranan bir katille seyahat ettim, peşimde nereye gidersem gideyim beni takip eden ve öldürmek isteyen adamlar vardı ama o zaman benim güvenliğimden endişe duymuyordun. Beraber ateş yaktık, dükkâna izinsiz girdik ve zamanını orada benimle dans ederek harcadın. Seninle gelmemi istememenin başka bir nedeni var, değil mi?”

“Hayır, tabii ki yok,” dedi Alex çabucak ama gözlerine bakmadı.

Cay Alex’e yaklaştı ve gözlerinin içine bakabilmek için başını eğdi. Gür sakalı yüzünden bazen yüzündeki ifadeyi görmek zor oluyordu. “Bence,” dedi yumuşak bir sesle, “geçen bu haftalarda birbirimize yakınlaştık. Birlikte çok şey yaşadık. Arkadaş değil miyiz?”

Alex ona cevap vermeye yeltendi ama etraflarını çevreleyen yemyeşil doğa, geriden gelen kuş sesleri ve onları saran çiçek kokularıyla sakin bir ortamdaydılar. Alex kendini tutamayıp Cay’i kollarının arasına aldı ve onu öptü. Hafif bir öpücüktü ama Cay geri çekilip hayretler içinde ona baktı. Kirpikleri yüzünü gölgelerken birkaç se-

fer gözlerini kırptırdı ve sonra kollarını Alex'in boynuna dolayıp öpücüğüne karşılık verdi.

Alex söylediği onca şeye rağmen Cay'in tecrübesiz olduğunu bildiği için ona nazik davranıyordu, dudaklarını Cay'in yumuşak dudaklarına hafifçe değdiriyordu ama Cay vücudunu onun vücuduna bastırarak daha yoğun öpüşmeye başladı. Cay Alex'in dilini davet edercesine dudaklarını araladı.

Alex bütün gücünü kullanarak onu kendinden uzaklaştırdı. Kalbi hızla atarak ve hızla nefes alıp vererek, "Çok kötüsün!" dedi.

Cay'in de kalbi hızla atıyordu ve Alex'e dehşet dolu gözlerle bakıyordu. "Öpüştüğüm diğer erkekler senin gibi değildi."

"Beni de talip listene ekleyecek misin?" Kelimeler ağzından düşündüğünden daha öfkeli bir ses tonuyla çıkmıştı ama onun başka erkeklerle öpüştüğünü düşünmek hoşuna gitmemişti.

"Seni bütün listelerimin başına ekleyeceğim."

Öyle bir istekle söylemişti ki Alex güldü. Genç adamın bozuk moralini her zaman düzeltebiliyordu.

"Şimdi seni neden yanımda götürmediğimi anladın mı?" diye sordu.

"Beni hayattaki her şeyden çok istediğini, kanını kaynattığını mı söylüyorsun yani?"

"Aşağı yukarı," dedi Alex. "En azından şimdi neden seninle seyahat edemeyeceğimi ve kesinlikle aynı çadırda kalamayacağımızı anlamışsındır."

"Sorunlusun sen." Cay arkasını döndü ama sonra gerisingeri Alex'e baktı. "Bana âşık mısın?"

"Seninle açık konuşacağım hatun, bir daha âşık olabileceğimden emin değilim. Belki insanlar hayatlarında gerçek aşkla bir kere karşılaşabiliyorlar ve ben onunla evlendim."

Cay hayal kırıklığına uğradığını göstermemeye çalıştı. O da Alex'e âşık değildi ama genç bir kadın, peşinden en azından yarım düzine erkeğin peşinden koştuğunu düşünmeyi severdi. "Yani birlikte seyahat etmemize engel olacak şey... doğal sebepler."

“Evet, öyle.”

Pantolonunu kenarlarından tuttu. “Erkek kıyafetleri giymem duygularını bastırmıyor mu?”

“Öyle daha da kötü oluyor. Bütün kadınlar pantolon giymeye başlar ve bacaklarının gerçek hatlarını ortaya çıkarırsa erkekler buna nasıl dayanır, bilemiyorum.”

“Benim kadar kadın bacağı görmediğin için öyle söylüyorsun,” dedi Cay. “Güzel bacaklardan çok çirkin bacaklar olduğunu söyleyebilirim.”

“Öyle mi?”

“Şimdiden benimle alay mı ediyorsun?”

“Sanırım, hatun. Belli ki bu alışkanlık oldu.”

Cay ellerini göğsüne koydu. “Peki, kanımı kaynatacak hiçbir şey yapmayacağıma söz versem?” Ona doğru bir adım attı. “Gezinin her saniyesinde davranışlarıma dikkat edeceğime söz versem?”

Alex elini omzuna koydu ve onu itti. “Bir öpücükle Havva’ya dönüştün. Oraya git ve bana dokunma.”

Cay ondan uzaklaştı ama güldüğünü saklayamadı. Alex ona kendini kadın gibi hissettiriyordu. Haftalarca erkek sanılmasından, o rezil kızların üzerine atlamasından sonra kadın gibi görülmeğe ona kendisini güçlü hissettirmişti. Arzulanan, istenmek güzel bir histi.

Alex’in yüzüne bakmak için arkasını döndü. “Lütfen seninle gel-meme izin ver, Alex. Senin... erkeksi arzuların için yapabileceğim bir şey yok ama buna son vermek için elimden geleni yapacağım. Sana her zaman kötü ve nefret dolu davranacağım ve beş metre yakınıma yaklaşırsan sana tekme atacağım. Kötü anıları hatırlatmak istemiyorum ama hayatını kurtardım. Yardıma ihtiyacın olduğunda yanımdaydım. O gece T.C. Amca veya Hope senin yanına gelemediğinde tek seçenek bendim. Çok korkmuştum ama bununla başa çıktım. Ve boğazını kesmeye çalıştığım zaman haricinde sana karşı iyi davrandığımı düşünüyorum.”

“Sana borcum olduğunu mu söylüyorsun?” Alex’in ciddiydi.

“Aslında evet.”

“Söylesene gerçekten gitmek mi istiyorsun yoksa ağabeyinden mi korkuyorsun?”

“Tally'den mi? Ondan hiç korkmuyorum ama benimle dalga geçecek ve kendimi çok kötü hissetmememe sebep olacak.” Hayal kırıklığıyla ellerini salladı ve bir an arkasını döndü. “Bunun benim için ne ifade ettiğini anlamıyor musun? Şimdi eve dönersem babam bir daha dışarı çıkmama asla izin vermez. Başıma korkunç bir şey gelmesinden korkup beni odama kilitler ve anahtarını da kuyuya atar. Hizmetçim yemekleri pencereden yukarı bir iple göndermek zorunda kalır.”

“Lazımlığı söylemeye gerek yok.”

“Kadınlar bunlardan pek bahsetmez ve sen de istediğin kadar gülebilirsin ama Tally'nin gelip beni almasını ve Adam ile Nate'in cinayetini gizemini çözmesini beklemem gerekirse babam beni her zaman koruma altında tutulması gereken biri olarak görecektir. Ve beni korumanın da tam zamanlı ev hapsinde tutmak olduğunu düşünecektir.” Hayal kırıklığıyla iç çekti. “Sonunda beni kahvaltıda önce üç ejderha avlayabilen İskoç kuzenlerimden biriyle evlendirir.”

“Bir İskoç'la evlenmek ölümden beter mi?”

“Benimle istediğin kadar dalga geçebilirsin ama ben *ciddiyim*. Bana karşı hissettiğin azgın hisleri ciddiye alabiliyorsam sen de benim sorunlarımı ciddiye alabilirsin diye düşünüyorum.”

“Azgın...” Alex dikleşti. “Pekâlâ hatun, ormana gitmenin sana nasıl bir fayda sağlayacağını söyle bana.”

“Bir şey yapmayı başarabilirsem ailem, arkamdan silahlı adamlar kovalarken eyaletlerarası seyahat ettiğim gerçeğini görmezden gelebilecektir.”

“Ve resim çizmenin sana faydası mı var?”

“İyi bir neden uğruna olursa, evet. Babamın benimle gurur duymasını istiyorum. Gelecekteki kocamın çocuklarımıza anlatacağı bir hikâyesi olsun istiyorum.”

“Annenin meyve işini anlatman gibi mi?”

“Evet, aynen öyle. Onun için çalışan kadınların çoğu şu an Edilean'da yaşıyor ve hepsi babamın tanıdığı erkeklerle evli.”

Alex, Cay'e arkasını döndü. Ona borcu olduğunu düşündü. Bununla alay edebilirdi fakat Cay bu işe cesaret etmeseydi kendisi şu an hayatta olmazdı. İşin aslı onunla gitmeyi çok istiyordu. Ağabeyi Adam'ın –Cay'in sıradan insanlara hükmetmesi için bu dünyaya gönderilmiş bir aziz olduğunu düşündüğü ağabeyinin– söylediklerine rağmen Alex onu yalnız bırakmayı pek güvenli bulmuyordu. Başına gelebilecek onca kötü şeyi düşünüyordu. Aklandığının haberi herkese ulaşmamış olabilirdi. Ya birileri onun bir erkek değil de kızıl saçlı kadın olduğunu fark ederse? Onun neden kılık değiştirdiğini merak ederlerdi ve Charleston'daki skandal haberin yayılması uzun sürmezdi. Cay'in son haberleri duymamış biriyle karşılaşmasından sonra başına neler gelebileceğini düşününce keyfi kaçtı.

Ayrıca bu durumun bir de şahsi tarafı vardı. Alex onun arkadaşlığından keyif alıyordu. Cay Alex'i güldürüyor, kendini iyi hissettiriyordu. Lilith'le evlendiği gün elinde bir kadeh şampanyayla oturup güzel karısının davetliler arasında dolaşmasını ve herkesle sakince konuşmasını izlemiş ve dünyadaki en şanslı erkek olduğunu düşünmüştü. Davetlilerin sayısına ve iyi dileklerine baktığında Amerika'ya geldiğinden beri birçok arkadaş edindiğini düşünmüştü. Alex'in sağlığına ve gelecek günlerdeki mutluluğuna kadeh kaldırıp gülmeleri genç adamı mutlu etmişti. Alex'in sırtını sıvazlamış ve atlardan ve gelecekte onunla paylaşmak istedikleri yatırımlardan konuşmuşlardı. O gün Alex kendini zengin ve mutlu insanların dünyasının bir parçası gibi hissetmişti. Üç atıyla gemiden henüz inmiş, kirli ve yırtık kıyafetli adam değildi artık. Artık önemli biriydi, kendi yolunda ilerleyen genç bir adamdı.

Ama ertesi gün Lilith'in cansız bedeni Alex'in hemen yanında bulunmuş ve her şey değişmişti. Kasabanın öfkesi dava boyunca devam etmişti. Ve Alex o pis hücrede kalırken, sözde arkadaşlarının hiçbirisi ziyaretine gelmemişti. Sadece T.C. gelmişti. Alex hemen ondan bir kalem, mürekkep ve kâğıt istemiş, T.C. de isteklerini yerine getirmişti. Arkadaşı sandığı insanlara masum olduğunu ve Lilith'i asla öldüremeyeceğini söylemeyi saplantı haline getirmişti. Onu çok

sevmiştii. Kalbinden geöen her Şeyi mektuplara dökmüştü ve T.C. her birini elden teslim etmiştii.

Mektuplarına bir tek kişi bile yanıt vermemiştii. Aslında T.C. tüm mektupların açılmamış bir şekilde geri iade edildiğini Alex'in zoruyla itiraf etmiştii. Tutuklanmasının ardından herkes Alexander McDowell'la ilişini kesmiştii. Kimse Alex'in masum olabileceğini fikrini düşünmüşe benzemiyordu.

Üç hafta boyunca, Amerika'ya varışının ardından tanıştığı herkese mektup yazdıktan sonra Nate'e yazmıştı. Belki çocukluklarından beri arkadaş oldukları ve her zaman birbirlerini etkilemeye çalıştıkları içindi ama arkadaşı karşısında başarısız olduğunu kabullenmek istemiyordu. Alex'e göre bu bir başarısızlıktı. Amerika'ya her işi yapabileceğinden, her şeyi başarabileceğinden emin olarak gelmişti. Hayatı boyunca babasından yeni ülkedeki fırsatları dinlemişti. Sonuçta babası orada para kazanmıştı. Yıllar önce Mac'e Ohio Şirketi tarafından dört bin dönümlük bir arazi hediye edilmişti ama Nate'in babası Angus, Mac'le konuşup, arsayı sevdiği kadın için geniş bir arazi arayan Kaptan Austin'e satması için ikna etmişti. Nihayetinde Mac'in verdiği kararın en doğrusu olduğu anlaşılmıştı çünkü İngiltere Kralı tapuları imzalamamıştı. Arazilerin sahibi olduklarına dair ellerinde belge olanların hiçbir i araziler üstünde hak iddia edememişti. Kaptan Austin her şeyini kaybetmişti.

Alex için yeni ülke zenginlikler diyarıydı... ta ki düşününün ertesi sabahında, dostları dahil olmak üzere her şeyi elinden almana kadar. Yeni "arkadaşlarınm" gerçek yüzlerini göstermelerinden sonra Alex gururunu bir kenara koymuş ve Nate'e bir mektup yazmıştı. Mektubu yazması üç haftasını almıştı. T.C.'nin sadece birkaç dakikalığına ziyaret etme hakkı oluyordu; bazı günlerde hiç izin verilmediğini bile olmuştu. Kalem i ve mürekkebi botlarının içine koyuyor, kâğıdı ise ceketinin içine saklıyordu. Alex elinden geldiğince hızlı yazıyordu. Hikâyenin içinde bir ipucu olabileceğini umuduyla yaşananları Nate'e olabildiğince detaylı bir şekilde anlatmıştı. Nate'in zihninde birçok soru işareti oluşacağına emindi. Lilith hakkında ona sorular soran

gizemli biri var mıydı? Alex'in gördüğü kadarıyla yoktu. Ama Alex delilercesine âşık olduğu için ondan başkasına dikkat edemiyordu. Lilith'ten onu öldürecek kadar nefret eden biri olmalıydı... Alex'ten değil, *Lilith'ten*.

"Burada mısın?" diye sordu Cay.

Alex'in yaşadığı ana dönmesi bir dakikasını aldı. Zihni geçmişe öyle yoğunlaşmıştı ki haftalar boyunca evi olan hapisane hücresinin kokusunu alabiliyordu. Alex, Cay'i kollarının arasına alıp kuvvetli ve diri vücudunu hissetmeyi, başını saçlarının arasına gömmeyi her şeyden çok istiyordu.

Cay, Alex'in neler hissettiğini görünce, hatta anlayınca ondan uzaklaştı.

"Gözlerinde 'karını düşünme' bakışları var."

"Ne var?"

"Onu düşündüğün zaman gözlerin bir çizgi haline geliyor ve vücudun kendini bırakıyor. İnsanı bu hale getiren aşksa, ben âşık olmak istemiyorum."

"Bunu yapan aşk değil. Bu..." Alex, Cay'in kendini kötü hissetmesine engel olmaya çalıştığını anladığı için sustu. "Abraham sana kendini böyle hissettirmiyor mu?"

"Ephraim. Hayır ama oğlu hissettiriyor." Son kelimesini de söyledikten sonra açıklıktan uzaklaşıp medeniyete doğru yürüdü.

Alex olduğu yerde kaldı ama gülümsüyordu. "Sabah beşte tekmede ol ve T.C.'nin sandığını da getir," diye bağırdı arkasından. Cay arkasını dönmeden başını onaylarcasma sallayınca Alex'in gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. Evet, aslında onun da geziye katılmasını istiyordu çünkü yalnızca arkadaşlığından bile hoşlanıyordu.

Ayrıca... ne demişti? Onu arzuluyor muydu? Böyle bir şeydi. Evet, bu da bir etkendi ama bunu kontrol edebileceğini biliyordu. Daha sonra, bunları atlattıktan ve aklandıktan sonra belki onlar... Geleceği düşünmemeliydi. Şu anda tek gerçek, yaşadıkları andı ve burada, şu anda yaşaması gerekiyordu.

Ertesi sabah Alex, henüz gün doğmadan, saat dört buçukta Cay'ın onlara doğru salına salına yürüdüğünü gördüğünde heyecanını bastırmak zorunda kaldı. Arkasından, içinde T.C.'nin resim malzemelerinin olduğu ağır sandığı taşıyan ikizler ve eski deri bir çanta ile Alex'in içinde yemek olduğunu umduğu büyük bir sepet taşıyan Thankfull geliyordu.

Alex, Eli'a baktı ve onun da bu geçit töreni karşısında kahkahalara boğulmak üzere olduğunu gördü. Ama Grady somurtuyordu.

Bay Grady emir verir gibi, "Yates!" dedi ama Alex hangisine seslendiğini anlamadı. "Kardeşine söyle, bundan sonra kendi eşyalarını kendi taşıyacak. Bu seyahatte parazitliğe izin vermiyoruz ve kurallara uyamayacaksa burada kalsın."

Cay ne diyeceğini bilemez halde teknenin yanında durdu. "Bana yardım etmek istediler," diye mırıldandı. "Ben de, şey..."

Alex bağladığı halatları elinden bıraktı ve Cay'ın yanına koştu. Anlaşılması güç aksarıyla, "Hiçbir şey söyleme," diye fısıldadı. "Bir erkek açıklama yapmaz."

"Doğru. *Açıklama yapma*. Bunu da kurallar listeme ekleyeceğim." Sesini alçalttı. "*Öpüşme puanlamanın altına*."

Alex şaka yapmak istediğini biliyordu ama gülümsemedi. "Sandığı al ve çalışmaya başla."

"Ne yapacağım?"

“Etrafına bakın. Halledilmesi gereken bir iş bul ve yap.” Gerçekten on altı yaşında bir erkek çocuğu olsaydı sandığı alıp kucağına bırakırdı. Grady'nin bir erkeğin kadınların yük taşınmasına izin vermesi karşısında şaşkına dönmesi Alex'e Cay'ın biraz daha sertleşmesi gerektiğini gösterdi ve Cay erkek gibi görünmek istiyorsa çalışması gerekiyordu.

Bir kere daha düşündükten sonra Alex kızların yanma gitti ve sandığı ellerinden alıp Cay'e uzattı. Cay hareket etmeyince, “Al şu lanet şeyi!” dedi.

Cay sandığı aldı ama yirmi kiloluk ağırlığına hazırlıklı değildi. Geriye doğru adım attı ama teknenin en ucundaki küçük kamaraya çarpmasına rağmen ayakta kalmayı başardı. Alex onun canının yandığını biliyordu ama Cay sadece irkildi. Sonunda sandık kucağındayken ayakta sapasağlam durmayı becerdi.

Tim sanki hayatında daha önce bu kadar komik bir şey görmemiş gibi gülmeye başladığında Alex ona vurmak istedi. Bunun yerine Cay'e, “Bu geziye devam etmek istiyorsan biraz kaslanmalısın,” dedi. Tim'in yüksek sesli kahkahaları yüzünden Cay'in onu neredeyse hiç duyamadığını biliyordu fakat Cay ne demeye çalıştığını anladı ve başım salladı. Cay'in sandığı güverteye bırakışını ve Eli'in onu nereye güvenle sabitleyeceğini göstermesini izledi.

Alex teknedeki eşyaları bağlamakla uğraşırken Cay de üç kadınla vedalaştı. Üçüyle de öpüşürken Tim'in söylendiğini görmek Alex'in hoşuna gitti. Alex'in Cay'e söylediği gibi, Tim genç kızların ilgisinden memnun olabilirdi ama kızlar ona bakmıyordu bile.

Saat beşte gitmeye hazırlardı. Alex geride bıraktıkları iki atla nasıl ilgileneceği konusunda Thankfull'a birkaç talimat daha vermişti. Nehirde yüz altmış kilometre kadar ilerlediklerinde karşılarına bir ticaret merkezi daha çıkacaktı ve tekneyi orada bırakıp yolculuklarına at üstünde devam edeceklerdi. Ama şimdilik gündüzleri nehirde ilerleyip gece karada konaklayacaklardı. Karaya çıkmaları hayvanlar ya da Kızılderililerden dolayı tehlikeli olursa teknenin ucundaki kamarada kalacaklardı.

Grady, Tim'e iskeleye bağladıkları halatları çözdürdü ve dördü, kadınlar onlara el sallarken bir süre öylece durdular. Cay el sallamaya yeltendi fakat Alex ona bir dirsek attı ve başını iki yana salladı.

"Erkeklerin hayatı ne kadar sıkıcı!" diye fısıldadı Cay. "En basit ve keyiflendirici şeyleri yapmamak için bile sürekli olarak kendinizi tutmanız gerekiyor."

"Hayır, hatun," diye fısıldadı Alex. "Kızlara el sallayarak kendimizi aptal durumuna düşürmek istemiyoruz."

"Siz..."

"Genç Yates!" diye bağırdı Bay Grady. "Şu kuşun türü ne?"

Cay elini gözlerine siper edip bir okulun bahçesini gölgeleyebilecek kadar geniş kanatları olan kuşa bakarak, "Bir fikrim yok, efendim," dedi.

"Peki, kitaplarda ne diyor?"

"Kitaplarda mı?"

"Sandığında, delikanlı! T.C.'nin araştırma kitapları sandığın içinde değil mi?" Cay'e bakarken kaşlarını çatmış, güzel alını kırışmıştı.

"Henüz içine bakmadım efendim ama ağırlığına bakılırsa Bay Jefferson'ın kütüphanesini alacak kadar ağır," diye karşılık verdi Cay.

Eli kahkaha attı ama sonra ağzını elleriyle kapadı.

Bay Grady'nin bakışları değişmedi. "Eminim annen saygısızlığını komik buluyordur ama ben bulmuyorum. Şu kesenin içine bakarsan daha önce hiç görmediğim için kopardığım bazı bitkiler göreceksin. Kuşun türünü bilmediğin gibi bitkilerin de türleri hakkında bir fikrin olmadığını düşünmekte haklı mıyım?"

"Hayır, efendim. Yani evet efendim, haklısınız. Annemin bahçesindeki güllerden başka bir şey bilmiyorum. Ah! Pardon efendim, şaka yapmaya çalışmıyordum. Kitapları çıkarıp bitki ve kuşların türlerine bakacağım."

Bu sefer güldüğünü saklama sırası Alex'teydi. Eli'la göz göze geldiler ve ikisi de başlarını salladı. Grady ve Cay önlerindeki haftaları tartışarak geçirecekse bu çok ilginç bir gezi olacaktı. Alex, Grady çok sinirlenip Cay'i gönderirse onunla gitmek zorunda kalacağını düşündü.

Nehirde ilerlemeye başladıklarında Alex içindeki ağırlığın hafiflediği hissetti ve Cay'e bakıp önünde çizim defteri, kucağında ve hemen yanında bitkilerle yerde oturduğunu görünce gülümsedi. Onu geride bırakmadığı için memnundu. Bırakmış olsaydı şimdiden endişelenmeye başlayacağını biliyordu. Cay'le doğru düzgün ilgilenilmesi konusunda sözüm ona muhteşem Adam'a bile güvenmiyordu.

"Onları senin için tutmamı ister misin?" Yaprakların gövdeye nasıl tutunduğunu tam olarak görmek için bitkileri sert rüzgâr karşısında sabit tutmakta zorlanıyordu. T.C.'nin çizimleri sanatsal olduğu kadar bilimseldi. En iyi doğa çizimlerinde yapraklardaki ince tüyler görülebilir, damarlar sayılabilir ve en önemlisi Latince ismiyle tanılabilirdi... veya henüz bir isim verilmediğini öğrenebilirdi.

Cay yüzünü ekşitti. "Yardım edersen çalışmadığımı söyler." Başıyla, dümenin önünde durmuş, sakın nehre bakan Bay Grady'yi işaret etti. St. Johns Nehri "tembel" nehir olarak tanınırdı. Geniş bir nehirdi, kimi zaman genişliği beş kilometreyi bulurdu ve yavaş akardı, gezginlerin şahit olduğu kadarıyla da derinliği pek değişmezdi.

Alex, Cay'e döndü. "Yemek bulmak benim işim, bu da kuş veya balık demek oluyor. Vurduğum veya avladığım şeyleri Eli tencereye koymadan önce derisini yüzmeden sana çizdirsem nasıl olur?"

"Mükemmel bir fikir."

Gözlerinin içindeki minnettar ifade karşısında Alex başını salladı. Cay gür kirpikleriyle, geniş kenarlı şapkasının altından Alex'e bakıyordu ve Alex daha önce bu kadar güzel bir kadın hiç görmemişti... veya daha öpülesi. Diğerleri onun kadın olduğunu nasıl görmüyordu?

"Bitkiler ve hayvanlar konusunda kardeşime yardım etmemin bir sakıncası var mı?" diye seslendi güvertenin öbür tarafındaki Grady'ye.

"Ne yapman gerekiyorsa yap ama sorumluluklarını aksatma." Yol haritalarına bakıyordu, Alex'e dönmedi bile.

"Bak, sana her şeyin yolunda gideceğini söylemiştim."

Çizim kâğıdından başını kaldırarak, "Normalde onları yoluna sen sokuyorsun," dedi Cay.

Sözleri Alex'in kendini iyi hissetmesini sağladı.

Altı saat sonra Alex bu konuda gönüllü olmamış olmayı diliyordu. Cay'ın ısrarları ve Eli'nin tiksinsmesine rağmen vurduğu her kuşun türü farklıydı ve hepsini Cay'ın çizebilmesi için defalarca çevirmek zorunda kalmıştı.

En başta Cay onlara nasıl poz verdireceğini bilememişti. İlk kuşu bir tahtaya bağlamış ve tıpkı öğrendiği gibi resmetmişti. Çizmeyi bitirdiğinde ortaya çıkan resim, bir tahtaya bağlı ölü bir kuş resmiydi. Hoş görünmüyordu.

Bay Grady resme bakmış ve çizmek istediği şeyin aslında yandaki tencere olup olmadığını sormuştu. Eli bu sert eleştiriyi nasıl kaldırdığını sorgularcasına Cay'e bakmıştı ama Bay Johns'un bitmek bilmeyen şikâyetleri Cay'i Bay Grady'nin söyleyeceği her şey için hazırlamıştı.

"Hayal gücü!" diye mırıldandı Cay ve kuşu sanki canlıymış ve yemek yiyormuş gibi resmetti. Kuşun neyle beslendiği hakkında bir şey bilmemesi bir engeldi. Kuşun yanma bir böcek mi yoksa kuş veya bitki mi çizmeliydi? "Bu kuş neyle besleniyor?" diye sordu Alex'e.

"Kervançulluğu mu yoksa suçulluğu mu?" diye sordu.

Bir süre şaşkınlıkla Alex'e baktıktan sonra Cay en yoğun İskoç aksanını kullanarak, Florida'nın egzotik hayvanlarını birbirinden ayırdığını ondan saklaması konusunda ne düşündüğünü en ince ayrıntılarıyla anlattı.

"Herkesin birkaç sırrı olmalı," dedi Alex çizmesi için başka bir kuş avlarken.

Bir saat sonra Cay, Alex'e, "Sabit tut. Hareket etmesini engellemeyersen resmini nasıl çizeceğim?" diye çıktı.

"Lanet şeyin boynunu kırabilsem kaçmaya çalışmaktan vazgeçebilir," dedi Alex kısık sesle. Kucağında o sabah vurduğu yarım düzine kuştan biri vardı ama kanadından yaralayabildiği tek kuş olduğundan canlı kalmıştı. Bir kuşun bu kadar kuvvetli olabileceğine kim inanırdı? Alex'in kollarında uyandığı anda kaçmaya çalışmış, bu sırada Alex'in elini ve kolunu çizmişti. Alex onu susturmak istemişti ama Cay onu durdurmuştu.

“Öldürülemezcek kadar güzel ve yenemeyecek kadar sevimli. Çizmeme izin ver, sonra serbest bırakırsın.”

“Bunun güzel olduğunu düşünmezdin eğer... Ah! Al, sen tut, ben çizeyim.”

“Yarışmayı ben kazandım, unuttun mu?” Gülümsediğini göstermek için başını önüne eğdi.

Bay Grady yanlarına geldiğinde Alex onun kendi tarafını tutacağından emindi. Fakat Bay Grady, Cay’e, “Bay Bartram meraklısı olduğun belli oluyor,” dedi.

“Evet efendim, öyleyim,” dedi Cay ciddiyetle.

Bay Grady, “Devam et o halde,” dedi ve haritalarının ve çizelgelerinin başına döndü.

Cay, Alex’in öfkeli kuşun çenesinden bir parça almadan önce başını geri çekmesini izledi. “Bay Bartram’ın kim olduğunu sorma bile. Hiçbir fikrim yok. Peki, insanlar neden hayvanlarla aranda büyümlü bir bağ olduğunu söylüyor, anlatsana.”

Alex gözlerini kısıp Cay’e bakarak söylendi. Yarışmaya katılacak bir atı sakinleştirmek için harcanan zaman ve çaba farklı bir olaydı ama bu bir kuştı ve... ve neredeyse korkudan ölmek üzereydi. Bir anlığına çocukluktan beri öğrendiği her şeyi unuttuğu için utandı. O kadar yalnız bir çocukluk geçirince arkadaşlık kurmak için etrafındaki hayvanlarla ilgilenmek zorunda kalmıştı.

Kollarıyla sıkıca tuttuğu kuşa baktı ve bütün dikkatini ona yöneltti. Uzun zaman önce dış dünyayla olan bütün bağlarını koparırsa dokunduğu hayvanın da aynı şeyi yaptığını keşfetmişti. Hayvanın delicesine atan kalbinin yavaşladığını hissetti ve sonra başını okşadı. Tüyleri sıcak ve yumuşaktı. Yaratığı sakinleştirmeye odaklandı. Annesinin söylediğine göre Alex’in, ailesinden devraldığı bu yetenek hayvanların hislerini bile etkilemesini sağlıyordu.

Kuş yavaşça sakinleşmeye ve karşı koymamaya başladı.

Kuş hareketsizleştiğinde Alex kafasını kaldırdı ve gemideki herkesin onu izlediğini gördü.

“Bunu nasıl yaptın?” diye fısıldadı Cay.

Alex iri kuşun kanatlarını okşamayı kesmeyerek omzunu silkti.

Cay olanları görüp görmediğini sormak üzere en yakınındaki kişiye baktı, ki bu Tim'di ama o başını çevirdi. Eli'la göz göze geldiğinde adam, "Sanırım bu gece o kuşu yemeyeceğiz," dedi.

"Hayır, bence onunla evlenecek," dedi Cay iç çekerek. Aşk acısı çeken bir kız gibi konuştuğu için Eli ve Bay Grady güldü.

Alex uyarırcasına başını salladı ama o da gülümsüyordu. "Eşi gelip onu uyandırmadan çizimi bitirir misin?"

Cay olabildiğince hızla çizmeye başladı. Bunlar çizimlerin son hali değildi ama olabildiğince detaylı olmalıydı. "Erkek olmadığını nereden biliyorsun?"

"Beni aşağılıyor musun?" dedi Alex gerçekten alınmış gibi ve Cay bu tavrı karşısında kahkahalarla güldü.

"Aksanınız yüzünden ne söylediğiniz anlaşılmıyor," dedi Tim.

"Kulak misafiri olamıyor musun yoksa?" diye sordu Cay.

"Kaptanın size neyi yapmanız, neyi yapmamanız gerektiğini söyleyebilmesi için diyorum," diye çıkıştı ve zekice bir şey söylemiş gibi güldü.

Cay İskoçça bir küfür etti ve Alex bunun karşılığında çenesini kapalı tutması gerektiğini söyledi. Şaşırmış gibiydi.

Cay çizime devam ederken, "T.C. Amcamın yaptığını yapmak, kuşları doğal ortamdaymış gibi resmetmek istiyorum. Onları öldürüp verince ben de öyle çiziyorum ama resimler cansız gözüküyor. Yanlarına bir böcek veya bitki koyabilirsem daha canlı dururlar."

"Kalemimi bırakıp nerede olduğuna bir *baksana*."

"Yapamam. Bay Grady..."

"Çizimlerinin ne kadar iyi olduğunu görünce seni övmekten başka bir şey yapmayacağına eminim," dedi Alex ama bu söylediğinin doğruluğundan emin değildi. Limandan ayrıldıkları andan itibaren Grady teknenin katı kaptanı olmuştu ve gördükleri her şeyin kayıt altına alınmasını istiyor gibiydi. Cay de onu memnun etmek istiyordu. Alex, Grady'nin yarım düzine ressamla gelmemesine şaşıyordu. "Pa-

rası yeter,” dedi bıyık altından ve arkadaşı sandığı zengin insanların sertliğinin Grady’de de olduğunu fark etti.

“Ne dedin?”

“Hiçbir şey, hatun. Ben...”

Cay sert bir bakış attı. Açıkça görünüyordu ki Alex’in ne dediğini ve kimden bahsettiğini anlamıştı.

“Özür dilerim, ağzımdan kaçtı. Benimle gelip şuraya bakarsan bir daha yapmayacağıma söz veriyorum. Çok güzel.”

Cay yan gözle Bay Grady’ye baktı. Bay Grady küçük masanın üzerindeki kâğıtlara gömülmüş, hiç kimseyi görmüyordu. Cay ayağa kalkmaya çalıştığında bacaklarının tutmadığını fark etti ve kalktığı gibi Alex’e dayandı. Elleri Alex’in göğsüne denk gelmişti ve bir süre ellerini çekmedi. Gömleğinin altından kaslarını hissedebiliyordu. “Seninle tanıştığımızdan beri kilo aldın.”

Alex ellerini Cay’in omzuna koydu ve onu bir metre uzağa itti. “Bunun zamanı değil şimdi.” Kimsenin görüp görmediğini kontrol etmek için hızla etrafına bakındı ama herkes başka şeylerle meşguldü.

“Sağlığın için endişeleniyordum. Ne yedin ki kilo aldın?”

“Senin iştahına ayak uydurmaya çalışıyordum, hepsi bu. Ve Thankfull da benim için birkaç yemek yaptı.”

“Thankfull sana yemek mi yaptı?” Teknenin ucuna doğru gidiyorlardı.

“Evet, ne var bunda? Senin için de yemek yapmıştır, değil mi?”

“Evet ama ben misafirhanede kalıyordum ve hizmetlerinin karşılığını ödüyordum. Sen ona para verdin mi?”

Alex gülümsedi. “Seni tanımasaydım kuskandığını düşünürdüm. Hayır, ona para vermedim ama T.C. hakkında bir sürü şey anlatmak zorunda kaldım. Kadın bana onun kahvaltıda ne yediğine kadar her şeyi anlattırdı.”

“Ama tabii ki sen bunu bilmiyordun çünkü...” Alex’in bakışıyla hapishanede kaldığını söylemekten vazgeçti.

“Lütfen konuşmayı kesip etrafına bakar mısın? Bütün geziyi ölü kuşlardan başka bir şey görmeden geçiremezsin.”

“Ben...” Cay cümlesine devam etmedi çünkü etrafına bakmaya başlamıştı. Önlerinde geniş, sakın ve onlara doğru aktığı için yer yer dalgalanan nehir uzanıyordu. Alex güneye doğru, akıntıya karşı gittiklerini söylemişti.

“Nil gibi, kuzeye doğru akıyor,” dedi Cay ve Alex’e burası hakkında nasıl bu kadar çok bilgi sahibi olduğunu sordu.

“Sen çalılıkların arasında kızları öperken ben pazar yerinde insanlara sorular soruyordum. Bir adama bira ısmarlarsan bütün gece hikâyeleri anlatabilir.”

“Kuşların isimlerini de böyle mi öğrendin?”

“Hayır. Geceleri uyumayıp T.C.’nin sandığının içindeki kitapları okudum. Thankfull kullanmama izin verdi.”

Cay, Thankfull’un sandığı, kendisi kadar genç bir erkek için açmayı reddedip içindeki kitapları Alex’e vermesinin garip olduğunu düşündü. Kıskançlık onun için yeni bir duyguydu ama ilk andan nasıl bir şey olduğunu anlamıştı.

Cay yeniden suya baktı. Nehrin iki kıyısında da dalları suya değen ağaçlar vardı. Uzun, ince boyunlu kuşlar kıyıda duruyordu. “Onları çizmek istiyorum,” dedi.

“Çizme imkânın olacak.”

Üstlerinden bir kartal geçti, sonra da Alex’in balıkkartalı olduğunu söylediği başka bir kuş. “Evet, biliyorum. Onu da çizmek istiyorsun.”

Balıklar sudan yüzeye sıçırıyordu ve Cay dizüstü çöküp bir şeyler görebilmek suya eğildi. Alex henüz balık tutmamıştı. Hemen suyun altında bir şey gördü ve Alex’e doğru dönerek parmaklarını suya daldırdı. “Belki bu gece için bize balık tutarsın, ben de...”

Birden Alex onu kollarından tutup geri çekti. Önlerinde tarih öncesi zamanlara ait gibi görünen bir yaratık sudan çıktı ve uzun, çirkin ağzını Cay’in biraz önce parmaklarını soktuğu yerde açıp kapadı.

Cay, Alex onu tutmaya devam ederken öylece kalakaldı.

“Seni neredeyse yiyecekti,” dedi Tim arkalarından; sesinden gördükleri karşısında ne kadar memnun olduğu belli oluyordu. “Elini suya sokacak kadar salaksan ısırılman gerektiğini düşünüyorum. O

çizim yaptığın elin olsaydı seni suya atmak zorunda kalırdık. Başka ne işe yararsın ki? En hafif şeyleri bile kaldıramıyorsun.” Ayağa kalktı ve zafer edasıyla gülümsedi.

“Ben birçok şeyi kaldırabilirim,” dedi Alex kendisinden üç beş santimetre kısa ve daha hafif çocuğa bakarak.

“Sadece dalga geçiyordum,” dedi Tim. “Timsahla ilk karşılaşmalar her zaman korkutucu olur.”

“Sen kaç tane gördün peki, delikanlı?” diye sordu Eli.

Haksız bir şekilde ona karşı birlik olmuş gibi gördüğü iki adama bakarak, “Ondan daha fazla,” diye mırıldandı Tim.

Cay hâlâ sersem gibi, timsahın biraz önce sudan çıktığı yere bakıyordu.

Alex kulağına eğildi. “Grady geliyor, kendine gel ve ne yaparsan yap, *sakın ağlama*. Duydun mu?”

Cay başını sallayabildi.

“Yaralandın mı?” diye sordu Bay Grady endişeli bir sesle.

Cay derin bir nefes aldı ve ayağa kalktı. Alex arkasında duruyor, Cay’ın dik durması için genç kadının sırtını desteklediği elini gizliyordu. “Bana zarar verebildi mi diye mi soruyorsunuz?” diye sordu Cay. “Hiç sanmıyorum, efendim. Asıl sorulması gereken soru, benim bıçağımla onu kesip kesmediğim.”

“Şu elinde tuttuğun şey mi bıçak?”

Cay sağ eline baktı ve hâlâ kalemi tuttuğunu gördü; korkudan ona iyice yapışmıştı. Elinde uzun tüyleri sapasağlam duran bir tüylü kalem vardı ve ucu mürekkepleydi. Bir timsaha karşı kullanılabilecek türden bir silah değildi. Korkudan düşmemesi için onu güçlü elleriyle destekleyen Alex’in elini sırtında hissederek, “Burunlarına mürekkep dökünce boğuluyorlar,” dedi.

Bay Grady gülmedi. Bunun yerine Alex’e bakıp kaşlarını çattı. “Kardeşine karşı daha dikkatli olsan iyi olur. Bundan sonra böyle bir olay olmayacağından emin olmalıyız.”

“Size katılıyorum,” dedi Alex.

18

Cay timsahla yaşadığı kriz sonrası sakinleşmişti. Adam, bir keresinde bütün hayatı boyunca koruma altında tutulduğunu ve gerçek hayatla hiç yüzleşmediğini söylemişti. O zamanlarda bunun hoş bir yorum olmadığını düşünse de artık ne demek istediğini anlıyordu. Gerçek dünya, onu koruyacak bir baba ve ağabeyleri, herhangi bir sorununda yardımına koşacak annesiyle beraber yaşadığı yer gibi değildi.

Öte yandan, bu olay ona hayatta ikinci bir şans verildiğini hissetmesine neden olmuştu. Alex orada olmasaydı, çabucak müdahale etmeseydi timsah onu ısırabilir ve nehrin derinliklerine çekebilirdi. Elinden kurtulamayabilirdi.

Günün kalanında etrafındakilere, gezginlerden kafasının üstünde uçan kuşlara kadar her şeye daha fazla dikkat etti. Güneye doğru yol aldıkça daha önce hiç fark etmediği sesler duymaya başladı. Binlerce kuşun hiç kesilmeyen ve her dakika daha da yükselen seslerinin arasından bir kükreme duyuluyordu. Sanki yavaşça yuvasına oturan büyük bir kayanın çıkardığı ses gibiydi. Hem korkutucu hem de etkileyiciydi.

Bay Grady'nin ona verdiği bitkileri çizerken kafasını kaldırıp baktı. Eli hepsinin tüm gün boyunca sadece peynir ekmek yedikleri için dört gözle beklediği akşam yemeği için kuşları temizliyordu. "Bu ses neydi?"

"Derinden gelen mi?"

Cay başını salladı.

"Timsahlar. Gece için yerleşiyorlar."

Cay içinde kabaran korkuyu bastırmaya çalıştı. “Böylesine bir ses gelmesi için sayıları çok olmalı.”

“Yüzlerce,” dedi Eli. “Binlerce. Birbirlerinin üzerine çıkıyorlar. Göreceksin. Ama merak etme, onlardan uzakta kamp kuracağız.”

Cay yalnızca başını sallayabildi çünkü kelimeler ağzından dökülüyordu.

Bay Grady gümbatımından çok önce tekneyi durdurdu ve kıyıya yanaştılar. Cay kıyının hemen yukarısındaki tepede eski bir kamp ateşine benzer kalıntılar gördü. Demir atmak için halatları bağlamaya çalışan Alex’e bakıp, “Birileri buraya daha önce gelmiş,” dedi.

“İnsanlar buralara gelmişler,” dedi, “ama biz kimsenin gitmediği yerlere de gideceğiz. Sabırsızlanıyormusun?”

Cay’ın tek düşünebildiği timsahın sudan çıkıp ona doğru uzanan çirkin kafasıydı. Dişleri açıkça görünüyordu ve oldukça keskinlerdi.

Alex Cay’ın korktuğunu fark etti. “Hadi. Orada durma öyle, şu kutuları alıp kıyıya taşı. Güzel resim çizebiliyorsun diye bedavaya yolculuk yapabileceğini mi sanıyorsun?”

“Seni...” dedi Cay ama Bay Grady’nin ona baktığını görünce sustu. Alex’in uzattığı ağır kutuyu alıp tepedeki kamp alanına taşıdı.

Bir saat boyunca aklından hiçbir şey geçiremeyecek kadar meşguldü. Alex’le beraber biri kendileri, diğeri Eli ile Tim ve sonuncusu da Bay Grady için olmak üzere üç çadır kurdular. Bacakları ağrıyana ve kol kasları güçsüzlükten titremeye başlayana kadar tekneden aldığı kutuları tepeye taşımaya devam etti.

“Alışacaksın,” dedi Alex ve omzuna öyle sert bir şaplak indirdi ki Cay neredeyse düşüyordu.

“Veya öleceğim,” dedi Cay arkasından ama Tim’in sırtıttığını görünce Eli’nin götürülmesi için kenara ayırdığı en ağır kasayı alıp tepeye taşıdı. Bütün kutular taşındığında ve çadırlar kurulduğunda Cay uzanıp biraz yemek yemek istedi ama hâlâ yapılması gereken işler vardı. Alex yemek hazırlıklarında Eli’ya yardım etmeleri gerektiğini söyledi.

“Ama kuşlar onda. Saatlerdir onları temizliyor.”

“Şuradaki ağaçları görüyor musun?”

Yorgun argın bir şekilde eliyle minik sırtını destekleyerek çalılardan arasından Alex’in işaret ettiği her ne ise onlara baktı. Küçük bir çocuğun resmi gibi görünen manzarada açık renkli yuvarlak meyveleri olan küçük ağaçlar fark etti. “Portakallar!” dedi heyecanla Alex’e. Hayatı boyunca sadece iki portakal yemişti çünkü Noel zamanı ikram edilen, nadir ve değerli bir üründü. “Gerçek mi onlar?”

“Kesinlikle. Misafirhanenin arkasında kızları öpmekle vakit kaybetmeseydin sana etraftaki portakal ağaçlarım gösterebilirdim.”

“Thankfull’un kitaplarına ve onunla flörtleşmeye kendini bu kadar kaptırmasaydın sana katılabilirdim.”

Alex güldü. “Geliyor musun?”

“Nereye?”

“Portakal toplamaya. Eli kuşları portakal suyunda pişirmek istiyor.”

“Kulağa çok hoş geliyor. Sanırım hepsini tek başıma yiyebilirim.”

Etraflarını saran birkaç geniş ağaç varken ve geri kalan herkes kamp alanındayken Alex elini Cay’e uzattı. “Hadi uyuşuk, portakal bahçesinde hasada çıkalım.”

Cay bir eliyle Alex’in elini, diğer eliyle de şapkasını tuttu ve küçük bahçeye ulaşmak için uzun çimenlerin arasında koşmaya başladılar. “Çok güzel kokuyorlar,” dedi Alex’in elini bırakıp kendi etrafında dönmeye başlayarak.

“Yasemin yağından daha mı güzel?” Meyveleri dalından koparıyor ve yanında getirdiği büyük çantaya koyuyordu.

“Hiçbir şeyin bu kadar iyi kokacağından emin değilim.” Bir portakalı burnuna yaklaştırıp kokladı.

“Asıl hoşuna giden yasemin yağı mı yoksa benim saçım mıydı?”

“Temiz olman burnum için şenlik olmuştu.”

“Bunu Tim’e de söylemeni istiyorum. Herhalde seni tekmeden aşağı atar.”

“O rezil çocuk neden benden bu kadar nefret ediyor?”

“Bunun için.”

“Ne için?”

“Biraz önce söyledin. Onu bir çocuk gibi görüyor ve öyle davranıyorsun.”

Cay ağacın gövdesine yaslanıp başını kaldırarak güzel meyveye baktı. “Ona hiç de öyle davranmıyorum. Ona bakmıyorum bile.”

“Aynen öyle. O senden yaşça büyük olduğunu ve doğal olarak daha tecrübeli olduğunu düşünüyor. Sen de onu daha bilge olarak görmelisin.”

“Evdeki bebeklerim bile ondan daha bilgedir.”

Cay ağaçtaki bir portakala uzandığında Alex, “Hayır,” dedi. “Onlar değil. Eli güneye bakan tarafta yetişenlerin daha tatlı olduğunu söyledi. Portakalların aslında Florida’da yetişmediğini ve İspanyol kâşifler tarafından getirildiğini biliyor muydun?”

“Dur tahmin edeyim. Ponce de Leon mu?”

“Doğru. Bugünlük tarih dersini de bitirdiğimize göre biraz oturup hiçbir şey yapmamaya ne dersin? Seni bilmem ama bugün bana çok uzun geldi.”

Cay bunu kendisi için yaptığını bildiği için gülümsemeye başladı. Alex’in yorgun olduğunu kesinlikle düşünmüyordu ama kendisi bugün hayatı boyunca taşıdığı her şeyden daha fazla ağırlık taşıyordu. Alex ilerideki tepeleri ve çiçeklerin sardığı çimenliği görebilecekleri, ağacın altındaki yumuşak çimenliğe uzandı.

Cay’e tepesinde bir delik açtığı portakalı uzatırken genç kadın, “Çok güzel,” dedi. “Bununla ne yapacağım?”

Alex meyveyi nasıl sıkacağını ve delikten suyunu nasıl içeceğini gösterdi.

“Çok lezzetli,” dedi, “tek bir portakalı tek başıma yiyebildiğim için kendimi çok kötü hissediyorum. Keşke bunlardan bir vagona doldurup Edilean’a götürebilseydim. Hepsini çocuklara hatta büyük- lere dağıtırdım.”

“Peki ya Michael ve Abraham’a? Ve diğerine?”

Cay bir an düşündü. “Benjamin.” Portakalın suyu çenesinden aşağı akıyordu ve elindeki meyve kurumuştı. Alex üzerini deldiği başka bir portakal uzattı.

“Kumarbaz mı?”

“Oydu, değil mi?” Cay ve Alex birbirlerine çok yakın oturuyorlardı ve Cay üçüncü portakal için uzandığında kolu Alex’in göğsünün üzerinden geçti. Cay öpücüklerini hiç düşünmemişti ama Alex’in gözlerinin içine bakınca bütün yorgunluğu geçti. Bir saniye önce manzara izlerken şimdi Alex’in kollarının arasına girmişti ve yine öpüşüyorlardı. Alex’in yüzüne dokunamadığı için sakallarından rahatsız oluyordu ama dudaklarını kendi dudaklarında hissedebiliyordu.

Alex dudaklarını biraz daha açtı ve dili Cay’ın diline değince genç kadın neredeyse üzerine çıktı. Dikleşti ve onu yere serercesine tüm ağırlığını Alex’e verdi.

Geri çekilen Alex oldu. “Olmaz, hatun,” dedi yumuşak bir tonla. “Buna devam edemem. Öpüşmek güzel ama sonrası senin istemediğini bildiğim yerlere kadar gidebilir.”

Cay kalbi gümbür gümbür atarak ağaca yaslandı. “Ne istediğimi nereden biliyorsun?”

Alex hiçbir şey söylemedi, sadece öylece durup derin nefes alarak kendini sakinleştirmeye çalıştı.

“Alex, çok güzel kokuyorsun. Nefesinde portakal kokusu var ve saçından yasemin kokusu aldığımı yemin edebilirim. Sen...” Dönüp gür kirpiklerinin gölgelediği gözleriyle Alex’e baktı.

Alex timsahlardan bile daha yüksek ses çıkararak inledi ve ayağa kalktı. “Beni deli edeceksin, hatun. Günaha batmamızı istemiyorum. Ama senin buna hazır olduğunu söyleyebilirim.”

“Pazar günleri vaizlerin söylediği de bu değil mi? Hepimiz şansımız olduğunda kolayca günaha girebiliyoruz.”

“Sen duruma herkesten daha kolay uyum sağlıyorsun. Şimdi bana öyle bakmayı kes. Seni kalbin kırık ve namusun kirlenmiş bir halde geri götürürsem T.C.’nin yüzüne bakamam.”

Cay iyice yaklaştı, elini Alex’in göğsüne koydu ve ona baktı. “Kalbimi kırar mısın Alex?”

“Kalbinden başka kırmaktan korktuğum başka yerlerin var. Şimdi git! Bu meyveleri Eli’a götürmeliyiz.”

Cay gülümseyerek Alex'in önüne geçti ve çimenlerin arasından açtıkları dar patikadan yürüyerek kamp alanına döndüler. Alex "günahı" hayatlarına davet ettikleri için pişman olduğunu söylemişti ama Alex bunu ne diye adlandırırsa adlandırırsın, Cay öpüştikleri için mutluydu. Sadece, bir defasında sonuna kadar gitmeyi arzuluyordu.

Kampta herkes onları bekliyordu ve Tim Alex ve Cay'ın portakal toplamalarının bu kadar uzun sürmesi hakkında söylenmişti. Eli ve Grady ise pek laf etmemişti fakat Cay bakışlarında bir tuhafılık olduğunu fark etmişti. Cay ateşin yanma oturdu ve Eli'nin çabucak ve profesyonelce portakalları dörde bölüp kabuklarıyla tencereye atışını izledi.

Cay o kadar yorgundu ki yemek hazır olmadan uyuyakalabilirdi ama Alex'in onu uyandıracığından şüphesi yoktu. Kendinden geçmeye başladığında Alex'in hep onu koruduğunu düşündü.

Ama beş dakika sonra bir sineğin onu ısırmasıyla uyandı. Peşinden başka bir sinek ve bir başkası daha. Ellerine, boynuna, hatta yüzüne şaplaklar indiriyordu ki ayağa fırlayıp sinekleri savuşturmak için kollarını sallamaya başladı. Eli sakince yemeği pişirmeye devam ediyordu ve tehlikeli haşeratları fark etmemişe benziyordu.

"Beni rahatsız etmiyorlar," dedi.

"Bunu dene," dedi Bay Grady ve içinde yoğun ama akışkan bir sıvı olan metal bir konserve uzattı. "Boynuna ve yüzüne sür. Seni koruyacaktır."

Cay sıvıyı avcuna döküp ellerini ovuşturdu ve yüzüne, boynuna, elinin üstüne sürdü. Kokusu bile onu rahatlatmaya yetti. "Nedir bu?"

"Annem yapıyor," dedi Bay Grady omzunu silkerek. "Yağ gibi; biraz lavanta ve başka bir şey daha. İşe yararsa sana tarifini veririm."

Cay, "Teşekkür..." diyecek oldu ama Alex sözünü kesti: "Annemizin çok hoşuna gider, değil mi kardeşim?"

"Çok," dedi Cay, Bay Grady'ye bakarak. Bay Grady'nin gözleri kamp ateşinde parıltıyor ve yanağındaki gamzeler alacakaranlıkta gölgeleniyordu. Çok yakışıklı bir adamdı ama Cay ailesini düşünmeden edemiyordu. O bir Armitage'di.

"Yemek istiyor musun?" diye sordu Alex kaba bir tavırla.

“Evet.” Cay isteksizce gözlerini Bay Grady’nin... Jamie’nin üzerinden çekti.

Grady çekildiğinde Alex kulağına eğilip, “Gün içinde bir günah yetmiyor mu sana?” diye sordu. “Annen ne derdi?”

“Annem çok anlayışlı bir kadındır. Bir Armitage’la evleneceksem gece gizlice onun çadırına girmemi söylerdi. Asıl bir suçluyla öpüşmemi istemezdi.”

Sözler ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu. Alex’in sadece gözlerini görebiliyordu ve içinde hüznü vardı.

“Peki, öyleyse,” dedi Alex bir adım geri çekilerek, “umarım mutlu olursunuz.”

Cay, Alex’in kamp alanından uzaklaşıp meyve ağaçlarına doğru gidişini izledi. Portakal sosuna bulanmış derileri kızarmış kuşlara, sonra da patikaya baktı. Yorgun ve açtı ama Alex’in kalbini kırmıştı ve kendini affettirmesi gerekiyordu.

Eli üzerinde iki kızarmış kuşun olduğu teneke tabağı uzatarak sorunu çözdü. “Bunları ona götür,” dedi yumuşak bir sesle.

Sevinçle Eli’n yanığını öpmekten kendini son anda alıkoydu. Elinden tabağı alıp Alex’in arkasından karanlığa doğru yürüdü.

Tim’in, arkasından, “Neden ilk tabak ona gidiyor?” dediğini duydu. “Yemek yemek için buraya dönmesi gerekmiyor mu?”

“Otur delikanlı,” dedi Eli “ve kendi işine bak.”

Cay, Alex’i kolayca buldu. Daha önce oturdukları ağacın altında oturuyordu. “Sana yemek getirdim.”

“Onu Armitage’la paylaşırısın diye düşünüyordum.”

Cay onun ayak ucuna oturdu ve kuşun bacağı koparıp yemeye başladı. “Çok güzelmış. İstedığımız kadar portakal yiyebilecek olmanız büyük bir ayrıcalık. Bu gezinin sonuna kadar çok yemekten hastalanır mıyız sence?” Alex cevap vermeyince Cay devam etti: “Onun hakkında seni bu kadar rahatsız eden nedir?”

“Onun hakkında hiçbir şey beni rahatsız etmiyor. Beni rahatsız eden sensin.”

“Ben ne yaptım?”

Alex tam karşısına oturdu ve yemeğini yemeye başladı. "Mesele para."

"Onun parasının olması mı?"

"Hayır," dedi Alex. "Senin para için evlenmek istemen."

"Sen böyle yapmışsın," dedi ve Alex'in sinirlenmesini bekledi ama Alex tepki vermedi.

"Hayır, yapmadım. Lilith herkesin düşündüğü gibi zengin bir kadın değildi."

"Biraz anlatsana," dedi Cay.

"Lilith, Annia Underwood isimli, nefret dolu, zengin ve yaşlı bir kadının para karşılığında yanında duran refakatçisiydi. Yaşlı cadı en açgözlü akrabalarım bile kendinden kaçırmış, kimsesi kalmamış. Ama bütün Charleston'ın bunu bilmesini istemediği için Lilith'i işe almış ve herkese yeğeni olduğunu söylemiş."

"Karına iyi davranıyor muydu?"

"Hiç iyi davranmıyordu ama Lilith buna benimle tanışana kadar katlanmış. Yaşlı kadına kendine hâkim olması için birkaç şey söyledim. Düğünden sonra Lilith'in yanından ayrılacak olmasına kızmıştı ki bu arada düğünün parası da *ben* verdim."

"Ne kadar kızdı? Cinayet işleyecek kadar mı?"

"Birini öldürecek olsaydı bu Lilith değil, ben olurum."

Cay karanlıkta Alex'e baktı, timsahların sesleri duyuluyordu. "Avukat değilim ama Lilith herkesin düşündüğü kadar zengin değilse bu, senin onu öldürme gerekçeni de geçersiz kılmaz mı? Avukatına bunu..."

"Söylemedim mi sanıyorsun?" dedi neredeyse bağırarak. "Sence bütün bunları avukatıma anlatmadım mı? Avukatım yaşlı Underwood'un yanına gitti ama kadın yalanını devam ettirdi. Lilith'in yeğeni olduğunu ve mirasının ona kalacağını, bu yüzden onunla evlendiğimi söyledi. Lilith'in mirasına konmak için o zavallıyı öldürdüğümü söyledi. Lilith'i bana karşı uyardığını bile söyledi... En azından bu kısım doğrudu."

Alex derin bir nefes aldı ve sakinleşti. “İşin aslı şu ki o yaşlı kadın, Lilith’in boğazından geçen ekmek kırıntılarını bile sayardı. Lilith’in giydiği pahalı elbiseler kasabalı için bir gösteriden ibaretti, kadının cömertliğinden değil.”

Cay, Alex’in söylediklerini düşündü. “Jamie Armitage’in zenginliğinden bahsettiğim için mi ormana koşup kimseyle konuşmak istemedin?”

Karanlıktı fakat Cay, Alex’in rahatladığını görebiliyordu. “Evet hatun, bu yüzden.”

“Jamie’den bu kadar iyi bahsetmemin nedeninin seni kıskandırmak istemem olduğunu anlamadın mı?”

Alex, bir kuşu ağzına götürmek üzereyken durdu. “Hayır, bunun aklımdan geçtiğini bile söyleyemem.”

“Bazen,” dedi Cay, ağzını silerek, “bir kişi geçmişte yaşamak yerine etrafındaki şeylere –kişilere– bakmalıdır.” Tabağındaki kemiklere baktı. “Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum ve uyumaya gideceğim. Gelirken tabakları da getirir misin?”

Cay sadece dört adım atabilmişti ki Alex omzundan tutup onu kendine çevirdi.

“Bana kendimi hep iyi hissettiriyorsun,” dedi yüzünü Cay’in boynuna sürterek. “Hayatımdaki en kötü şeyleri alıp katlanılabilir seviyeye getiriyorsun.”

“Alex,” diye fısıldadı Cay. “Seviş benimle.”

“Bunu yapamam, hatun.”

“Bugün ölümün kıyısından döndüm. Seninle tanıştığımız gün ölümünden bir gün uzaktaydın. Sevgili Lilith’in, evliliğini yaşayamadan öldü.”

Alex parmaklarını Cay’in dudaklarına götürdü. “Ben artık yarım bir adamım. Bana yapılan şey içimden bir parça alıp götürdü. İstedğin gibi bir erkek olamam.”

“Ve ben de kaybettiğin kadın olamam, böylece ödeşmiş sayılırız.” Alex’ten uzaklaşıp kamp alanına doğru bir adım attı ama Alex onu yakaladı.

Onu kollarının arasına aldı ve Cay parmak ucuna yükselip onu öptü. Alex bir süre gözlerinin içine bakıp bunu gerçekten yapmak isteyip istemediğini anlamaya çalıştı. Bir saniye sonra dudaklarını Cay'e yaklaştırdı ve ona daha önce hissetmediği bir duygu yaşattı. Cay tüm talipleriyle öpüşmüştü ama Alex'le iki kere öpüşmelerine rağmen şimdiki gibi bir duyguya hiç kapılmamıştı.

Alex'in elleri Cay'in vücudunda kayıp kollarına, ensesine ve saçlarına dokundu. Boynuna öpücükler kondururken, "Seninle tanıştığımız ilk günden beri beni delirttiğini biliyor musun?" diye mırıldandı.

Cay Alex'in onu daha rahat öpmesi için başını geri atıp çenesini kaldırdı. "Benden nefret etmiştin."

"O elbisenin içinde melek gibi görünüyordun. Öldüğümü ve senin de beni cennete davet ettiğini düşündüm."

"Alex, bu çok güzel bir his."

Alex Cay'in boynunun hassas yerlerini öpmeye devam etti ve Cay'in dizlerinin bağının çözülmeye başladığını hissettiğinde onu kaldırıp kucakladı. Dikkatlice yumuşak çimlere yatırdı ve gömleğini açmaya başladı. Gömleğinin altında göğüslerini tutan kumaş parçası vardı ama Alex onu kaldırarak kısa sürede gömleğinden ve kumaş parçasından kurtuldu.

Dudakları Cay'in göğsüne değdiğinde Cay irkildi. "Hiç bilmiyordum..." diye mırıldandı. Alex'in elleri ve dudakları Cay'in vücudunun her yerine değiyordu. Sonra Cay'in üzerindeki narin bir dokunuşla vücudundan sıyrıldı. Cay çıplak kaldığında Alex'i kendine doğru çekmeye çalıştı ama Alex geri çekildi. "Uzun süredir arzuladığım vücudunu görmek istiyorum."

Cay ufacıktı ve vücudu günlerdir yaptığı egzersizlerden dolayı sıkışmıştı. Alex ellerini Cay'in bacaklarından karnına ve tekrar boynuna doğru gezdirip genç kadının bedenini okşadı.

"Bu kadar güzel bir kadın görmemişim," dedi.

"Erkeğe benzemiyor muyum?" Ellerini Alex'in boynunda birleştirdi, birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı.

Alex cevap vermek yerine güldü.

Cay elini Alex'in göğsünde gezdirdi. "Sana dokunabilir miyim?"

"Evet," dedi boğuk sesiyle. "İstedığın zaman, istediğin kadar dokunabilirsin."

Cay gülümseyerek gömleğinin düğmelerini açmaya başladı ve gömleğini çıkardı. Düşündüğünden daha kaslıydı ve ilk gece zihninde canlandığı görüntüyü hiç sorgulamadığını fark etti. Onu yaşlı ve zayıf bir adam olarak görüyordu. Zaman içinde kilo aldığını göremeyecek kadar meşgul olmuştu.

Gömleğini omzundan sıyrdı ve ellerini göğüs kollarının arasında gezdirip beline kadar indirdi.

"Ah, hatun," diye fısıldadı Alex. "Gerçekten çok güzelsin."

Pantolonun düğmelerini açarken Cay'ın tek yapabildiği gülümsemek oldu.

Alex yanında çınlıplak kaldığında Cay onun yüzüne baktı ve sakalını okşadı. "Bunların altında yaralı bir yüz mü var?"

"Hayatımın yaralarını taşıyan tek şey kalbim," dedi ve Cay'i öpmeye başladı. Kulaklarını ısırdı ve boynuna yöneldi. Genç kadının tenine temas eden dudakları öyle yumuşak ve sıcaktı ki o öpmeye devam ederken Cay ona doğru hareketlendi. "Lütfen," dedi. "Lütfen benimle seviş."

Alex elini aşağıya doğru götürdü ve Cay'in bacaklarının arasına dokununca Cay nefesini tuttu. Alex yavaşça üzerine çıktı, elleri bacaklarındayken onları ayırıp arasına girdi.

Alex içine girdiğinde genç kadın içgüdüsel olarak geri çekildi. Alex de geriye doğru çekilince Cay onu tuttu.

"Seni incitmekten korkuyorum."

"Peki ya *tutku*?" diye Alex'in sözlerini tekrarlardı. Kelimeler ve tonlaması tıpkı Alex'in ona söylediği gibiydi.

"İstedığın şey tutku mu, hatun?" Gözleri parlıyordu.

"Evet, ah, evet."

"O zaman kendimi daha fazla tutmayacağım." Alex bir anda kibar ve düşünceli âşıktan, altındaki kadını arzulayan bir adama dönüştü. Talepkâr öpücükleri, istediğini alan öpücüklerle değişti. Elleri Cay'in

daha önce hissetmediği bir sertlikle hareket ediyordu... Cay de ona aynı şekilde karşılık verdi.

Alex'in dili Cay'in dudaklarını aradığında Cay açlığına açlıkla cevap verdi. Sanki hayatı boyunca içinde hapsolmuş bir şey vardı ve Alex'in elleri, dudakları onu serbest bırakıyordu. Aklının bir köşesinden, tutku dediği şey buymuş, diye geçirdi. Ve tanıştığı erkeklerin hiçbirinin, o anda damarlarından geçen şeyi hissettiremeyeceğini biliyordu. Kanı gerçekten kaynıyor gibiydi.

Alex içine girdiğinde Cay'in bağırması için dudaklarıyla dudaklarını örttü ve hissettiği zorlanma bir süre sonra içinde olmasının verdiği zevke dönüştü. Zevk de bir süre sonra yerini, bir ihtiyaç hissinde bıraktı. Cay ne olduğunu bilmiyordu ama o olmazsa ölecekmiş gibi hissediyordu.

"Alex," diye fısıldadı. "Alex, Alex, Alex."

Genç adam sakallı yüzünü Cay'in boynuna gömdü. Cay ona yapıştı, elleri sırtındaydı ve onu aşağıya, daha aşağıya çekiyordu. Cay arzusuyla neredeyse çılgık atana dek Alex'in hareketleri hızlandı ve derinleşti.

Alex içinde zirveye ulaştığında Cay bacaklarını ona doladı. Sanki derin duygu dalgaları vücudunu ele geçirmiş gibi titrediğini hissedebiliyordu.

Alex sıkıca Cay'e sarıldı ama üzerinden kalktığında genç kadın kendisini bırakmasını istemedi. Alex Cay'in kafasını omzuna koydu ve kan ter içinde kalmış vücutlarını birbirine dolayıp öylece yattılar.

Alex, "Dönmemiz gerekiyor," dediğinde çok vakit geçmemişti.

"Biraz sonra. Şu anda sadece burada yatmak istiyorum."

"Balayı istiyorsun," dedi Alex. "Bir kadın bunu hak eder."

Cay dirseğinin üstüne yükselerek Alex'e baktı. "Buna pişman olduğunu söylersen Alex McDowell, yemin ederim ki seni..."

"Beni ne?"

"Pişman ederim."

Alex gülümseyerek onu öpmek için kendine çekti ve sonra yine başını omzuna yerleştirdi. "Hayır, hatun, hiçbir şeyden pişman değilim. Buna ihtiyacım vardı. Bu..."

“Şimdiye kadarki en iyisi miydi?”

Alex kendisiyle dalga geçtiğini biliyordu ama ona karşılık veremedi. “Evet,” dedi dürüstçe. “En iyisi sensin. Şimdi bana bir söz ver.”

“Ne sözü?” diye sordu Cay hayal kurarak. Aklından kendisine sonsuz aşk için söz isteyeceğini geçiriyordu.

“Hayatımdan geçen diğer kadınları sorarak beni deli etmeyeceksin. Şimdi kalk ve giyin; arkamızdan genç Tim’i göndermeden yanlarına dönelim. Seni bu şekilde görmesini istemem.”

Cay kalkıp giyinmeye başladığında söylediklerinin çoğunu kulak ardı etti. “Diğer kadınlar mı? Bunu kaç kadınla yaşadın?”

Alex inledi. “Senin düşündüğün kadar çok kadınla değil.”

“Bu ne demek?”

“Diğerlerinin seni kardeşim zannettiğini unutma, hatun. Lütfen yarın bana diğer kadınlarla ilgili sorular sorma. Ve beni öpme!”

“Benim, seni arzulayacağımı mı sanıyorsun? Bence tam tersi olacak.”

“Sadece bu konu hakkında çaba sarf etmeni istiyorum.”

“Bu konuda kimin ders alması gerektiğini göreceğiz,” dedi ve göğüslerini kapayan kumaşın üstüne gömleğini giydi.

“Ne yazık,” dedi Alex gömleğini iliklemesini izlerken iç çekerek. “Böyle bir güzelliği kapamak suç sayılmalı.”

Cay öfkesini dindirmemek için elinden geleni yaptı ama başarılı olamadı. Alex’e baktığında biraz önce yaptıkları şeyi düşündü ve bir dakika sonra kollarının arasına girmiş öpüşüyorlardı.

Alex saçlarını okşadı. “Oyuna devam etmek ikimiz için de kolay olmayacak ama bunu yapmalıyız. Ellerimizi ve gözlerimizi birbirimizin üstünden çekmeliyiz. Şimdi bana iki öpücük daha ver de geri dönelim.”

“Üç.”

Altı öpücük sonra Alex Cay’in elini tutu ve kamp alanındakilerin yanına döndüler. “Ve çadırda hiçbir şey olmayacak,” diye fısıldadı Alex. “Bizi duymaları riskini alamayız.”

“Sana dokunmayacağıma söz veririm,” dedi Cay. “Ama sana bu konuda kefil olamam çünkü ellerin çok tehlikeli.”

“Öyle mi?”

“Evet, öyle,” dedi ciddiyetle.

Alex onu öpmek için eğildi ama bir ses duyuldu ve Alex doğruldu. Pişman bir bakışla Cay’in elini bıraktı ve kamp alanına girdiler.

19

İlk sevişmelerinin üstünden üç gün geçmişti ve Cay bacakları çıplak halde, gölün kenarında ayaklarını suya sokmuş oturuyordu. Üzerinde sadece düğmeleri baştan aşağıya açık gömleği vardı. Alex birkaç metre ileride, elindeki uzun deri tulumları kayaların arasından akan suya tutuyordu. İç çamaşırlarıyla, üstü çıplaktı. Cay, Alex'in sırtına baktı, kaslarını izledi ve içinden ona dokunmak, dudaklarını dudaklarına değdirmek ve son birkaç gündür yaptıkları her şeyi tekrar etmek geçti.

İlk birlikte oldukları gecenin sabahında Alex gebe kalma olasılığından bahsetmişti.

"O zaman benimle evlenmek zorunda kalırsın," demişti Cay.

Alex'in buna verdiği tek tepki gözlerinde yanıp sönen ışık olmuştu. "Ya aklanmamışsam? Hayatın boyunca bir suçluyla yaşayamazsın. İskoçya'ya dönmem gerekebilir."

Cay de onun gibi, duygularını belli etmemeye çalışmış, bu yüzden biraz önce evlenmeye karar vermeleri konusunda hiçbir yorum yapmamıştı. "Babamın klanı McTern'lerle yaşamaya katlanabilir misin?"

Alex gülümsemişti. "Bana âşık mı oldun hatun?"

Cay ona karşı ne hissettiğini söylemek istemiyordu ama işin aslı, ne hissettiğinden kendi de emin değildi. Tüm hayatı boyunca ne istediğinden ve hayallerini süsleyecek adamın nasıl biri olduğundan emindi ama Alex'in o adamla uzaktan yakından alakası yoktu. Diğer yandan Alex'in yanında olmaktan keyif alıyordu.

Ama Lilith gerçeği de vardı. Cay'ın anladığı kadarıyla Alex onun mükemmel olduğunu düşünüyordu. Hiçbir kusuru ve ölümlülerin sahip olduğu herhangi bir rahatsız edici huyu yoktu. Alex'in gözünde o bir kadının nasıl olması gerektiğinin somut örneğiydi. Lilith hakkında çok şey bilmiyor olması bile Alex'i rahatsız etmiyor gibiydi.

Cay, Alex'le her şeyi atlatsalar, hatta evlenip birkaç çocuk sahibi olsalar bile Alex'in ilk karısıyla yaşadıklarını geçemeyeceğini biliyordu. Harikulade, güzel, mükemmel Lilith hep aralarında olacaktı. Kaybettiği kadın. Hayatının aşkı. İlk görüşte âşık olduğu kadın.

Cay göl kıyısındaki çamurun üstüne bir çubukla Lilith yazdı ve kaşlarını çatıp üzerini çizdi.

Alex iki elinde birer su tulumuyla gelerek, "Doldular," dedi.

Cay ona baktığında gülmek zorunda kaldı. Güzel vücudu neredeyse çıplıktı ama yüzü hâlâ gür ve karışık sakalıyla kaplıydı.

"Seni bu kadar güldüren şey nedir, hatun?" Kayaların üzerinden yürüyüp yanma gitti, tulumları yere koydu ve giyinmeye başladı. Çevrelerinde timsahlar sesler çıkarıyor, kuşlar gece konaklamak için ağaçlara yerleşiyordu. Gece olduğunda ağaçlar kuşlarla öylesine dolup taşıyordu ki yaprakları görmek bile zorlaşıyordu. Kamp alanında çadırlar kurulmuştu, Eli, Bay Grady ve Tim onları bekliyordu.

"Sen ve sakalın. Sakalını kesmenin vakti gelmedi mi artık?" Alex yanına oturduğunda Cay elini onun başının arkasına koydu ve gözlerini öptü. "Yoksa arkasında bir şey mi saklıyorsun? Belki ne kadar çirkin olduğunu görmemi istemiyorsundur, öyle mi?"

"Grady'yle nasıl yarışabilirim?"

Cay homurdanarak geriledi. "Yine başlamayacaksın, değil mi?"

"Nasıl susabilirim ki?" dedi Alex. "Tüm gün tekne de söylediğin tek şey 'Bay Grady böyle' ve 'Bay Grady şöyle' oldu. Hiç susmuyorsun. Ve ona bakışların! Yemin ederim hatun, bugün neredeyse adamı tekne den atıyordum."

"Öyle mi?" Cay gülüyordu. "Kıskanman için bir neden yok. O benim patronum ve benim de onu memnun etmem gerekiyor."

"Memnun etmen gerekiyor, öyle mi?"

“Çizimlerimle. Yaptıklarımı beğeniyor, değil mi?”

“Bence seni fazla beğeniyor,” diye mırıldandı Alex.

“Beni beğeniyor ama erkek olduğumu düşünüyorsa bu başka bir anlama gelmez mi?”

“Öyle düşündüklerini sanmıyorum.”

“Nasıl?”

Alex kıyafetlerini giyebilmek için ayağa kalktı. “Senin erkek olduğunu düşündüklerini.”

“Sen onların, benim...”

“Emin değilim. Her gece seninle ortadan kaybolmamızı ve senin doyumsuz arzularını tatmin etmek için elimden gelenin en iyisini yapabilmem için saatlerce geri dönmeyişimizi pek umursamıyor gibiler.”

Cay kendini savunacak gibi oldu ama bunun yerine kahkaha attı ve bacaklarını uzattı. “O konuya gelecek olursak, bence daha çok çalışmalısın. Ve daha sık. Kesinlikle çok daha sık.”

“Bunu yapabileceğimi sanmıyorum,” dedi Alex bacaklarına bakarak. “Aslında hatun, beni yıprattın. Sabahları kısa ve sessiz, gün içinde kaçabildiğimizde hızlı ve gürültülü, gece ise uzun ve sakın yaptıklarımızdan sonra daha fazlasını yapabileceğimi sanmıyorum.”

“Yapamaz mısın?” Ellerini onun bacaklarında gezdirdi, alt bacağının üzerinde parmaklarıyla daireler çizdikten sonra hayatı boyunca at bindiği için sert ve sıkı baldırına kaslara doğru hareket ettirdi.

Bacaklarının en üstüne ulaşp eliyle iki bacağının ortasını okşamaya başladığında Alex dizlerinin üstüne çöktü ve onu öpmeye başladı.

“Dahas fazlasını yapamayacağımı sanıyordum.”

“Belki sadece bu seferlik,” dedi Alex ve Cay kıkırdadı.

* * *

Cay üzerinde çalıştığı çizimden kafasını kaldırıp Alex’e bakarak üç hafta diye düşündü. Alex küçük teknenin dümeninin başındaydı ve Cay’e göre tekneyi o yönetiyordu. En azından Cay öyle düşünüyordu.

Geçen üç hafta boyunca birçok şeyin üstesinden gelmişlerdi ve çok şey değişmişti. Mesela Cay'ın vücudu kuvvetlenmişti. Ne Bay Grady ne Alex, hatta Eli bile fiziksel konularda ona iltimas geçmemişti. Cay başlarda kutuları taşımakta zorlansa da şimdi kamp hazırlanırken onların hızına yetişebiliyordu. En ağır kasaları bile kolayca kaldırılabiliyordu. Geceleri Alex'le çadırda yatarlarken Alex, Cay'ın kollarını tutup gelişen kaslarına hayranlığını dile getiriyordu. "Çok yakında gerçek bir erkeğe dönüşeceksin."

"Sana erkeği gösteririm," demişti Cay Alex'in üzerine çıkarken.

Çevrelerini kuşatan timsah, kuş ve kurbağa sesleri yüzünden kendi çıkardıkları sesleri saklamaya tenezzül etmiyorlardı. Alex birkaç sefer Cay'i susturmak için dudaklarını onun dudaklarının üzerine bastırmıştı fakat genellikle duyulmaktan korkmadan konuşup gülüşüyorlardı.

İkinci haftanın sonunda bir plantasyonda durmuşlar ve Alex ile Cay keşfe çıkmak için ortadan kaybolmuşlardı. Tepenin üzerine konuşlanmış, nehre bakan evde plantasyon sahibi yaşıyordu ve onunla vakit geçirmek Bay Grady'nin göreviydi.

"Sence toprak sahibi babası mı?" diye sormuştu Alex.

"Büyük ihtimalle." Yan yan Alex'e bakmıştı. "Annem bir Armitage'la baş başa vakit geçirdiğimi ama bu fırsatı değerlendirmedığımı duyunca derimi canlı canlı yüzecek."

"Öyle mi?" diye sormuştu Alex. "Bu deriyi mi? Şu anda üzerinde olan bu deriyi mi?"

Cay, Alex'in gömleğinin üzerindeki ellerini ittirmiş fakat aklından geçenleri daha sonra yapmak için can atacağını bakışlarıyla anlatmıştı.

Plantasyon sahibi yabani portakal ağaçlarının etrafındaki otları ve çalıları temizletip yüzlerce ağacı açığa çıkarmıştı. Kış olmasına rağmen dolup taşan büyük bir sebze bahçesi vardı. "Yazın sıcaklar ve böcekler her şeyi etkiliyor," demişti bahçıvan. "Sebzecilik burada tersten işliyor."

Etraflarını kölelerin çalıştığı çivitotu tarlaları sarıyordu.

"Babam Başkan Adams'a katılıyor," demişti Cay. "Yeni ülkede kölelik olmamalı."

Alex tarlalara bakmıştı. “Bence buradaki durum insanlıktan çok ekonomiyle alakalı.”

Ertesi sabah doyurucu bir kahvaltı yaptıktan sonra erkenden yola çıkmışlardı. Cay yeniden tekneye döndükleri için mutluydu. Tim hariç, küçük gruplarını sevmeye başlamıştı. Çocuk, Cay’ın kendini kötü hissetmesi için elinden geleni yapmaya devam ediyordu. Bay Grady ne zaman çizimlerinden birine iltifat etse genç kadın Tim’in kiskançlık krizlerine katlanması gerektiğini biliyordu. İlk hafta her akşam yatmadan önce Tim içine uygunsuz bir şey koymuş mu diye yatağını kontrol etmek zorunda kalmıştı. Kaşınmasına sebep olacak üç bitki, iki yılan (zehirsiz) ve altı farklı çirkin böcek bulmuştu.

Cay, Alex’in araya girip onu durdurmasını istemiş fakat Alex omzunu silkmekle yetinmişti. “Erkekler birbirine böyle yapar.”

“O halde erkeklerin durma vakti gelmiş. Burada ve şu anda. Bir erkek diğerk erkeklerin birbirlerine işkence etmesini durdurmak için çaba sarf ederse, nihayetinde herkes bunu benimser.”

Alex sanki Cay’e deliymiş gibi bakmıştı. “Sanki kızlar daha mı iyi? Kızlar öfkelenediklerinde vurmuyorlar ama birbirleriyle konuşmayı kesiyorlar.”

“Evet, yani...” Cay başım kaldırmıştı. “Bir insanın yatağına böcek koymaktan daha iyi.”

“Öyle mi?”

Cay onunla tartışmak istemiyordu. Tek istediğı ahmak Tim’in ona kötü şeyler yapmaktan vazgeçmesiydi. Bunun için Bay Grady’yle konuşmaya karar vermişti ama o da dinlememişti.

“Çocukların arasındaki atışmaya dahil olamam,” diyerek yoluna devam etmişti.

Cay hayal kırıklığına uğramış bir halde olayları kendi kontrolüne almaya karar vermişti. Tim’e ağabeylerinden biri gibi davranacaktı, özellikle de Tally gibi.

Cay ilk defa bir yılanın sürünerek çadıra girdiğini gördüğünde çığlık atmamak için yumruğunu ağzına sokmuştu. Alex yılanın ica-bına bakmıştı. Yılanın üzerine basıp başının arkasından yakalamış ve

tepeden aşağı atmıştı. Cay ikinci defa yılanın çadıra girdiğini gördüğünde onu yine Alex yakalayıp dışarı atmıştı. Ama üçüncüsünde Cay Alex'i rahatsız etmemişti. Alex'in yaptıklarını yaparak onu çizmesiyle durdurmuş, başının arkasından yakalayıp nehre kadar taşımış ve içine atmıştı. Kamp alanına döndüğünde üç erkeğin de ona baktığını fark etmişti.

"Ne var?" diye sormuştu.

"O bir su mokaseni," demişti Bay Grady.

Cay bile çok zehirli olduklarını biliyordu.

"Bir dahaki sefere bizi çağır," diye eklemişti Bay Grady.

Ama Cay önüne tekrar yılan çıktığında kimseyi çağırmamıştı... ya da daha sonrakinde. T.C.'nin sandıktaki kitaplarına bakmış ve en zehirli yılanların resimlerini çizerek onları beynine kazırmıştı.

İkinci haftanın sonunda Eli'dan büyük bir kavanoz ödünç alıp, içini küçük, zehirsiz yılanlarla doldurup Tim'in yatağının ayakucuna boşaltmıştı. Tim Cay'in misillemelerine alışık olmadığı için yılanlar bacaklarına tırmanmaya başlayana kadar onları fark etmemişti. Cay çadırının içinde Alex'in yanı başında yatarken çığlıkları duyunca gülümsemiş ve Alex "zavallı Tim'e" ne yaptığını sormuştu. "Onun bildiği dilden karşılık verdim," deyince, Alex, daha fazla soru soramadan onu öpmeye başlamıştı.

Bundan sonra savaş ilan edilmiş gibiydi. Cay suyun içinde vücudu olmayan bir timsah başı gördüğü zaman onu alıp tepenin üzerindeki çalılıkların altına gizlemiş ve ertesi gün hava aydınlanmadan önce onu Tim'in Eli'la paylaştığı çadırından içeriye doğru itmişti. Alex, Tim'in çığlıklarıyla uyandığında huzur içinde yanında yatan Cay'e bakmıştı. "Zavallı çocuğa bu sefer ne yaptın?"

Cay sadece gülümsemişti.

Tim Cay'e yaptığı şakalarda daha dikkatli davranmaya başlamıştı. Yaptıklarının karşılığını alacağını öğrenmişti.

Cay'in Tim'e olan nefretini dengeleyen ise Eli'a karşı hissettiği her geçen gün büyüyen şefkatti. Onun hakkında gerçekten haksız tahminler yürüttüğünü gezinin ilerleyen günlerinde fark etmişti.

Hayatını insanlara yemek yaparak geçirdiğini sanıyordu fakat Eli hukuk mezunu genç bir adamdı.

Bir gece Cay'e, "Avukatlık yaparken insanların nefret dolu tavırlarıyla uğraşmak zorunda kalıyordum," demişti. "Herkes bağırıyor ve nefret saçıyordu ve müvekkillerimden biri olan genç Bay Grady keşif gezisine çıkacağını söylediğinde hukuk büromu kapayıp ona katıldım. Arkama bir daha hiç bakmadım."

Cay, Armitage ailesi için çalıştığına göre Eli'm çok iyi bir avukat olduğuna kanaat getirmişti. "Bir ev alıp aile kurmak istemedin mi yani?" Eli kafasını çevirip cevap vermeden önce Cay gözlerindeki ışıgın söndüğünü fark etmişti.

Sonrasında Cay, Bay Grady'ye neler olduğunu sormuştu.

"Bunu sana anlatmamdan hoşlanmayacaktır ama evliydi ve bir çocuğu vardı. İki de çiçek hastalığına yakalanıp vefat etti. Bir daha evlenmedi."

O andan sonra Cay'in Eli'a bakış açısı değişti; Cicero'nun eserlerinden birini okuduğunu gördüğü zaman gülümsemişti. Koca bulmak isteyen birini tanıyordu.

Üçüncü hafta tekneyi karaya çekip Bay Grady'nin hakkında bir şeyler duyduğu kalıntıları görmek üzere yollarına karadan devam etmeye başladılar. Bay Grady ve Alex araştırma ekipmanlarını taşıırken Cay çizim kâğıtlarını ve kalemlerini çantaya koydu. Tim ve Eli ise tencereleri taşıyordu. Alex yiyecek bulma görevini büyük bir ciddiyetle devam ettirdiği için Tim, Alex'in vurduğu büyük hindiye taşımak zorunda kaldı.

Cay, Tim'e hindinin tüylerinden kendine güzel bir şapka çıkarabileceğini söylemeden edemedi. Bir kadın şapkası yapabileceği imasında bulunmuştu.

Bay Grady'nin haritasını çıkarmak istediği eski kaleye gittiklerinde Cay bir köşede oturup çizim yapmaya başladı. Kale İspanyollar tarafından yapılmıştı ve şu anda yıkık dökük olmasına rağmen bir kulesi hâlâ dokuz metreyi buluyordu. Cay birkaç çizim yaptıktan sonra Alex'le dolaşmaya çıkıp eski kaleyi incelediler.

“Seninle şimdi, burada sevişmek isterdim,” diye fısıldadı Alex. Ama onu öpmek üzere eğildiğinde eski duvarın üstünden büyük bir taş kayıp Cay’ın birkaç santimetre ilerisine düştü. Alex tam zamanında kafasını kaldırıp bir beyazlık gördü ve bunun Tim’in gömleği olduğunu anladı. Koşmaya başladı ve dakikalar sonra orman Alex’in bağrıışlarıyla yankılandı. “Şaka yapmak başka şey, birini öldürmeye çalışmak başka,” dediğini duyular.

Cay çizim defterinin başına dönmüştü. Bay Grady’ye baktı ama o Cay’e bakmıyordu. Bu kadar tehlikeli bir şey yaptığı için Tim’e kızmak onun göreviydi ama bunu Alex’e bırakmıştı.

Olaydan sonra üç gün boyunca Tim’e tencereleri temizleme ve yakacak toplama görevleri verildi.

Akşamları yemek yerlerken, Florida’ya defalarca gelmiş olan Eli diğer gezilerde başına gelenleri veya duyduklarını diğerleriyle paylaşıyordu. Hikâyelerinden biri aralarında çok güzel kadınların bulunduğu bir Kızılderili kabilesiyle alakalıydı. “Kimsenin daha önce görmediği kadar güzellermiş,” dedi. “Saçları, gözleri, vücutları bu dünyadaki bütün kadınlardan daha güzelmiş. Göze hitap ettikleri kadar, naziklermiş de.”

Onlarla ilk karşılaşan gezginleri anlatarak devam etti. Avlanıyorlarmış, kaybolmuşlar ve neredeyse can vermek üzereyken Güneşin Kızları olarak adlandırdıkları kadınlarla karşılaşmışlar. Kadınlar avcılara erzak ve dinlenecek yer temin etmişler fakat günbatımında gitmeleri gerektiğini söylemişler. Kocalarının sert savaşçılar olduğunu ve onları bulursa öldürebileceklerini anlatmışlar. Ama erkekler gitmek istememiş ve kadınları köylerine kadar takip edip uzaktan görebilecekleri bir yerde durmuşlar. Ama ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar köye girememişler. Yakınlaştıklarını düşündükleri anda köy daha da uzakta beliriormuş. Uzun bir süre sonunda avcılar orayı terk edip yerleşim yerine dönmüş ve hikâyelerini anlatmışlar.

“Yıllar boyunca,” dedi Eli, “birçok erkek Güneşin Kızları’nın köyünü bulmaya çalıştı ama kimse başaramadı.”

Eli hikâyesini bitirdiğinde Cay ona çok güzel bir kadının resmini uzattı. “Sence kadınlar buna mı benziyordu?”

Eli şaşkınlıktan gözleri kocaman açılmış bir halde resme baktı. “Sanırım öyleydi. Tanıdığın biri mi yoksa sen mi uydurdun?”

“Annem,” dedi Cay, sesinden özlemi belli oluyordu. Olduğu yeri seviyordu fakat evini ve ailesini özliyordu.

Ertesi gün erken saatte yolculuklarına son verdiler ve Bay Grady onları küçük bir Kızılderili köyüne götürdü. Cay neyle karşılaşacağını bilmiyordu fakat temiz ve düzenli küçük bir yerleşke görmeyi beklemiyordu. Çocuklar koşarak yanlarına geldi ve Cay, keşke onlara verebilecek şekerim olsaydı, diye düşündü. Bir uçta reisin ve ailesinin yaşadığı, aynı zamanda toplantıların yapıldığı büyük bir ev vardı. Alex, Bay Grady ve Eli içeriye davet edilirken Tim ve Cay’e dışarıda beklemeleri söylendi.

Cay’ın ilk fark ettiği şey, Kızılderililerin onun kız olduğunu anlamasıydı. Beyaz adamların giyinme alışkanlıklarıyla ilgili tutucu düşüncelere sahip olmadıkları için Cay’ın erkeksi görünüşüne aldanmamışlardı. Kadınlar gülerek onu küçük bir eve çektiler ama Tim’i yanlarına almadılar. Onu mısır ekmeği ve bir kâse taze sütle beslediler. Biraz İngilizce konuşabilen yaşlı bir kadın kocasının kim olduğunu sordu. Cay hiç düşünmeden, “Alex,” dedi. Hepsi onaylarcasına başlarını salladı ama kadınlardan biri el hareketleriyle Alex’in sakalını anlatmaya çalışarak bir şeyler söyledi.

İlk kadın açıklama yaptı: “Onun çok çirkin olduğunu ve diğeriyle daha mutlu olacağını söylüyor. Daha yakışıklıymış.”

Cay onları onaylamak için başını sallarken gülmeden edemedi ve kadına Alex’in saçlarının çok güzel koktuğunu, onu bu yüzden beğendiğini söyledi. Bu sözleri kadınları çok güldürdü ve köyden çıkarılarken hepsi Alex’i takip edip saçını koklamaya çalıştı.

Alex onları hiç bozmadı ama Cay’e onu öldüreceğini söyler gibi bakışlar attı. Eli ve Bay Grady hiçbir şey söylemedi ama tekneye döndüklerinde kahkahalara boğuldular.

“Neler oluyor?” diye sordu Tim, Cay’e bakarak. “Kadınlar seni eve aldığı için mi gülüyorlar? Bence de çok komikti. Tıraş bile olmadığını anladılar herhalde.” Çenesinde bulunan seyrek sakallarını gururla okşadı.

Bu açıklama karşısında Eli ve Bay Grady daha çok gülerken Alex biraz daha somurttu.

O gece çadırda yalnız kaldıklarında Cay, Alex’in moralini düzeltmeye çalıştı fakat başarılı olamadı. “Canını bu kadar sıkın nedir?” diye sordu hayal kırıklığına uğramış gibi. “Seninle dalga geçmeleri mi? Kendinle dalga geçemeyecek kadar gururlu musun? Kadınlar saçının kokusundan hoşlandı. Ne var bunda?”

“Kadınların benim herhangi bir yerimi beğenmesine asla kızmam, sadece...” Cümlesini tamamlamamasının sebebi Cay’i endişelendirmek istememesiydi fakat her geçen gün Eli ve Bay Grady’nin Cay’in kadın olduğunun farkında olduklarından biraz daha emin oluyordu. Dahası, Grady’nin Cay’i tanıdığını düşünüyordu. Cay’in fark edemediği ama kendisinin görebildiği küçük şeyler vardı. Görünürde Grady’nin Cay’e karşı tavırları aptal Tim’e karşı tavırlarıyla aynıydı ama Alex detayları fark edebiliyordu. Tim kaşığını çamura düşürüp kullanmadan önce silmezken Grady Cay’in tabağı ve diğer gereçlerinin temizliğinden emin oluyordu. Alex birkaç sefer hem Eli hem de Grady’nin, Cay çizimlere dalmışken üstüne tırmanan bir böceği veya örümceği yakaladığına şahit olmuştu. Bir keresinde Grady Cay’in başına doğru uzanmış ve ağ ören bir örümceği yakalamıştı.

Alex’in gözüne fiziksel olmayan şeyler de takılıyordu. Grady Cay’le konuşurken diğerlerine karşı kullanmadığı bir dil kullanıyordu. Tonlama ve kelime seçimiyle alakalı bir şeydi. Alex’in Charleston’daki zengin plantasyon sahiplerinin çocuklarıyla yaşadıklarından anladığı kadarıyla Grady Cay’e kendi sınıfından biri gibi davranıyordu. Alex o sınıfa dahil olunamayacağını, doğuştan gelen bir şey olduğunu anlamıştı. Amerikalıların yeni ülkede sınıf ayrımı olmadığına dair böbürlenmesine rağmen Alex bunun doğru olmadığına şahit olmuştu.

Alex'in merak ettiği, Grady'nin ne bildiğiydi. Cay'in kadın olduğunu Grady'nin anlaması Alex'e göre zor değildi. Öyle yürüyor, öyle konuşuyor hatta öyle davranıyordu. Genç Tim'e yaptığı şakalar bile kız işiydi. Erkek olsaydı şimdiye kadar Tim'i yumruklamıştı.

Alex'in asıl korktuğu, Grady'nin Cay hakkında bildiklerini tahmin ettiği değil, *duyduğu*du. Onun kadın olduğunu bilmekle kalmayıp kendi sınıfından olduğunu anlaması Alex'in aklına Cay'in ailesinden veya T.C.'den durumu anlatan bir mektup aldığını getiriyordu. Ve Cay'den haberdar olduysa Alex'in firari olduğunu biliyor demekti.

Kızılderililerin köyünü ziyaret ettikleri günden beri Alex daha dikkatli olmaya ve Grady ile Eli'ı daha yakından takip etmeye başladı. Eli Cay'in kadın olduğunun farkındaydı ama Grady daha çok şey biliyor gibi görünmesiydi. Kişisel açıdan baktığında daha da kötü olan şey –en azından Alex'e göre– Grady'nin Cay'in ilgisini çekmeye çalışıyor gibi görünmesiydi. Bu endişelerinden Cay'e bahsetmeyecekti elbette. Cay gülüp kışkırdığını söylerdi ama Alex'in gördüğu şeyler canını sıkıyordu. Geceleri Eli'in anlattığı hikâyeler uzamıştı, bu da Cay'le geçirebilecekleri zamandan çalışıyordu. Şimdiye kadar dört kere Grady Alex'e, kıyıya çıkıp avlanmasını ve Cay'in çizebileceğı tuhaf bitkiler getirmesini söylemişti. Alex kıyıda kapana kısılmışken Cay'in onlarla teknede kalması, gerçekleri dile getirmeden karşı çıkabileceğı bir durum değildi. Florida ormanlarına yürüyerek girmek, geyik avlamak ve sırtında geri taşımak oldukça zor olmuştu.

Alex ilk kez kamp alanına çok geç döndüğünde Eli, "Dönmeyeceğini düşünüyorduk," demişti.

Alex geyik leşini omzundan indirip Grady'ye bakmış ama göz göze gelmemişlerdi.

Alex, Grady'nin Cay'den ne istediğini merak ediyordu. Alex ve Cay arasındaki bağı koparmak istediğı, yani sevişmelerine engel olmak istediğı aşikârdı. Ama neden? Grady genç kadının ailesini tanıdığı ve bundan ötürü kendini sorumlu hissettiğı için mi? Veya Cay gibi, Grady de onun ailesiyle bağ kurmanın iyi olacağını düşündüğü için mi?

Birlikte küçük çadırlarına girerken, “Ekşi bir şey yemiş gibi duruyorsun,” diye fısıldadı Cay. “Bay Grady’yle aranızda bir şey mi geçti?”

“Neden böyle bir şey soruyorsun?”

“Bilmiyorum. Belki iki gündür ona surat astığın ve ne zaman benimle konuşsa ona kürekle vuracak gibi görüldüğün içindir. Beni kuskanmandan memnunum fakat seninle aramızda geçenler ondan hoşlanmaman için bir neden olmadığını kanıtlar nitelikte.”

“Öyle mi?” dedi daha yüksek tonda fısıldayarak. “Buradan ayrıldığımızdan kimin yanında kalacaksın sence? Benim mi yoksa Armitage’ın mı?”

“Sessiz ol, yoksa duyacaklar. Bay Grady gerçek kimliğinin bilinmesini istemiyor.”

“Eli bilmiyor mu sanıyorsun? Neredeyse adamın yüzüğünü öpecek.”

“Jamie yüzük takmıyor.”

“Ne?” Alex kaşlarını öyle çattı ki iki kaşı neredeyse birleşecek gibi oldu.

“Yok bir şey. Şaka yapıyordum. Seni neşelendirmeye çalışıyordum. Seni birden bu kadar sinirlendirecek ne oldu? Eğlendiğini düşünüyordum.” Elini Alex’in göğsüne koydu ve daha alçak sesle konuştu. “Ben çok eğleniyorum.”

Alex Cay’in elini tutup ellerinin içine aldı. “Ve bu gezi bittiğinde her şeyin sonu gelecek.”

“Bu ne demek?”

“Kasabaya döndüğümüzde kendini Grady’ye tanıttikten sonra ne yapacaksınız? Birbirinize aşkınızı ilan edip evlilik haberinizi mi duyuracaksınız?”

Cay ciddi bir bakış attı. “Her gece seninle sevişiyoruz ama sen uyur uyumaz çıkıp Bay Grady’nin çadırına giriyorum. Bütün gece boyunca delice sevişiyoruz ve bu arada *senden* daha iyi sevişiyor.”

Alex öyle derin bir nefes aldı ki çadırın kumaşı hareket etti. “Sen... sen...” dedi ama geri kalan kelimeleri yuttu.

“Ve en iyisi Eli,” dedi Cay hiç gülmeden. “Tim o kadar iyi değil ama üçünüzden öğrendiklerimi ona öğretiyorum. Çoğunlukla Eli’dan öğrendiklerimi. Sana onun...”

“Kes konuşmayı,” dedi Alex ve onu kollarının arasına alıp öpmeye başladı.

Daha sonra, ikisi de kan ter içinde yatarken Cay, Bay Grady’yi kıskanmaması gerektiğini bir kez daha dile getirdi. Parmaklarını Alex’in sakalının içine soktu. “Senden çok daha yakışıklı olmasına rağmen. Kızılderili kadınlar bile böyle dedi. Çullukların yuvasını bu pisliğin içinden çıkardın mı?”

Alex Cay’in elini tuttu, avcunun içini öptü ve göğsüne götürdü. “Beni korkutan görünüşüm değil. Grady adeta bir düğ ve sen de bir prensessin.”

Cay güldü ama Alex gülmedi. “Bir haftadır banyo yapmadım ve günlerimi koca kutuları taşıyarak geçiriyorum. Hayatımda prensesliğe dair bir şey görmüyorum.”

“Çamurla kaplansan bile hareketlerinin, konuşmanın ve duruşunun bir prenses gibi olduğunu çok iyi biliyorum. Bir kaşık ve bir kap güveci paylaşırken bile hanımefendi gibisin.”

Cay bu sözlerle şımarması gerektiğini biliyordu ama ikisi de somurtuyordu. Alex’i endişelendiren büyük bir konu vardı ama Cay onu söylemeye ikna edemiyordu. Uyuyabilmek için kendi kendine söyleyebileceği tek şey Alex’in elbette üzgün olması gerektiği idi. Haksız yere cinayetle suçlanmıştı ve Florida’nın el değmemiş bölgelerinden çıkınca onu neyin beklediğinden haberdar değillerdi. Cay sonunda uykuya dalabildi ama tıpkı Alex gibi huzursuzdu.

20

Alex tıraş oldu.

Ertesi sabah Cay'in ellerindeki tek leğeni kullanması gerekiyordu ve Alex'in leğeni kullandığını fark ettiğinde genç adamın ne yaptığına dikkat edemeyecek kadar sabırsızdı. "Ona ihtiyacım var," dedi. Tekne gitmeye hazırdı ve Cay henüz elini yüzünü yıkayamamıştı. Eli ona her zamanki gibi sıcak su ayırmıştı. Fakat Tim bu sefer Alex'in bir önceki gün getirdiği küçük kirpinin oklarını kullanarak ona bir şaka hazırladığı için Cay'in suyu kullanacak vakti olmamıştı. Ancak bir aylık tecrübeyle keskin okların batmasından kurtulabilmişti. Cay okları kıyafetlerinden temizlerken Tim de bütün sabah sırtmıştı.

Şimdi ise Alex'in leğeni kullanıyor olması Cay'i iyice sinir ediyordu. "Ne zamandan beri yüzünü yıkıyorsun?" diye çıkıştı.

"Al hadi," dedi Alex ama havluya yüzünü kapadığı için Cay ne dediğini pek duyamadı. Leğeni aldığı anda içindeki sabunlu suyu ve sakalları gördü fakat o an bile Alex'in ne yaptığını anlayamadı. Eli ve Bay Grady her sabah tıraş olduğundan Cay sakallı su görmeye alıştı.

Leğen elinde ileriye doğru gitti fakat iki adım attıktan sonra durdu ve Alex'e bakmak için döndü.

Alex hâlâ havluyu yüzünden çekmemişti ve sanki çıplak yüzünü ona göstermekten korkuyor gibi utangaç gözlerle bakıyordu. Diğerleri civarda olmasaydı Cay çıplak gördüğü diğer bölgeleriyle ilgili şaka yapabilirdi. "Neye benziyorsun bir görelim."

Alex hareket etmedi; havluyu yüzüne yakın tutarak sadece Cay'e bakmaya devam etti.

Cay onu rahatlatmak istercesine gülümsedi. "Merak etme, şok olmam." Sesi yumuşamıştı ve Alex'e birkaç adım daha yaklaştı. "Yüzünde yaralar olsa bile umurumda olmaz." Bu sözleriyle onu güldürmek istemişti fakat hapishaneye girdiğini hatırlayınca gülümsemeyi kesti. Orada olduğu süre boyunca ona neler yaptıklarını hiç düşünmemişti, ta ki şu ana kadar. Tarihi araştırmalardan öğrendiği işkence türleri -Tally hepsini neşeli bir şekilde ona yüksek sesle okumuştı- aklından geçti. Leğenin kenarlarını parmakları bembeyaz olana kadar tuttu. "Lütfen havluyu indir," dedi karşılaşacağı görüntüye kendini hazırlayarak.

Alex yavaşça ve isteksizce havluyu yüzünden indirdi ve Cay'e baktı.

Hiçbir şey Cay'i Alex'in yüzü meydana çıktığında karşılaşacağı görüntü için hazırlayamazdı. Alex çok güzeldi. Sadece yakışıklı değil, bir melek kadar alımlı ve mükemmeldi. Cay'in yakından tanıdığı mavi gözleri, muhteşem burnu... Cay'in defalarca öptüğü fakat hiç görmediği dudaklarıysa klasik dönem resimlerindeki gibi dolgun ve şekilli. Ayrıca Alex gençti, Cay'ine tahminine göre otuz yaşından küçüktü ve yüzünde ne bir çizgi ne de kırışıklık vardı. Alex'le karşılaştırıldığında Bay Grady sıradan bir yaşlı adam gibiydi.

Cay şaşkınlıktan konuşamaz halde bir süre sessizce Alex'e baktı. Sonra ona yaşlı dediği anlar ve diğer erkeklerin yakışıklılığından bahsettiği zamanlar aklına geldi... ve öfkesi bütün bedenini kaplamaya başladı. Alex bazı şeyleri saklayarak Cay'e yalan söylemişti. Alex defalarca, birçok şey hakkında Cay'le dalga geçmişti fakat bunlar ona yetmemişe benziyordu. Tanıştıkları günden beri onu aptal yerine koyduğunu bilerek eğlenmişti. Cay'in onun hakkındaki gerçeği öğrendiğinde küçük düşeceğini düşünerek nasıl da keyiflenmiş olmalıydı. Daha da kötüsü, sevişirlerken bile Cay'e gülmüştü.

Cay ne yaptığını düşünmeden tıraş olduğu kirli suyu Alex'in yüzüne çarptı, leğeni yere attı ve hızla uzaklaştı. Nereye gittiğini bilmiyordu ama Alexander McDowell'i bir daha görmek istemiyordu.

Cay nehre ulaştığında Alex ona yetiştirdi ve elini koluna koydu.

Cay ona bakmayı reddederek geri çekildi. Kollarını kabarmış göğsünün üstünde birleştirip durdu ve gözlerini suya dikti.

“Ne oldu?” diye sordu Alex.

“Ne olduğunu sen gayet iyi biliyorsun.” Çenesi öylesine kasılmıştı ki zar zor konuşabiliyordu.

“Bana bakamayacağın kadar çirkin miyim?” Omzuna dokunmak için uzandı fakat Cay geri çekildi.

Kollarını ve dudaklarını sıkıyor ama Alex’e hâlâ bakmıyordu. “Çok yakışıklısın!” dedi. Kelimeler ağzından sanki suçlarcasına dökülmüştü.

Alex bir süre sustu. “Adam’dan da mı yakışıklıyım?”

Alex’in onunla hâlâ dalga geçiyor olması, şimdi bile küçük düşürmesi Cay’in içinde ona vurma, en azından bağırma isteği uyardırdı ama bu zevki Alex’e yaşatmayacaktı. O dalga geçiyorsa, Cay de geçecekti. “Tabii ki hayır. Ve babamdan da yakışıklı değilsin.”

“Peki ya Ethan?”

“Yanına bile yaklaşamazsın.”

“Nate?”

“Evet.”

“Nate’ten daha mı yakışıklıyım?”

“Evet.” Çenesi hâlâ kitlenmiş haldeydi ve Alex’in keyfinin yerinde olmasından nefret ediyordu.

“Ya Tally?”

“Tally’nin boynuzları ve çatallı bir kuyruğu var.”

“Ben de baksam iyi olur.”

“Neye bakacaksın?” diye çıkıştı ve yanlışlıkla Alex’e baktı. İlk gördüğünden daha da güzeldi. Cay nehre döndü. “Hayır! Söyleme! Senin de kuyruğun var mı diye bakacağını söylemeye çalışıyorsun. Bilgin olsun ki seni çıplakken arkadan gördüm ve tamamen sıradansın.”

“Öyle mi?” Alaycı bir ses tonu vardı.

“Bana gülmeyi kes!”

“Özür dilerim hatun, ama hayatım boyunca bu kadar iyi bir konuşma duymamıştım. Ben dokuz yaşındayken bir çocuk bebeklerin

nasıl yapıldığını anlatmıştı. O da güzel bir sohbet olmuştu ama bu daha da iyi.”

“Ama benim hoşuma gitmiyor. Ben... ben kendimi Havva gibi hissediyorum.”

“Yani çıplak mı?”

“Hayır! Yani artık gerçeği görebildiğimi söylüyorum. Seni daha yaşlı sanıyordum. Belki T.C. Amcamla yaşıtsınız diye düşünüyordum.”

“Onun arkadaşının *oğluyum*.”

“Şimdi bunu anlıyorum ama bazı şeyleri karıştırdıysam da beni mazur gör. Seninle tanıştığım gün insanların bana ateş etmesi ve bir katile yakın yaşamak aklımın biraz dağılmasına neden oldu.”

Alex’in sesindeki alaycı ton yok oldu ve Cay’e yaklaştı ama ona dokunmadı. “Yaşlı olmadığımı anlamış olmalıydın, hatun. Yaşlı bir adamın yapamayacağı şeyler...”

“Yapamayacağı şeyler ne?” Alex’e bakmak için döndü ve güzel yüzüyle karşı karşıya gelince gözlerini kırpıştırdı. “Senin gibi karşılaştırma yapabilecek kadar çok çıplak erkek görmediğim için beni bağışla. Veya yaşlı erkeklerle genç erkeklerin yeteneklerini anlayabilme tecrübene sahip olmadığım için. Ben...”

“Peki ya Eli?” diye sordu ciddi bir ifadeyle.

Cay gülümsemedi. “Senden nefret ediyorum.” Alex’e arkasını döndü, vücudu hâlâ kaskatıydı.

“Öyle mi?”

“Evet. Ve bana öyle bakmayı kes.”

“Bana bakmadığına göre sana baktığımı nereden biliyorsun?”

“Hissedebiliyorum. Ethan’ın kadınlara baktığı gibi bakıyorsun bana.”

“Karşılaştıрман beni gururlandırdı.”

“Ağabeyim iyi bir insandır. Sen ise, Alexander McDowell, iyi *değilsin!*” Alex’e bir daha bakmadan doğruca kamp alanına döndü.

21

Alex on dört yaşındayken onlardan birkaç kilometre uzakta yaşayan bir kıza tutulmuştu ama kız ona pek yüz vermiyordu. Alex bir gün çalıların arasına gizlemiş ve kızın üzerine atlamıştı. Kız ona yüz vermemeye devam ettiğinde Alex nedenini sormuştu. Kız Alex'e onun çok yakışıklı olduğunu ve hiçbir kadına sadık kalamayacağını bu yüzden de onu istemediğini söylemişti. Kızın haksız suçlamaları karşısında morali bozulan ve sinirlenen Alex, babasının yanma gidip olanları anlatmıştı. Mac hepsini hoşgörüyü dinledikten sonra kadınların, bir erkeği yaralamak için kılıç veya tabancadan daha kötü yollar kullandığını söylemişti. O zamanlar Alex bunun saçma olduğunu düşünüyordu ama Cay'le geçirdiği son üç günde babasının ne demek istediğini anlamıştı.

Cay günlerdir Alex'le ne konuşuyor ne de ona dokunuyordu. Alex sakallarını kestiği gün ava yollanmıştı ve akşama kadar Cay'i görememişti. Kıyıdaki otların arasında tekneye olabildiğince erken dönmek için yarı koşarak geyik izi sürerken Cay'e söyleyeceklerini planlamıştı. Aklından geçirdiği diyalogların hepsi Cay'in kollarına atılması ve yakışıklı olduğu için onu "affetmesiyle" sonuçlanıyordu. Tartıştıkları konuyu düşündükçe gülümsüyordu.

Hayali diyaloglarının bazıları öfkeliydi. Alex Cay'in kendisine söylediği şeylerin ne kadar haksız ve insafsız olduğunu söyleyeceğini hayal ediyordu. Cay de ona katılacak ve kollarına koşacaktı.

Sonra ondan özür dilemeyi düşünmüştü çünkü kendini ona göstermeyip... İşte burada takılıyordu. Ne için özür dileyecekti? Yaşlı Yates'in ahırındayken, "Bu arada bu kaşınan kıl yumağının altında çirkin olmayan bir yüz gizliyorum" mu diyecekti? Yoksa gizlice girdikleri dükkânda dans ederlerken mi söylemesi gerekiyordu? Veya da seviştikleri ilk gece.

İşin aslı –ve Alex bunun farkındaydı– bilinçli bir şekilde çirkin ve yaşlı olduğunu düşündürmek istemişti. Aslında defalarca "Genç gözlerin benimkilerden daha iyi görür" veya "Sen daha gençsin, sen yap," dediği olmuştu.

Ve sonra Grady gelmişti. Alex kendine karşı dürüst davranacak olursa, Cay'ın Grady hakkında söylediklerini kaskanıyordu. Cay'e göre melekler bile Grady'nin görünüşünü kaskanıyordu. Veya onun sözleriyle, "Jamie'nin görünüşünü". Cay bunları söylerken Alex'in yapabildiği tek şey çenesini kapalı tutmak olmuştu. Grady'yle tanıştıklarından beş dakika sonra Alex tıraş olmak istemişti. Ondan yakışıklı ve genç olduğunu biliyordu ve içgüdüleri bunu Cay'e göstermesi gerektiğini söylüyordu ama bir şeyler buna engel olmuştu.

Alex ona engel olan şeyleri biliyordu. En çirkin haline rağmen kendisinden hoşlandığından emin olmak istiyordu. Alex'in bebekliğinden beri insanlar görünüşü hakkında konuşuyordu. Kadınlar ne kadar güzel bir çocuk olduğundan bahsediyor, erkekler ise babasına, "Ne kadar yakışıklı bir oğlun var," diyordu. Alex büyüdüğünde de görünüşü, kadınlarla sorun yaşamasına neden olmuştu. Ya üzerine atlıyor ya da ondan kaçıyorlardı.

Yeni ülke Amerika'ya gelmesiyle görünüşü ona şans getirmeye başlamıştı. Yakışıklılığının atlar konusundaki yeteneğiyle birleşerek onu Charleston'ın zengin kesiminin lüks yaşamına dahil ettiğine inanıyordu. Ve orada olduğu için de Lilith'le tanışabilmişti. Çirkin olsaydı Lilith'in ona asla bakmayacağını biliyordu. Onun kadar güzel bir kadının kendisinden hoşlanması onu hep şaşırtmıştı. Daha sonra birbirlerine âşık olup baş başa vakit geçirmeye başladıklarında Lilith fakir olduğunu ve zengin bir kadının hizmetçisinden bir fark olmadığını

itiraf etmişti. Ayrıca plantasyon sahiplerinden birinin oğlunun evlilik teklifini kabul etmediğini çünkü gencin ailesinin Lilith'in bir serveti olduğunu sandığını, oysa onun hiçbir şeyinin olmadığını söylemişti. Ve ilk dikkatini çeken şeyin Alex'in yakışıklılığı olduğunu kabul etmişti.

Alex ona öyle âşıktı, güzelliğine öyle kapılmıştı ki onu anladığını söylemişti. O zamanlar anladığını düşünüyordu. Cay'le tanışmalarından hemen sonra onun kendisini çirkin, yaşlı ve katil zanlısı gibi gördüğünü anlayınca genç kadının bu şekilde düşünmeye devam etmesini sağlamaya karar vermişti. Ondan hoşlanıp hoşlanmaması sadece ona bağlıydı; görüntüsü yüzünden Cay'in aklında oluşacak fikirlere değil. Sonunda, Cay'in yüzünü bile görmeden ona... âşık olmasa bile ondan hoşlanması çok hoş bir fikirdi.

Evet, Alex için güzeldi ama asıl sorun Cay için pek hoş olmamasıydı. Cay yaşından bahsettiğinde Alex'in biraz gülümsediği doğru olabilirdi. Ve Grady'nin ne kadar yakışıklı olduğunu söylediğinde ona güldüğü –içinden, kesinlikle Cay'in görebileceği şekilde değil– doğrudu.

Ve belki Alex işin kendini ilgilendiren tarafıyla o kadar ilgilenmişti ki Cay'in gerçeği öğrendiğinde kendisinin ona karşı dürüst olmadığını için tepki vereceğini hiç düşünememişti. Asıl soru, bunlardan nasıl bir yalanla kurtulabileceğiydi.

Bütün gün boyunca Cay'in gönlünü alabileceği her yolu düşündü. Birkaç dakikalığına ona gerçeği söylemeyi, hata yaptığını itiraf etmeyi, ondan özür dilemeyi bile aklından geçirdi. Ama kısa sürede bu fikirden vazgeçti. Kadınlar erkeklerin güçlü olmasından hoşlanıyordu, af dilemek ve yalvarmak işe yaramazdı. Fakat ondan daha önce de af dilediğini ve bunun işe yaradığını hatırladı. Ama bu olay o seferkinden daha ciddiydi ve o sırada kesin bir çözüm yolu olan öpüşmek, olasılık dışıydı.

Gün sonunda kampı gördüğünde rahat bir nefes aldı. Yakında Cay'le çadırda olacak, onu kollarına alacak ve onunla öyle güzel sevişecekti ki tek kelime bile etmesine gerek kalmayacaktı. Ona yaptığı her şey için ne kadar üzgün olduğunu gösterecek ve her şeyi çözüme

ulaştıracaktı. O kadar narin dokunuşlarla sevişecekti ki Cay aralarında geçenleri unutacaktı. Konuşmaya ve kesinlikle özür dilemeye gerek kalmayacaktı.

Kampa varıp l geyiği ağaca bağladığında gülümsüyordu. Cay'ın de bu kavgayı sonlandırmayı onun kadar istediğinden şüphesi yoktu. Aslında Alex uzun zaman önce kadınları bakışlarıyla kontrol edebildiğini öğrenmişti. Tek yapması gereken kadının elinin üstünü öperken gözlerini kısıarak bakmasıydı ve karşısındaki onu affederdi. Yarış boyunca iki saat kadını yalnız bıraktıysa ne olmuş? Affedilirdi. Ertesi günün yarışlarını ayarladığı için kızın ailesiyle vereceği davete katılmadıysa bile affedilirdi. En fazla, kadının boynunu birkaç kez öpmesi gerekirdi. Bir kadını boynundan öpmek her zaman affedilmesini sağlamıştı.

Geyiğin ipini düğümlerden, Lilith hariç, diye düşündü. Lilith Alex'in yaptığı hiçbir şeye katlanmıyordu. Alex onu sadece bir defa yalnız bırakmıştı ve ertesi gün Lilith'i başka bir adamın kolunda kahaahalar atarken görmüştü. Genç kadını Alex'i gördüğünde ona bakıp gülümsemişti. Lilith'in üzülmemesi, Alex'in buluşma yerine gelmemesini hiç umursamaması Alex'in bir daha hiç gecikmemesini sağlamıştı.

şimdi Cay'ın sinirli olacağını tahmin edebiliyordu. fkeliyken nasıl birine dönüştüğünü biliyor ve kavga çıkarmasını bekliyordu ama onu pererek sakinleştirebilirdi.

Kararından emin bir şekilde terli gömleğini çıkardı ve çadıra girdi. Cay'ın bir köşede uyuduğunu görebiliyordu. İki dşeğin arasında bir top kumaş ve hatta kkk bir kasa koymuştu ama Alex sessizce hepsini çekip Cay'ın yanına sokuldu. Elini uzatıp hafifçe omzuna dokundu ve yüzünü boynuna yaklaştırıp onu öpmeye başladı.

Her şey bir anda oldu! Alex dudaklarını değdirdiği kılı boynun Cay'e ait olmadığını anladı ve karşısındaki kişi korku çığlıklarıyla uyandı. Alex'in adırdaki Tim'di, Cay değil.

Delikanlı, "Ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye bağırdı ve neredeyse adırdı yıkarcasına kendini dışarı attı.

Diğerleri sese uyanıp çadırlarından dışarı çıktı. Grady'nin elinde dolu bir tabanca, Eli'm elinde ise kasap bıçağı vardı. Cay, Eli'in çadırından çıktığında keyifle gülerek Alex'e baktı.

Tim Alex'ten uzaklaşıp ona nefretle bakarak, "Beni öpmeye çalıştı!" diye bağırdı.

"Öyle bir şey yapmadım," dedi Alex gömleğini alıp giyinirken. "Örtüyü üzerime çekiyordum ki sana doğru kaydım. Tim onu öpmek istediğimi düşündüyse bu onun hayal gücüdür. Çok uzun süredir yalnız anlaşılan."

Alex yalan söylerken Cay'in gözlerine bakmamaya çalıştı.

"Tim, bence çadırına dön ve uyumamıza izin ver," dedi Bay Grady.

"Onunla uyumak istemiyorum," dedi Tim. "Hem neden çadırları değiştirdik, anlamıyorum. Eli'la gayet iyiydim."

"Benim de uyumama izin vermelisin," dedi Eli. "Timsahları korkutacak kadar kuvvetli horluyorsun. Genç Cay bir bebek gibi uyuyor ve onun sakinliğine ihtiyacım var. Horlamanla birkaç gün de Alex uğraşsın."

Eli ve Grady'nin, Cay'in kadın olduğunu bildiklerine dair Alex'in tüm şüpheleri, Eli'm sözleriyle ortadan kalktı. Alex, Grady'ye baktı ama karşılık alamadı. Kavgadan haberdar oldukları çok açıktı –nedenini bilmeseler bile– ve Cay'in öfkeli olduğunu biliyorlardı. Eli ona Alex'ten kaçmasını sağlayacak bir bahane sunmuştu.

Alex bir anlığına gerçeği söyleyip söylememek arasında gidip geldi. Tim hariç hepsi gereği biliyorsa bunu dile getirmesinde nasıl bir sakınca olabilirdi? Ama bunu Cay'e yapamazdı. Sevgili olduklarını kabul edemezdi. İnsanların kafasında bu konu hakkında soru işareti kalmaması iyi olmayabilirdi. Ayrıca kendini korumak zorundaydı. Cay'in kim olduğunu biliyorlarsa Alex'i de tanıyorlar demekti. Kamp ateşinin etrafında oturup Charleston'da neler yaşadıkları hakkındaki sorulara cevap vermek istemiyordu.

"Benden uzak dur!" diye emretti Tim ve sanki aralarında "doğru olmayan" bir şey olduğunu söylemek istercesine bir Alex'e, bir Cay'e baktı. Grady ikisinin de gözlerine bakmadı.

“Bence hepimiz artık uyumalıyız,” dedi Bay Grady. “Ve Tim dışarıda sineklerle uyumak istiyorsan benim için hava hoş.” Dönerek çadırına girdi.

Cay gülümsüyordu. Tim’in öfkesinden ve Alex’in yakışıklı yüzündeki şaşkınlık ifadesinden zevk alıyor gibiydi. Abartılı bir şekilde esnedi ve Eli’a baktı. “İçeri girip uyuyalım mı?” Alex’e bakıp gülümsedi. “İyi geceler, ağabey. Umarım böcekler o güzel yüzünü ısırmasın. Böyle bir zarafetin lekelenmesi talihsizlik olur.”

“Ne?” diye sordu Tim, Cay çadıra girdikten sonra. “Ne dedi?”

Eli gülüyordu. “Sana bir şey demedi. Şimdi uyumaya git delikanlı ve Alex’in de uyumasına izin vermeye çalış.” Cay’in arkasından çadıra girdi.

Yalnız kaldıklarında Tim Alex’e uyarırcasına baktı. “Bana bir daha dokunursan seni... seni...”

Alex ona öyle ters baktı ki Tim cümlesini bitiremedi.

Son bir şüpheli bakıştan sonra Tim de çadıra girdi.

Alex dışarıda kalmak istiyordu ama bir sinek onu ensesinden ısırınca kendine bir şaplak atıp çadıra girdi. Tim şimdiden uyumuştı ve Alex Eli’nın horuldamasından bahsederken neyi kastettiğini anladı. Delikanlı nefes alırken hırıltılı bir ses çıkarıyor ama nefes verirken yüksek sesle ıslık çalıyordu. Bu ses ilk başta Alex’i gülümsetti. Seyahatin başından beri bu sesi duyuyor fakat bunun bir gece kuşu olduğunu düşünüyordu. Zavallı Eli’nın gezi boyunca katlandıklarını görünce buna nasıl dayandığını merak etti.

Ertesi sabah Alex yattığı zamanki kadar yorgun uyandı ve artık gülümsemiyordu.

Eli teneke kupalara kahve koyup diğerlerine dağıtırken, “Seyahatin başından beri en güzel uyuyabildiğim geceydi,” dedi. “Hırıltı ve ıslık yüzünden bir kez bile uyanmadım.” Cay’in omzuna öyle sertçe vurdu ki Cay neredeyse oturduğu kütükten aşağıya düşüyordu. “Sen tanıştığım en sessiz uyuyan delikanlısın, o kadarını söylüyorum. Bu denli sessiz uyuyan bir kadın bulursam anında evlenirim.”

Alex tam karşılarında oturmuş, öfkeyle Cay'e bakıyordu ama Cay onu görmezden geliyordu.

"Bir eş mi arıyorsun?" diye sordu Cay, Eli'a.

"Bay Grady'ye buraya gelmeden önce bunun son hovardalığım olacağını söylemiştim. Aslında bu sefer gelmek istememiştim ama bana yalvardı. 'Sensiz gidemem Eli,' dedi. 'Özellikle de *bu* seferlik.'"

Alex Eli'm söylediklerini anlayıp anlamadığını görmek için Cay'e baktı. Sanki Cay ve Alex'e, Grady'nin onlar hakkında bir şeyler bildiğini söylüyor gibiydi. Üç gün sonra ticaret merkezine ulaşacaklardı ve güneye doğru yollarına tekneyle değil, at üstünde devam edeceklerdi. Alex onları merkezde neyin beklediğini merak etmekten kendini alamıyordu. Elinde kelepçeyle bir şerif mi?

Ama Cay Alex'e bakmıyor, ipucunu göremiyordu. Dikkati Eli'ın üstündeydi. "Ben sana uygun birini tanıyorum."

Alex Cay'in sözünü kesmek için, "Bunun zamanı olduğunu..." dedi. Şans eseri onun kadın olduğunu bilmiyorlarsa bile çöpçatanlık yaptığı için anlayacaklardı.

Cay bir kez daha ona kulak asmadı. "T.C. Amcamızın vaftiz kızı."

"Bayan Hope mu?" diye sordu Eli şaşkınlıkla gözlerini kocaman açarak.

"O halde onu tanıyorsun?"

"Bay Grady'yle bir işimiz varken onunla vakit geçirme fırsatı bulmuştum. Çok güzel bir genç hanım."

"O halde onun..." Cay duraksadı.

"Bacağı biliyorum. Ama elmalı turtasından tattın mı hiç?" Eli kahvaltı için ateş yakıyordu. "Onun gibi hoş bir hanımın neden evlenmediğini hep merak etmişimdir."

"Babasıyla karşılaşmadın herhalde?"

"T.C.'yle mi?"

"Ah," dedi Cay. "Dedikodu çabuk yayılıyor. Hayır, Hope'un annesinin evli olduğu adamı kastediyorum, Bathsheba."

"Isaac Chapman yani." Eli'n sesindeki hoşnutsuzluğu anlamamak imkânsızdı. "Bir keresinde beni yüz dolar kadar dolandırmıştı. O öldüğünde şeytan zengin olacak."

“Seni dolandırdığını öğrendiğinde ne yaptın?” Cay meraklanmıştı.

“Yüzüne yumruk attığımı söylemeye utanıyorum ama sonra dava açtım, kendimi savundum ve kazandım. Hâkim bana olan borcunu ödetti, avukatın ücretini karşılattı ve başıma gelenlerden dolayı on sterlin daha vermesi gerektiğini söyledi.”

“Bravo!” Cay ayağa kalktı. “Bence en iyisini yapmışsın. Hope benden, babasına karşı duracak bir koca istemişti ve anlaşılan bu, sensin.”

“Isaac Chapman, kızıyla evlenmeme izin vermez,” dedi Eli.

“Hayır, verir. Senden Hope’a bahsedince Hope onu ikna edecektir,” dedi Cay. “Ah, bu arada özellikle istediği bir şey var.”

Eli sanki bir pürüz çıkacağını biliyormuş gibi bir ses çıkardı. “Benim gibi yaşlı bir ahlak yerine Alex gibi genç ve yakışıklı birini istiyordur.”

“Evlendiği günün gecesi uyuyakalmayacak birini istedi.”

Eli önce bu kelimeler karşısında şaşkına döndü ama sonra yüksek sesle gülmeye başladı. “Böyle bir şey yapmayacağıma garanti veririm. Bayan Hope gibi güçlü ve genç bir kadınla yatakta olduğum sürece asla uyumayacağıma iddiaya girebilirsin.”

O sabah ilk kez Cay Alex’e baktı ve onun *kendi* evlilik gecesinde uyuduğunu hatırlatacak şeytanca bir gülücük attı.

Alex yaptıklarına şaşmıştı. Konuşmanın sonunu Alex’e dayandırabilmek için Eli’i kullanmıştı. Karısının öldürüldüğü geceye gönderme yapacağını asla hayal etmezdi.

Alex, Eli ve Grady’nin neşeyle kendisine baktığını görünce her şeyi bildiklerinden emin oldu.

Birkaç günlük yemekleri olduğu için Alex’in teknede kalmasına izin verilmişti ama Cay’i konuşmak için diğerlerinden uzaklaştıramamıştı. Uykusunu alamadığı için keyifsizdi. Sonunda Cay’i teknenin kçında, kucağında çizimleriyle gördüğünde onunla konuşacak takati bile yoktu.

“Hayatımı tehlikeye atıyorsun,” dedi dişlerini sıkarak.

“Hope’a koca bulmaya çalışarak mı?”

“Sadece kızlar çöpçatanlık yapar.”

“Ağabeyim Ethan üç çifti bir araya getirdi ve şimdi evliler. Kadınların ve erkeklerin yapabilecekleri konusunda tuhaf fikirlerin var.” Alex’e bakmamıştı bile.

“Ne yaptı? Üzerine atlayan kızlara koca mı buldu? Onlardan bu şekilde mi kurtuldu?”

“Evet.”

Alex dalga geçiyordu ama haklı olduğunu öğrenince kalakaldı. “Cay...” Koluna dokunmak için uzandı ama Cay çekildi.

“Kimsenin kadın olduğumu öğrenmesini istemiyorsan bana dokunmayı kesmeni öneririm. Ayrıca Tim’in boynunu öpmeye kesinlikle son vermelisin.”

“Seni özledim,” dedi. Gerçekten acı çektiği sesinden anlaşılıyordu.

“Ben de tanıdığımı sandığım adamı özlüyorum. Güzel surathı yalancı, benim hiç tanışmadığım biri.”

“Cay!”

Cay döndü ve Bay Grady’nin kıyıda yürüyen uzun gagalı bir kuşu işaret ettiğini gördü. “Evet, efendim.”

“Bunu çizdin mi?”

“Evet, efendim. Dört farklı resmini yaptım.”

“İsmi biliyor musun?”

“Hayır efendim, bilmiyorum. Çizimlerin hepsini T.C. Amca’ya vermeyi düşünüyorum ki hepsinin ismine o karar versin. Vaftiz kızı Hope’un elyazısı çok iyidir. O da çizimlerin üzerine isimleri yazabilir.”

“Her şeyi düşünmüş gibisin,” dedi Bay Grady ve gülümseyerek arkasını döndü.

“Sana evlenme teklif edecek,” dedi Alex yanından.

“Saçmalıyorsun! Benim erkek olduğumu sanıyor.” Alex hiçbir şey söylemeyince Cay ona baktı. “Pekâlâ, tahmin etmiş olabilirler ama Eli ve Jamie bir şey söylemeyecek kadar kibarlar. Tim hâlâ erkek olduğumu sanıyor.”

Alex Cay’ın yanına oturdu. “Bütün gece ılık çalıyor.”

“Eli da öyle dedi.” Çizim yapmayı bırakmamıştı. Önlerindeki nehrin kıvrımını vermek için hızla renklendirme yapıyor, tekne dönüp sahne kaybolmadan bitirmek için çabalıyordu.

“Biri o çocuğun kaburgalarını sıkarak müzik yapabilir ve bir enstürman yaratabilir. Sen çıkardığı sesle dans edebilirsin.” Şakasına gülüp gülmediğini görmek için Cay’e baktı ama hiçbir tepki görmedi. Bu adil değil, diye düşündü, Cay onu durum ne kadar kötü olursa olsun güldürebiliyordu ama onun Cay üzerinde böyle bir etkisi yoktu.

“Hatun,” dedi yumuşak bir sesle ve aksanı iyice ağırlaştı. “Kendini kötü hissetmeni istememiştım. Ben hapishanedekeyken imkânım olmadığından tıraş olamadım. Ve yakışıklılığım la hava atan biri değilim. Bunu kulağı a kötü gelmeyecek şekilde açıklamam mümkün değildi ve beni bu şekilde tanımanı da istemedim.”

“Hayır,” dedi Cay sakinçe. “Seni yaşlı ve yüzünü gizlemek isteyecek kadar çirkin sandığımda bile senden hoşlanıp hoşlanmadığımı görmek istedim.”

Alex bunu anlamasına güler ek karşılık verdi. “Evet, öyle. Bu kötü bir şey mi?”

“Aslında evet.” Alex’e bakmak için ona döndü. “Beni bir erkeğ in sadece görünüşüyle yargılayacağımı düşün ecek kadar sığ görmüşsün. Senin için hayatımı tehlikeye atmama rağmen beni yargılamışsın. Suçlu bulunan sendin ama ben seni tanıdığım kadarıyla yargıladım, bana anlatılanlarla değil. Şimdi git de işimi yapabileyim.”

Alex ayağı kalktı ve arkasını döndüğünde Eli’m anlayışla ona baktığını gördü.

* * *

Cay ticaret merkezine varana kadar geçen üç gün boyunca Alex’i cezalandırdı. Ona bakmıyor, neredeyse hiç konuşmuyor ve her geçen gün o yokmuş gibi davranmaya devam ediyordu. Aksanmı bile anlayamıyormuş gibi davranıyordu. Alex bunu fark etmemişti ama bütün gezi boyunca İskoç aksanıyla konuşmuş ve Cay söylediklerini

tercüme etmişti... ta ki diğerleri onu anlamaya başlayana kadar. Zekâ yönünden biraz noksan olan Tim bile İskoç aksanıyla birkaç cümle kurmaya başlamıştı.

Ama Cay Alex'e öfkeliyken, sakın bir şekilde ne dediğini anlamadığını ve düzgün söylemesini rica etmişti.

Sonu gelmeyecek gibi duran kavgayı bitiren Eli oldu. Alex'i herkesten uzakken yakalamıştı. "Cay'e onun haklı olduğunu söyle."

"Ne?" dedi Alex temizlediği tüfekten kafasını kaldırıp.

"Kardeşine diyorum. Haklı olduğunu söyle."

"Söyledim."

"Doğduğun günden beri haksız olduğunu ve o günden beri bunun hiç değişmediğini söyle."

"Ama..." dedi Alex.

Eli omzunu silkti. "Sana kalmış, delikanlı. Ama hatalı olmak ve her zaman hatalı olmak bu işin tek çözümü. Sonucu ne olursa olsun her zaman haklı olmak isteyen bir adamdan duyuyorsun bunu. Şimdi olduğum yere bak. Tek başımayım. Bir avuç erkekle seyahat ediyorum. Üç ağabeyiminse on sekiz tane çocuğu oldu." Elllerinde odunlarla dönüp kampa doğru yürüdü.

Alex, Cay'in kadın olduğunu bildiklerine şüphe etmiyordu ama Eli'n sözleriyle artık emin olmuştu. Aklına gelen ilk şey Cay'in yanına gidip onu uyarmak oldu ama sonra bu insanların haberdar oldukları şeyleri umursamaktan vazgeçtiğini hatırladı. Bu, Cay'in ona karşı öfkesini dindirecekse hepsinin önünde diz çöker ve ondan özür dilerdi. "Ve ona hatalı olduğumu söyledim," dedi yüksek sesle. Hâlâ tam olarak hatalı olduğunu düşünmüyordu. Tam olarak olmayabilirdi ama... yüzde yüz haklı da olmayabilirdi.

Bunu yaptığı için kendini kötü hissediyordu fakat Cay kamp alanından uzaklaştığında çalılara saklanıp geri dönmesini bekledi. Çalıların arasından çıktığındaysa Cay çığlık attı.

"Seni korkutmak istememişim," dedi olabildiğince sakın bir şekilde. "Sadece sana şunu söylemek istedim... şey..." Omuzlarını dikleştirdi. "Hatalıydım."

“Hangi konuda?”

“Hepsinde. Her şeyde.”

Cay gözlerini kıstı. “Bu bir oyun mu?”

“Bu beni affetmeni sağlamak için bir rica,” dedi. “Sana yalan söyledim, kabul ediyorum. Bir daha olmayacak. Ve senin hakkında yanıldım. Başına hiç kötü bir şey gelmeyen, vurdumduymaz bir kız olduğunu düşünüyordum. Ama sadece görünüşümden ötürü beni isteyen kadınlar oldu ve benim yaşlı ve çirkin olduğumu düşünmene rağmen benden *hoşlanmaya* başlaman beni mutlu etti. Ama bencillik ettim ve hatalıydım. Başından sonuna kadar hata ettim. Kesinlikle, sonuna kadar *hatalıydım*. Lütfen beni affedeceğini söyle.”

“Pekâlâ,” dedi Cay ve kampa doğru yürümeye başladı.

Alex onu kolundan tuttu ve kendine doğru çekti. “Pekâlâ mı? Hepsini bu mu?”

“Daha ne diyeyim? Gerçekten kötü bir şey yaptın ve...” Alex konuşmasını bölüp onu kollarına çekti ve öptü.

Cay onu çok özlemişti, ona anlatamayacağı kadar çok. Kokusunu, teninin vücuduna temas etmesini, hareketlerini, alışkanlıklarını. Bunların hepsi bir parçası gibi olmuştu ve ondan o kadar uzun süre ayrı kalmıştı ki vücudunun yarısı kaybolmuş gibi hissediyordu.

Alex’in güzel yüzünü öptü ve kirli sakalının yanına battığını hissetti. Bir ter damlası yanağından aşağıya akıyordu ve Cay kendine hâkim olamayıp onu yaladı. Diline değen ter ve erkeksi sakalları vücuduna tutku dalgaları yaydı.

“Cay, seni özledim,” dedi Alex. “Bir daha beni terk etme. Lütfen beni terk etme. Sana çok ihtiyacım var.”

Cay başını geriye attı ve Alex dudaklarını boynunda gezdirdi. Cay artık onun gerçek görünüşünü bildiği için Alex ona dokunduğunda farklı hissedeceğini düşünmüştü. Sanki eskiden maske takıyor gibiydi ama sonunda çıplak kalmıştı ve Cay’e göre farklı bir erkek olacaktı. Ama böyle olmadı. Cay gözlerini kapadığında karşısındaki adam saatlerini geçirdiği adamla aynıydı. Beraber gülmüş, sevişmiş ve kavga etmişlerdi. Döngüyü tamamlamışlardı.

22

“Şimdi daha tatlı oldu,” dedi Alex. Bir eli Cay’ın çıplak omzundayken diğer eliyle suya dokunuyordu.

“Ne o tatlı olan?”

“Biz. Sen ve ben. Aramızdaki şey daha da iyi artık.”

Cay doğrudan Alex’in gözlerinin içine baktı. Çıplaktılar ve kamptan bir buçuk kilometre kadar uzakta, uzun çimenlerin arasında birbirlerine sarılarak yatıyorlardı. Ertesi gün ticaret merkezine varacak ve yolculuklarında yeni bir aşamaya geçeceklerdi. “Ya geri dönmezsek?”

“Bu cenneti asla terk etmemekten, insanların ve gürültünün arasına asla dönmekten mi bahsediyorsun?”

Etraflarını çevreleyen kuşlar ve her yeri sarmış timsahlar neredeyse kulakları sağır ediyordu. Cay gülümseyerek başını tekrar Alex’in omzuna koydu. “Kötü bir şey olacakmış gibi hissediyorum.”

Alex endişelerini dindirmek için bir şeyler söyleyecek gibi oldu ama bunun yerine gerçekleri anlatmaya karar verdi. “Ben de. Ama belki daha önce yaşananlar yüzünden böyle düşünüyorum. Her şeye sahip olduğumu düşündüğüm anda hepsi elimden alındı.” Annesinden ona geçen tanımlanamaz hissiyattan Cay’e bahsetmeyecekti. Bir şeyler değişmek üzereydi. Bu değişim iyi yönde mi yoksa kötü yönde mi olacaktı, bilmiyordu. Karısının ölümünü önceden hissedememesi kafasını karıştırıyordu.

Cay bir süre sessiz kaldı. “Bunların hiçbirini yaşamamış olmayı ister miydin?”

“Tabii ki! Hapishane hücresinin pis kokusunu hayatımın sonuna dek unutamayacağım. Duruşmada hakkımda söylenenleri kimse kendisi için duymak zorunda kalmasın ve...” Cay doğrulup oturunca sustu. “Ne oldu?”

“Hiçbir şey. Hava soğumaya başladı o kadar.” Kumaşı göğsüne sarmaya başladı.

“Keşke o şeyi takmak zorunda kalmasaydın.” Kumaşı bağlamasına yardım etti. “Tim olmasaydı balo elbiseni giyebilirdin. Diğerleri hiç yadırgamazdı.” Cay karşılık vermeyince dönüp ona baktı. “Canını sıkın bir şey var, ne olduğunu söylesene.”

Cay gözlerine bakamadı. “Aslında bütün bunlar... olmasaydı seninle tanışamazdık.”

Cay ona baktığında Alex ne demek istediğini anladı. Kendisi yerine Lilith’in dönmesini mi tercih edeceğini soruyordu. Ama Alex buna nasıl cevap verebilirdi ki? Lilith onun karısıydı. Kısa bir süreliğineydi belki ama karşılaştıkları ilk anda birbirlerine âşık olmuşlardı. İlk görüşte âşık olmanın Cay’le aralarındaki gerçekçi ilişkiyi gölgeleyen bir yanı vardı.

Cay Alex’ten uzaklaşarak kollarını gömleğine geçirdi. “O senin karındı ve ona âşıktın. Anlıyorum. Ayakkabılarımı uzatabilir misin?”

“Bir kez daha kavga etmeyeceğiz, değil mi? Yine benimle konuşmamaya başlamayacaksın, değil mi?”

“Hayır,” dedi Cay ve Alex’in dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. “Aslında bir daha böyle bir şey yapmayı düşünmüyorum. Bir daha hoşuma gitmeyen bir şey yaparsan o yaşlı ve çirkin suratının ortasına bir yumruk indirmeyi planlıyorum.”

Alex gülümsedi ve kaşlarını indirip ne yaparsa yapsın kadınların onu affetmesini sağlayan ifadesiyle Cay’e baktı. “Öyle mi? Yaşlı ve çirkin miyim?”

“Yabandomuzları bile senden güzel. Ve bana böyle bakmayı kesmezsen Tim’in yastığının altına onu hapsirtan sarı çiçeklerden koyacağım. Bütün gece hırlayıp duracak.”

Alex baştan çıkarıcı şekilde bakmayı kesip homurdanarak çimlere uzandı. Cay’le barışmalarına rağmen genç kadın çadıra dönmemişti. Eli, Alex’e, “Delikanhyla uyuma sırası sende,” demişti ve gözlerinden, vazgeçmeyeceği anlaşılıyordu.

Alex, Cay’e bahsetmemişti ama Eli’in tutumunun arkasında Alex ve Cay’in yan çadırda sevişmesi olduğunu düşünüyordu. Alex utandığını gizlemek için başka yöne dönmüştü. “Sen kazandın,” dedi Cay’e. “Çocuğun horlamasına dayanamıyorum, hapsirmasını hiç kaldıramam.” Tim’in yüksek sesle hapsirması iki kere üstlerindeki kuşları korkutmuştu... ve altındakiler tüy ve diğer “hoş olmayan” döküntüler yağmuruna tutulmuştu. “Umarım bir daha hiç kavga etmeyiz.”

“Bence de,” dedi Cay ama ses tonundan o kadar umutlu olmadığı anlaşılıyordu. Neden olduğunu bilmiyordu ama ertesi günden çok korkuyordu. Ticaret merkezinde sadece kendi küçük grupları değil, başka insanlar da olacaktı... ve yabancılar bir sürü haber taşırdı. Diğer gezginlerin Thankfull’un yaşadığı yerleşim yerine gidip sorular sormuş olmasından korkuyordu. Yasa koruyucular, Alex’in bataklığa doğru gittiğini duyduysa onun önüne geçmek için ellerinden gelen her şeyi yapıp onu beklemeye başlamış olabilirlerdi.

Alex, Cay’e sarılırken, “Bu kadar suratsız olma,” dedi. “Sana evlenme teklifi eden adamların yanına dönebilirsin. İsimleri neydi?” Gülerek Cay’in önünden yürümeye başladı.

“Alex,” diye fısıldadı Cay. “Hepsinin adı Alex’ti.”

* * *

“Onu tanıyorum,” dedi Alex. Öyle sık nefes alıp veriyordu ki Cay dediklerini zar zor duyabiliyordu. Ticaret merkezine iki saat önce varmışlardı ama hem Cay hem de Alex içeriye girme konusunda tereddüt etmişti. Uzun süre teknenin halatlarını ayarlamakla uğraşmışlar ve Cay çizim-

lerini gözden geçireceğini söyleyerek bahane uydurmuştu. Tim tekne karaya yanaşır yanaşmaz kaçmıştı. Seyahat ettikleri yerlerden sonra ticaret merkezi ve onu çevreleyen yarım düzine kadar evle burası bir şehre benziyordu. Bay Grady ve Eli da önce duraksamış ama sonra yürümeye devam etmişti. Ancak yavaş yavaş yürüyüp yanlarından geçen herkesi dikkatle incelemişlerdi.

Birkaç saat geçip de kimse ellerinde silahlar ve kelepçelerle üstlerine doğru koşmayınca Alex ve Cay de küçük yerleşim yerinin ortasındaki alçak ve uzun binaya doğru gitmeye karar vermişti. Erkekler topladıkları kürkleri diğer ürünlerle takas etmeye veya karşılığında tüccarlardan nakit para almaya buraya geliyordu. Tüccarlar da ellerindekileri nehrin yukarısından gelen adamlara satıyor ve kürkler nihayetinde kendilerini New York'lu zengin kadınların sırtında buluveriyordu.

Ama Alex ve Cay dikkatlice ticaret merkezine girdikten sonra Alex bembeyaz kesilmiş ve "Onu tanıyorum," diye fısıldayarak hemen dışarı çıkmıştı. Tezgâhın arkasındaki genç adam, kadın şapkalarında kullanılan kuş tüylerini sayarken kafasını kaldırdığında sadece Cay'i görmüştü. Sanki Cay'i bir yerlerde görüp görmediğini hatırlamaya çalışıyor gibi baştan aşağıya süzmüş ama sonra kuş tüylerini saymaya geri dönmüştü. Bay Grady ve Eli ağızlarına götürdükleri elma şarabı kupalarıyla bir köşede durmuş, olan biteni izliyordu.

Cay arka kapıdan çıktı ve koşmaya başladı. Deliler gibi Alex'i arıyordu. Onu tekneden pek de uzakta olmayan bir kütüğün üzerinde otururken buldu.

"Kim o?" diye sordu yanına oturarak. Sakin kalmaya çalışıyordu fakat kalbi sanki yerinden çıkacak gibi atıyordu.

"İster inan, ister inanma ama o at yarışlarındaki zengin çocuklardan biri."

"Çok parasını almış mıydın?"

"Bu da ne demek? Onun parasını çalmışım gibi konuşuyorsun."

"Bazı kumarbazlar öyle hisseder. Neyle karşı karşıya olduğumuzu anlamaya çalışıyorum, hepsi bu."

Alex beyaz kuşlarla kaplı bir ağaca bakıp iç çekti. "Hayır, öyle biri değildi. Adı George Campbell ve bir zamanlar onun için iyi arkadaşım bile diyebilirdim. Düğünüme davet etmiştim ama şehir dışındaydı."

Cay Alex'in düğününü düşünmekten hoşlanmadı. "Belki başına gelenleri duymamıştır veya gerçekten dostundur ve seni gördüğünde hiçbir şey söylemez."

"Ülkede başına gelenleri duymayan kaldı mı?"

"Kalmadığını varsaysak iyi olur," dedi Cay. Adam Alex'i tanırsa yapmak zorunda kalacakları şeyler beyinde dönüp dolaşıyordu. Öncelikle ondan uzak durmak zorundaydılar. Onu görünce ne söyleyeceğini veya yapacağını kestiremediklerinden, Alex'i görmesine izin vermemeliydiler. Alex'i görür veya orada olduğunu duyarsa, onu tutuklayacak kimse olmasa da George Campbell'ın kuzeye giden birine haber vermesi ne kadar sürerdi? Birkaç gün içinde bulunma ihtimalleri vardı.

"Onunla konuşmanı istiyorum," dedi Alex.

"*Konuşmak* mı? Dükkân sahibiyle mi? Delirdin mi?"

"Sanırım. Lilith'le evlendiğim günden beri duyduğum ve gördüğüm her şey zihnimde bulanık halde ama belki George orada olmadığı için benden... o kadar nefret etmiyordur." Alex nefes aldı. "George şehirden ayrılırken, sahip olduğu her şeyi çalmamı özleyeceğini söylemişti."

"Kibar adammış," dedi Cay kekeleyerek.

"Erkekler arası bir şakaydı."

"O halde anlayamam zaten, değil mi?" diye sordu Cay öfkeli bir tavırla.

"Kavga başlatmayacaksın, değil mi?"

"Nasıl böyle bir şey söylersin? Tek yapmaya çalıştığım..." Bir tartışma başlatmaya *çalıştığını* fark ederek sustu. Aklından geçenlerle yüzleşmekten daha iyiydi. "Onunla ne konuşmamı istiyorsun?"

"Ne bildiğini öğrenmeni istiyorum."

"Seni arayan insanlarla ilgili ne bildiğini öğrenmemi mi istiyorsun yani?"

"Evet," dedi Alex.

“Yalan söylemeyi becerebildiğimden emin değilim.”

“Ne konuda yalan söyleyeceksin ki?” diye sordu Alex. “Babamdan dolayı beni tanıdığını söyle ona. Bu doğru, değil mi?”

“Sence Bay Grady ve Eli kimden bahsettiğimi anlamayacak mı? Tim bile bunu anlayabilir.”

“Merak etme, onları dışarı çıkaracağım. Sen sadece George’la konuş ve öğrenebildiğin kadarını öğren. Ben de hemen yanma geleceğim.”

“Adını söylediğimde bana saldırmazsın diye mi?”

“Evet, hatun, tam da bu yüzden.”

Cay yutkundu. “Pekâlâ,” dedi ama dedektiflik yapma fikri hiç hoşuna gitmemişti. Yavaş yavaş ticaret merkezine doğru yürüdü ve teknenin bulunduğu taraftan gelen patlama sesine benzer sesi duyunca durdu. Bay Grady ve Eli koşarak dışarı çıktığında Cay ağaçların arasına saklandı.

“Aptal çocuk bu kez ne yaptı?” diye sordu Eli.

Cay, genç adamın bir yığın kuş tüyünü saydığı soğuk ve karanlık ticaret merkezine adım atmadan önce bir an Eli’nin kendisinden mi yoksa Tim’den mi bahsettiğini düşündü. “George Campbell siz misiniz?”

“Bildiğim kadarıyla Florida’da bu ismi taşıyan bir tek ben varım.”

Cay erkeklerin hoşuna gittiğini bildiği bir ifadeyle gülümsemeye başladı ama sonra kendini durdurdu. O da bir erkekti sözde. “Babamın McDowell adında bir arkadaşı var ve onun oğlu da...”

“Alex mi?”

“Evet,” dedi Cay yüzü aydınlanarak. “Alex bir George Campbell’dan bahsetmişti ve ben de aynı kişi olup olmadığını merak ettim.”

“O benim.” George daha fazla tüy çıkarmak için yüksek tezgâhın arkasına eğildiğinde Cay Alex’in kapıdan içeri gizlice girip erkek gömlekleriyle dolu bir kabinin arkasına saklandığını gördü. “Alex nasıl?”

Cay bu soru karşısında şaşkınlığını gizlemek zorunda kaldı. “İyi. Onu en son ne zaman gördün?”

“Charleston’dan ayrılmadan önceki gün. O kadar sarhoş oldum ki beni taşıyıp tekneye bindirmek zorunda kalmışlardı. Uyandığımda New Orleans’a gelmiştim ve bir hafta boyunca başım ağrıdı.”

“New Orleans mı? Oraya gitmek mi istemiştin?”

“Evet,” dedi gülümseyerek. “Oraya gitmek istemiştim. Sen nerede okudun?”

“William&Mary,” diye yalan söyledi Cay çabucak. Yine gereğinden fazla bilgi vermişe benziyordu. “Alex’i iyi tanıyordun yani?”

“Tanıyordun mu? Ondan ölmüş gibi bahsediyorsun. Ölmedi, değil mi?”

“Hayır,” dedi Cay dikkatle. “Son duyduğumda hâlâ hayattaydı.”

“Sevindim. Yüzlerce yarışta ona yenilmeme rağmen beraber güzel zamanlarımız oldu. Diğer atını ortaya çıkardığında...” George ıslık çaldı ve başını salladı. “O hayvan başka bir gezegende yetişmiş olmalı. Gördüğüm her şeyden daha hızlı. Ama Alex de işinde usta.”

“Öyle mi?” Cay tezgâhın önündeki tabureye oturdu. Alex katil olarak yaftalanmadan önce onu tanıyan birinden onun hakkında bir şeyler dinlemek çok keyifliydi.

“Onun atlara yaptırdıklarını başa kimse yapamaz.” George kafasını tüylerden kaldırıp baktı. “Ne oldu ona?”

“Ne demek istiyorsun?” Cay sakın cevap vermeye çalışıyordu.

“Yaşlı Bayan Underwood’un yeğeniyle evleneceğini sanıyordum fakat anladığım kadarıyla evlenmediler.”

Alex’in olduğu tarafa dönmek için Cay kendini zor tuttu. “Neden böyle söylüyorsun?” diye sordu olabildiğince sakince.

“Çünkü iki hafta önce Lilith’i New Orleans’ta gördüm.”

“Ne?”

“Kısa süreliğine oraya gitmem gerekti ve...” Devamım getirmek istemiyormuşçasına elini salladı. “Neyse, oradayken Lilith’i gördüm.” George eğildi ve yeniden doğruldu. “Beni gördüğüne yemin edebilirim ama arkasını döndü. Alex’i sormak istediğim için peşinden koştum ama Lilith bir binaya girdi ve onu bir daha görmedim. İnsanlara onun hakkında bir şeyler sordum ama kimse onu tanımıyordu.” Omzunu silkti. “Belki de o değildi. Belki ona çok benzeyen biriydi. Fakat...”

“Fakat ne?”

"Lilith'in boynunun omzuyla kesişen bölgesinde kalp şeklinde küçük bir beni var. Sen küçük olduğun için bilmezsin ama bütün erkeklerin o ben hakkında fantezileri olduğunu söyleyebilirim."

"Ve New Orleans'taki kadında bu ben mi vardı?"

"Aynen öyle. Onu bu sayede fark ettim. Diğer her şeyi farklıydı. Saçlarını geriye doğru taramıştı ve eskisi kadar alımlı değildi. Beni yanlış anlama, hâlâ güzeldi ama neredeyse korkmuş gözüküyordu. Beni gördüğünde çığlık atacak sandım. Gözleri yabani hayvanlarınki gibiydi. Onun için üzuldüm. Neden Alex'le evlenmediler? Kavga mı ettiler?"

"Bilmiyorum," dedi Cay ama sesi neredeyse fısıltıyla çıkıyordu. "Artık hiçbir şey hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Ben de bir tek kendimi öyle sanıyordum. Babam beni bir süre görmezse New Orleans'ta yaptıklarını unutabilir umuduyla buraya geldim ama son mektubunda yazdıklarına bakılırsa hayatımın geri kalanını burada geçirebilirim."

Cay başı dönüyormuş gibi tabureden kalktı. Elinde olmadan kabinlerin gölgesinde kalan Alex'e baktı. Alex elini sallayarak bir hareket yaptı fakat Cay onun ne demek istediğini biraz zor anladı. George'u dükkândan çıkarmasını istiyordu. Cay tüccara döndü. "Arka kapıda biri mi var?"

"Ben bir şey duymadım."

"Ah. Belki timsahlardır. Nasıl olduklarını bilirsin. İçlerinden biri neredeyse Tim'in ayağını yiyordu ama ben başına kürekle vurup tek darbeye öldürdüm. Orada olmasaydım çocuk ölebilirdi. Bence Bay Grady o gün beni işe aldığına şükretti."

George söylediklerine inanamayarak Cay'ın ince fiziğini baştan aşağıya süzdü.

"Dahası ben..."

"Kapıyı kontrol etsem iyi olacak," dedi George ve hızla dışarı çıktı. Alex kabinin arkasından çıktı. "İyi yalan söyleyemediğini söylemiştin."

Cay onu duymazlıktan geldi. "Şimdi ne yapacağız?"

“Sen farklı hiçbir şey yapmayacaksın. Sen burada diğerleriyle kalıp planlandığı gibi güneye gideceksin.” Dönüp dükkândan çıktı. Cay hemen arkasındaydı.

“Ve sen ne yapmayı planlıyorsun?” diye sordu Alex’e.

“New Orleans’a gitmeyi, tabii ki.”

Cay emin değildi ama sanki Alex’in yürüyüşünde bir farklılık vardı. Önceden olmadığı kadar hızlı adımlar atıyordu. “Ben de seninle geleceğim.” Ona yetişmek için neredeyse koşmak zorunda kalıyordu.

“Hayır, gelmiyorsun.”

Cay durdu ve Alex’in arkasından baktı. “Güzel! O halde Jamie Armitage’la haftalarca yalnız kalacağım demektir.”

Alex durdu ve bir an öylece bekledi, sonunda dönüp Cay’e baktı. Cay’in yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

“Bir saat içinde burada buluşalım.” Cay’in ona yetişemeyeceği kadar hızlı yürüdü.

“Bensiz gidersen sana düğünüm için davetiye gönderirim,” diye bağırdı arkasından. Alex elini kaldırdı ama dönüp bakmadı.

Cay bir süre öylece durdu. Lilith hâlâ yaşıyor olabilirdi. Alex’in karısı hayatta ve New Orleans’ta olabilirdi. Hayatından çok sevdiği kadın, bulundukları yerden birkaç günlük at binme mesafesinde onu bekliyor olabilirdi.

Cay yumruklarını sıktı. “Umarım çok şişman değildir,” dedi sessizce. “Onu öldürürken zorlanmak istemiyorum.” Bu sözlerinin ardından kendini daha iyi hissetti ve saniyeler sonra koşmaya başladı. Yolculuk için hazırlanmalıydı, bu sefer at üstünde ve Alex’le baş başa olacaklardı. Daha kötü fikirler de duymuştu.

23

NEW ORLEANS, 1799

“Ağabeyini nasıl bulacağız?” diye sordu Alex. İkisi de kir pas içinde ve hayal edilemeyecek kadar yorgunlardı. Ama Alex atının üstünden Cay’e bakınca elinde olmadan hafifçe sırttı.

“Gülecek bir nedenin olmasına sevindim çünkü benim yok. Banyo yapıp üç gün boyunca uyumak istiyorum.”

“İlk yolculuğumuz aklıma geldi. At üstünde sadece birkaç saat geçirdikten sonra yorgunluktan ölmüştün.”

“Birkaç saat mi?” Gömleğinin koluyla burnunu kaşdı. “Bir buçuk gün mola verdirmeden yola devam edip sonra beni ağacın altında oradan geçecek baş belalarının merhametine bıraktığın günden mi bahsediyorsun? O yolculuk mu?”

“Evet,” dedi Alex. “Ondan bahsediyorum. Bu kez daha iyi dayandın.”

Alex’in peşinden şehrin dış mahallelerine ilerlerken, “Mecburdum çünkü,” diye mırıldandı Cay. Gece yarısını geçmiş olmasına rağmen ışıkları görebiliyor, müzik sesini duyabiliyordu.

“Ne dedin?”

“Hiçbir şey. Hiçbir şey demedim.” Cay’in söylemek istediği, Alex’in, âşık olduğu kadını bulma kararlılığı sebebiyle mümkün olsa hiç uymadan onca yolu kat edebileceğiydi. Aslında yaptıkları şey neredeyse

buydu. Ticaret merkezinden çıktıktan sonra nehrin yukarısına doğru gitmek için bir tekneye binmişlerdi. Ama tekne Alex'e göre yavaş kaldığı için bir çiftlikte durup T.C.'nin verdiği paranın kalanıyla fahiş fiyatlı iki at almışlardı. Alex nehir yatağı boyunca kuzeye doğru hızla yol alırken Cay de onu takip etmişti. Sadece geceleri mola vermişlerdi. Bir seferinde de kumda saklanmış bir grup timsahla burun buruna gelerek Alex'e göre "talihsiz" bir karşılaşma yaşamışlardı.

Cay korunmak için seve seve ağaca tırmanırdı ama bu durumda Alex yalnız kalırdı. Alex tüfekte bir timsahı vurduktan sonra Cay'e içi dolu bir tabanca fırlatmıştı. Cay de diğer timsaha ateş etmişti. Silahlarını dolduracak vakitleri olmadığı için bıçak kullanmak zorunda kalmışlardı. Onları kovalayan yaratıklardan kurtulmak için koşarak ellerinden ne geliyorsa yapmışlardı. Eli bir keresinde timsahların çapraz hareketler çizerek koşmadığından bahsetmişti. Alex ve Cay de bunu hatırlayıp ileri geri hareketlerle tepelere doğru yol almıştı.

Güvenli bir yere ulaştıklarında Cay, Alex'e bakmış ve kollarına atılıp ağlamaya başlamıştı. Alex ona öyle sıkı sarılmıştı ki Cay kaburgalarının kırılacağını düşünmüştü ama umurunda değildi. O da Alex'i olabildiğince sıkı kavramıştı.

O gece pek uyuyamamışlardı. Ertesi gün Alex'in atları araması gerekmişti. Cay onları bulabileceğini düşünmüyordu ama bulmuştu. Alex döndüğünde Cay rahatlayarak üzerine atlayıp yüzüne öyle öpücükler kondurmuştu ki bu, sonraki bir saat boyunca sevişmelerine yol açmıştı. Yeniden yola çıktıklarında kıyı şeridinden uzak durmuşlardı.

O gece erken durmak zorunda kalmışlardı çünkü ikisi de atlarının üstünde uyukluyordu. Atları da daha fazla ilerleyemeyecek kadar yorgundu. Alex yatmadan önce karınlarını doyurabilmeleri için ateş yakmıştı. Cay gün boyunca Nate'i düşünmüş ve cinayet suçlamalarıyla ilgili neler öğrenebildiğini merak etmişti. Alex'le seviştikten sonra uyumadan önce birbirlerine sarılıp yattıklarında Cay, ağabeyi Nate'in hayatı boyunca İskoçya'daki birisiyle mektuplaştığından bahsetmişti. "Ağabeyim bunun hakkında hiçbir şey bilmediğimizi sanıyor ama hepimiz biliyoruz. Kuzenimiz Lachlan olduğundan eminiz. Nate'ten

sadece birkaç yaş büyük ve oraya gittiğimizde aralarından su sızıyor. Sana bir sır vereyim mi?”

Alex kalbinin ne kadar hızlı attığını Cay’in anlamamasını umut ediyordu. “Ver bakalım. Ama iyi bir şey olsun.”

“Bize göre gayet iyi ama sen ne dersin bilmiyorum. Nate mektup arkadaşına Merlin diyor.”

“Öyle mi?” diye sordu Alex konuyla ilgilenmiyormuş ve uykuluymuş gibi konuşarak. “Neden öyle diyor?”

“Bilmiyorum. Sihirbaz olarak adlandırılacak birisi varsa o da Nate’tir.” Uykuya daldığını hissedebiliyordu. “Acaba Merlin bilimci ağabeyime ne ad takmıştır?”

Alex, Cay’in nefeslerinin yavaşladığını ve uykuya daldığını hissettğinde, “Arşimet,” diye fısıldamıştı.

İki gün sonra yerleşim yerine ulaşış Thankfull’u gördüklerinde Cay, “*Şimdi* isminin neden Thankfull olduğunu anlıyorum,” dedi. “Hayatımda birini gördüğüme bu denli minnet duyduğumu hatırlıyorum.”¹

“Ben duydum,” dedi Alex. “Timsahların elinden kurtulup vücudunun o güzel parçalarının yerli yerinde olduğunu gördüğümde dünya üzerindeki en minnettar insan bendim.”

Cay sadece atının üzerinde oturup ona bakabildi. Alex onu sevdiğini ilk defa bu kadar açık bir şekilde ifade etmişti.

“Ağlarsan yüzündeki kirde gözyaşından yollar oluşur,” dedi Alex.

“Neden ağlayacaktım? *Senin* söylediğin bir şey yüzünden mi? Mümkün değil.” Burnu kalkık bir tavırla yanından geçip gitti ama arkadan Alex’in kahkahasını işitti.

Thankfull onları karşılamak için dışarıya koştu. Cay’in atının dizginlerini alarak, “Birkaç gün önce ikinizi aramak için buradaydım,” dedi nefes nefese. “Siz gittikten iki gün sonra geldi ve peşinizden gelecekti ama bir habercinin getirdiği mektubu okuyunca New Orleans’a gitti.”

Alex sert ve düz bir ses tonuyla, “Kim?” diye sordu.

1 İngilizcede *thankful* “minnettar” anlamına gelir. (ed.n.)

İkizler aynı anda "Tally," dediler. Misafirhaneden çıkmışlardı ve sanki cennete gidip geri dönmüş gibi bir halleri vardı. "Tally."

"Hayatımda gördüğüm en yakışıklı erkek," dedi ikizlerden biri.

"Benim de," dedi diğeri.

Thankfull, Alex'in attan inmesini izliyordu. "Sakalsız daha iyi gözüküyorsun."

İkizlerden biri Alex'e hiç bakmadan, "O gerçekten senin ağabeyin mi?" diye sordu Cay'e.

"O biraz daha... yani, senden daha erkeksi." Eskiden Cay'in güzel olduğunu düşünen ikizler şimdi ona dudak büküyorlardı.

Ama Cay berbat görüldüğünün ve kötü koktuğunun farkındaydı. Bir zamanlar güzel görünen işlemeli yeleği yırtılmış ve timsah kanyıla lekelenmişti. Pantolonu o kadar kirliydi ki rengini anlamak imkânsızdı, tıpkı gömleği gibi.

"İçeriye gelin," dedi Thankfull "ve yemek yiyin. Size yeni kıyafetler getirmemi ister misiniz? Üzerinizde kalanları yıkayıp kurutmaya vakit bulamayacağım kadar kısa kalacağınızı hissediyorum."

"Tally'nin üzerinde çok güzel bir ceket vardı," dedi ikizlerden biri, hayallere dalarak. "Ceplerinin üzerine ay çiçeği desenleri işlenmişti."

"Ben en çok arıları beğendim."

"Tally onları kız kardeşinin işlediğini söyledi."

Alex meraklı gözlerle Cay'e baktı ve Cay başını sallayarak hızla onayladı. Hayatının, ateşin karşısında bir sandalyeye oturup ağabeylerinin ceketlerini işleyecek vakti bulduğu sakın zamanlarını hatırlamak çok güçlü.

"Yemek iyi olur," dedi Alex. "Ve yeni kıyafetler. Karşılığına gelince..."

Thankfull Cay'e bakarak, "Bay Harcourt sizin için para bıraktı," dedi.

Biliyor, diye düşündü Cay. Tally ona kadın olduğumu söylemiş ve o da bunu sır olarak gizlemiş. "T.C. Amca'dan bahsetti mi?"

Thankfull'un yüzü aydınlandı. "Evet, bahsetti. Aslında burada kaldığı iki gece boyunca Bay Connor'la ilgili hatırlayabildiği bütün

hikâyeleri anlattı. Ağabeyin çok kibar ve düşünceli bir genç adam.” Thankfull kapıyı açarak onları önden buyur etti. “Saçın için yumuşak bir sabunum var,” diye fısıldadı Cay yanından geçerken. “Ve banyo için de yasemin yağı.”

Alex dediğini duydu ve dönüp Cay’e baktı. Geçen birkaç günde hissettikleri baskı, yaşadıkları zorluklar ve bütün korku dolu anlar bir anda silindi ve ikisi de gülmeye başladı. Bir saniye önce yorgunluktan yürüyemez haldeyken bir sonraki saniyede birbirlerine dayanarak öyle kahkahalar atıyorlardı ki ikizler neler olduğunu görmek için içeriye girdi.

Thankfull kızları kovaladıktan sonra kapıyı kapadı. Cay ve Alex hâlâ birbirlerine tutunmuş, kahkahalar atıyor ve “rüzgâr yönünde” ve “kokulu soyguncular” ve “saçım hiç bu kadar güzel kokmamıştı” gibi anlaşılmasayen şeyler söylüyorlardı.

Thankfull onlara güzel bir yemek hazırlamak üzere gülümseyerek mutfağa gitti.

Thankfull’un misafirhanesinde geçirdikleri o gece Cay için çok güzeldi. Duş aldı, temiz bir yatakta uyudu –Alex gizlice yanına gelmişti–, ev yemekleri yedi ve sabah yeni ve temiz kıyafetler giydi. Alex’in onu sabah dörtte uyandırması biraz kötü olmuştu ama Thankfull yolda yemeleri için sıcak mısır ekmeği hazırlamıştı.

Thankfull, Cay atına binmeden önce kısık sesle, “Çok istediği bir şey olmalı,” dedi.

“Evet, var.” İstememesine rağmen öfkeli konuşmuştu. Artık gidecekleri yere yaklaştıkları için Alex’in acele ettiğini yeni yeni fark ediyordu.

“Onun hakkında bir şeyler duydum,” dedi Thankfull. Öyle sessiz konuşmuştu ki Cay onu zar zor duyabilmişti. “Ama onlara inanmıyorum. İnsanların yaptığını söylediği şeyi yapmış olamaz.”

“Yapmadı ve biz de bunu kanıtlayacağız.”

“Ağabeyin...” dedi Thankfull ama sonra sustu çünkü sırrını açığa çıkarıyordu.

“Önemli değil. Alex benim hayatında gördüğü en kötü erkek olduğumu söylüyor.”

“Bu doğru değil. İlk geldiğinde ben de seni erkek sanmıştım.”

“Teşekkür ederim,” dedi Cay. “Sanırım.” Düşünmeden Thankfull’u yanağından öptü. “T.C. Amca’yla aranızı yapmak için elimden geleni yapacağım ama çok inatçı bir adamdır. Annem onun gerçek bir kadınla uğraşmaktansa yasını tutmayı tercih ettiğini söylüyor.”

“Annen akıllı bir kadınmış.”

“Öyle, onu çok özledim.”

“Git artık,” dedi Thankfull. “Alex ters ters bakıyor.” Cay’e doğru eğildi. “O sakallarının arkasında yakışıklı bir adam yattığını kim düşünebilirdi ki?”

“Ben düşünemezdim.”

“Ama kaybettiğiniz vakti telafi etmişe benziyorsunuz.”

“Biz, şey...” Cay kekeledi.

“Buranın duvarları çok incedir. Şimdi gidin ve işlerinizi halledin. Ve Bay Connor’a de ki... Ona de ki...”

Cay atına bindi. “Sizi bir araya getireceğim ve ona *sen* söyleyeceksin.” Alex’e baktı. “Tüm gün böyle dikilecek misin?”

Alex atının dizginlerini çekip onu ilerletti. “Yine çöpçatanlık mı yapıyordun? Önce Eli ve T.C.’nin vaftiz kızı, şimdi de T.C.’ye eş bulmaya çalışıyorsun. Bu insanların kendi kendilerine eş bulabileceklerini düşünmüyor musun?”

“Düşündüğümü söyleyemem, hayır. Sence o ikizlerden biri Tally için uygun olur mu?”

Alex atını hızlandırdı.

* * *

Bütün bunlar New Orleans’a varmalarından günler önce yaşanmıştı ve şimdi çok yorgun olmalarına rağmen istedikleri yere ulaşmalarının verdiği enerji tüm bedenlerini sarıyordu.

“Sence ağabeyin nerededir? İyi bir otelde uyuyor mudur?” Alex tek kaşını kaldırıp Cay’e baktı. “Yalnız mıdır yoksa yanında biri var mıdır?”

“Tally’nin bakir olduğundan eminim. Adam ve babam onu yakından takip ediyor.”

“Seni ettikleri gibi mi?”

Cay sırtıttı. “Ben akli dengesi yerinde ve mantıklı biri olarak görüldüğüm için kendi halime bırakıldım.”

“Bunun aksini kanıtladım,” dedi Alex; öyle gururlu konuşmuştu ki Cay güldü.

“Daha önce bu şehre hiç gelmemiştim, bu yüzden en iyi otellerin nerede olduğunu bilmiyorum.”

Alex ona baktı. Kızıl saçları son haftalarda iyice uzamıştı ve arkadaki bağdan kurtulmuştu. Omzunun üzerinde kıvrılan dalgalar Alex’in onu atından çekip kendi atına oturtmak istemesine neden oluyordu.

Cay bakışlarını fark ederek, “Bunun için vaktimiz yok,” dedi ve gülümsedi. “Sanırım beni arsız biri haline getirdin.”

“Elimden geleni yaptım.” Masumane bir tavırla gözlerini kırptırdı.

“Burada sadece Tally’nin burada olmasına seviniyorum çünkü Adam bana böyle baktığını görse...”

“Ne yapar?” diye sordu Alex, sesinden ne kadar eğlendiği anlaşılıyordu. “Eldivenlerinden biriyle bana vurup gündoğumunda düelloya mı davet eder? Sence babanın düello tabancasını da getirmiş midir?”

Cay hafifçe gülümsedi. “Adam’ı tanımadığın belli. Ama burada olmamasına çok seviniyorum.”

“O halde küçük ağabeyine mektubu gönderen kim?”

“Nate,” dedi Cay hemen. “Bence Nate burada olabilir ama o sorun çıkarmaz. Ona bunca zamandır seninle seviştiğimi söylersem bir şeyler öğrenebileceğim bu süreyi neden o şekilde heba ettiğimi soracaktır.”

Alex, Cay'ın söylemek istediğinden fazlasını anladığını belli etmemek için istediği gibi gülemedi. Cay tıpkı Alex'in arkadaşı gibi konuşmuştu. "Bourbon Sokağı," dedi. "Buradan başlayalım."

"Daha önce buraya geldin mi?"

"Cay, canım, bu şehirde binlerce dolar kazandım. Beni takip et."

Cay şehrin eski ve dolambaçlı sokaklarından, Alex'in söylediği sevgi sözcüğünü düşünüp gülümseyerek geçti. Sessiz dış mahallelerden geçerek çok uzaklardan gelen ışığa ve sese doğru ilerlediler. Ses müziğe dönüşüp seviyesi yükselince Cay atında daha dik oturmaya başladı ve yorgunluğunun azaldığını hissetti. Yol boyunca Alex'in karısını bulurlarsa ne olacağını düşünmemeye çalışmıştı. Alex bir saniyede bekâr bir erkekten evli bir adama dönüşecekti. Aslında Alex'in karısını bulmaları halinde suçlamaların ortadan kalkacağını düşünmekten daha çok hoşlanmıştı. Sonunda serbest kalacaktı. O zaman da... *Ne yapabilir, diye düşündü. Ne yapmak isteyebilir? Yerleşik düzene geçmek mi? Biraz daha seyahat etmek mi? Bilinmeyen başka yerleri keşfetmek mi?* Florida'nın keşfedilmemiş yerlerine gidememişlerdi ve belki de Alex geri dönmek isteyecekti.

Veya karısıyla kalıp çocuk yapmak da isteyebilirdi.

Böyle olursa Cay ne yapacaktı? Edilean'a, evlenmeyi düşündüğü üç erkeğin yanına dönme fikri artık o kadar saçma geliyordu ki tek yapabildiği bu fikre gülüp geçmekti. O kadar genç, saf ve temiz olduğunu düşünemiyordu artık. Yol boyunca birkaç sefer, o adamlardan biriyle evlenmiş olsaydı hayatının nasıl olacağını düşünmüştü. Hepsinde de sıkıcı olacağına karar vermişti.

Alex biriyle evlenebilmesi için karşısındakini arzulaması gerektiğini söylemişti ve Cay onun ne demek istediğini şimdi anlıyordu. Görünüşüyle karşısındaki aldatarak ve bu konuda haftalarca Cay'le dalga geçerek kötü bir şey yaptığı doğruydı. Cay'i yanlış bir yönde düşünmeye itmişti ama Cay onu affetmişti. Micah, Ephraim veya Ben böyle bir şey yapsaydı onları asla affetmeyeceğine şüphesi yoktu.

Alex'in ona söylediği bir şeyi çok iyi hatırlıyordu. "*Karşındakine bakıp hayatını onunla geçiremezsen ölecekmişsin gibi hissetmelisin.*"

Kalbin göğüs kafesinden çıkacak gibi atmalı.” O zamanlarda birine karşı böyle hissedebileceğini hiç düşünmüyordu.

Ve artık sevişmenin ne demek olduğunu biliyordu. Bunu düşününce bile vücudunu sıcak bir his kaplıyordu. Bu kadar basit bir olayın bu denli heyecanlı, bu kadar tamamlayıcı olduğunu kim düşünebilirdi ki? Alex’in elleri vücudunun her yerine dokunuyordu! İkisinin ara sıra girdiği pozisyonları düşününce yüzü kızardı. Birileri Cay’ın bir gün tamamen çıplakken ayak bileklerini bir adamın boynuna dola-
yacağını söyleseydi bunun imkânsız olduğunu söylerdi. Böylesine kaba, çirkin ve ilkel bir hareketi asla yapmazdı! Asla!

Ama yapmıştı ve çok sevmişti. Böyle bir şeyi Micah’yla yaptığını düşününce güldü. Alex ona bazı çiftlerin tek bir pozisyonda seviştiğini söylemiş ve Cay buna kahkahalarla gülmüştü. Şimdi düşünüyordu da Micah da büyük ihtimalle tek pozisyon biliyordu ve işini çabucak bitiriyordu.

Yanı başındaki Alex kısık ve boğuk ses tonuyla, “Öyle bakmayı kesmezsen durup bir otel odası tutmamız gerekecek,” dedi.

“Aslında Micah’yı düşünüyordum.”

“Başka ağabeyin de mi var? Yoksa kuzenlerinden biri mi?”

“Sanki kim olduğunu hatırlamıyorsun. İşte! Şuradaki otele bak. Tally’nin kalabileceği bir yere benziyor.” Gürültülü bölgenin hemen dışında bulunan ve sakın görünen küçük bir otel gösterdi.

“New Orleans’ta yalnız olan zengin bir delikanlı mı? Hiç sanmıyorum. Bana söylediklerine bakılırsa şurada kalması daha olası.” Alex sokağın sonunda yer alan ve sesin kaynağı gibi görünen üç katlı binayı gösterdi. Pencereler ve açık kapılardan taştan ışık sokağı aydınlatıyordu. Gösterişli kıyafetler giymiş kadınların koluna girdiği erkekler ağır ağır geziniyor, kahkahalar gecenin rüzgârıyla sokağa yayılıyordu.

“Yanılıyorsun,” dedi Cay. “Tally’nin mantığı biraz kıt olsa da kendisi iyi çocuktur. Böyle bir yere asla gitmez.”

“Arka tarafa geçip pencereden bakmaya ne dersin? Onu göremezsek kendimize bir otel buluruz. Yarın temizlenmiş bir şekilde

onu ararız. Veya ağabeyin buradaysa ikisini de yapmış oluruz.” Alex çocukluk arkadaşıyla sonunda buluşacağını düşünüp heyecanlandığını belli etmemeye çalıştı. Babasından sonra hayatındaki en önemli insan Nate olmuştu. Birbirlerine sürekli mektup göndermelerinin Alex’in yaşantısında büyük bir rolü vardı.

“Pekâlâ,” dedi Cay. “Ama sadece pencereden bakacağız. İçeri girmeyeceğiz. Seninle timsah dolu bir bataklıkta yürürüm Alexander McDowell ama bunun gibi iğrenç ve ahlaksız bir mekâna girmem.”

“Ben de,” dedi Alex ciddiyetle. “Böyle bir yere hiç gelmedim ve asla gelmem.” Atını döndürdü.

“Bana mı öyle geliyor yoksa yalan söyleme kabiliyetini mi kaybediyorsun?”

Alex’in kahkaha attığını duyan Cay başını salladı.

Yirmi dakika sonra büyük binanın arkasına ulaşmışlardı ve içerdiden gelen müzik, çıkardıkları bütün sesleri boğuyordu. Kadınların heyecanlı ve yüksek sesli kahkahaları erkeklerin çıkardığı boğuk ve müstehcen sesleri bastırıyordu. Cay Alex’e dönerek orası hakkında yanılmadığını belirten bir bakış attı.

Alex’le alçak camların altından geçerken, “Burada değil!” diye fısıldadı Cay. Alex başının görünmemesi için neredeyse emekliyordu.

Ön tarafa yaklaştıklarında Alex durdu ve ayağa kalktı. “Ben içeri bakacağım, böylece hassas namus anlayışına zarar gelmeyecek.”

“Ahlak anlayışının olması hassas olduğum anlamına gelmez. Senin nankör canını bugüne kadar defalarca kurtardım.”

Alex yüksek ve aydınlık pencereden içeri bakarken cevap veremeye tenezzül etmedi.

Birkaç dakika geçmesine rağmen Alex bir şey söylemeyince Cay ona baktı. Pencerenin başladığı yer göz seviyesinden yüksekte kaldığı için duvara yaslandı. “Ne görüyorsun?”

“Birkaç eski arkadaşımı. Kırmızı bir elbise sana yakışır mı sence?”

“Kafam şu anki işimize verir misin? Ağabeyimi görüyor musun?”

Alex Cay’e bakmak için pencereden uzaklaştı. “Nereden bilebilirim. Ağabeyini daha önce hiç görmedim.”

“Neden bunu daha önce...” Kendisinin düşünmüş olması gereken şeyi söylemekten vazgeçti. “Beni kaldır.”

Alex tepki vermedi ama Cay içten içe kendisine güldüğünü biliyordu. “Bence bu iyi bir fikir değil. Senin gibi tatlı ve masum, erkek görünümlü bir kadın burada görecekları karşısında şoka girebilir. Çünkü içeride kucagında bir kadın oturan genç bir adam ve kafasını kadının şeylerine gömmüş...” Alex göğüslerini gösterdi. “Senin kadar masum birinin bu denli ahlak dışı bir şeyi görmesi... Ah!”

Alex Cay’in ona yumruk attığı kolunu tuttu.

“Beni kaldır da içeriye bakayım ve benimle alay etmeyi kes.”

“Bunu yaparsam hiç konuşmamam gerekir. Pekâlâ hatun, bana bir daha vurma yeter. Timsahlarla boğuşmaktan yumrukların da güçlenmeye başlamış.”

Cay gözlerini kısarak Alex’e baktı ve Alex onu belinden tutup kaldırdı. Cay Alex’in bacağına bastı ve dengesini sağlayabilmek için hareket etmeden durdu.

Cay’in ilk –ve tek– gördüğü şey, kumar masasında oturmuş, bir elinde kartları tutarken, diğer eliyle de Cay’e göre şişman bir kadını belinden kavramış ağabeyi Tally’ydi. Daha doğrusu, kadın korsesini çıkardığında şişman olacaktı. Kadının beli küçük bir çembere hapsolmuşken üst ve alt kısımları gerçekten çirkin bir biçimde pörtlemişti.

Alex kollarıyla Cay’i sıkıca tutmuş ve yüzünü ona doğru bastırmış bir vaziyette, “Tanıdığın kimse var mı?” diye sordu.

Cay sesindeki alaycı tondan bu genç adamın kim olduğunu her nasılsa bildiğini anladı. “Buradaki kimseyi tanımıyorum,” dedi sert bir tonla.

“Emin misin? Sen ve içerideki genç adamlardan biriyle aranızda bir benzerlik olduğuna yemin edebilirim. Ama bana öyle geldi herhalde.”

“İndir beni!” diye çıkıştı Cay ama Alex onu indirmedi. Cay eğilerek pencereden inmeye çalıştı fakat Alex’in onu belinden tutan güçlü elleri yüzünden inemedi. “Beni aşağı indirmezsen seni bu yaptığına pişman edeceğim.”

“Ne yapmayı düşünüyorsun?” diye sordu Alex imalı biçimde.

“Şu anda küçük beyninden geçenleri değil. Bırak beni!” Bir süre Alex’le boğuştu ama sonra pencerenin hemen dışında olduğunu fark etti. İçeriye baktığında Tally’nin ona baktığını gördü. Önce onu görmesinin imkânsız olduğunu düşündü ama Tally kadını birden kucağından itip, kartları bırakıp gözlerini Cay’e dikerek yerinden kalkınca Cay kendisini gördüğünü ve tanıdığını anladı.

Görülmemek için eğildi. “Tally beni gördü ve buraya geliyor.”

Alex onu hemen aşağı çekti. “Ne yapmak istiyorsun? Bu gece saklanıp onunla yarın görüşebiliriz.”

“Saklanmak mı? Tally’den mi? Bu imkânsız. Ben şey...” Etrafına bakındı. “Şu çatıya çıkmama yardım etmen lazım.”

“Ne dedin?” Otelin hemen yanında bulunan küçük binaya baktı. Alçak bir binaydı, tek katlıydı ve eğik bir çatısı vardı. “Ondan korkuyorsan önce onunla ben konuşayım.”

“Ondan korkmuyorum ve saklanmak da istemiyorum. Bana yardım etmeyeceksen, kendi işimi kendim görürüm.” Bir ayağını yağmur varilinin üzerine attı ama varil çok alçakta kalıyordu, bacakları da çok kısaydı.

Alex, Cay’in ne yapmaya çalıştığını anlayamamıştı ama merakına yenik düştü. Gece yarısı çatıda dolaşmamalıydı ama olabilecekleri izlemek istiyordu. Bir eliyle Cay’in küçük kalçasını destekleyerek onu yukarı itti. Cay’i çatıya kadar çıkarabilmesi için varilin üzerine çıkması gerekmişti, aşağıya indiğinde Cay’in ağabeyi dışarıya çıkıyordu.

Gölgeye saklanarak olanları izledi. Cay’i tanıdığından bu yana sürekli olarak bu ağabeyi hakkında yakınmalarına şahit olmuştu, bu yüzden onların yüzleşmesini görmek istiyordu.

Tally uzun boylu, hafif kızıla çalan koyu renk saçlı bir delikanlıydı. Alex’e göre kadınların çok hoşuna gidecek türde muzip bir yakışıklılığı vardı ve sanki her an gülmeye hazır gibiydi. Tally sessizce otelin aydınlatılmış girişinden geçip arkadaki karanlık sokağa doğru yürüdü. Alex Tally’nin neden kız kardeşine seslenmediğini merak etti. Genç adam bunun yerine sessizce yürümeye devam ediyor ve dikkatlice etrafına bakıyordu.

Cay çatının ucundan aşağıya atlayacak gibi durunca Alex görünür bir yere çıktı. Cay ne yapıyordu böyle?

Tally Alex'i görünce durdu ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir saniye sonra Cay Kızılderililerin savaş çığlıklarıyla timsahların kükremesi arasında bir ses çıkararak çatıdan Tally'nin üstüne atladı.

Alex onu yakalamak için koştu ama Cay sert bir şekilde Tally'nin üstüne düşmüştü. Tally geriye doğru sendelemiş ama yere yığılmamıştı. Alex, Tally'nin Cay'i tuttuğunu ve koruduğunu, hatta saçının bir teline dahi zarar gelmediğini görebiliyordu.

Alex geri çekilip onları izledi. Bunu daha önce defalarca yaptıkları belliydi. Yine de ihtiyaç durumunda araya girmek için onlara yakın durdu.

"Sen ne giyiyorsun böyle?" diye sordu Tally onunla boğuşurken.

Alex, Tally'nin kız kardeşinin son haftalarda geliştirdiği kaslara alışık olmadığını tahmin edebiliyordu. Cay'in bileğiyle ona çelme takmasına hazırlıksız yakalanmıştı. Sertçe düştü ama düşerken Cay'in yaralanmaması için onu sıkıca tuttu.

"Küfür ettiğini ve Alex'in beni erkek kılığına soktuğunu anneme söyleyeceğim."

Tally yerden Alex'e baktı; Cay hemen üstündeydi. "Seni kaçırıp hayatını tehlikeye atan adam şu mu?" Tally ayağa kalkmaya çalışırken Alex de kendini hazırladı.

Cay bütün ağırlığını Tally'nin sol koluna verdi; kolunu kıracak gibiydi. "Şu denmez, salak şey!"

Tally onunla boğuşmayı kesip dehşet içinde Cay'e baktı. "Ne?"

"Şu' değil, 'o'. Beni kaçırıp Florida'daki ormanlara götüren adi herif Alex. Ben yokken derslerine devam etmemişsin anlaşılan."

"Tüm ülkede seni ararken derslere nasıl devam edebilirdim?" Kolunu Cay'in altından çekti ve kalkmaya çalıştı ama Cay tüm vücuduyla üstüne çıktı.

Ağabeyini yere bastırırken, "Ona dokunursan ben seni kıza çeviririm," dedi.

Gölgelerin arasından, Alex'in içeride görmediği bir delikanlı çıktı. Saçları kumraldı, ciddi bakışları vardı ve yakışıklıydı ama Tally'nin şehvet dolu görünüşünün tam aksine sakın bir güzelliği vardı. Alex birden onun kim olduğunu anladı ve bir an loş ışıktaki durup birbirlerine baktılar. Çocukluklarından beri mektuplaşıyorlardı ve birbirlerini herkesten daha iyi tanıyorlardı. Mektuplarında başkalarına hiç söylemedikleri şeyleri anlatmışlardı.

Nate, Alex'in önüne geçip yerde güreşen kardeşlerine bakarak, "Kimse kimseyi kısırlaştırmayacak," dedi.

Cay tereddüt etmeden Tally'nin üstünden kalktı ve Nate'in boynuna atladı. Onunla boğuşmadı, onu yere düşürmedi, terbiyesiz yorumlarda bulunmadı, sadece sessizce kucakladı.

"İyi misin?" diye sordu Nate. "Yaralanmadın, değil mi?"

Cay parmaklarının ucuna kalkmış, kollarını ağabeyinin boynuna dolamış halde, "Hiçbir şeyim yok," dedi.

"Yolculuğun boyunca bir şey öğrenebildin mi?"

"Her şeyi öğrendim. Ve dahası hepsinin resmini çizdim."

Nate kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? Neredeler?"

"Jamie Armitage'ın yanında."

"Ne?" diye sordu Tally yerden kalkıp üzerindeki tozu silerken.

"Bu işlere dahil olan bir Armitage mı var?"

"Kendini Bay Grady diye tanıtıyor ve geziyi düzenleyen de o."

"Gezide kaç kişiydiniz?" diye sordu Nate. "Ve nereye gittiniz? St. Johns'un güneyine mi? Hangi yabancı yaşam türleriyle karşılaştınız? Ne..."

Cay Nate'in yanağını öptü. "Bütün bunlar hakkında Alex'le konuşmalısın. Kitapları o okudu ve her şeyin ismini biliyor. Ben çizimleri T.C. Amca'ya vereceğim ve bitkileri o isimlendirecek."

"Ve bu da Alex herhalde?" diye sordu Tally ama hâlâ ona yumruk atacakmış gibi duruyordu.

"Evet." Cay ağabeylerinden uzaklaşıp Alex'in yanına geçti. Elini tutmamak için elinden geleni yaptı çünkü böyle bir görüntünün Tal-

ly'ye fazla geleceğinden emindi. Tally'nin asabi duruşunun karşısında Alex'e dokunması kavga başlatabilirdi. "Alex ve ben..."

Cay, Tally'nin sağ tarafa, binanın yanına doğru bakıp nefesini tuttuğunu görünce sustu. Nate'e döndü ve Nate hafifçe başını salladı. Nate'in Alex'e bir kez daha baktığını fark etmemiştir.

"Burada mı?" diye fısıldadı Cay.

"Kim burada mı?" dedi Alex dakikalardan sonra ilk defa konuşarak. Alex'in Tally'nin baktığı şeyden veya kişiden Cay'i korumak için ona doğru yaklaştığını bir tek Nate gördü.

Ama Cay Alex'e bakıp başını sallayınca Alex geri çekildi. Nate aralarında konuşmadan iletişim kurabildiklerini fark etti, Cay güvende olduğunu ve kendisini korumasına gerek olmadığını belli etmişti.

Cay yavaşça binanın yanına doğru yürüdü, Alex de hemen arkasındaydı. Alex kadar uzun boylu, ondan daha kilolu ve hareketlerinden anlaşıldığı kadarıyla daha kaslı, kocaman bir adam onlara doğru yürüyordu. Alex bu kişinin Cay'in sürekli bahsettiği ağabeyi olduğunu hemen anladı: Adam'dı. Alex'in duyduklarına göre Cay'in en büyük ağabeyinin ciddi ve resmi bir karakteri vardı ve Alex kendini olacıklara hazırladı. Adam'ın onun ağabeyi olması umurunda bile değildi. Tek bir ters kelime bile eder veya ona çıkışmaya kalkışırsa Alex üstüne atlayacaktı. Cay'in yaşadıklarından sonra hiç kimsenin, bir ağabeyinin bile onu incitmeye hakkı yoktu.

Alex, Cay'in ve ağabeyinin birbirlerine birkaç metre ötede durduklarını gördü. Cay'in ondan korktuğu için mi hareketsiz durduğunu anlamaya çalıştı ama yüzünde hiçbir ifade yoktu. Alex yumruğunu sıktı. Bu kavgayı kaybedebilirdi ama en azından onu koruma uğruna ölmüş olurdu.

Adam dizlerinin üzerine çöktüğünde Alex ne olduğunu anlamadı ama Adam bir saniye sonra kollarını açtı ve Cay ona doğru koştu. Adam dizlerinin üstüne çökmüş haldeyken Cay'le neredeyse aynı boydaydılar. Cay kollarını Adam'a doladı ve yüzünü boynuna gömdü. İkisinin de hıçkırıkları havada yankılanmaya başladı.

Alex bu saf duygu gösterisi karşısında utanarak Nate ve Tally'ye döndü. İkisi de gözlerini birbirine kenetlemiş, başlarını teslimiyet duygusuyla bükmüş ve gecenin sıcak havasını hıçkırıklarıyla dolduran kardeşlerine dikmişti. Nate ve Tally'nin yanaklarından yaşlar süzülüyor ama ikisi de gözyaşlarını silmiyordu.

Alex onlardan uzaklaşıp karanlığa doğru çekildi. Sanki şimdiden Cay'i kaybetmişti, sanki beraber hiç vakit geçirmemişlerdi ve Cay ait olduğu yere dönüyordu. Alex kendini hiç o anki kadar gereksiz ve lüzumsuz hissetmemişti. Ağabeyleriyle Cay arasında geçenlerde hiçbir yeri yoktu.

Sessizce döndü ve yürümeye başladı ama Nate'in koluna dokunmasıyla durdu.

"Gitme. Birazdan sakinleşirler ve Adam sana Cay'in bizi ne kadar korkuttuğunu ve bir daha evden tek başına çıkmasına izin verilmeyeceğini söyler. Her şey normale döndüğünde ikimiz konuşmak için bir yerlere gidebiliriz. Düşündüğümden farklı gözüküyorsun."

Alex Nate'in ne demek istediğini gayet iyi biliyordu. İkisi de mektuplarında görünüşlerinden oldukça alçakgönüllülükle bahsetmişlerdi. Alex bir ata benzediğini ve Nate ise bütün bilimciler gibi sıradan suratl olduğunu söylemişti. Ama Alex klasik dönem resimlerinden fırlama bir melek gibi gizemli bir güzelliğe sahipken Nate Yunan heykellerini andırıyordu.

"Daha yakışıklı olduğunu biliyordum," dedi Alex sakince.

"Kardeşimle uzun süredir beraber olduğunuz belli," dedi Nate onun kadar ciddi bir şekilde. "İstisnasız her konuda espriyi yapabilir. Ah! Ağlamayı kesmişler. Yemek yemek için akıllarını çelebiliriz sanırım. Sana anlatacak çok şeyim var ve midemi doldurabilirsem daha rahat düşünebilirim."

Alex gülümsemeden edemedi. Nate yazdığı kadar resmi bir dille konuşuyordu. Ve bu çok tanıdık geliyordu. Herkesin ve her şeyin yeni ve farklı olduğu aylardan sonra tanıdığı birinin konuştuğunu duymak çok güzeldi.

“Mendile ihtiyacın olacak mı?” diye sordu Nate tek kaşını kaldırarak.

“Ağlamayı ailene bırakıyorum,” dedi Alex ve Nate’in gülümse-
diğini görünce mutlu oldu.

“Atlara ne yaptırdığını bana göstermelisin.”

“Ve sen de beni darağacına götüren bu gizemi çözmelisin,” dedi Alex.

“Onu Tally bile çözebilir.” Nate eğitimli bir köpeğin olağanüstü bir numara yaptığını söylüyormuş gibiydi ve ikisi ilk kez karşılıklı kahkaha attılar.

“Ciddi küçük kardeşimi güldüren de kim?” Bu cümle Alex’in tanımadığı derin sesli biri tarafından söylenmişti.

Nate ve Alex dönüp Cay’e sarılmış olan ve kaçmaya çalışırsa onu bırakmayacakmış gibi duran Adam’a baktı. Alex yumruğunu sıkma-
dan edemedi. Ağabeyi olması umurunda bile değildi, ona kimsenin dokunmasını istemiyordu.

“Sanırım hep birlikte oturup konuşmalıyız,” dedi Adam ve Alex başıyla onu onayladı.

* * *

Adam bir lokantadan mutfağı kapamamalarını istedi ve içeride baş başa kaldılar. Yuvarlak masanın etrafına oturduklarında Tally ve Adam aynı anda konuşmaya başladı ama Adam, Cay’i bulmak için neler yaptıklarını küçük kardeşinin anlatmasına izin verdi. “Ve Mac’in oğlunu da aradık,” dedi ekleyerek. Henüz Alex’in dost mu yoksa düşman mı olduğuna karar vermemişe benziyordu.

Garsonlar masayı tabaklar dolusu yemekle donatmaya başladığında Alex içlerinden birinin konuşulanları duymasından korktu. Onlar Alex’in aranan bir adam olduğunu unutmuş olabilirdi ama bu Alex’in aklından hiç çıkmıyordu. Garsonlardan birinin yüzündeki şaşkınlık dolu ifadeyi görene kadar bütün ailenin sanki İskoçya’dan

yeni gelmişçesine, anlaşılmaz bir İskoç aksanıyla konuştuğunu fark etmemişti.

Tally ticaret merkezine gidişinden ve Thankfull ile ikizlerle tanışmasından bahsetti. “Siz gittikten iki gün sonra oradaydım.” Bir an boşluğa bakıp başını salladı. “O kızlar! Nereye gidersem gideyim peşimden ayrılmadılar. Onlar gibisini hiç görmemiştim.”

“Bütün kızlar onlar gibi değil, değil mi?” diye sordu Cay. Tally öyle olmadığını söyleyince Cay, Alex’e dönüp “ben söylemiştim” bakışı attı.

“Ama keşke öyle olsalardı!” dedi Tally heyecanla. “Bütün kızlar öyle olsaydı bu kadar uğraşmama gerek kalmazdı.”

Adam Tally’ye susması gerektiğini söyleyen bir bakış attı ama Cay ve Alex kendilerini tutamayıp kahkahalara boğuldular.

“Erkeklerin bundan hoşlandığını sana söylemiştim,” dedi Alex.

“Ve ben de bütün kadınların öyle olmadığını,” dedi Cay gülerek.

“Yine ikimiz de haklıymışız.”

Adam, Tally’ye baktı ve genç kardeş omzunu silkti. Cay ve Alex’in neden bahsettikleri hakkında bir fikirleri yoktu.

“Nate Charleston’da kaldı, ben de New Orleans’a geldim,” dedi Adam onların kahkahalarını bastırarak.

“Ama T.C. Amca’ya nereye gideceğini söylememişsin.” Cay’in ciddi ses tonundan bunu onaylamadığı belli oluyordu.

“O sırada ona biraz gücenmiştim.” Adam şarabından bir yudum aldı.

“T.C. Amca’nın başını koparacaktı neredeyse,” dedi Tally. “Orada olup kavganın resmini çizmeni isterdim. Görülmeye değer olmaz mıydı?”

“Böyle bir şeyin olacağını hiç sanmıyorum,” dedi Adam.

Tally Florida’ya Cay’in yanına giderken başından geçenleri anlattı.

“T.C. Amca, Armitage’lardan biriyle olduğunu söylemedi.”

“Grady’nin benden, bizden haberi var mıydı?” diye sordu Alex.

Cevap veren Adam oldu. “Bildiğim kadarıyla hayır. Ama Jamie’yi son görüşümde bana kız kardeşimin büyüyüp büyümediğini sormuştu. Anlaması çok uzun sürmemiştir bence.”

Nate herkes konuşurken susup onları izlemişti. Etrafında olanları gözlemlemeyi severdi, buna insan, hayvan veya değişen yer şekilleri dahildi. Muazzam bir hafızası vardı ve gördüğü ya da duyduğu her şeyi hatırlardı.

Şimdi de Alex ile Cay'i bir büyütecin altında inceliyormuş gibi ciddi bir konsantrasyonla izliyordu. Kız kardeşindeki hem fiziksel hem zihinsel değişimi görebiliyordu. Cay'in hayatı boyunca korunduğunu biliyordu. Hatta babasına Cay'e bu şekilde davranılmasının onun için iyi olmadığını söylemişti. Evlenip başka birinin evine taşınırsa uyum sağlamakta zorlanabilirdi. Hep en iyisine, en güzeline alışıyordu; hayatın kötü yanları ona yaklaşamamıştı.

Ama Nate kız kardeşinin artık değiştiğini fark etti. Cinayetle yargılanmış bir adamın yanında, ondan hiç korkmadan oturması büyük bir değişimdi. Lokantaya doğru yürürken, sarhoş oldukları anlaşılan iki adam neredeyse üstüne çıkmıştı. Adam onları itmek için uzanmıştı ama Cay çoktan önlerinden çekilmişti zaten. Ve sanki bunu yüzlerce kez yapmış gibi rahatlıkla yapmıştı. Daha da tuhafı onları hiç görmemiş gibiydi. Gözleri Alex'in üstündeydi. *Her zaman Alex'in üstünde.*

Şimdi lokantada Adam Cay'in karşısında oturmuş ve Tally ile Nate'i iki yanına almıştı; Alex ise Cay'in yanındaydı. Adam onları bulmak için yaptıklarını anlatırken Tally hikâyeyi olabildiğince trajikleştiriyordu.

"Thankfull'un evindeyken bir timsah gördüm," dedi Tally. "Gerçekten gördüm. Benden on metre kadar uzaktaydı ama ben öylece durup geçmesine izin verdim."

"Öyle mi?" diye sordu Cay, Alex'e bakarak. Gözlerinde ikisinin de eğlenildiğini gösteren bir bakış vardı.

Tally önce Cay'e, sonra Alex'e baktı, sonra da somurttu. O ve Adam, Cay ve Alex'in birbirlerinin tabağından yediğini yüzlerine vuramayacak kadar kibar insanlardı. Birbirlerinin sevdiği yemekleri biliyor gibi görünüyor ve birbirlerine hiç bakmadan sebzeleri değiş tokuş ediyorlardı. Bütün aile Cay'in bezelye sevmediğini bilirdi. Cay'in

bezelyeleri yediğini, hatta Alex'le paylaştığını görünce Adam bile çatal ağzında, kalakaldı.

“Görünüşüne alışamıyorum,” dedi Tally kız kardeşine. “Değişmişsin.”

“Saçlarım uzayacak,” dedi Cay. “Fakat galiba uzamasını istemiyorum. Arkamdan sarkan yirmi kilo saç olmadan daha rahat at biniyorum.”

“Boynun için de kötü,” dedi Alex ve Cay sanki hayatı boyunca daha komik bir şey duymamış gibi güldü.

Tally Nate'e baktı ama Nate, Cay ve Alex'e bakmaya kendini öyle kaptırmıştı ki olanları takip etmiyor gibiydi. Ama Tally ağabeyinin bir şeyleri tam olarak anlayabilmek için onları incelediğini biliyordu. Daha sonra Nate tek bir cümlede olan biteni özetleyecekti.

“Yemeğimiz bittikten sonra,” dedi Adam kız kardeşine, “ayarladığımız otele gideceğiz ve yarın sabah sana uygun kıyafetler getireceğim. Artık erkek gibi giyinmene gerek kalmadı. Yeterince erkek kardeşim var, bir yenisine ihtiyacım yok.”

Alex başını tabaktan kaldırdı. “Hayır. Korse onun canını yakıyor. Onu en azından her şey bitene kadar özgür bırak. Annesini görünce o kafese girecek zaten.” Sessiz konuşuyordu ama emir verir gibiydi ve Adam doğrudan Alex'in gözlerinin içine baktı.

Nate en büyük ağabeyine karşı çıkan çok az insan görmüştü ve babası hariç hiçbiri onu alt edememişti. Ama Alex'in gözlerini kırpmadan bakması ve çenesini hiç oynatmaması geri çekilmeyeceğini belirtiyordu.

“Pekâlâ,” dedi Adam sonunda. “Yarın New Orleans'ta dolaşan beş erkek olacağız. Ama Cay, sen...” Alex'in bakışları onu susturdu.

“O ne?” diye sordu Alex. Sesinden kavgaya hazır olduğu belli oluyordu.

Üç ağabeyi dönüp Cay'e baktılar ama o burnunu tabağına gömmüştü.

“Sence o ne yapmalı?” diye sordu Nate, Alex'e.

“Bence o...” Alex sustu ve yüzündeki meydan okuyan ifade kayboldu. Cay’e döndü. “Bence o ne istiyorsa onu yapmalı.”

Alex’in ses tonundaki değişiklik çok belliydi. Kendisinden doksan kilo ağır olan Adam’la kavga etmeye hazırken iş Cay’in ne yapmak istediğine gelince beti benzi atmıştı. Sesindeki meydan okuma bir saniyede kabullenişe geçmişti.

Erkeklerin hepsi birbirine baktı, hepsi iki metre boyundaydı, sonra minik Cay’e dönüp birden kahkahalarla gülmeye başladılar. Cay neye güldüklerini anlamamış gibi sakın kalmaya çalıştı ama onlara katıldı. Alex’in yanma elini atıp kınındaki büyük bıçağı çekip salladığında kahkahalar çoğaldı.

Nate Cay’in eriyen bakışlarla Alex’e bakmasını izledi. Ona âşık, diye düşündü ve gülümsemek için kendini zor tuttu. Kız kardeşinin en yakın arkadaşına âşık olması ne kadar güzel bir şeydi.

Ama Alex’in oturdukları yerden üç kilometre uzaklıkta, sağlıklı bir şekilde yaşamaya devam eden bir karısı olduğunu hatırlayınca gülümsemesi kayboldu. Alex’in vermesi gereken zor bir karar vardı ve Cay’i üzerse Nate kız kardeşiyle en yakın arkadaşı arasında seçim yapmak zorunda kalıp kalmayacağını merak etti.

Cay yatakta uyuyor, rüyasında teknede olduğunu ve Florida'nın sakin ve huzurlu nehrinde ilerlediğini görüyordu. Bay Grady ve Eli da oradaydı; Alex hemen yanında oturuyordu. Tim teknenin öbür tarafında elini suya sokuyor ve küçük bir timsah, ağzı açık bir halde parmaklarını takip ediyordu. Tam onu uyarmak üzereyken bir ses duyarak uyandı.

"Hey! Uykucu," dedi Alex yatağa girip yanına sokularak.

Cay gözlerini hiç açmadı ve Alex'in koynuna girdi. "Çok güzel kokuyorsun."

"Ben aynı şeyi senin için söyleyemeyeceğim. Banyo yapmamışsın, pis kokuyorsun."

"Hmmm. Pisliği sevdiğini düşünüyordum." Bacaklarını Alex'in bacaklarının üstüne attı ve üzerine çıkacakmış gibi hareketlendi.

Alex isteksizce Cay'ın bacağına itti. "Ağabeyin yan odada kalıyor. Çıkardığın sesler yüzünden sana elimi bile süremem."

Cay bacaklarını Alex'in üzerine koydu. "Ne zamandan beri Tal-ly'den korkar oldun?"

"Yan odada kalan Adam."

Cay bacaklarını çekti, gözlerini açtı ve alçak bir sesle konuştu. "O zaman burada işin ne? Ve ne zaman banyo yaptın?"

Alex Cay'ın başını omzuna yerleştirdi. "Bütün gece Nate'le sohbet ettik."

“Nate’le mi? Ağabeyim Nate’le mi?”

“Elbette. Ne var bunda?”

“Nate kimseyle konuşmaz da o yüzden. Bir şeyler söylemek yerine izleyip öğrenmeyi tercih eder. Sana ne anlattı peki?”

“Grady’nin ne duyduğunu veya anladığını öğrenmek istedim ama ormandan dönene kadar kendisine bunu sormayacağız.”

Cay Alex’in bir şeyleri söylemeyi ötelediğini biliyordu ve önemli haberi paylaşması için bekledi. Ama söyleyeceği şeyi daha dile getirmeden anladı çünkü Alex kolunu sıkmaya başlamıştı.

“Nate bana Lilith’ten bahsetti.” Cay dönerek kurtulmaya çalıştığında Alex onu sıkıca tuttu. “Eninde sonunda bunu duyacaksın. Ya ağabeylerinden birinin söylemesine göz yumacaksın ya da benden dinleyeceksin. Seçim senin.”

Cay, Alex’in bu hikâyeyi üç ağabeyinden daha diplomatik bir şekilde anlatacağını biliyordu. Ethan orada olsaydı her şeyi anlatmasını ondan isteyebilirdi ama yoktu. Cay derin bir nefes aldı. “Pekâlâ, söyle bakalım. Ama dışarıdan bir ses duyarsak ve Adam olduğunu düşünürsek camdan çıkmak zorunda kalırsın.”

Alex gülümsedi. “Dördüncü katta olduğumuzu bilmiyorsun sanırım.”

“On ikinci katta olsak bile oradan çıkman gerekirdi. Adam senin yanımda olduğunu öğrenirse ne senin hayatının bir anlamı kalır ne de benimkinin.”

“Nate de aynı şeyi söyledi. Bu yüzden Adam’ı meşgul ediyor.”

Cay ona bakmak için başını kaldırdı. Temizlenmiş, tıraş olmuştu ve Cay’e göre, gördüğü açık ara en yakışıklı adamdı. Bunu ona söylemeyi düşünmüyordu ama ağabeyi Ethan’dan bile yakışıklıydı. “Ağabeyimle kısa zamanda arkadaş olmuşsunuz.”

Alex başını yastığa koydu. “Hikâyeyi duymak istiyor musun, istemiyor musun? En büyük ağabeyin şüphelenmeye başlayana kadar Nate’in onu meşgul etmesinin imkânı yok.”

“Anlat,” dedi Cay ve gerildiğini hissetti. Duyacaklarını tahmin etmek bile istemiyordu. “Neden senin...” *Karın* diyemiyordu. “O ka-

dını boğazı kesik halde gören bu kadar insan olmasına rağmen nasıl hâlâ hayatta olabiliyor?”

“Konu da bu zaten. Çok az insan onu öyle gördü. O gece onu gören insanlar sadece hâkim, doktor ve ellerimi kelepçeleven iki kişiden ibaretti. Ondan sonra Lilith’in bedeni doktorun muayenehanesine götürüldü ve orada üzeri çivilenen bir tabuta yerleştirildi. Olaydan üç gün sonra gömüldü.”

“Tabutun içinde olmadığını tahmin ediyorum,” dedi Cay ve “Ne yazık,” dememek için kendini tuttu.

“Evet. Nate’in anladığına göre doktor da işin içindeymiş. Beni bayıltmak için kullanılan ilacı o vermiş. Ve *kasten*, karımı öldürdüğümü değil de sadece onun yanında bulunabileceğimi belirten notu yazan da oymuş. Notu hâkimin penceresinden içeri atıp onu uyandırmış. Polise gidip odamıza kadar gelmelerini sağlamış. Ama Lilith’i inceleyen tek kişi oydu. Diğer üç kişi beni yerlerde sürüklemek ve şeytanın kuzeni olduğumu söylemekle meşguldü. Ben bile Lilith’e tam bakamadım. Ama görebildiğim şey bile beni mahvetti. Bir bakış yeterli olmuştu.”

“Sanırım neden böyle bir şey yaptığını sormam gerekiyor.”

“Orasını bilmiyoruz ve bugün onunla konuşana kadar da öğrenemeyeceğiz.”

“Bugün mü?” Cay’in sesinde korku vardı.

Alex Cay’in saçlarını okşadı ve onu sıkıca tuttu. “Evet, bugün. Ağabeylerinin kiraladığı üç adam şu anda etrafını sarmış halde.”

“Burada olduğunu biliyor mu?”

“Hayır. Hiçbir şeyden haberi yok. İnsanları atlatmakta çok başarılı olduğu için ağabeylerin ona fark ettirmemek gerektiğini düşünmüş. Sadece onu gözetlemeleri ve yaptıklarını öğrenmeleri için üç adam tutmuşlar. Ağabeylerin ona ‘sürpriz’ yapmamı istiyor.” Alex’in ses tonundan bu konuda ne düşündüğü anlaşılıyordu.

Cay’in aklıma bir şey gelince yüzü aydınlandı. “Doktor öldü. Doktorun kalp krizinden öldüğünü söylememiş miydin sen?”

“Evet,” dedi Alex. “Bana yaptığı şey yüzünden pişmanlık duyup ölecek kadar vicdanlı olduğunu düşünmek istiyorum. Nate’e göre,

Lilith aslında benim cinayetle yargılanmamı istememiş. Doktorun ölümünü intihar olarak göstereceğini düşünüyormuş.”

Cay’in dili tutulmuştu. “Ve bu daha mı iyi olacaktı? Hayatın boyunca bunu düşünüp kahrolacaktın. Bir kadın geceyi seninle geçirmek yerine kendini öldürmeyi tercih ediyor.”

Alex eliyle Cay’in küçük çenesini tuttu ve başını kaldırdı. Onu öperek anlayışlı olduğu için ne kadar minnettar olduğunu gösterdi.

Cay bacağına yeniden Alex’in üzerine attı... Alex onu itti. Cay derin bir nefes verdi. “Yani bugün karşısına çıkıp seni neredeyse darağacına sürükleyen, böyle rezil, adi ve şeytani bir şeyi neden yaptığını mı soracaksın?”

Alex güldü. “Benim tarafımda olduğun için çok mutluyum. Ama evet, aynen öyle yapacağım.”

“Asıl planı intihar süsü vermekse, lütfen ona, onu öldürdüğün için ölüm cezasına çarptırıldığını duyduğunda veya haberi okuduğunda neden yardımına gelmediğini de sor.”

“Bu, sorularımın başında geliyor.”

“Sonra ne olacak? Sen...” Tereddüt etti. “Bu konuyu çözdükten sonra bizimle Virjinya’ya mı geleceksin?”

“Hayır,” dedi Alex yumuşak bir ses tonuyla. “Gelemem. Adımı temize çıkarmam lazım.”

“O kolay. Onun hayatta olduğuna şahitlik yapacak birini bul, avukatın belgeyi Charleston’daki hâkime teslim etsin ve özgür kal. Ailem sana yardım eder. Babamın birçok tanıdığı var ve cezanın iptal edilmesi hiç zamanını almaz. Sen...” Alex’in hiçbir şey söylememesinin altında başka şeyler olduğunu anlayabiliyordu. “Pekâlâ, her şeyi anlat, şu sakladığın kısmı da.” Duyacaklarından korktuğu belliydi; boğuk konuşmuştu.

“Davayı düşürebilirim ama adımı *temize çıkarmalıyım*.”

“Sürekli bunu söylüyorsun ama tam olarak aklından geçen şey ne?”

“Umarım birçok arkadaşın olduğunu zannederken, aslında yanında kimse olmadığını anlayacağın bir duruma hiç düşmezsin. Düğünden önce gerçekten çok samimi arkadaşlarım olduğuna yemin edebilir-

dim. George sana akşamları içmeye gittiğimizden bahsetti. Ben..." Bir an durdu. "İşin aslı şu ki, güzel şeyler yaptığımı düşünüyordum. Sildiğim kumar borçlarının sayısını bilmiyorum. Bir adam kaybını karşılayamıyorsa, bakması gereken bir eşi ve çocukları varsa bahsini zamanında alamadığımı söyleyip parasını iade ediyordum. Birçok kez o adamlar sırtımı sıvazlayıp *iyi* bir insan olduğumu söylemiştir. Hayatımı bu şekilde ilerletiyordum. Ve kadınlara gelince... Onlardan birçok davet aldım ama *hiçbirini* kabul etmedim. Kocalarının beni silahla kovalamasını veya masum kız kardeşlerine yaptıklarını yüzünden ağabeylerinin peşime düşmesini istemiyordum."

Cay temiz gömleğinin üstünden Alex'in göğsünü öptü.

"Bu dostluk ve saygıyı kazanabilmek için elimden geleni yaptım," dedi Alex. "Ama Lilith yatağında ölü bulunduktan sonra içlerinden biri, *tek* bir kişi bile bana destek olmadı."

"T.C. Amca hariç."

"Evet, o hariç."

Cay duyduklarını tam olarak anlamaya çalışıyordu ve sonunda hepsini bir araya getirebildiğinde ağlamak istedi. "Charleston'a *onunla* dönmek istiyor ve herkese yaşadığını kanıtlamak istiyorsun. Senin için bir parça kâğıt ve sessizce başka bir hayat kurmak yeterli olmayacak."

Alex ona bir kez daha sarıldı. "Beni anlıyorsun."

"Hayır. Sadece seni, bunu yapmak isteyeceğini anlayacak kadar iyi tanıyorum." Doğrulup başını elinin üzerine koydu ve Alex'e baktı. "Gitmeni istemiyorum."

"Gitmek zorundayım."

"Hayır, değilsin. Ve ben de gitmemeni rica ediyorum. En azından tek başına gitme. Adam seninle gelebilir."

"Nate benimle gelecek."

"Nate mi?" Gözlerini kısarak Alex'e baktı. "Neden seninle bu kadar çok konuşuyor? Nate insanlarla kolay kolay arkadaşlık kurmaz."

"Bir cinayetten fazlası var çünkü. Unuttun mu?"

Cay, Alex'in Nate'le ilgili sorduğu soruya cevap vermediğinin ve konuyu değiştirdiğinin farkındaydı. Alex'in ne demek istediğini

biliyordu. Başını yeniden yastığa koydu. “Evlilik. Hâlâ hayattaysa evlisiniz demektir.”

“Aynen öyle. Nate ve ben Lilith’in yaptıklarını hâkime anlatsak evliliğimizi iptal edeceğini düşünüyoruz.”

“Feshetme.”

“Evet, evliliğin hiç gerçekleşmediğini söyleyen hukuki bir karar. Tüm ülke evliliğin gereklerinin yerine getirilmediğini bilmiş olacak.”

Cay dönüp Alex’e baktı. “Ben de seninle geliyorum.”

“Hayır, gelmiyorsun! Adam ve Tally’yle Edilean’a dönüyorsun. Her şey ayarlandı.”

“Peki, bu ‘ayarlamaları’ kim yaptı?”

“Bana öyle bakma. Nate’le birlikte bütün gece bunları konuştuk ve en iyisinin bu olacağına karar verdik. Sen Virjinya’ya gideceksin ve orada beni bekleyeceksin.”

“Bekleyecek miyim?” Sesi yükseliyordu. “Herhalde belime bir korse takıp, güzel bir elbise giyip arabayla Virjinya’daki annemin yanına döneceğim.”

“Aynen öyle yapacaksın,” dedi Alex sertçe. “Ve bu konu hakkında seninle tartışmayacağım. Benimle Charleston’a *gelemezsin*.”

“Göz göze geldik ve ben artık onundum,” diye bir alıntı yaptı Cay.

“Ne?”

“Sen söylemiştin. Onu sevip sevmediğini sormuştum ve sen, ‘Tüm kalbim ve ruhumla,’ demiştin. Sonra ona ilk gördüğün anda âşık olduğunu ve göz göze geldiğinizde ona ait olduğunu hissettiğini söylemiştin.”

Alex öfkeyle burnundan soludu. “Hayatım boyunca böylesine saçma bir şey söylemediğime eminim. Bir erkek böyle konuşmaz. Bu çok... çok duygusal. Saçımda yasemin yağı olsa...” Gözleri karardı ve Cay’i öpmek istediğini belli ederek ona doğru yuvarlandı.

Cay ellerini Alex’in göğsüne koydu ve onu itti. “Dikkatimi dağıtabileceğini sanıyorsan bundan fazlasını yapman gerekiyor, Alexander McDowell. Bütün sorularımı yanıtlamazsan çığlık atarım. Bütün

ağabeylerimin şu kapıdan gireceğini veya mecbur kalırlarsa duvardan geçeceğini sen de biliyorsun.”

Alex derin bir nefes vererek başını yastığa koydu ve tavana baktı. “Endişelendiğin şey buysa, ona yeniden âşık olmayacağım. Bunların hepsi adaletle ve kendimi yeniden toparlamamla alakalı. O hapis-hanenin kokusunu aklımdan hiç çıkaramayacağım ama bunun için elimden geleni yapacağım. Mahkeme salonuna giderken bana taş attıklarını söylemiş miydim?”

“En az elli kez. Aptal planın hakkında bilmek istediğim tek şey Charleston’a geri dönüp deliler gibi âşık olduğun o kadınla *yaşayıp yaşamayacağın*.”

“Onunla yaşamayacağım ve artık ona âşık değilim.” Dönüp Cay’e baktı. “Başkasına âşığım.”

Cay gözlerini Alex’e dikti. “Söyleyeceğini düşündüğüm şeyi sakın söyleme. Sen evli bir adamsın.”

Alex yatakta oturup öfkeyle Cay’e baktı. “Ben de bunu söylüyorum ya! Sana anlatmaya çalıştığım şey bu! Cinayet suçlamasından kurtulmalı ve onunla olan evlilik bağımı koparmalıyım. Bu kadar basit bir şeyi anlayamayacak kadar akılsız mısın?”

“Seni duyabiliyorum, tıpkı otelde kalan insanların yarısı gibi.”

Alex hüsrân içinde başını yastığa geri koydu. “Bu dünyadaki erkeklerden biri bile evliliğin nasıl bir şey olduğunu bilseydi evlenmezdi.” Dönüp Cay’in kendisini anlaması için yalvaran gözlerle ona baktı. “Benimle gelemezsin çünkü adının kirlenmesini istemiyorum. Charleston’a bir kolumda sen, bir kolumda Lilith’le girersem gerçek ne olursa olsun, insanlar intihar etme numarasının nedeninin sen olduğunu düşünecektir. Salak veya aptal olmadıklarını kanıtlamak için bir açık arayacaklardır. Masum bir adamı ölüme mahkûm ettiklerini öğrendiklerinde kendi kendilerini affetmek için bir sebep arayacak, yanımda başka bir kadın görürlerse onu, yani seni suçlayacaklardır.”

“Ama ben karar verilene kadar seni tanıımıyordum bile.”

“Buna inanırlar mı sanıyorsun? Charleston’daydın ve vaftiz baban ziyaretime gelen tek kişiydi. Ve benim kaçmama yardım ederken

görüldüğünü de unutmayalım. Ailenin seni hukuki olarak akladığını biliyorum ama kimse hiç tanışmadığı birinin kaçmasına yardım edecek kadar saf olacağına inanmaz. Başka biriyle ilişkim olduğuna dair hikâyeler uydurmaları için mükemmel bir fırsat yaratmış oluruz. Lilith'le evlenmemin tek sebebinin ona kalacak miras olduğunu söylüyorlardı. Bunu gazetelere bile böyle yazdılar. Nate'in elinde Lilith'in yaşlı Underwood'un yeğeni olmadığına dair kanıtlar var ama sence insanlar buna *inanır* mı?"

"Onunla evlenirken hiç art niyetinin olmadığını anlayacaklardır. Ayrıca zengin olan *benim*," dedi Cay. "O fakir ama ben zenginim ve bir kadınla parası için evleniyorsan o kişi *ben* olmahydım."

Alex hüsrân içinde ellerini kaldırdı. "Mükemmel. Lilith'in zengin olmadığını öğrendiğimde başka birini aramaya başladığımı söyleyecekler. Lilith'in hayatını mahvettiğimi ve onun benden kaçmak için intihar etmiş izlenimi vermek zorunda kaldığını söyleyecekler."

Cay kaşlarını çatı. "Ve insanların bir o kadına bir de bana bakıp *beni* seçmedeki tek sebebinin babamın parası olduğunu söyleyeceklerine hiç şüphe yok."

"Evet, doğru," dedi Alex. "Senin kirli ellerine, genellikle çamur içindeki yüzüne bakacak ve güzelliği nam salmış Lilith yerine seni seçme sebebimi anlayamayacaklar."

"Kendimi daha *iyi* mi hissetmem lazımdı?"

"Benden çıplak kadınlarla dolu bir odaya girip bir tek seni düşüneneğimi bilecek kadar emin olman gerekiyor bence."

"Öyle bir odanın New Orleans'ta var olabileceğini biliyorum, yani Nate'ten bu teoriyi denemeye kalkıştığını sakın duymayayım."

Alex sessizleştğinde Cay onunla gitmesi için mantıklı bir neden bulmaya çalışıyor ama aklına hiçbir şey gelmiyordu. Tek hissedebildiği, gözlerini kör eden, kalbine hançer gibi batan duygulardı. "Sen ona *âşkınsın*. Ona deliler gibi âşkınsın. Bunu biliyorum."

"Hayır, değilim. Onu tanımıyorum bile."

“Bir insanın karşısındakine âşık olması için onu tanımasına gerek olmadığını söylemiştin bana. Listelerimle dalga geçtin hatta. O kadın kanını kaynatıyormuş! Bunu kendin söyledin.”

“Ve bunun yüzünden dilimi kesebilir miyim?” dedi Alex. “Cay, hatun, son birkaç haftada neler öğrendiğimi biliyor musun? Bana neler öğrettiğini? Aşkın tutkudan büyük olduğunu öğrendim. Birini önemsemek, tanımak ve onu çok sevdiğin için hatalarını görmezden gelmek olduğunu öğrendim. Büyük göğüslü, güzel yüzlü bir kıza bakıp onunla yatmazsan öleceğini düşünmekten çok daha fazlasıymış. Bu...” Cay’ın suratına bakınca hata yaptığını anladı.

Cay yataktan kalkıp hemen yanında durdu ve tepeden Alex’e baktı. Üzerinde kirli erkek kıyafetleri vardı, saçının ne kadar pis olduğunu adeta hissedebiliyordu; Alex ise tertemizdi. “Yani benim hatalarım var ama onun... Ne demiştin? ‘Büyük göğüsleri’ mi var? Ve o güzel, değil mi? Her zaman çok şık giyiniyor, değil mi?”

Alex ellerini başının altına koyup tavana baktı. Cay’ın sinirlendiğini ve sakinleşene kadar beklemesi gerektiğini biliyordu.

“Seninle tanıştığımda benim de çok şık giyimli olduğumu hatırlatmak isterim. Üzerimdeki ipek elbisenin fiyatı bazı evlerden bile pahalıydı ve saçımda pırlantalar vardı. Senin *karın*,” bu kelimeyi dudaklarını bükerek söylemişti, “saçına pırlanta takıyor muydu? Erkek kıyafetleri giymemin ve çok ‘büyük’ olmayan göğüslerimi sarmamın sebebi senin değersiz, nankör boynunu kurtarmaktı. Belki bütün kadınların ipekler ve kurdeleler içinde gezmesi gerektiğini düşünüyor olabilirsin ama yardımına ihtiyacın olduğu için ben öyle giyinmiyordum. Değerli Lilith’in sana hiç yardım etti mi? Hayır, etmedi. İnsanların sana taş atmalarının sebebi oydu. Ben olmasaydım şu anda *yaşamıyor* olacağını hatırlatmama gerek var mı?”

Alex gözlerini tavandan ayırmadan iç çekti. “Benimle gelmeyeceksin, son karar budur.”

Cay Alex’in yanına sokuldu, bütün öfkesi geçmişti. “Artık sevmediğine karar verdiğin erkek kıyafetleri giyiyor olabilirim. O kadın kadar güzel olmayabilirim ama senin yanında olacağım.”

“Hayır,” dedi Alex ve dönerek yataktan çıkıp ayağa kalktı. “Virjinya’ya dönecek ve orada kalacaksın. Bu karışıklık bittiğinde ben...” Cay’e baktı.

“Sen ne? Yanıma mı geleceksin? Sen o *kadınlayken* karşıma muhteşem vücut hatları olan bir erkek çıkabileceğini ve onunla Florida’daki bir plantasyonlardan yerleşebileceğimizi hiç düşündün mü?”

Alex dalga geçer gibi hafifçe sırttı. “Hangi hatlarıymış onlar, hatun?”

“Senin en çok sevdiğin hatların,” diye çıktı Cay.

Alex surat astı. Cay’in güzel bir yüzden bahsettiğini düşünüyordu ama asıl, başka bir erkekle yatmaktan bahsediyordu. “Doğru olduğunu düşündüğün şeyi yapmalısın,” dedi ciddiyetle.

Cay dizlerinin üzerinde yükseldi ve kollarını Alex’in boynuna doladı. “Alex beni bırakma. Beraber çok şey yaşadık ve hepsinin üstesinden geldik. Bu da o anlardan biri.”

Alex ona sıkıca sarıldı. “Sensiz gitmek *istediğimi* mi sanıyorsun? Orada sensiz uyanmayı hayal bile edemiyorum. Eli’n çadırında kaldığın günlerde delireceğimi sandım.”

“Seni delirten şey Tim’in horlamasıydı,” dedi başını genç adamın boynuna koyarak.

“Hayır,” dedi Alex yumuşak bir sesle. “Ondan fazlasıydı. Sen beni tamamlıyorsun.”

“Dava süresinde çok şey kaybettiğin için mi? Seni güldürebildiğimi biliyorum.”

“Sen beni...” Cay’e bakabilmek için onu kendinden uzaklaştırdı. “Sana karşı ne hissettiğimi ve aramızda neler olacağını şu anda söylemeye hakkım yok gerçekten. Şu anda evliyim ve hâlâ aranan biriyim. Karşıma saf ve temiz bir halde çıkana kadar söylemek istediğim şeyleri, benim için ne ifade ettiğini söyleyemem.”

Cay’in karnına baktı. “Senin şey olma ihtimalin var mı?”

“Hayır, değilim,” dedi Cay ağlamaklı bir sesle. Bir önceki gün kanaması başlamıştı. Onun çocuğunu taşıdığını söyleyebilmeyi her şeyden çok isterdi ki Alex ona geri dönsün.

Alex de en az Cay kadar hayal kırıklığına uğradığını belli etti. Eğilerek Cay'ın gözlerinin içine baktı. "Neden bu kadar korkuyorsun?"

"Onun güzelliğini görüp onu sonsuza kadar seveceğini düşünmenden."

Alex gülümsedi. "Bunun olacağını sanmıyorum. Ya yemek odasını timsahlar basarsa? Onlardan kurtulmama kim yardım edecek? Peki ya büyük, zehirli yılanlar gelirse? Sen yılanları büyülüyorsun."

Cay gülümsemedi. "Sen dünya üzerindeki en zehirli sürüngenle evlisin ve ben espri konusunda senden daha yetenekliyim."

"Evet hatun, aynen öyle. Birçok konuda benden daha iyisin. Geriye bakınca, çizim konusunda senden daha iyi iş çıkaracağımı düşünerek nasıl bir cahillik yaptığımı anlıyorum. Hatta herhangi bir konuda."

"Benden daha iyi at biniyorsun," dedi Cay. Alt dudağı titriyordu. Alex'in karısını görünce ona yeniden âşık olmasından ve onu bir daha hiç görememekten öyle korkuyordu ki...

"Ben ne?"

Cay cevap vermedi.

"Lütfen tekrar eder misin hatun? Şu dünyada senden daha iyi yapabildiğim bir şey olduğunu söylemeni duymak istiyorum."

Cay yeniden boynuna sarıldı. "Senden nefret ediyorum ve bensiz hiçbir yere gidemezsin. Bütün gün otelde kalacağım. Odadan çıkmayacağım."

Alex Cay'ın kulağını öptü ama Cay dudaklarını uzattığında boynuna dolanan kollarını uzaklaştırdı. "Gitmem gerek. Nate beni bekliyor."

Cay yatakta bağdaş kurup oturdu. "Şimdi karını görmeye gidiyorsun, değil mi?"

"Evet. Ama istediğimden değil. Bana kalsaydı onu bir daha hiç görmezdim. Ama buna mecburum."

"Onu gördükten sonra beraber Charleston'a gideceksiniz. Ve baş başa kalacaksınız."

"Hayır. Nate'in de bizimle olacağını söyledim."

"Nate'in neden seninle geldiğini anlamıyorum. Başka insanlar için kılını kıpırdatmaz. Hele ki yabancılar için. O..."

“Merlin benim.”

Cay hayretler içinde gözlerini kıpırtırarak Alex’e baktı. “Nate’in Merlin’i sen misin?”

“Evet, benim. Sen söyleyene kadar ailenin hakkımda neler bildiğinden haberim yoktu. Annen hariç tabii. Annemin ölümünden hemen sonra, henüz çocukken Nate’le aramızdaki iletişimi kuran oydu. Babam yıkılmıştı ve sessizliğe gömülmüştü. Konuşacak birine ihtiyacım vardı. İlk yıl Nate’e her gün yazdım ve o da her gün cevap verdi. Mektupları büyük paketler halinde elime geçiyordu. Beni onlar kurtardı. Ona ve annene çok şey borçluyum.”

“Merlin.” Cay kendisine ihanet edilmiş gibi mi hissetmesi yoksa Alex’in ailesiyle böylesine sıkı bir bağa sahip olmasından mutlu mu olması gerektiğini bilemiyordu.

“Kuzenin hayvanları ‘büyülediğimi’ söylemesi üzerine Nate bana Merlin demeye başladı.”

“Neden biz İskoçya’dayken ziyaretimize gelmedin?”

“İstedim ama babam ailenizin zenginliğinden huzursuz olduğunu söyledi. Reisler ve şatolarda yaşayan eski reisler bizim alışık olduğumuz şeyler değil.”

“Nate bize senden hiç bahsetmedi,” dedi Cay, hâlâ merakla ona bakarak.

“Bana da *senden* hiç bahsetmemiş anlaşılan. Aklıma gelen ilk soru, bana senin ressam olduğundan neden hiç bahsetmediği.”

“Önemli bir şey gibi görmemiştir,” dedi Cay.

“O da aynen böyle söyledi. Seneler önce ailesiyle paylaşmak zorunda kalmayacağı, kendine özel bir şey istediğini söylemişti ve o ben oldum. Arkadaşlığımızı Tally mi keşfetti?”

“Tabii ki. Tally’dan hiçbir şey saklayamazsın. Büyük ihtimalle Nate’in eşyalarını karıştırmıştır. Aynı odada kalıyorlardı.” Alex’in elini tuttu ve yalvarırcasına gözlerinin içine baktı. “Lütfen seninle gelmeme izin ver. Sonuçta Nate’in kız kardeşiym, yanınızda gelmemin nedeni bu olabilir.”

Alex gülümsedi ama Cay kararından dönmeyeceğini anladı. “Şimdi gitmem gerek, hatun. Nate beni bekliyor ve beraber Lilith’in yanına gideceğiz. Bu gece dönüp sana olanları anlatacağım.”

“Nasıl bir parfüm kullanıyor?”

“Bilmiyorum.”

“Üzerine kadın parfümü sinmiş bir şekilde gelersen seni...”

“Biliyorum, pişman edersin. Ama hatun, şimdiden pişmanlık duyduğumun farkında değil misin? Şimdi gel ve bana bir öpücük ver, sonra gitmem gerekiyor. Nate...”

“Bekliyor. Evet, biliyorum. Onu merak etmene gerek yok. Kendi başının çaresine bakar. Beklerken, kimsenin adını telaffuz bile edemeyeceği tuhaf bir konu hakkında üç kitap okumuştur. Nate’e yardım etmek istiyorsan onu sevebileceği bir kadınla tanışır.”

“Bilimle ilgilenen birisiyle mi?” diye sordu gülümseyerek.

“Hayır, bir timsah güreşçisiyle. Tutkunun ne demek olduğunu öğrenmesi gereken biri varsa, o kişi ağabeyim.”

“Sana öğrettiğim gibi mi?” Alex’in bakışları yumuşadı.

“Hah! Ben yaratıcıyım. Sana bildiğin çoğu şeyi ben öğrettim.”

Alex ona sıkıca sarılırken, “Evet, öğrettin sevgilim,” dedi. “Seni özleyeceğim. Senden ne kadar süreyle ayrı kalırsam kalayım, on dakikalığına bile gitmiş olsam seni geçen her saniye özleyeceğim.” Nazıkçe Cay’i öptü ve Cay fazlasını yapmaya çalıştığında geri çekilip kollarını boynundan indirdi. “Gitmeliyim.” Onu alnından öptü. “Olabilirdiğin erken döneceğim.” Burnunu öptü. “Bu gece bir kadının neden ölmüş numarası yaptığına dair hikâyesini öğreneceğim.” Çenesini öptü. “Ve sana sıkıca sarılıp hepsini anlatacağım.”

“Söz mü?”

“Onurum üzerine yemin ederim.” Kapıya doğru gitti. “Ve hepsi bittiğinde sana karşı hissettiğim her şeyi detaylarıyla anlatacağım.”

“Yemin ediyor musun?”

“Yemin ederim.” Gülümseyerek kapıyı açtı ve koridora adım attı. “Ağabeylerinden birinin burada durup kapını gözetlememesine şaşırdım.” Cay’e bakıp gözlerindeki özlemi görünce bir anlığına fik-

rini değiştirecek gibi oldu. Ama bir saniye sonra koridorda ilerleyip kapıyı kapadı.

Cay yastığa kapalıp ağlamaya başladı. Ama beş dakika sonra oturdu. Onu takip edecekti. Evli olduğu kadına hâlâ âşık olmadığını kendi gözleriyle görecekti. Olmadığını görürse Virjinya'ya dönüp son- suza kadar onu bekleyebilirdi. Banyo için sıcak su istemeyi düşündü ama buna vakti yoktu. İnsanların onun olduğunu düşündüğü kirli bir erkek çocuğu gibi gidecekti.

Sessizce odadan çıkıp koridordan geçti.

25

“Burada ne halt ediyorsun?” diye sordu Tally. Cay’i otelin penceresinden içeriye çekmişti. “Ve üçüncü kata çıkmayı nasıl becerdin?”

“Lanet okumayı kesmezsen babama kucağındaki şişman kadından bahsedeceğim. Bütün ailenin seni bakir sandığından haberin var mıydı?” Odanın içinde durup zarif dekorasyona baktı. “Burası çok pahalıdır. Parasını kim veriyor?”

“Bekaret hakkında ne bilirsin ki sen?” diye sordu Tally. “Ve harcayacağın kısmını düşünmek haricinde ne zamandan beri para hesabı yapar oldun?”

“Hayat boyunca bir şeyler öğreniriz.” Pantolonundaki tozu sildi. Odaya girerken insanların onu görmemesi için demir tırabzanlı bir balkonda yan yan yürümesi gerekmişti.

“Vaiz gibi konuşuyorsun. Ne zaman temiz bir şeyler giymeyi düşünüyorsun?”

“Canım istediğinde Sayın İffet Abidesi.” Tally’yi baştan aşağı süzdü ve üzerinde en iyi kıyafetlerinin olduğunu fark etti. Kendi işlediği ceketı giymesine sevindi. “İkizler ceketini çok sevmiş.”

“Ellerini sürekli ceplerime soktular. Neden diğer kızlar da onlar gibi değil?”

“Çünkü geri kalan bizler beynimizi kullanabiliyoruz. Evet, neredeler?” Mermer masanın üstünde bir kâse meyve, bir sepet ekmek ve bir demlik ılık çay vardı. “Açlıktan ölüyorum.”

“Dün gece yediklerinden sonra bir hafta yemek yemek istemezsin diye düşünmüştüm.” Tally Cay’ın karşısına oturup uzun bacaklarını uzattı. “Bizi nasıl buldun?”

Cay tek omzunu silkti. “Zor olmadı. Alex’le Charleston’a gitmek istiyorum.”

“Her gün, her saniye onunla olmak istiyorsun gibime geliyor.”

Cay cevap vermemek için ağzının dolu olduğunu işaret etti.

“Bu odada kalmama izin vermeyeceklerini biliyorsun, değil mi? Adam seni gönderecektir.”

“Burada olduğumu bilmezse gönderemez.” Şık oturma odasına baktı. İleride, duvarla arasında otuz santim bırakılarak yerleştirilmiş uzun bir dolap vardı. Aralarında saklanılabilecek kadar mesafe vardı. Tally’ye baktı.

“Hayır, yapamazsın. Oraya saklanırsan ve orada olduğun anlaşılırsa Adam *beni* suçlar.”

Cay bir ekmeği ikiye bölüp arasına tereyağı sürdü. “Şantaj yapmak için kullanabileceğim şeyleri hatırlatmama gerek var mı?”

“Benim de sana karşı kullanabileceğim şeyler olduğunu düşünüyorum,” dedi Tally kurnazca.

“Harika. Umarım babama Alex McDowell’la haftalardır ilişki yaşadığımı söylersin de bizi evlendirmek zorunda kalır.”

Tally’nin gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ne zamandan beri böyle cesursun?”

“Gerçek hayatın nasıl bir şey olduğunu öğrendiğimden beri. Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?”

“Tabii ki edeceğim. Hep etmedim mi zaten? Ama hoşlanmadığın bir şeyle karşılaşırsan üzüleceğini unutma.”

Cay ekmeğin son parçasını da yedi. “Nasıl biri?”

“Kim?”

Cay gözlerini kısarak baktı.

“Hoş ama söylenildiği kadar güzel değil.”

“Bunu öylesine mi söylüyorsun?”

“Evet,” dedi Tally. Küçük kız kardeşi yalan söylediğini her zaman anlardı. “Bizim Charleston’da duyduğumuz gibi şeyler giymiyor ama salaş kıyafetleriyle bile göz alıcı bir güzelliği var. Kedi gibi gözleri, kiraz dudakları var ve vücudu...”

“Anladım. Alex’e ne yaptığını biliyorsun, değil mi?”

“Evet. Ama onu durduramaz mıydı yani?”

Cay bütün tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. “Ne demek istiyorsun? Âşık olduğu kadının aslında aşağılık yalancının teki olduğunu anlamalı mıydı? Aklındaki şeytani planı uygulamak için onu kullandığını hissetmeli miydi? İstedikini elde ettiği sürece Alex’in idamla cezalandırılacağını önemsemeyeceğini görmeli miydi?” Cay konuşmasını bitirdiğinde kendini ayağa kalkmış ve Tally’ye tepeden bakarken buldu.

Tally merakla ona bakıyordu. “Âşk insana bunları yaptırıyorsa umarım hiçbir zaman âşık olmam.”

Cay yeniden oturdu. “Hiçbir kadın sana âşık olacak kadar deli olamaz.”

“Sevgili kardeşim, işte bu konuda yanılıyorsun. New Orleans’taki kadınların yarısı bana âşık oldu. Diğer yarısı da Adam’a.”

“Çünkü Ethan burada değil.” Kapının dışından gelen sesleri duydu. “Geldiler.”

Tally onu kolundan tuttuğu gibi kaldırdı. “Kafam biraz olsun çalışsaydı seni camdan dışarı atardım.” Onu adeta sürükleyerek dolabın yanına getirdi ve Cay ona çelme takmaya çalıştığında üzerinden geçti.

“Bırak beni! Yürüeyebilirim.”

“Yürümen sorun değil,” deyip Cay’i dolabın yanındaki boşluğa soktu. “Sana ata binmeyi hiç öğretmeseydik, şu an bu karmaşanın içinde olmazdın. Burada dur ve sakın ses çıkarma.”

Cay söylediğine karşı çıkmayı düşündü ama sonra vazgeçti. Tally ağabeyleri ve Alex’e, Cay’in orada olduğunu söyleyip onu eve yollatabilirdi. Alex’in nereye gittiğini öğrenmek için New Orleans sokaklarında onu takip etmek zorunda kalmıştı. Otelin lobisindeki büyük palmye ağacının arkasına saklanması gerekmişti. Alex merdivenden

yukarı çıktıktan sonra lobideki görevliye adamın nişanlısına vermesi gereken bir paket olduğunu söylemişti. Paketin içindekinin bir yüzük olduğunu ima etmişti.

Adam Cay'ın kirli kıyafetlerinden tiksiniş gibi görünüyordu ama böylece ona çok dikkatli de bakmamıştı. Cay, Nathaniel Harcourt'un otelde iki oda tuttuğunu ve odalardan birinin en üst kattaki balayı odası olduğunu öğrenmişti. Sürpriz yapmak için odanın anahtarını istemiş fakat adam bakışlarıyla bunun mümkün olmadığını anlatmıştı. İyi giyimli, hoş bir hanımefendi görünümünde olsaydı istediğini alabileceğinin farkındaydı. Her iki cinsiyetin de kendine göre avantajları ve dezavantajları vardı anlaşılan.

Sonunda Cay odaya çıkmak için otelin bahçe tarafındaki balkonlara tırmanmak zorunda kalmıştı. İki kez düşecek gibi olmuş ve kendini güvenli bir yere çekebilmek için kas gücünü kullanmıştı. En üstteki balkona ulaşınca, "Teşekkürler Florida," diye fısıldamıştı. Taşımak zorunda kaldığı bütün kutular, tekneyi kıyıdan uzaklaştırmak için kullanmak zorunda kaldığı çubuk onu kuvvetlendirmişti ve Alex'le geçirdiği enerjik gecelerden bahsetmeye gerek bile yoktu.

Tally onu gizlemek için dolabın dört kapağını da açtı ve ayaklarını saklamak için önüne dekoratif ahşap bir kutu koydu. Açık kapakların arkasında olduğu ancak dikkatle bakılırsa anlaşılabilirdi ama Cay kapakların arasındaki boşluktan dışarıyı görebilecek boydaydı.

Saklandıktan sonra orada ne yaptığını düşündü. Hakkında çok şey duyduğu kadını görmek için bekliyordu. Alex'in hayatının aşkını. Bir bakışta âşık olduğunu anladığı kadını.

Kapı açıldığında Tally sadece yarım metre kadar uzaklaşabilmişti. Gelen Nate'ti.

Nate olan bitenle ilgili hiçbir şey hissetmiyormuş gibi, "İçeriye buyur," dedi sakın ses tonuyla. Ama Cay onu tanıyordu ve derinlerde yatan nefretini duymuştu. Nate haksızlıktan hoşlanmazdı. Üniversite-deyken kölelik karşıtı birçok makale yazmış, Başkan Adams'a dilekçe yazıp ondan kendisine Birleşik Eyaletler'in yargı sistemini baştan düzenleyebilmesi için izin vermesini istemişti.

Cay şimdi ağabeyinin, Alex'in tutkuyla evlendiği kadından nefret ettiğini anlayabiliyordu.

Kadının yumuşak ayak seslerini duyunca nefesini tuttu, sonra kadını arkadan gördü. Uzun boyluydu, güir, siyah saçları başının üstünde özenle toplanmıştı. Arkadan görebildiği kadarıyla özel dikim mavi ipek elbise üzerine tam oturmuştu. Kısa ceketi son modaydı. Kadın arkasını döndüğü zaman Cay'in kalbi duracak gibi oldu.

Lilith Grey gerçekten güzeldi. Çıkkı elmacıkkemikleri, badem gibi gözleri ve mükemmel kırmızı dudakları vardı... ama Cay dudaklarında yapay bir renk olduğunu düşündü.

Cay mantıklı olup onu erkeklerin bakış açısından görmeye çalıştı. Tally sanki yeryüzüne düşmüş bir yıldız görmüşçesine aptal bir ifadeyle ona bakıyordu. En azından Nate onun güzelliği karşısında büyülenmemiş, diye düşündü. Kadından daha önemli bir şey görmüş gibi açık kapıdan dışarı bakıyordu.

Bir saniye sonra Nate odaya bakınmaya başladı ve masanın üstündeki, bir zamanlar meyve dolu kâseyi ve boş ekmek sepetini gördü. Gözleri daha da açıldı. Cay Nate'in de orada olacağını hatırlamadığı için kendine vurmak istedi. O her şeyi görürdü.

Nate hemen başını masadan kaldırıp odanın geri kalanını incelemeye başladı ve Cay'in dolabın kapakları arasından belli olan gözlerini gördü. Hatta ona doğru bir adım attı ama Alex odaya girince Nate de arkadaşına döndü.

Cay, Alex'in, uğruna neredeyse asılacağı kadından ne beklenmesi gerektiğini düşünmemişti ama asıl temanın pişmanlık olacağını tahmin edebiliyordu. Özür dileyip affedilmek isteyecekti, değil mi?

Ama Lilith öylece durup Cay'in tahminlerine göre Alex'in yaklaştığını düşündüğü yere doğru baktı ve güzel yüzünde bir gülümseme belirdi. Daha da güzelleşti. Kadın çok sevdiği birine bakıyor gibiydi ve Cay gördüklerine inanamadı.

Alex, Cay'e arkası dönük olduğu için yüzü gözükmüyordu, bir metre yakınına yaklaştığında kadın iki adım atıp Alex'i kucakladı.

“Seni nasıl özlediğimi anlatamam, sevgilim,” dedi Lilith kısık ve boğuk bir sesle. “Ve kocam olmaya devam edeceğin için ne kadar mesudum, bilemezsin.”

Cay Alex’in ellerini kadının beline doladığına ve kadın onu öptüğünde karşılık verdiğine şahit oldu.

Cay bayıldı. Kan beyninden çekilmiş, vücudu hafıflemiş ve bilincini kaybetmişti. Tally ve Nate gizlice onu gözetlediği için yere düşmeden onu yakaladılar.

Alex de ona doğru koştuğunda Tally kollarını açtı ve onu engelledi. “Karının yanına dön. Kız kardeşimin yanına bir daha yaklaşırsan seni öldürürüm.”

26

Adam, otel odasının kapısı çalındığında kimin geldiğini anladı. O sabah Tally Cay'in bayıldığını ve kafasını yere çarpmaktan kıl payı kurtulduğunu anlatmıştı. O kadar sinirlenmişti ki Alex'i düelloya davet etmek istemişti. En sonunda ona dava açmakta karar kılmişti.

"Sence yasalarla başı yeterince derde girmedir mi?" diye sordu Nate her zamanki gibi sakince.

Adam Nate'e dönüp neler olduğunu anlatmasını istedi.

"Kız kardeşimiz Alex'i karısıyla birlikteyken görmek istedi. Gördü ama gördüklerini kaldıramadı."

Tally Nate'e baktı. "Bu konuda neden endişelenmediğini anlatır mısın? Adam'a bitkilerin bile dişlerinin olduğu el değmemiş bölgelere sürüklenmesi dahil, kız kardeşimize yapılanları neden umursamadığını söyler misin?"

"Bay Connor bu konuda hikâyeler anlatsa da bitkilerin insan yediğine dair bir kanıt görmedim henüz."

"Kanıt mı? Bu sabah olanlar için kanıtı ihtiyacın yok. *Sen McDowell'm yanlış yapmadığını düşünüyorsun diye...*"

"Tally!" dedi Adam. "Kız kardeşimiz yaralanmadı, değil mi?"

"Bir adamın yüreğini dağlayacak kadar ağlamayı ve yemek yemeyip kimseyle konuşmamayı 'yaralanmamış' olarak görüyorsan, evet, yaralanmadı."

“İlginç bir bakış açısı,” dedi Nate sakince, “çünkü genelde onu ağlatan sen oluyorsun.”

“Seni şimdi...” Tally yumruklarını sıkarak Nate’e doğru bir hamle yaptı. Profesyonellerden boks dersleri alan Nate de savunma pozisyonu aldı.

Adam uzun kollarını uzattı ve Tally’yi durdurdu. “Otur! Olanları öğrenmek istiyorum ve sen sağlıklı düşünemeyecek konumda olduğun için Nate’in anlatmasını istiyorum. Öncelikle, öfkeli kardeşimiz neden kız kardeşimiz için endişelenmediğini düşünüyor?”

Tally bir sandalyeye otururken, “Söyle ona!” dedi.

“Alexander McDowell aslında Merlin.”

Adam konuşmadan önce birkaç saniye Nate’e baktı. “Şimdi anlıyorum. O yüzden gerçeği ortaya çıkarmak için bu kadar uğraştın.”

“Evet, bu yüzden,” dedi Nate. “Hem kardeşim hem de arkadaşım bu işin içinde ve ben de elimden gelenin en iyisini yapmalıydım.”

“Cay bayıldıktan sonra ne oldu peki?” diye sordu Adam.

Tally cevap verdi: “Onu Nate’in odasına taşıdım.”

Adam başını salladı. Önceki gece Cay’le birlikte bir otelde kalmışlardı ama Nate, Tally ve Alex başka bir otele geçmişti. Alex’in karısıyla buluşacağı yer olarak Nate’in kaldığı oteli ayarlamışlardı. “Alex Cay’i bu kadar üzecek ne yaptı?”

“Kadını öptü,” dedi Tally öfkeyle.

“Eğer ‘kadın’ diye bahsettiğin kişi karısıysa buna hakkı var demektir, değil mi?” dedi Nate.

“Cay’in önünde mi?” diye bağırdı Tally.

“Yapılması gerekeni yapsaydın, Cay dolap kapaklarının arkasına saklanıp her şeyi izlemezdi, değil mi?”

“Ne zamandan beri ona bakıcılık yapıyorum?”

“Kesin artık!” dedi Adam. “Alex ve kadın arasında neler olduğunu öğrenmek istiyorum.”

Tally ve Nate önce birbirlerine baktılar, sonra Nate’e döndüler.

“Bilmiyoruz,” dedi Nate. “Biz Cay’le ilgilendik. Onu odama götürdük, ayılttık ve o...” Nate duygusallıktan hoşlanmazdı, özellikle de kız kardeşinin böyle acı çektiğine şahit olmak hiç hoşuna gitmemişti.

Tally devam etti. “McDowell’ın karısıyla buluştuğu odaya döndüğümde gitmişlerdi. Sanırım şu anda balayındalar.”

“Şehirdelerse onları bulabilirim,” dedi Nate.

“Hayır,” dedi Adam. “Aralarında olan şey bizi ilgilendirmez. Tally senden Cay’i eve götürmeni istiyorum. Annem onu teselli eder. Onunla nasıl başa çıkılacağını bilir.”

“Babamız çok kızacak,” dedi Nate.

“Kızacak, değil mi?” dedi Tally sırtıarak. “McDowell’ın canlı canlı derisini yüzecek ve postunu ahır kapısına asacak.”

“Tally,” dedi Nate, “kana susamış laflara gerek olmadığını düşünüyorum.”

“Kız kardeşimle ilgilenmeni istiyorum,” dedi Adam en küçük kardeşine.

“Seve seve!” dedi Tally ayağa kalkarak. “Onu McDowell’dan öğrendiğince uzaklaştırmak istiyorum.”

Nate hâlâ oturuyor ve Adam’a bakıyordu. “Biz ne yapacağız?”

“Ben burada, Alex’in dönmesini bekleyeceğim.”

Nate gülümsemeden edemedi. “Dönecek.”

“Evet,” dedi Adam, “döneceğinden eminim. Benim korkum, biz konuştuktan sonra Cay’e gitmesi ve onun da her şeyi affetmesi. Bu bir savaşın başlangıcı olur. Şimdi hazır ona öfkeliyken buradan götürülmesini istiyorum.”

“O pislikle konuşacak mısın?” diye sordu Tally.

“Söyleyeceği her kelimeyi dinleyeceğim. Artık birisinin onu dinlemesinin vaktinin geldiğini düşünüyorum. Şimdi git ve hâlâ üzgünken Cay’i al. Akli başına geldiğinde Edilean’da ve babamın çatısının altında olmasını istiyorum.”

“Bu planı sevdim,” dedi Tally kapıya doğru giderken ama durdu ve dönüp Nate’e baktı. “Senin planın ne?”

“Merlin... Alex, Adam’la konuştuktan sonra bana ihtiyacı olduğu her konuda ona yardım edeceğim.”

“Ailen yerine o pisliğin yanında mı olacaksın?”

“Hayır,” dedi Nate sakince. “Ben...”

“Tally,” dedi Adam, “lütfen Cay’ın yanına gidip onu sakinleştirir misin? Ve Nate...”

Ama Nate çoktan ayağa kalkmış ve Tally’yle gitmeye hazırlanmıştı. “Seni onunla yalnız bırakacağım. Umarım sen...”

“Adil olacak ve onu dinleyeceğim,” dedi Adam. “Haksız yere dava edilmiş ve cinayetten hüküm giymiş. Bunun onda nasıl bir etkisi olduğunu hayal bile edemiyorum.”

Nate hızla başını salladıktan sonra Adam’ın otel odasından çıktı.

* * *

Saat geç olmuştu ve Adam’ın odasının kapısı çalmıyordu. Adam gelenin Alex olduğundan emindi.

“Gitti mi?” diye sordu Alex kapıdan içeri girerken.

“Evet. Bu sabah Tally’yle Edilean’a doğru yola çıktılar. Nate ise yapılacaklar konusunda sana yardımcı olmak için bekliyor. Cay de kalmak istedi ama şu anda en doğrusu ailemizin yanında olması.” Adam mantıklı bir şekilde düşünmek ve öyle hareket etmek için elinden geleni yapıyordu ama kendini tutamadı. “Cay’ın önünde o kadını öperek ne halt ettiğini sanıyordun?”

Alex kendini sandalyeye bıraktı. Bir günde yirmi yıl yaşlanmış gibi görünüyordu. “Öncelikle, Cay’ın odada saklandığını bilmiyordum. Ona dedim ki...” Elleriyle gözlerini ovuşturdu. “Sırf ona gelemeyeceğini söylediyim için bile orada olduğunu anlamam gerekirdi.”

Adam’ın öfkesi biraz dindi; kız kardeşi hep böyleydi. “Sana yaptıklarından sonra o kadını neden öptün?”

“Bilmiyorum. Ölmediği için, hâlâ hayatta olduğu için rahatladım belki. Bu da bütün kâbuslarımdan biteceğinin göstergesiydi. Aklımdan binlerce şey geçti.”

“Cay...” Adam karşısındaki adama bağırarak ve onu anlamak konusunda gidip geliyordu. Ama bildiği bir şey varsa bu da Alex’in Cay’i sevdiğiydi. Bunu görebiliyordu. Birbirlerine karşı hissettikleri aşk o kadar kuvvetliydi ki neredeyse dokunulacak kadar somuttu. “Karına âşık mısın?”

Alex başını sallayarak aşağılayıcı bir kahkaha attı. “Onunla tam bir gün bile geçirmemiştım ve bugünden sonra nasıl ona âşık olduğumu sandığıma inanamıyorum. Cay tanımadığım biriyle evlenerek aptallık ettiğimi söylemişti ve haklıydı.”

“Onu gördüm. Baş döndürücü bir güzelliği var.”

“Evet, öyle. Beni istemesi gururumu okşamıştı. Ama aynı zamanda ona her şeyi; atlar, arabalar, güzel kıyafetler alabilmem için çok para kazanmam gerektiğini hissettiriyordu. Ona elimden gelen her imkânı sağlamak istiyordum.”

“Kız kardeşim gibi değil galiba?” Adam’ın ses tonundan merakı anlaşılıyordu.

Alex gülümsedi. “Cay onun tam zıddı. Ona aya kadar gidip orada temizlik yapacağımı söylesem, valizini hazırlamaya başlar.”

“Âşık olursa çok güçlü şeyler hissedeceğini biliyordum hep.”

“Yani diğer üç adama âşık değil miydi?”

Adam gülümseyerek Alex’in karşısındaki sandalyeye oturdu. “Onun üç teklifi düşünmek üzere Charleston’a gitmesi için babamı ikna eden bendim. Başka insanlarla tanışmasını, yeni yerler görmesini istedim. Zaman ve mesafe sayesinde, evlenmeyi düşündüğü üç adamı unutmasını ümit ediyordum.” Adam ayağa kalktı ve iki bardağa MacTarvit viskisi koyup birini Alex’e uzattı. “Sana Papatyalar’dan bahsetti mi?”

“Hiç duymadım.”

“Babamın ve senin babanın arkadaşlarının bazıları Edilean’a yerleşip evlendi. Şans eseri Cay’in doğduğu sene beş kız bebek dünyaya geldi. Ve hepsi beraber büyüyip yakın arkadaş oldular. Sekiz yaşına geldiklerinde gruplarına Zincir adını taktıklarını çünkü arkadaşlıklarının çelik kadar güçlü olduğunu söylediler. Sanırım fikir Jess’ten

çıktı. O da Naps ve Tabitha'nın kızları..." Adam elini salladı. "Onları tanısan ne demek istediğimi anlardın. Neyse, Tally bunu duydu ve çelikten çok papatya zinciri gibi olduklarını söyledi. O beş kız hâlâ birbirlerinin en yakın arkadaşı ve onlara Papatyalar diyoruz."

"Cay'ın tek bahsettiği şey ağabeyleriydi," dedi Alex. "Gece gündüz hep dördünüzden bahsetti. Arkadaşları hakkında birinin on kardeşi olduğu ve anne babasının anlaşılamadığı haricinde hiçbir şey duymadım. Kızın evden kaçmak için hep sizde kaldığını söylemişti." Alex, Jessica isimli bir kızı ve onun çenesinden bahsettiğini de hatırladı ama bu konuda bir şey söylemedi.

"O Jess. Evet, anne babası sürekli kavga ediyor ama Jess'in bizim evde kalma sebebi kız kardeşimin onun önüne kırmızı halı sermesi. Kıyafetler, at binmeler, özel dersler. Jess ne isterse Cay veriyor."

"Tam Cay'lık hareketler." Alex gülümsüyordu.

"Aç mısın? Ben akşam yemeği yemedim. Odaya bir şey söyleyebilirim. Bana anlatacak çok şeyin olduğunu düşünüyorum ve bunu akşam yemeğinde konuşabiliriz."

"İyi olur," dedi Alex. Kalkıp pencereden dışarı baktı. Adam duvara asılı ipi çekince beyaz ceketli hizmetçi kapıda belirdi. Alex, Adam'ın, bildiği her şeyi öğrenmek istediğini ve rahatlaması için ona süre tanıdığını biliyordu. Ve Adam'ın bazı kararlar alması gerektiğinin de farkındaydı. Adam'ın Lilith'le aralarındaki olay bitene kadar Cay'i göremeyeceğini söyleyeceğinden şüpheleniyordu. Cay'i yeniden görebilmesi için evlilik, cinayet ve geri kalan her konu kapanmalıydı. Bunda bir sorun yoktu çünkü Alex de aynı kararı vermişti.

Yemekler gelene kadar pek konuşmadılar, sonra da masaya oturdular. Adam lahana dolu bir tabağı uzatıp Alex'e baktı ve gözleriyle, artık konuşmaya başlamasının zamanı geldiğini söyledi.

Anlatacak o kadar çok şey vardı ki Alex nereden başlayacağını bilemiyordu. "Evli değilim."

"Öyle mi?" diye sordu Adam.

"Benimle kilisenin mihrabında yürüyen kadının İngiltere'de kocası varmış. Anlaşılan, kocasının yeğenini yani mirasçısını öldürmüş

ve tutuklanmamak için beni kullanmış. Ben Charleston'da yaşarken peşine birilerinin düştüğünü öğrenmiş ve herkesin duyabileceği bir ölüm sahnelemeyi planlamış. Adamların İngiltere'deki yetkililere rapor verip öldüğünü söyleyeceğini ve ismini değiştirebileceğini düşünmüş, sonraysa..." Elini havada şöyle bir salladı. "Sonra ne yapmak istediğini bilmiyorum."

Alex ağzına birkaç lokma attı. "Bana yaşayan bir kocası olduğunu söyler söylemez, onu New Orleans'taki bir hâkime götürdüm. Onu oraya götürmenin kolay olduğunu söyleyemem." Alex ağzına bir lokma daha aldı ve yavaşça çiğnedi. "Hâkim ikimizden birinin zaten evli olduğuna yemin ederek şu anki evliliğimizi iptal ettirmeye kalkışırsak ülkede geçerli tek bir evlilik bile kalmayacağını söyledi. Kanıt istiyor-muş! İngiltere'de evliyse oraya gidip belgeleri alması gerekiyormuş. Mühürlü belgeler gerekiyormuş. Altın mühürlü. İnanması için."

"O halde kadınla İngiltere'ye gitmen gerekiyor."

"Kâbusun sona ermesini istiyorsam, evet." Alex derin bir nefes aldı. "Sanırım bu kadının başıma açtığı işler yüzünden acıma duygumu kaybettim... en azından ona karşı." Alex etinden bir lokma aldı ve konuşmak için bir süre bekledi. Öfkesini kontrol altında tutmak konusunda kararlıydı.

"Nate bile bunları öğrenememişti... Merlin."

Alex gülümsedi. "Merlin... Her şey uzun yıllar önceymiş gibi geliyor. Keşke şu andan ayrılıp Cay'ın karşısına özgür bir erkek olarak çıkabileceğim güne gidebilsem. Ama her şeyin yasal olarak halledilmesi uzun süre alacak. Cay'e Charleston'a gitmem gerektiğini çoktan..." Alex yemeğine baktı. "Onu öldürmediğimi kanıtlayan hukuki belgeler benim için yeterli değil. Anlıyor musun?"

"Hem de çok iyi. Senin yerinde olsaydım... Ashında ne yapacağımı hayal bile edemiyorum."

"Ama böyle bir duruma düşmezdin, değil mi?" dedi Alex çabucak. "Senin ailen ve arkadaşların var. Benim için sadece T.C. vardı."

"Bence sana inanan ve sana yardım edenler listesine kız kardeşimi ve Nate'i de ekleyebilirsin. Tally ve benim de biraz katkımız oldu. Bu

arada Nate şimdiden nereye gidersen git seninle geleceğini söyledi. Kardeşim çok sadıktır.”

Alex gülümsedi, rahatlamaya başlamıştı. “Beni affet. Çok zor bir gün geçirdim.”

“İstediyini yap. Bir yere gittiğim yok.”

Alex yemeğinin yarısının durduğu tabağını itti ve ayağa kalktı. “Öncelikle Charleston’a gidip adımı temize çıkarmalıyım. O sokaklardan yürüyüp...” Adam’a baktı. “Adı Lilith Grey değilmiş, Margaret Miller’miş. Küçük bir kızken Megs derlermiş. Onun hakkındaki her şey yalanmış. Onu affedeceğimi düşünerek anlattığı hikâyeyi duymak ister misin?”

“Böylesine akıl almaz bir şeyi neden yaptığını duymayı her şeyden çok isterim. Puro ve konyak isteyeceğim.”

Adam duvardaki ipi çekti ve hizmetçi o kadar çabuk geldi ki Alex adamın dışarıda hazır beklediğinden emindi. Masa çabucak temizlendi ve Adam’la yeniden baş başa kaldılar. Alex konuştu.

“O öpücük! Başıma ne işler açtı! Megs o öpücük yüzünden onu affettiğimi düşündü ve kirpiklerini kırpıştırıp bedenini bana yasladı ki bu eskiden beni arzuyla delirtirdi, şimdiyse sadece midemi bulandırıyor. Gerçekleri öğrenmek saatlerimi aldı ama sonunda bana her şeyi anlattı. Ağzından dökülen her kelimeyi ona anlayışlı yaklaşmam için döktüğü gözyaşlarımnın arasında sarf etti.” Alex kendini sakinleştirdi. “Çocukken çok fakirlermiş ve babası onu dövermiş. Ona karşı anlayışlı olamadığım için özür dilerim ama yaptıklarından sonra ona karşı hiçbir şey hissedemiyorum.”

“Seni tamamen anlıyorum,” dedi Adam. Bir yandan purosunu içiyor, bir yandan da odada dolaşan Alex’i izliyordu. “Senin davan sürerken neden gizlendiğini anlattı mı?”

“Cinayetle suçlandığımı bilmediğine yemin ediyor. Öğrenseymiş hemen Charleston’a geri dönermiş. Ona inanmıyorum.” Duraksadı. “Peşine düşenler olduğunu öğrendikten sonra öldüğünü düşündürmek için şeytani bir plan yapmış. Doktorun ona nasıl baktığını görmüş ve ağlayarak üzüntülü, çaresiz bir hikâye uydurmuş. Ne olduğunu bilmi-

yorum ama çok iyi bir hikâye olmalı ki doktor istediklerini yapmaya razı olmuş. Doktor ölmeseymiş her şey yolunda gidecekmiş ama...” Alex bir nefes aldı. “Neyse, ben tutuklanıp mahkemeye çıkarılınca doktor onun ‘bedenini’ ofisine götürmüş, boğazındaki kanı yıkamış ve içinde eşyalarıyla hazır bekleyen arabaya yerleştirmiş.”

“Peki *senin* için yaptığı plan neymiş?”

Alex konuşmadan önce birkaç kez nefes almak zorunda kaldı. “Bunu Nate de anlamıştı. Doktor, onun intihar ettiğini söyleyecek ve beni hapishaneden kurtaracakmış.”

“Kasabalılar onun ömrü boyunca *seninle* yaşamaktansa kendini öldürdüğünü söylerdi.” Adam’ın sesinden midesinin ne kadar bulandığı anlaşılıyordu.

“Evet, söylerlerdi. Asılmayı tercih edebilirdim. Şimdi bile insanlar karımı öldürmediğimi görmelerine rağmen Cay’in ismini bu işe buluşturırlar mı diye merak ediyorum. Charleston’a benimle gelirse –ki gelmek istiyor– bütün bunlarla bir bağı olduğunu söylerler.”

“Ateş olmayan yerden duman çıkmaz.”

“Kesinlikle. Eski atasözleri,” dedi Alex sırtarak. “Ama ben bütün dedikoduların hak ettiği yerde birleşmesini istiyorum: Megs’in üzerinde.”

“Doktorun muayenehanesinden çıktıktan sonra ne yapmış?”

“Georgia’da küçük bir kasabaya gidip orada kaldığını söylüyor. Kimse onu fark etmesin diye olabildiğince sıradan görünmek için elinden geleni yaptığını bile söyledi.”

“Peki, işe yaramış mı?” diye sordu Adam purosundan derin bir nefes çekerek.

“Her zamanki gibi erkeklerle sorun çıkmış. Kendini küçük bir kasabada yaşayan genç ve güzel bir dul olarak tanıtmış ve doğal olarak sorun yaşamış.”

“Hayatını idame edecek parayı nereden bulmuş?”

“Onu söylemedi, ben de sormadım ama sanırım ihtiyar Underwood’dan çaldı. Onu tanıyor musun?”

“Nate’in davayla ilgili anlatmadığı bir şey olduğunu sanmıyorum, bu yüzden evet, zengin yaşlı kadından haberimiz var. Ama karının onun yeğeni olduğu konusunda yasalar önünde yemin edebildiğine göre ona hırsızlık davası açamaz.”

“Evet. Lilith... Megs her kötü durumu lehine çevirmeyi bilir.”

“Onu New Orleans’a yönlendiren şey de ‘erkek sorunları’ oldu herhalde.”

“Evet, öyle olmuş. Şehirde kaybolmanın kasabada kaybolmaktan kolay olduğunu söyledi. Bana kalırsa kandırabileceği yeni bir koca arıyordu. Ama gerçeği kim bilebilir ki? Belki sıkıldı ve eğlenmek istedi. George Campbell onu görmüş olmasaydı...”

Adam araya girdi. “Biz Charleston’dayken Nate birini sorguya çekti ve sorguya çektiği kişi New Orleans’tan bahsedince tahmin yürütüp karının oraya gittiğini söyledi. Planımıza göre ben New Orleans’a gidecektim, Tally de bataklıkta sizin peşinize düşecekti. Tally gitmeyi çok istiyordu zaten.”

“Samrım gezgin olmak istiyor.”

“Senin hoşuna gitmiş miydi?” diye sordu Adam.

“Ben yol arkadaşşımdan çok memnundum,” dedi Alex ve Cay’le geçirdiği zamanları hatırlayıp gülümsedi.

“O kısmı atlamak istiyorum, sence de uygunsa. Sonuçta bahsettiğimiz kişi benim küçük kız kardeşim. O kadının, Megs’in bu işin içine neden *seni* çektiğini öğrenebildin mi?”

“İlk sorduğum şeylerden biri buydu. Charleston’da ona şehvet dolu gözlerle bakan birçok erkek olduğunu söyledi, hatta tam olarak şu kelimeleri kullandı: ‘Şehvete boğulmuş.’ Ama ailem orada olmadığı ve tanıdığım birkaç kişiyi de uzun süredir tanımadığım için ben farklıymışım. İntihar numarasından sonra benim kasabayı terk edeceğimi ve bir daha hiçbirinin karşısına çıkmayacağımı düşünmüyormuş.”

“Sanırım sadece kendini değil, seni de düşünüyormuş.”

“Kendince.”

“Hainliğini nasıl bir hikâyeyle aklamaya çalıştı peki?”

Alex oturdu. “Doğru mu değil mi, bilmiyorum ama bana söylediklerini aynen tekrarlayacağım. Babasının onu pazarlamak istediğini söyledi. Güzelliği sayesinde tonla para kazanabileceklerini söylemiş ama Megs’in kendi hayatı için başka planları varmış. On altı yaşındayken kaçma fırsatı yakalamış ve bunu değerlendirmiş. Büyüdüğü yerden otuz kilometre kadar uzakta ters dönmüş bir araba görmüş. Hem sürücünün hem de yolcu genç kadının cesetleri yol kenarında yatıyormuş. Megs’in hızlı düşünme yeteneğini es geçemem. Fakat hareketlerinin insanlara olan etkileri konusunda pek vicdanı olduğunu söyleyemem. Neyse, ölü kızın üstündeki kıyafetleri giymiş ve cesetleri nehre sürüklemiş. Haftalar sonra cesetler su yüzüne çıkınca babası cesedin kızı olduğunu sanmış.”

“Öldüğünü düşündürerek babasından kurtulmuş,” dedi Adam. “O zamanlar işe yaradığı için de yıllar sonra aynı oyunu oynamaya karar vermiş olmalı. Pahalı kıyafetleri giydikten sonra ne yapmış?”

“En yakındaki zengin eve gidip kendini hafızasını kaybetmiş genç bir hanım olarak tanıtmış.” Alex yüzünü buruşturdu. “Onu tanıdığım zamanlarda aksamı anlamadığını söylüyordu ama artık anlıyorum ki rol yapma konusunda çok başarılıymış. Benimle önce gerçek aksanı olan, anlaşılmaz Londra aksanıyla konuşuyordu, sonra İngiliz aristokratlarının kullandığı aksana geçti. İskoç aksanımı bile taklit etti. Oyuncu olabilirmiş.”

“Cesaretliymiş.”

“Ben buna cesaret demem.” Alex purosunu yaktı. “Uzun lafın kısası, birkaç sene sonra evin sahibi zengin dul adamla evlenmiş. Adam kırk beş yaşındaymış, kendisi de on dokuz.”

“Birbirlerine âşık mı olmuşlar?”

“Megs öyle olduğunu söylüyor ama kim bilir? Eskiden beni kendisinden çok sevdiğini söylüyordu.”

“Belki yalan söylemiyordu,” dedi Adam ve Alex kahkahayı bastı.

“Konu o olunca asla emin olamıyorum. Tüm hayatı yalanlardan ibaretmiş.”

“Belki gerekli yalanlardan.”

“Bunları, ona anlayışla yaklaşmam için söylüyorsan, senden benim yaşadıklarımı göz önünde bulundurarak Megs’in mutsuz hayatını önemseyip önemsemeyeceğini düşünmeni istiyorum.”

“Ama kız kardeşimle tanışmana da o sebep oldu, değil mi?” diye ekledi Adam.

Alex gülümsedi. “Her şerden bir hayır doğarmış.”

“Cinayet yüzünden mi Amerika’ya gelmiş?”

“Evet. Kocasının mirasçısı olan yeğeni, zengin amcasının genç ve doğurgan bir kadınla evlenmesini pek hoş karşılamamış. Megs’i araştırıp kim olduğunu bulmaları için adam tutmuş.”

“Ah, demek şantaj.”

“Önce öyle başlamış ama söylediğine göre daha da beter olmuş. Ona şantaj yapmakla, taciz etmekle ve bu tarz şeylerle tehdit edince Megs şamdanı aldığı gibi yeğenin başına geçirmiş ve onu öldürmüş.”

Adam öylece oturup bir süre Alex’e baktı. “Evliliğinizin geçerli olmadığını gösteren bir belge alabilmesi için önce cinayetle yargılanması gerekecek.”

“Evet, aynen öyle,” dedi Alex sessizce. “Bundan kurtulabileceğini umduğumu söyledim ve elimden geldiğince yardımcı olacağımı belirttim ama onun için hayatımı feda edemem.”

“Bütün bunlarla yüzleşmek için İngiltere’ye gitmek istiyor mu peki?”

“Kesinlikle hayır. Beni de bir şamdanla tehdit etti.” Adam’a baktı. “Ona güvenmiyorum. Şu anda Nate’in tuttuğu adamlar onunla odada bekliyor. Ona bir şans daha tanırsak kaçacağından eminim. Onun bana yaptığını kim yapsa güvenmem. Ben de onunla birlikte önce Charleston’a, sonra da İngiltere’ye gideceğim. Amerikan hâkimlerinin istediği belgeler her ne ise getireceğim. Cinayetle yargılanması gerekecekse yargılsın. Başka bir insana duyduğum saygı yüzünden onun yanında olacağıma söz verdim ama hepsi bu. Belki değişirim ama şu anda asılırsa da hak ettiğini düşüneceğim.”

Alex yüzünü ovdu. “Tanımadığım bir kadını nasıl sevebildim? Cay gibi, kadınların iyi ve kötü noktaları hakkında liste yapmalıydım.”

“Bence kız kardeşim artık bu konuda sana katılmayacaktır. Ona şimdi sorsan tutkunun seni sürüklemesine izin vermen gerektiğini söyleyecektir.” Ters ters Alex’e bakıyordu.

“Hangi kadın cinayetten hüküm giymiş bir erkeğe evindeki bir misafire göstereceği iyi niyet ve anlayışla yaklaşır ki?”

“Kız kardeşim,” dedi Adam. “Doğduğu günden beri bize sevgiden başka bir şey göstermedi. Tally ona bazen çok kötü şeyler yaptı ama Cay ona karşı gelmeyi her zaman başarabildi.”

“Ve Tally’yi yakaladığında sen ona ne yaptın?”

Adam hafifçe sırttı. “Bunu söylemek istemem ama sekiz yaşma geldiğinde kız kardeşine işkence etmemesi gerektiğini öğrenmişti.” Adam’ın bakışları ciddileşti. “Kız kardeşimle ilgili planların nedir?”

Alex bir an konuşamadı. Odanın en ucuna doğru yürüdü. “Her şeyi toplamak için en az bir yıl gerektiğini düşünüyorum.”

“Bu sürede kız kardeşimi görmeyeceğini mi düşünmeliyim yani?”

Alex derin bir nefes aldı ve boğazı düğümlendi. “Ona kafasını toparlayabilmesi için biraz süre tanıyacağım. Gerçekten istediği şeyin ne olduğuna karar vermesini istiyorum. Benimle birlikte bir ölüm kalım oyununa dahil oldu ve beraber yaşadığımız şeylerden ötürü beni sevdiğini düşünüyor olabilir.” Alex omuzlarını dikleştirdi. “Ve sınıf farkımız var. Ben İskoçya’nın kuzeyinden gelen fakir bir adamım. Tek bildiğim şey atlar ama Cay güzel, eğitilmiş ve benim ona asla sağlayamayacağım imkânlarla dolu bir hayatı var.” Adam’a baktı. “Tabii babasının parasını kullanmazsam... ki bunu asla yapmam. Cay’ın her zaman koruma altında tutulduğunu ve hayatı pek tanımadığımı biliyorum. Evlenmek istediği o adamlar...”

“Berbatlar!” dedi Adam. “Kız kardeşimin zekâsının yarısına sahip, aldığı eğitimin çeyreğini bile almamışlar ve onun kadar yetenekli değiller. Cay anne babamızı memnun etmek istiyor ve bunu da uygun bir evlilikle yapabileceğini düşünüyor.”

Alex, Adam’ın sözlerine gülümsemedi. “Ve tabii ki ben de ‘uygun’ değilim. Beni seçerse bunu özgür iradesiyle yapmasını istiyorum, anılar yüzünden değil.”

“Çok asil bir davranış. Senin durumunda olsaydım ve sevebileceğim bir kadın bulsaydım, onu asla bırakmazdım. Mecbur kalsaydım onu bir odaya kilitlerdim.”

“Güzel fikirmiş. Ben de...” Adam’ın bakışlarından sonra sustu ve kahkaha attı.

“Benden bir şey isteyeceksin, değil mi?” dedi Adam.

“Evet. Ben bu kâbusla uğraşırken senden Cay’ın hayatla daha fazla içli dışlı yaşamasını sağlamanı rica ediyorum. Ormanın derinliklerine yaptığımız yolculuğu çok heyecan verici görüyordu ve benden bu yüzden hoşlandığını düşünüyorum ne yazık ki. Kırsal alanda atla gezintiler, çadırda kalmak, bıçakla timsah öldürmek...”

“Senin bahsettiğin kızı tanımıyorum. Benim kız kardeşim ipek elbiseler giyip çay partilerinde Fransız porseleninden çay içer.”

“Ayrıca hoşuna giden bazı şeyler var, mesela...” Alex cümlesini tamamlamadı çünkü söylemek üzere olduğu şey ay ışığında sevişmekten hoşlandığıydı. “Onun başka bir yönünü gördüm. Onun da yeni yeni keşfettiği bir yönünü.”

“Ve bu yanını daha çok görmesini mi istiyorsun?”

“Evet.”

Adam uzun süren bir dakika boyunca Alex’e baktı. “O genç, güzel ve zengin. Onu diğer adamların görebileceği bir yere koymak istediğinden emin misin?”

“Tabii ki hayır. Megs’le hiç tanışmamış olsaydım...” Alex sustu ve Adam’a baktı. “Aslında gerçek şu ki bütün bunları yaşamış olmasaydım Cay’e asla bakmazdım. Onunla normal şartlar altında tanışsaydım ona Nate’in küçük kız kardeşi olarak bakar ve görmezden gelirdim. Her zaman uzun boylu, güzel ve gizemli kadınlardan hoşlanmışımdır.”

Adam gülümsedi. “Hepimiz öyle değil miyiz? Ama bu durumda gizemin şeytani bir yönü varmış. Bence benden istediğin şeyin mantıklı bir yanı var ama aynı durumda olsaydım senin kadar cömert davranır mıydım, bilmiyorum. Annemle konuşacağım ve Cay’in Edilean dışından erkeklerle tanıştırılmasını isteyeceğim.”

“Virjinya dışından. Ülke dışından. Onu İtalya’ya götür ve İtalyan bir çizim hocası tut. Bence ne kadar yetenekli olduğunun farkında değil. Charles Albert Yates’in tablolarının dünyanın her tarafındaki müzelerde sergilendiğini görebiliyorum.”

“Anlıyorum. C.A.Y. Ailesinin bilmediği bir şeyi daha biliyorsun belli ki.”

“Gidip uyumam gerekiyor,” dedi Alex. “Otel odasını hâlâ kullanabilir miyim?”

“Cay’in odasını senin için tutuyordum. Sanırım nerede olduğunu biliyorsun.”

Alex sırttı. “Evet, biliyorum.” Kapının önünde durdu. “Bütün bunları Cay’in esprileri olmadan nasıl atlatacağım, bilmiyorum. Durum ne kadar kötü olursa olsun, beni her zaman güldürebiliyordu.”

“Bu hepimiz için geçerli. Konuşmayı öğrendiği günden beri espri yapıyor.”

“Ve çizim.”

“Evet. Her şeyi çiziyor ve boyuyordu. Anneme salon duvarına resim yaptığı zamanı sormalısın.”

“Çok isterim. Sana sormak istediğim bir şey var. Cay annesinin güzelliğinden sık sık bahsediyor. Cay kadar güzel mi?”

“Daha güzel. Artık yaşlandı ama erkekler hâlâ onu görünce duraksıyor... ve babam da buna sinir oluyor.”

“Cay anneniz kadar güzel olmadığını düşünüyor.”

“Sen ne düşünüyorsun?” diye sordu Adam.

“Bence Tanrı Cay’i yarattığı sırada gülümsüyormuş.”

“Hepimiz böyle düşünüyoruz. Ona mektup yazacak mısın?”

Alex kapının tokmağını sıktı. “Sanmıyorum. Ona karar vermek için biraz süre tanıyacağım. Kötü bir evlilik yapma fikri onu korkutuyor, bu yüzden yapmak istediği şeyden emin olmasını istiyorum.”

“Ona olan biten her şeyi, nereye ve neden gittiğini anlatacağım.”

“Teşekkür ederim,” dedi Alex. “Biliyor musun, normalde böyle davranmayacağımı düşünüyordum. Belki de sabah, öğlen, akşam ismini duyduğum için seni kıskanmışımdır. Cay’in ağabeyi olmayı hak

ediyorsun.” Alex gülümseyerek odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapadı.

Adam birkaç dakika kapıya baktı, sonra çalışma masasına geçip annesine bir mektup yazmaya başladı. Alex’in, Cay’in yeni şeyler görmesi ve yeni insanlarla tanışması isteğini yerine getirmeyi planlıyordu. Ama kayınbiraderinin kim olmasını istediğini de biliyordu ve bunun gerçekleşmesi için uğraşacaktı.

Mektuba başladı.

BİR SENE SONRA
EDILEAN, VİRJİNİYA, 1800

Cay evden çok uzak olmayan gölün kenarında oturuyordu; karşısında bir şövale, kucağında ise bir suluboya seti vardı. Sudaki sevimli ördeklerin, kenardaki su kamışlarının resmini yapıyordu.

Burnuna yasemin kokusu gelince kendini tutamayıp gözlerini kapadı ve tatlı anılara daldı. Koku aklına sıcak geceleri, nemli havayı ve saatlerce süren sevişmeleri getirmişti.

Gözlerini açtığı anda suya yansıyan bir adam silueti gördü ve hemen kim olduğunu anladı. Kalbinin deli gibi atması ve üzerine atlayıp kollarını boynuna dolamamak için kendini tutmaya çalıştı. Onu görmeyeli öyle çok zaman olmuştu ki.

“Tim’i gördüm,” dedi Cay ve resim yapmaya devam etmeye çalıştı.
“Öyle mi?”

Sesi öyle tanıdıktı ama aynı zamanda öyle uzak geçmişten geliyordu ki nabızı hızlandı. Aksanı yumuşamıştı ve Cay ağlamak istedi. Değişimine şahit olamamıştı. Ona bir İngiliz beyefendisi gibi konuşmayı *karısı* mı öğretmişti?

“Evet,” dedi Cay. “Beni tanımadı, ben de onunla flörtleştim. Florida’nın ormanlarına gittikleri geziyi sordum.”

Alex şövalesinin yanına, Cay'ın görebileceği bir yere büyük bir buket yasemin bıraktı. Saplarına New Orleans'tan ayrılırken geride bıraktığı üç pırlanta yıldızı ve inci küpeleri iliştilmişti. Alex yanında çimlerin üstüne diz çöktü ama Cay hâlâ ona bakmıyordu. "Peki, geziyle ilgili ne dedi?"

"Tim'e göre benim hayatımı defalarca kurtarmış."

Alex konuştuğunda sesinden ne kadar eğlendiği belli oluyordu. "Zavallı çocuk böyle bir şey söyledi diye ona ne yaptın?"

Cay ona bakmadan resim yapmaya devam etti. Sanki varlığı onun için bir şey ifade etmiyordu. Gölü pembeye boyadığının farkında değildi. "Hiçbir şey yapmadım. Ama daha sonra başına sandalda kötü bir şey geldi. Küçük bir yılan –pek de küçük değildi aslında– onunla beraber sandala girmiş herhalde. Tim o kadar korktu ki kendini göle attı. Yüzme bilmediğini bilmiyordum, Tally atlayıp onu kurtardı."

Alex çimenlere oturdu. "Tally orada olduğu için minnettar kalmıştır."

"Tim, Tally'yi kurtardığımı söyledi." Cay bir nefes aldı ve gökyüzünü açık yeşile boyamaya başladı. "Hope ve Eli tanıştıktan iki ay sonra evlendiler."

"Nate söyledi. O ikisi hakkında yanılmamışsın."

"Thankfull beni ziyarete geldi ve o sırada şans eseri T.C. Amca da buradaydı."

"Şansı epey yaver gitmiş anlaşılan. İkizler de geldi mi?"

"Evet, geldiler," dedi Cay ve eskiden beraberken kullandıkları İskoç aksanını kullanmaya başladığını fark etti. "Ve annem onlara da birer koca buldu."

"Öyle mi?" Alex yerdeki tahta kutunun içinden bir fırça alıp Cay'e uzattı.

Cay hafifçe başını çevirip fırçayı aldı ve Alex'in eline baktı, yüzüne değil. Çok yakından tanıdığı bir eldi ve vücudunun her yerine dokunmuştu.

"Armitage'ın ziyarete geldiğini duydum." Alex ciddiydi.

“Evet, geldi ve uzun uzun konuştu. Gezi boyunca benim kim olduğumu bildiğini söyledi. İlk önce anlamamış tabii ama çizimimi gördükten sonra beni hatırlamış. Ayrıca senin kim olduğunu da anladığını söyledi.”

“Bunu biliyordum. Ticaret merkezine geldiğimizde beni yakalatmasından korkuyordum.”

“Jamie bunu aklından geçirdiğini ama bizi izlediğini ve senin bana zarar vermediğini gözlemlediğini söyledi. Adam ona olan biten her şeyi anlattı.”

“Ağabeyin bana çok iyi bir arkadaş oldu.”

“O iyi biridir.” Cay Alex’in uzattığı fırçayla ördekleri mora boyadı. “Jamie bana evlenme teklifi etti.”

“Adam mektubunda Nate’e bundan bahsetmiş, o da bana söyledi,” dedi Alex. “Bana mektubu ilk okuduğunda dışarı çıktım, üç gün boyunca içtim ve onu reddettiğini söyleyen mektubun elimize ulaşması için bir ay bekledim.”

“Annem sevindi ama babam aptal olduğumu düşünüyor.”

“Peki, sen ne düşünüyorsun?” diye sordu sessizce.

“Kafamın içinde bir beynimin olmadığını.”

Alex güldü. “Ben de beynini sevmemiştim zaten.”

Alex’in sözleri karşısında Cay’in kalbi öyle hızlı atmaya başladı ki korsesi canını acıttı. Ona bakmayı çok istiyordu ama hayatını ve geleceğini düşünebileceği bir yılı olmuştu ve canını sıkı bir şeyler vardı. “Charleston’da onunla çok güzel vakit geçirdiğinizi duydum. Güzel bir çift olduğunuzu söylediler.”

“Ben de annenin seni binlerce erkekle tanıştırdığını duydum.”

“Evet, tanıştırdı,” dedi Cay gülümseyerek ve ördeğe mavi bir burun çizdi. “Beni sekiz ayda Londra’ya, Paris’e ve Roma’ya götürdü ve bir sürü insanla tanıştım. Babamın uzaktan kuzeni, bir kontun kızıyla evlendi ve oğulları kont olacak. Az paraları var ve mülkleri yok ama unvanı var. Annem üç ülkedeki tüm bekârlarla tanışabilmem için bütün bağlantılarını kullandı. Viyana’ya da gitmek istedi ama babamı o kadar özlemişti ki artık perişanlığına dayanamadım.”

“Ne yaptın peki?”

“Hastalandım. Doktorların hiçbirisi neyim olduğunu anlayacak kadar akıllı değildi ve en sonunda birine olanı biteni *söyledim*. Kendi aramızda anlaştık ve anneme evi özlediğim için acı çektiğimi ve beni hemen eve götürmesi gerektiğini söyledi. Annem eşyaları topladı ve yirmi dört saat içinde bir gemiye bindik. İşin komik tarafı...”

“Neymiş komik tarafı?”

“Eve döndüğümüzde o kadar hastalandı ki dört gün yataktan çıkamadı... ve babam sağlığı hakkında o kadar endişelendi ki o da onunla beraber kaldı.”

Alex güldü ve gülerken Cay’ın eteğinin kenarına tutundu. Girip çıktığı cehennem ve Nate’in ciddi arkadaşlığı sebebiyle gülecek pek bir şeyi olmamıştı. “Peki, tanıştığın genç adamlar nasıl?”

“Bazıları muhteşemdi,” dedi Cay heyecanla. “Ama bazıları berbat. Bir dükün oğlu, ona evlenme teklifi edersem bunu düşünebileceğini söyledi. Sanırım bu teklif karşısında gururumun okşanmasını bekliyordu.”

“Gururun okşanmadı mı?”

“Hem de hiç. Balon gibi şişecek kadar çok pikniğe katıldım. Operalar, baleler, konserler. Ve danslar! Yüz tane dans ayakkabısı giymişimdir.”

“Peki, sonuç ne oldu?”

“Annemin istediği: evlilik teklifleri tabii. Ailem annemin evlilikle getirdiği ve babamın çoğalttığı para sayesinde zengin bir aile. Ayrıca buna benim güzelliğimi de ekleyebilirsin. İngiliz beyefendileri bile tavırlarımın hiç uygunsuz olmadığını söyledi ve düzinelercesi önümde diz çöktü.”

“Tekliflerden birini kabul ettin mi?”

Cay cevap vermeden önce bir an sustu. “Beni arkada bıraktığın için o kadar öfkeliydim ki kabul etmek istedim. Sana mektubumda çok mutlu olduğumu, delilercesine âşık olduğumu ve muhteşem bir erkekle evleneceğimi yazdığımı hayal ettim.”

“Ama yazmadın,” dedi Alex. Rahatladığı belli oluyordu.

“Hayır, yazmadım. Ama o erkeklerin hiçbiri *beni* tanı mıyordu. Bana bakıp hayatlarına uyup uymayacağımı anlamaya çalışıyorlardı. Kaç çocuk doğurabilirdim? Mülklerini çekip çevirebilir miydim? Ve en sevdiğim de, başka kadınlarla ilişkilerine göz yumup yummaya-
cağımdı. Sadece birinden gerçekten hoşlandım.”

Alex surat asmamak için kendini tutmaya çalıştı ama başaramadı. “Kimdi?”

“Drahomam yüzünden benimle evlenmek isteyen, İngilizlerden birinin büyük evinde çalışan at eğitmenlerinden biri. Uzun boylu, geniş omuzlu, koyu kahverengi saçlıydı. İngilizler ona atlar konusunda ‘büyücü’ diyordu.”

“Büyücü mü?”

“Ben ona Merlin diyordum ve bir gün ata binmeye gittiğimizde onu öptüm.”

“Öyle mi?” dedi Alex yumruğunu sıkarak.

“Evet.” Cay’ın sesinden öfkelenildiği belli oluyordu. “Evet! Sen *karımı* öperken,” alaycı bir gülümseme takındı, “onunla *yatarken* benim tek yaptığım birini öpmek oldu.”

Alex yumruğunu açtı. Kızdığını ve kıskandığını duyduğuna memnundu. “Onu sadece bir kere öptüm ve sen dolabın arkasına saklandığın için buna şahit oldun. O günden sonra ona dokunmadım ve sana yemin ederim, onunla yatmadım. Senin sayende geçmişime bakıp beni etkileyen şeyi ve gerçek kişiliğini görebildim. Cinayetten yargılandığımı bilmediğine yemin etmekten hiç vazgeçmedi ama bilmemesine imkân yoktu. Nate, onun bana yaptıklarından sonra gidip saklandığı Georgia’daki küçük kasabaya gitti. Gazeteler benim haberlerimle doluymuş. Gazetenin editöründe, oradayken kullandığı takma isimle gazeteye abone olduğuna dair kanıt bile vardı.” Bir nefes aldı. “Bana bunları yapabilecek bir kadının yanında durmaya bile dayanamıyordum.”

“Biliyorum,” dedi Cay. “Nate ondan ne kadar nefret ettiğini yazmıştı. Ama beynim ve kalbim beraber çalışmıyorlar sanki. Biri duyuyor ve anlıyor ama diğeri hissediyor.”

Cay ayağını Alex'in önüne koyduğunda Alex ipek çorabının altındaki bileğine dokundu. Genç kadın ayağını çekmediğinde elini ayağının üstüne koydu.

"Nate sana Megs'in kocasının yeğeninin yaşadığını söyledi mi? Onu öldürmemiş, sadece bayılmış. Charleston'da onu arayanlar kocasının adamlarıymış. Onu geri istiyormuş."

"Nate bana her şeyi yazdı." Sesinden bir şeyi vurgulamak istediği anlaşılıyordu. Alex'in ona hiç mektup yazmadığını söylemek istiyordu. Ama Nate'le konuşarak dolaylı olarak birbirlerinin haberlerini almışlardı. "Şimdi kocasıyla mı?"

"Evet, öyle." Alex Cay'ın ayakkabısını çıkardı ve ayağını okşamaya başladı. Nate'in sürekli mektup yazarak Cay'i olan bitenden haberdar ettiğini biliyordu ama Alex'in kendine sakladığı bazı şeyler vardı. "Kocasıyla baş başa konuştum ve kadının bana yaptıklarını anlattım. Hatta Megs'i zorlayarak önceki hayatının nasıl olduğunu ona anlatmasını sağladım. Ama adam bunu zaten biliyormuş. Megs bana söylememişti ama küçükken adamın mutfağında çalışıyormuş ve adam da onu oradan tanıyormuş. Kuzeninin kızının kıyafetleriyle kapısına geldiğinde onun kim olduğunu zaten anlamış. Olanları çözmesi pek zamanını almamış."

"Buna rağmen onu affetti mi?"

"Daha da iyisi; onu seviyor. İlk evliliğini babasını memnun etmek için nefret ettiği zengin, asil bir kadınla yaptığını ama ikinci sefer kendi isteğiyle evlendiğini söyledi."

"Mutlular mı peki?"

"Nate ve ben oradan ayrılırken Megs hamileydi."

"Nate'in çocuğuna mı? Babam bundan hiç hoşlanmayacak."

Alex bir an ne dediğini anlayamadı ama sonra gülmeye, *gerçek* kahkahalar atmaya başladı. İçinde bir şeyler harekete geçti, toparlanmaya başladı ve bir volkan gibi patladı. Onun her şey hakkında espri yapabildiğini unutmuştu. Bir yılı adını temize çıkarmakla, hâkim ve avukatlarla ve Megs'le uğraşarak, ciddiyetle geçirmişti. Gülmeye

pek fırsatı olmamıştı. Kısa sürede, Cay'in kendini iyi hissettirmesinin yanında Megs'in güzelliğinin pek önemli olmadığını anlamıştı.

Alex güldüğü için rahatladı ve Cay'in ona bakmaması aklını meşgul etmeye başladı. Mavi gagalı mor ördeklerin pembe gölde yüzdüğü tablo bir çocuğun elinden çıkmış gibi görünüyordu. Elini bacağından yukarıya doğru götürdü ve bir saniye sonra onu yanındaki çimenlerin üstüne çekti. Yüzünü ve boynunu öpmeye başladı.

"Sen özledim," dedi. "Her gün, her saniye seni düşündüm ve senin yanında olmak istedim. Nate, annenle birlikte gittiğin her parti ve baloyu anlatan mektupları bana da okudu. Annen lanet olası ayak-kabıllarının çok dans etmekten yıprandığını bile yazmıştı."

"Onu yazmasını ben söyledim," dedi Cay, ona bakarken gözlerinin içi gülüyordu. Elleri Alex'in yanaklarındaydı. Yüzünün yumuşaklığını hissediyordu. Geçen seneden hafızasında kalan haliyle çizdiği yüzlerce resmi ona gösterebilirdi. Onca erkekle tanışmasına ve bir kısmı çok yakışıklı olmasına rağmen tek gördüğü Alex'ti.

"Ben de öyle düşünmüştüm ama sonra kendi kendime sevgili Cay'imın bu kadar acımasız olamayacağını söyledim."

"Ben mi acımasızım? Acımasızlığı sen icat ettin. İspanyol Engizisyonu senden ders alabilir. Kötü kalpli ağabeyim o kadın ve aptal kocası hakkında öğrendiğiniz her şeyi yazdı. Adam o kadından *nefret* etmeliydi! Arabadaki o kızı öldürmediğine emin misiniz? Belki o..."

Alex onu öperek sözlerine son verdi. Sonra Alex dudaklarını Cay'in dudaklarından ayırıp ona baktı. Saçını geriye doğru okşarken bakışları yüzünün her noktasında dolaştı. Sanki onu ezberlemeye çalışıyor gibiydi. "Bunu ben de düşündüm ama kocasının kazadan haberi varmış. Çalışanlarından biri kazaya şahit olmuş ve Megs ölen kız olduğunu ima ederek kapısına geldiğinde kızın kocası çoktan yoldaymış zaten. Kızın cesaretinden etkilenmiş ve kısa sürede ona âşık olmuş." Alex sesini alçalttı: "Aşka kim akıl sır erdirebilir?" Parmaklarını kaşında gezdirdi. "Babana katılıyorum. Biraz aklın olsaydı Armitage'ın evlilik teklifini kabul ederdin. O senin sınıfından ve..."

"Annem bana gerçeği anlattı."

Alex ona meraklı gözlerle baktı. Yerde yatıyorlardı ve Alex neredeyse Cay'ın üstündeydi. Genç kadının çekilemeyeceği kadar ağırdı. "Ne gerçeğini?"

"Kendisiyle babam hakkındaki gerçeği."

"Neymiş peki o gerçek?" Sesinden eğlendiği anlaşılıyordu.

Cay üstünden kalkması için onu itti. "Bana yalan söyleyip gerçek hikâyeyi bilmiyormuş gibi davranacaksan nereden geldiysen oraya dönebilirsin. Sen, onların dünyadaki en uyumsuz çift olduklarını söylemiştin. Bütün hikâyeyi biliyorsun belli ki."

"Bir sene önce söylenen her cümleyi kelimesi kelimesine nasıl hatırlıyorsun?"

Cay soruyu duymazlıktan geldi. "Artık bana küçük bir kızmışım gibi davranamayacaksınız. Ne sen ne de bir başkası!"

Alex boynunu öpmeye başladı. "Yani annen sana babanın gerçekten fakir olduğunu ve kendisinin de altınların içinde yüzerek büyüdüğünü mü söyledi? O gerçekten mi bahsediyorsun?"

"Sanırım şimdiden benimle alay ediyorsun. Bence en azından parmağıma bir yüzük takana kadar beklemelisin."

"O kadar sabredemedim." Bacağını Cay'ın bacaklarının arasına koydu.

Cay ona bakmak için döndü ve tanıdık, sevimli yüzünü gördüğünde onu ne kadar çok sevdiğini... hep seveceğini düşündü. Annesi gemide eve dönerlerken, babasıyla evlenmeden önce yaşadıklarını anlatmıştı. Cay hayatı boyunca birliktelikleriyle alakalı kulağa hoş gelen, mükemmel hikâyeler –aslında yalanlar– dinlemişti. Ama gerçek farklıydı ve Cay annesi ve kendi başından geçenlerin arasındaki benzerliği duyduğunda şok olmuştu. Annesi Angus'un sakallarını keşip altında yakışıklı birinin olduğunu öğrendiğini söylediğinde Cay Alex'in suratına sakallı suyu çarpmasından bahsetmişti.

"Sadece kirli su mu?" demişti annesi. "Ben babana ateş ettim ve onu neredeyse öldürüyordum."

Cay gözleri kocaman açılmış halde, annesinin hikâyesini dikkatle dinlemişti.

“Neden bana öyle bakıyorsun?” diye sordu Alex.

Cay ona anlatılanları anlatacak gibi oldu ama şimdi zamanı değildi. Bunun yerine ona bakmayı sürdürdü. “Evlenmeden önce beni kullanmana izin vereceğimi düşünüyorsan, yanılıyorsun.”

“Kullanmak mı? Benim hatırladığım kadarıyla biz...”

Sert bir hareketle Cay altından yuvarlanarak kalktı ve ona sol elini uzattı. Hareketi ne istediğini özetliyordu.

Alex yenilmiş bir ifadeyle ayağa kalktı. “Yanımda yüzük olduğunu nereden çıkardın? Ah tabii ya, Nate. Sana gizlice bir yüzük aldığımı kendine saklamayı düşünmemiştir bile.”

“Tabii ki ağabeyim bana neyin peşinde olduğunu söyledi ve hatta Londra’daki kuyumculara yaptığınız yolculuklardan da bahsetti. Ve o kadının kocasının sana birkaç at verdiğini ve babamdan o çiftliği satın aldığını da söyledi. Oraya McDowell ismi verdiğinden bahsetti ama adı Merlin’in Çiftliği olmazsa ben orada yaşamam, bunu bilesin. Peki, ağabeyim sana T.C. Amca’nın Florida’da çizdiğim resimlerden birini Londra’daki Afrika Derneği’ne götürdüğünü ve onların bir kadının böyle resim çizemeyeceğini, hatta Florida’nın balta girmemiş ormanlarına gidemeyeceğini söyleyerek resimlerimi kabul etmediklerini de söyledi mi?”

“Biliyorum canım,” dedi Alex yumuşak bir sesle. “Söyledi. Ama üzülme, başka bir yol buluruz. Ve çiftliğe istediğin adı takabilirsin. İngiltere’den bir düzine at getirdim ve Tarka’yı da geri aldım.” Nate “her şeyi” anlatmış gibi görünse de Alex arkadaşının İngiltere’de tıpkı kendisi gibi bir kadınla tanıştığını söylemediğinden emindi. Ama Alex, Nate’in o kadından etkilendiğinin farkında bile olmadığını biliyordu.

“Ve babanın da seninle Amerika’ya geldiğini duydum,” dedi Cay Alex’i o ana döndürerek.

“Evet, geldi ve Charleston’da kazandığım yarışların parasını geri aldım. Bunlara İngiltere’deki birkaç yarış da ekledim.”

“Yani artık zenginsin,” dedi Cay. Ondan birkaç metre ötede, çimenlerin üstünde oturuyordu. Bakışları onu baştan çıkarmak ister gibiydi.

“Baban kadar değilim ama karımı rahat yaşatabilirim.” Gülümsemi. “Ve bir veya iki çocuğu.”

“Sadece kız doğuracağım.”

“Akıllıca bir seçim. Ağabeylerinle tanıştım.”

“Ağabeylerimin nesi varmış?” diye çıkıştı Cay ama onun dalga geçtiğini anlayınca öfkeyle baktı. “Seni buna pişman edeceğim.”

“Lütfen et,” dedi Alex ve kollarını ona doğru açmca Cay tıpkı bir zamanlar hayal ettiği gibi kollarına atıldı.

LAVANTA KOKULU SABAHLAR

Edilean Serisi-1

**Yıllar önce zamansız sonlanan bir sevdâ,
Sırların ortasında filizlenen yeni bir aşk,
Geçmişte ve bugün, her şey aşk uğruna...**

“Geçmiş ve bugün arasında gezinen *Edilean* serisinin ilk kitabı *Lavanta Kokulu Sabahlar*, kaçırdıklarınızın farkına varmak için tekrar tekrar okumak isteyeceğiniz kitaplardan.

Deveraux'nun dönüşü muhteşem olmuş.”

The Romance Reader

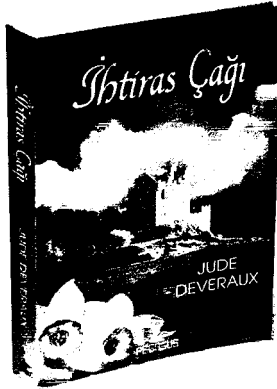
“Hikâye ustası Deveraux, tatlı ve çekici karakterlerini, biri geçmişte, biri günümüzde geçen iki aşk macerasında buluşturarak en keyifli ve eğlenceli masalını yaratmış.”

Booklist

İHTİRAS ÇAĞI

Edilean Serisi-2

**Birbirinden tamamen farklı bir kadın ve bir erkek,
Gerçeğe dönüşen hayaller,
İnatla yeşerip çiçek açan bir aşk...**

“Deveraux, cesur kadınlar, kötü adamlar ve karşı konulmaz kahramanlar ile incelikle kaleme alınmış yardımcı karakterler yaratmak konusunda bir usta... Hikâye hızla akıyor ve romantizm kıvılcımlarıyla okuyucuyu romana bağlıyor.”

Publishers Weekly

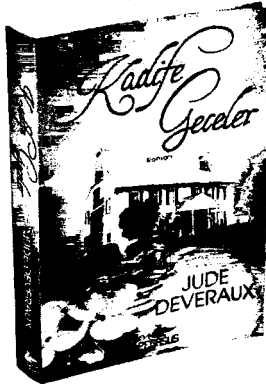
“Sempatik karakterleri ve yardımcı oyuncularını için bile tatmin edici sonları, bu kitabı unutulmaz kılıyor.”

BookPage

KADİFE GECELER

Edilean Serisi-3

**Peşindeki suçlulardan habersiz, güzel bir genç kadın,
Kasabanın sırlarını keşfetmeye kararlı, çekici bir dedektif,
Hız kesmeyen macerayla alevlenen, tatlı bir aşk...**

“Deveraux, bir kez daha kaslı erkekleri kendine bağlayan, asi ruhlu ve çekici bir kadın başkahramanla hayranlarının tüm beklentilerini karşılıyor... *Kadife Geceler*, macera dolu yasak aşk hikâyesiyle okuyucuları gülümsetecek.”

Booklist

“Deveraux’nun *Edilean* serisinin üçüncü kitabı, tatlı sert bir macerayla zirveye ulaşan, yakıcı bir romans.”

Kirkus Reviews